

*P*eletristică

Jayne Ann Krentz

AMANDA QUICK

FASCINAȚIE ȘI ARDOARE

L
LIDER

**JAYNE ANN KRENTZ
(AMANDA QUICK)**

*Fascinație și
ardoare*

Traducere: IRINA NEGREA

Editura LIDER

SIZZLE AND BURN
Copyright © 2008 by Jayne Ann Krentz

Lui Frank,

*Ca întotdeauna, cu toată dragostea mea.
Mulțumesc pentru fascinație și ardoare!*

1

Arzi, vrăjitoareo, arzi...

Vocea îi răsună în minte ca o șoaptă lugubră și cavernoasă. Raine Tallentyre se opri în capul scărilor care duceau la pivniță. Prevăzătoare, atinse balustrada cu vârful degetelor; contactul se dovedi edificator. Vibrând de cruzime și patimă malefică, vocea murmură gros, din nou:

...Nu există decât un singur mod de a ucide o vrăjitoare. Pedepsește-o. Fă-o să sufere. Arzi, vrăjitoareo, arzi...

Era aceeași voce pe care o auzise când se atinsese în trecere de bufetul din bucătărie, în urmă cu câteva minute. Șoaptele evocau adâncul întunericului, abisul fricii și puterea focului mistuitor. Urmele unei energii paranormale erau foarte proaspete în jurul ei. Un individ cu tulburări psihice profunde trecuse recent prin această casă. Măcar de-ar fi fost vorba despre un degenerat, care să se limiteze la diverse fantezii denaturate depănate doar în mintea lui. Dar Raine Tallentyre avea suficientă experiență, încât să știe că lucrurile nu stăteau, probabil, așa. Nemernicul acela era capabil de cele mai josnice atrocități: un monstru uman.

Înfiorându-se, își smulse mâna de pe balustradă și își șterse podul palmei de impermeabil. Gestul fusese instinctiv, ca un reflex. Trenciul lung și negru era ud, fiindcă afară turna cu găleata, însă apa, fie ea cât de abundentă, nu ar fi putut spăla complet amintirea energiei nefaste pe care Raine Tallentyre tocmai o sesizase.

Răsucind capul spre Doug Spicer, care era în urma ei, mai auzi o voce, de data aceasta vocea mătușii ei. Avertizarea venea direct din amintirile ei din adolescență. *Raine, niciodată să nu le povestești celorlalți despre șoaptele din capul tău. Riști să-ți spună că ești nebună, ca mine.*

— Vreau doar să arunc o privire rapidă prin pivniță, spuse ea, îngrozită de ceea ce o putea aștepta.

Mijind ochii stânjenit în bezna de la picioarele scării, Doug zise:

— Chiar crezi că e necesar, domnișoară Tallentyre? S-ar putea să colcăie de șoareci pe-acolo sau poate chiar șobolani ori șerpi. Nu îți face griji, pot întocmi inventarul și fără o inspecție amănunțită a subsolului clădirii.

Doug era proprietarul firmei „Spicer Properties”, una dintre cele trei agenții imobiliare din orașelul Shelbyville, Washington. Îl contactase când sosise în acea dimineață, deoarece el fusese singurul agent imobiliar care catadicsise să ia legătura cu ea, după ce aflase de moartea Vellei Tallentyre. Cu delicatețe, Doug întrebase dacă putea face inventarul proprietății, în vederea vânzării. Raine acceptase bucuroasă propunerea lui. Realitatea era că nu fusese nicidecum asaltată de solicitările vreunor agenți imobiliari entuziaști. Cât despre Doug, acesta era relativ nou în oraș și se căznea să își consolideze afacerea. Altfel spus, aveau nevoie unul de celălalt.

Îmbrăcat într-un costum elegant din stofa gri-închis, la care asortase o cravată bleu, și ținând în mână o servietă frumoasă din piele maro, Doug era prototipul agentului imobiliar profesionist. Niște ochelari de firmă, cu rame fine, îi încadrau ochii spălăciți. Mașina lui, parcată pe alee, era un Jaguar. Cât privește vârsta, Raine îi dădea vreo patruzeci de ani. O calviție incipientă îi înălța cumva fruntea; în rest, avea o alură de bărbat solid și bine hrănit care, fără să fie deocamdată supraponderal, luase deja câteva kilograme în plus. O avertizase că nu va fi ușor să vândă o asemenea casă dezolantă, cu conducte și cabluri electrice învechite.

— Vin înapoi imediat, îl liniști ea.

Nu putea să-i explice că, de fapt, nu mai avea încotro acum, după ce prinsese murmurul paranormal al unui individ care visa să omoare vrăjitoare. Raine știa că trebuia să afle adevărul înainte de a pleca din casă.

— Am făcut ceva investigații și l-am sunat pe Phil Brooks, după ce am vorbit cu dumneata, spuse Doug. Mi-a explicat că mătușa dumitale a renunțat la serviciile firmei lui de deratizare, cu puțin timp înainte, ăăă, de a părăsi orașul.

Cu puțin timp înainte ca eu să o fi mutat de aici, îl corectă în gând Raine. Degetele mâinii cu care atinsese balustrada se încleștară strâns pe cureaua poșetei. Cu puțin timp înainte de a trebui să o

internez într-un sanatoriu foarte scump și foarte izolat.

În urmă cu o lună, Vella Tallentyre murise în cămăruța ei din Spitalul Psihiatric St. Damian, din Oriana, o localitate de pe malul Lacului Washington. Potrivit autorităților, decesul survenise din cauza unui atac de cord. Vella Tallentyre avea cincizeci și nouă de ani.

Brusc, îi trecu prin minte că Doug nu voia, probabil, să-și murdărească imaculatul lui costum de haine și pantofii frumos lustruiți. Și adevărul era că nici nu-l putea blama pentru asta.

— Nu-i nevoie să vii cu mine, zise ea. Cobor doar scările.

Te rog, fii un domn și insistă că vrei să mă însoțești.

— În fine, dacă ții neapărat, spuse Doug, făcând un pas înapoi. Nu văd niciun întrerupător de lumină, aici, sus.

— Este unul jos, la baza scării.

Vai și-amar de codul bunelor maniere pentru gentlemeni. În fond, ce pretenție putea să aibă și ea?! Doar nu trăiau în secolul al XIX-lea! Codul bunelor maniere, dacă existase vreodată, nu se mai aplica în prezent. După experiența prin care trecuse cu Bradley, s-ar fi convenit să știe lucrul acesta, mai bine decât oricine.

Gândurile legate de detectivul Bradley Mitchell avură un efect de îmbărbătare asupra lui Raine. Valul de indignare feminină, ce o cuprinsese când își amintise de el, declanșă în ea o doză de adrenalină care se dovedi suficient de puternică încât să o propulseze pe trepte în jos.

Doug rămase ezitând în capul scărilor, umplând spațiul din cadrul ușii.

— Dacă nu funcționează lumina, am eu o lanternă în mașină, se oferi el.

Prototipul agentului imobiliar dornic să se facă util întotdeauna.

Raine Tallentyre îl ignoră și coborî cu precauție în bezna de dedesubt. Poate că până la urmă nu-i va da acceptul să scoată casa la vânzare. Problema era, însă, că niciunul dintre ceilalți doi agenți imobiliari din oraș nu părea interesat de această tranzacție. Și conta nu numai faptul că această clădire ajunsese așa de păraginită. Adevărul era că părea puțin probabil ca vreunul dintre locuitorii acestui orașel să fie tentat să achiziționeze casa.

De douăzeci de ani, acest imobil se afla în proprietatea unei

femei care fusese diagnosticată drept nebună, o femeie care auzea voci în mintea ei. Asemenea informații riscau, desigur, să domolească entuziasmul posibililor clienți. Așa cum îi explicase și Doug, va fi nevoie, probabil, să ademenească vreun cumpărător din afara orașului, o persoană dispusă să investească în renovarea construcției.

Treptele vechi din lemn scârțâiau și pârâiau. În timp ce cobora, Raine încerca să evite să se mai atingă de balustradă, având grijă totodată să pună piciorul cât mai aproape de marginea fiecărei trepte, astfel încât să nu riște să calce direct pe urmele *lui*. Cu prețul unor încercări dificile, învățase că energia paranormală, în cazul ființelor umane, se transmitea foarte ușor prin contactul direct al pielii cu o suprafață dură, însă un act de cruzime sângeros de o asemenea intensitate putea pătrunde și prin tălpile pantofilor.

Dar, oricât de prudentă ar fi fost, îi era imposibil să se ferească întru totul de acele porțiuni.

Fă-o să sufere. Pedepsește-o, așa cum mă pedepsea Mama pe mine.

Izul de igrasie și mucegai se accentua pe măsură ce Raine cobora. Bezna se căsca la picioarele scărilor ca un puț fără fund.

Raine se opri pe ultima treaptă, bâjbâi cu mâna pe perete și găsi întrerupătorul. Când îl atinse, simți o scuturătură în mână, care nu avea nimic de-a face cu electricitatea. *Arzi, vrăjitoare, arzi.*

Noroc că becul simplu din dulia montată deasupra funcționa încă, luminând palid și gălbui spațiul cu tavan scund și fără ferestre, care se afla dincolo de pragul ușii.

Pivnița era ticsită cu tot felul de vechituri și obiecte rămase de la Vella Tallentyre, după o viață plină de amar. Câteva piese de mobilier uzate, inclusiv un dulap masiv, cu oglinzi pe uși, o masă de bucătărie cu schelet metalic cromat și un blat din melamină roșie, plus patru scaune asortate, cu tapițerie din vinilin roșu, fuseseră îngrămădite laolaltă într-un colț. În rest, cea mai mare parte a spațiului era ocupată de câteva cutii de carton și lăzi mari, în care se aflau multe dintre nenumăratele tablouri pictate de Vella de-a lungul anilor. Picturile evidențiau toate una și aceeași temă: diverse măști sumbre și tulburătoare.

Raine simți o strângere de inimă. Ce simplu ar fi fost ca acum, după ce aruncase repede o privire în jur, să se retragă înapoi, sus, pe

scări. Pentru a se convinge, însă, că niciun secret cumplit nu zăcea îngropat acolo, trebuia să coboare și acea ultimă treaptă, care îi servise drept refugiu, și să se aventureze prin labirintul de cutii și lăzi din pivniță.

Numai asta nu-i trebuia ei acum, când și-așa avea destule probleme personale. Formalitățile legate de succesiunea micii averi lăsate de mătușa Vella îi răpiseră enorm de mult timp și se dovediseră teribil de deprimante. Și, simultan cu aceste triste activități, Raine se văzuse nevoită să se împace cu gândul că unicul bărbat despre care credea că o accepta așa cum era, cu vocile acelea pe care le auzea numai ea, o considera complet neatrăgătoare în pat. Iar, peste toate acestea, Raine mai avea și o firmă de care trebuia să se ocupe. Sfârșitul lui octombrie reprezenta o perioadă de activitate frenetică pentru „Incognito”, magazinul ei de confecții de lux. Nu, categoric nu avea nevoie de alte încurcături și probleme, însă, pe de altă parte, știa prea bine că, dacă ignora șoaptele, risca să aibă nenumărate nopți albe, în săptămânile următoare. Fără să încerce să-și explice motivul, intuia că descoperirea adevărului constituia singurul antidot împotriva vocilor amenințătoare, care reveneau obsesiv în mintea ei.

Cu un nod în stomac, păși pe pardoseala de ciment și, întinzând o mână, atinse cel mai apropiat obiect – o cutie de carton prăfuită. Acum nu mai avea cum să se eschiveze. Trebuia să urmărească dâra de murmure paranormale lăsate de monstru.

— Ce faci acolo? strigă îngrijorat Doug, din capul scărilor. Parcă ziceai că arunci doar o privire și urci imediat înapoi.

— Sunt o grămadă de catrafuse aici. Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să fac ordine, așa că mai bine să-mi formezi o idee de pe-acum, ca să știu ce mă așteaptă.

— Te rog să ai grijă, domnișoară Tallentyre.

Se prefăcu, însă, că nu-l aude. Dacă nu catadicsise să o însoțească în această explorare prin întunecimea beciului, atunci nici pe ea nu o interesau acum platitudinile lui.

Pe cutia de carton nu exista nimic; în schimb, când își plimbă vârful degetelor peste suprafața melaminată a mesei vechi, Raine simți o nouă scuturătură sinistră.

Demonul este mai puternic decât vrăjitoarea.

Gâfâind șocată, își trase degetele de pe masă și pași repede înapoi. Oricât ar fi încercat să se pregătească psihic, știa că niciodată nu se va putea obișnui cu senzația aceea oribilă pe care o avea atunci când se atingea de dâra invizibilă lăsată de niște șoapte cu adevărat funeste.

Privi în jos, spre pardoseală, căutând urme de pași, dar nu reuși să distingă nimic. La lumina pală din pivniță, praful cenușiu care acoperea totul părea de aceeași culoare cu cimentul. În plus, umbrele adânci ce umpleau spațiile dintre cutiile stivuite acolo lăsau într-o beznă neagră o bună parte din suprafața pardoselii.

Înainta cu pași mărunți, pipăind cu precauție obiectele pe care le întâlnea în cale, ca și cum s-ar fi temut să nu se frigă la degete. Energia statică paranormală, lipită parcă de oglinda prăfuită a dulapului, o făcu să tresară violent.

Privind în jur, își dădu seama că se deplasa în lungul unei cărări înguste, care șerpuia prin jungla de lăzi și cutii. Imaginara potecă ducea la ușa închisă a vechii magazii de lemne. Un lacăt gros ținea încuiată ușa solidă din fața ei.

Un lacăt nou și foarte strălucitor.

Știa, dinainte să fi atins lacătul, că suprafața metalică a acestuia păstrase pregnant amprenta biologică a monstrului.

Când mai avea de făcut doar un pas până la ușa magaziei, Raine își luă inima în dinți și întinse brațul spre lacăt. Deși îl atinse doar fugitiv, cu vârful degetului, șocul se dovedi, totuși, înfricoșător.

Arzi, vrăjitoare, arzi.

„Oh, fir-ar să fie!” șuieră Raine, cu respirația întretăiată.

— Domnișoară Tallentyre? strigă Doug, de-a dreptul alarmat acum. Ce s-a întâmplat? Ai pățit ceva?

Auzi pașii lui pe trepte. Nu încăpea îndoială că țipătul ei, denotând spaimă și uimire, declanșase în el vreun impuls bărbătesc latent, care îl îmboldise să îi vină în ajutor. Mai bine mai târziu decât niciodată.

— N-am pățit nimic, dar e ceva foarte dubios aici, jos, spuse ea, scoțând din buzunar telefonul celular. Sun acum la 911.

— Nu înțeleg, spuse Doug, oprindu-se pe ultima treaptă, cu palma încleștată strâns pe mânerul servietei.

Privind atent în jur, o zări într-un final lângă ușa magaziei.

— De ce naiba vrei să chemi poliția?

— Pentru că presimt că această pivniță s-ar putea să fie scena unei crime.

Operatoarea de la 911 intră pe fir, înainte ca Doug să-și poată reveni din șoc.

— Pompierii sau poliția? întrebă femeia, pe un ton sec.

— Poliția, replică Raine, adoptând un ton cât mai convingător cu putință, pentru a fi sigură că operatoarea o va lua în serios. Mă aflu pe Crescent Lane numărul 14, casa Tallentyre. Spuneți-le celor care vor veni să aducă o unealtă pentru a putea tăia un lacăt. Repede.

— Dar care-i problema, doamnă? insistă femeia, care nu accepta să fie zorită așa.

— Tocmai am descoperit un cadavru.

Închise telefonul, înainte ca operatoarea să apuce să îi mai pună alte întrebări. În clipa aceea, sesiză că Doug nu se clintise încă din pragul pivniței. Deși trăsăturile lui erau parțial estompate din cauza întunericului, Raine ar fi putut paria că agentul imobiliar rămăsese cu gura căscată. Bietul om începea să se dumirească, probabil, că *existau* într-adevăr niște motive temeinice pentru care confrății lui din localitate preferaseră să nu promoveze la vânzare fosta proprietate Tallentyre.

Precis că îi ajunseseră și lui la urechi diversele zvonuri despre mătușa Vella. Poate începea să se întrebe dacă nu cumva nebunia era o trăsătură specifică membrilor acestei familii. Și întrebarea era îndreptățită.

Doug își drese glasul.

— Sigur ești în regulă, domnișoară Tallentyre? insistă el.

Raine îi adresă zâmbetul pe care îl rezerva pentru situații de acest gen, un zâmbet special pe care Pandora, asistenta ei, îl etichetase drept un surogat de „du-te naibii“.

— Nu, dar ce-ar fi nou în asta? spuse ea, pe un ton politicos.

Numele ofițerului de poliție era Bob Fulton, tipul bărbatului dur, serios și milităros. Coborî în pivniță cu o lanternă mare și un patent foarte periculos, după cum arăta.

— Unde-i cadavru? întrebă el, pe un ton ce denota că văzuse destui morți la viața lui.

— Nu știu exact dacă există vreun cadavru, recunosc Raine. Dar cred că ar fi bine să verificați un pic lacătul de la ușa magaziei.

Polițistul se uită la ea cu o expresie pe care Raine o recunosc imediat, fiindcă o văzuse de atâtea ori la Bradley, când acesta lucra la o anchetă: „toți cei de-aici sunt suspecti, până la proba contrarie“.

— Dumneata cine ești? întrebă Fulton.

— Raine Tallentyre.

— Rudă cu cucoana țicnită... ăăă, am vrut să spun Vella Talentyre?

— Nepoata ei.

— Nu vă supărați dacă vă întreb, dar ce căutați astăzi aici?

— Am moștenit această casă, spuse ea, pe un ton glacial.

Comisese indelicatetea de a o face „țicnită“ pe mătușa Vella, ceea ce însemna că nici ea nu mai avea de ce să fie politicoasă.

Sesizând clar că spiritele începuseră să se cam încingă, Doug făcu un pas în față.

— Sunt Doug Spicer. Firma „Spicer Properties“. Nu cred că ne-am mai întâlnit, îi spuse el polițistului. Am venit, azi, aici, cu domnișoara Tallentyre, pentru a face o evaluare a clădirii, pe care urmează să o scoatem la vânzare.

— Am auzit că Vella Tallentyre s-a prăpădit. Scuze, doamnă, spuse Fulton, înclinând capul.

— Mulțumesc, răspuse Raine, pe un ton înțepat. În privința lacătului de la magazie...

Ofițerul de poliție studie ușa și încuietoarea metalică, după care se uită bănuitor la Raine:

— Ce vă face să credeți că înăuntru s-ar afla un cadavru?

Raine își încrucișă brațele la piept și adoptă o atitudine defensivă. Se așteptase la atitudinea suspicioasă a polițistului. Era mult mai simplu când lucra cu Bradley, care știa să intervină în asemenea momente, ferind-o de ridiculizarea și incredulitatea interlocutorilor.

— O presimțire, spuse ea, pe un ton neutru.

Fulton pufai prelung.

— Stați așa, nu-mi spuneți; lăsați-mă să ghicesc. Credeți că aveți capacități paranormale, ca mătușa dumneavoastră, așa-i?

Raine îi adresează faimosul ei zâmbet.

— Mătușa mea a avut într-adevăr capacități paranormale.

Sprâncenele stufoase ale lui Fulton se arcuiră brusc.

— Am auzit că ar fi ajuns până la urmă într-un spital de psihiatrie, în Oriana.

— Exact, în principal din cauză că nimeni nu credea ce spunea ea. Vă rog să deschideți magazia, domnule polițist. Dacă e goală, îmi voi cere scuze pentru că v-am răpit din timp.

— Sunteți conștientă că dacă voi găsi cu adevărat un cadavru în acea magazie va trebui să răspundeți la o mulțime de întrebări, la secția de poliție.

— Stați liniștit, știu perfect acest lucru.

Ofițerul îi scrută fața cu atenție. Timp de câteva secunde, Raine avu impresia că Fulton va continua să obiecteze, dar expresia de pe chipul ei îl determinase, probabil, să treacă la acțiune. Fără să mai spună alt cuvânt, Fulton se întoarse spre ușa magaziei și ridică patentul.

Se auzi un scrâșnet metalic, tăios, în momentul în care cleștele reteză toarta lacătului. Fulton lăsă jos patentul și, apucând strâns lanterna cu mâna stângă, întinse spre clanță mâna dreaptă învelită în mănușă.

Ușa se deschise gemând din balamalele ruginite. Raine simți că i se taie respirația, imaginându-și ce ar putea descoperi și dacă se uita, și dacă nu se uita înăuntru. Își impuse să se uite.

Pe cimentul rece din magazie zăcea o femeie goală. Singurul articol de vestimentație din apropiere era o curea groasă de piele, încolăcită ca un șarpe lângă ea.

Femeia avea mâinile și picioarele legate. Peste gură, i se lipise o bandă adezivă. Părea tânără – nu-i dădeai mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani – și groaznic de slabă. Părul negru și foarte încălțit îi acoperea parțial trăsăturile.

Surpriza consta în faptul că tânăra trăia.

2

Întotdeauna, cuțitele erau cele mai păcătoase. Oamenii săvârșesc lucruri urâte cu ele, lucruri pe care le fac de la mică distanță și

într-un mod foarte personal.

— Nu-mi plac obiectele tăioase, spuse Zack Jones.

Continua să studieze atent pumnalul ritualic din vitrină. Elaine Brownley, directoarea muzeului, se aplecă, pentru a analiza obiectul de artă expus acolo.

— Probabil că ai rămas profund marcat de avertizările pe care le-ai auzit în copilărie, când ți se spunea că e periculos să alergi cu foarfeca în mână, sugeră ea.

— Mda, așa o fi, admise Zack.

Nu era prima oară când stătea lângă Elaine, privind la vreun obiect neplăcut, expus sub geamul unei vitrine din muzeu. Zack Jones era un om cu o carieră dublă. Una dintre ele se referea la activitatea de consultanță în beneficiul curatorilor Societății Arcane.

Elaine își scoase ochelarii și se uită fix la el. Era o femeie de vreo cincizeci și cinci de ani. Înfățișarea ei – păr șaten încărunțit și tuns scurt, ochelari rotunzi, ochi inteligenți, taior bleumarin un pic mototolit – se potrivea într-un tot cu statutul ei de intelectuală cu numeroase diplome și titluri onorifice în arheologie, antropologie și bele-arte. De asemenea, vorbea fluent câteva limbi, moderne și clasice.

De-a lungul anilor, dascălii, profesorii și colegii îi spusese lui Elaine că era foarte „talentată”. Cei mai mulți dintre ei nici nu bănuiseră, însă, câtă dreptate aveau, se gândea Zack. Adevăratul ei talent era capacitatea paranormală de a descoperi și a identifica obiecte antice de orice fel. Nimeni nu ar fi putut să o păcălească vreodată cu un fals. Fie că era vorba despre un tablou din Renaștere sau despre un fragment de sticlă romană.

Când părăsise mediul universitar pentru a lucra într-un muzeu, majoritatea colegilor ei se așteptaseră ca Elaine să ocupe o poziție influentă în una dintre numeroasele instituții prestigioase care o asaltaseră cu oferte spectaculoase.

Dar, nu fusese așa. Elaine preferase postul de director al muzeului Societății Arcane, la sediul de pe coasta de vest al Societății Secrete, în SUA. Acesta era unul dintre cele patru muzee coordonate de Societate, trei aflându-se în Statele Unite și unul. Casa Arcane inițială, în Regatul Unit al Marii Britanii.

Muzeele Societății erau puțin cunoscute și, în general, ignorate de

către cea mai mare parte a cercurilor de arheologi și cercetători universitari. Societatea prefera să mențină acest statu-quo. Muzeele ei erau specializate strict în colecționarea și studierea obiectelor de artă și a vestigiilor asociate cu fenomenele paranormale. De aceea, porțile lor nu erau deschise publicului larg.

Elaine ridică privirea spre el:

— Ei bine?

— E vechi, spuse Zack, întorcându-se spre pumnal. Înmagazinează multă energie statică. O simt de aici.

— Știu și eu că e vechi, replică ea, ușor exasperată. Doar nu l-am cumpărat ieri de la Wal-Mart. M-a costat o sumă uriașă din bugetul anual al muzeului. Crede-mă, nu aș fi aprobat achiziționarea lui dacă nu aș fi fost sigură că e un obiect din secolul al II-lea d.Hr. Dar nu asta te-am întrebat eu.

— Va trebui să îl țin în mână, ca să-mi dau seama exact. Fără mănuși.

Elaine țuguie buzele nemulțumită. Nu suporta ca obiectele din colecția muzeului să fie atinse de cineva care nu purta mănuși. Dar cunoștea și pretențiile lui. Pentru ca Zack să poată verifica justețea teoriei ei privind acel pumnal, era nevoită să îi permită să aibă un contact fizic direct cu obiectul antic cercetat.

Fără o vorbă, Elaine formă un cod și deschise vitrina.

Zack se pregăti pentru șocul la care se aștepta și făcu efortul de a-și intensifica simțurile paranormale, întinse brațul și își încolăci degetele pe mânerul bătut în nestemate al pumnalului.

Curenții de energie paranormală lipiți încă de lama cuțitului, chiar și după atâtea veacuri, erau slabi, dar, fiindcă se combinaseră cu mult sânge vărsat, păstrau suficientă putere încât să-i agreseze violent simțurile. Zack încleștă dinții și închise ochii, deși pleoapele strânse instinctiv nu aveau cum să anihileze imaginile spectrale care îi străfulgerau prin minte.

Scenele, în cazul de față suprapuse în nenumărate straturi, având în vedere că pumnalul fusese folosit de multe ori în scopuri similare, i se înfățișau în nuanțele stranii ale coșmarurilor. Nu reușea niciodată să explice culorile viziunilor lui parasenzoriale. Erau culori fără echivalență în lumea normală.

...Bărbatul palpita la gândul că avea să împlânte adânc pumnalul în

carne de om, savura dinainte plăcerea de a simți cum tăișul lamei sfârteacă trupul viu, presimțea cruzimea și exaltarea malefică induse de lovitura ucigașă, știa groaza victimei...

Se grăbi să își atenueze forța simțurilor paranormale și scăpă pumnalul din mână, lăsându-l să cadă înapoi, în vitrină.

— Hei, exclamă Elaine, indignată. Umblă frumos cu obiectul acesta.

— Scuze.

Zack scutură ușor mâna pe care o folosisese pentru a ține pumnalul, ca și cum gestul l-ar fi ajutat să se descotorosească de ultimele rămășițe ale viziunilor sumbre dinainte. Degeaba, însă. Din fericire, pumnalul era foarte-foarte vechi.

— Povestește-mi, spuse Elaine, ridicând din sprâncene.

— Cu certitudine era folosit pentru a ucide oameni, nu animale, spuse el.

Grație unei experiențe bogate, acumulate de-a lungul anilor, și cu ajutorul unei voințe de fier, Zack izbuti să înăbușe viziunile acelea cumplite. Dar era doar o soluție de moment. Știa că vedeniile vor reveni, probabil, în visele lui din acea noapte.

— Scenariul tipic al sacrificării unei jertfe umane, completă el.

— Ești sigur că era un ritual de jertfire, și nu doar uciderea unui dușman sau vreun omor de rutină?

— Omor de rutină?! repetă el, uitându-se la ea.

— Eh, știi prea bine la ce mă refer, replică ea, rotind ochii exasperată.

— Energia de pe mânerul pumnalului purta amprenta aceluia avânt specific puterii sacerdotale, care acompaniază întotdeauna o jertfă sângeroasă. Nemernicul savura ceea ce făcea și se excita de plăcere. Nu degeaba această cruzime oribilă se cheamă sete de sânge, Elaine.

Continua să fie sceptică, însă licăririle din ochii ei denotau tot o formă de patimă nestăvilită.

Arheologii ăștia, reflectă el în gând. Sunt foarte simpatici.

— Vreo execuție, poate? sugeră ea.

— Nu. Un sacrificiu ritualic. Există un altar, iar ucigașul era conștient că avea dreptul de a ucide.

Elaine se relaxă, zâmbind satisfăcută.

— Știam că am dreptate, spuse ea încântată, abia abținându-se parcă să nu-și frece palmele de bucurie. Acesta este pumnalul folosit de preoții cultului lui Brackon.

Zack Jones nu înțelesese niciodată cum colecționarii și curatorii puteau să se entuziasmeze atât de mult pentru niște obiecte și instrumente folosite cu scopul de a omorî și a mutila. La fel de adevărat era, însă, că acești specialiști nu erau nevoiți să se confrunte cu viziunile parasenzoriale atașate acestor obiecte și instrumente.

— De ce este atât de special pumnalul acesta?

Elaine chicoti încântată, înainte de a-i răspunde:

— Directorul de la filiala din Sedona a muzeului Societății Arcane urmărește de ani de zile să intre în posesia lui, pentru a-și completa colecția de obiecte de artă aferente cultului lui Brackon.

— O mică întrecere amicală între curatori?

— Nu chiar atât de amicală, îl corectă Elaine, lăsând în jos capacul de sticlă și încuind vitrina. Milo deține un inel egiptean, pe care eu mi-l doresc enorm. De ani de zile m-am tot rugat de el să accepte un troc. Întotdeauna m-a refuzat. Dar, acum, am moneda de schimb necesară pentru a-l convinge. Iar, de data asta, *eu* pun condițiile.

— Am priceput, spuse el, cercetând din priviri vitrinele cu exponate din galerie. Ai creat un muzeu minunat aici, Elaine. Nu sunt arheolog, însă în repetate rânduri am avut ocazia de a oferi consultanță în toate cele patru muzee ale Societății, așa că pot afirma că în această incintă este expusă o colecție de obiecte vechi care poate rivaliza cu oricare muzeu de renume din lume.

— Eu, personal, sunt dovada vie a faptului că o fire obsesivă și un simț acut al emulației profesionale reprezintă trăsăturile esențiale ale unui curator de succes.

— Mda, asemenea trăsături sunt utile, probabil, în orice profesie.

Și el fusese marcat de obsesii, aproape toată viața. Până la Jenna.

Elaine îl privea fix, cu un aer gânditor. Zack știa ce urma, așa că își pregăti strategia de ieșire. O simpatiza pe Elaine și îi admira abilitățile profesionale. Dar, totodată, nu putea uita că Elaine era o prietenă de familie, iar familia exercitase asupra lui o presiune intensă, în ultima vreme.

La suprafață, invitația părea un gest de politețe.

— Ai timp să bei o cafea, înainte de a pleca la aeroport? întrebă ea.

— Aveam de gând să rămân vreo două ceasuri în biblioteca muzeului, se eschivă el.

— Asta a fost scuza ta de data trecută.

Zack analiză în gând variantele pe care le avea, dar nu-i plăcu niciuna. Elaine era o clientă bună și o femeie foarte deșteaptă. Lui Zack îi plăcea să se afle în compania unor femei deștepte. Dacă Elaine s-ar fi limitat la relația lor de afaceri, nu l-ar fi deranjat să bea o cafea cu ea. Oricum, nu avea de ce să se grăbească să se întoarcă acasă, în ținutul viticol din Carolina de Nord. Nu-l aștepta nimeni acolo.

În general, Zack se obișnuise cu noua lui existență de om cu două slujbe, care se dedică muncii lui cu pasiune. Problema era, însă, că familia și prietenii începeau să devină tot mai agresivi, îmboldindu-l să reia ceea ce ei considerau a fi cariera pentru care era hărăzit. Zack știa prea bine că rudele și amicii nu îl presau cu atâta insistență doar fiindcă îi preocupa soarta lui, deși era și acesta un motiv. În realitate, toți aveau un plan bine pus la punct, or planul acesta nu mai coincidea cu planurile lui.

— Avionul decolează la cinci și treizeci de minute, spuse el, uitându-se la ceas. Înseamnă că am ceva timp la dispoziție.

— Entuziasmul tău este copleșitor.

— Am fost un pic cam prins în ultima vreme, spuse el, înroșindu-se.

— Din ce cauză?

— Munca.

— Ah, da, scuza general valabilă, zise ea, bătându-l ușor pe braț. Oricum, nimeni nu poate nega faptul că munca nu reprezintă o excelentă terapie pentru o persoană care a suferit o pierdere grea, cum s-a întâmplat cu tine. Dar a trecut aproape un an deja, Zack. E timpul să mergi mai departe.

Zack preferă să tacă.

Porniră spre celălalt capăt al galeriei, înaintând pe culoarul dintre vitrinele cu exponate, amplasate de o parte și de cealaltă. Parcă ar fi trecut printre două șiruri de lapidatori violenți; vibrațiile combinate

ale energiei paranormale degajate din obiectele acelea antice îi răscoleau simțurile în mod neplăcut. Știa că și Elaine simțea ceva, însă ea părea fascinată de senzațiile pe care le avea.

Pentru a ține sub control latura parapsihică a firii lui, Zack trebuia să facă uz de multă voință. Niciodată, însă, nu putea să înăbușe complet capacitățile sale paranormale; de altfel, niciun individ cu percepții senzoriale excepționale nu are capacitatea de a le anihila întru totul. Era posibil, însă, să-ți diminuezi considerabil facultățile parasenzoriale.

— Și la ce lucrezi în momentul de față? îl întrebă Elaine.

— Urmează să termin un studiu pentru *Jurnal*.

Pentru curatorii și consultanții asociați cu muzeele Societății Arcane nu exista decât un singur jurnal – *Jurnalul de cercetări oculte și paranormale*. Ca și în cazul muzeelor Societății, publicul larg nu avea acces la edițiile tipărite și online ale revistei.

— Mă simt ca un detectiv pus să interogheze un suspect, deși acesta preferă să aștepte sosirea avocatului, remarcă Elaine, pe un ton sec. Dar eu voi persevera. Care este subiectul studiului de care te-ai ocupat?

— Camera foto Tarasov.

Înclină ușor capul, privindu-l, dintr-odată, foarte atentă.

— N-am auzit niciodată de așa ceva.

— Conform datelor din arhivă, aparatul a fost dobândit prin anii 1950, în timpul războiului rece. A fost descoperit într-un laborator sovietic, de unde a fost adus în Statele Unite, de către un membru al Societății.

— Descoperit?! repetă ea, amuzată.

— Un eufemism politicos pentru „furat“, admise el, cu un surâs vag. Asta se întâmpla pe vremea când fosta URSS făcea o mulțime de experiențe și cercetări în domeniul fenomenelor paranormale. Cineva din CIA a început să se agite și a vrut să afle ce se întâmpla acolo. J&J a primit în secret solicitarea de a infiltra un agent în unul dintre laboratoarele rușilor.

Nu era nevoie să-i mai explice semnificația inițialelor J&J. Orice membru al Societății Arcane cunoștea faptul că Jones & Jones era o firmă de investigații a fenomenelor parapsihice, care acționa discret în cadrul Societății și spre beneficiul exclusiv al acesteia.

— Înțeleg că J&J a îndeplinit misiunea cu succes, așa-i? spuse Elaine.

— Agentul a izbutit să scoată din țară camera foto. A adus-o aici și a predat-o celor de la CIA. Tehnicienii lor au examinat-o pe toate părțile și au ajuns la concluzia că era un fals. Nu au reușit să o pună în funcțiune.

— De ce?

— În mod evident, aparatul necesită un operator dotat cu un talent parapsihic absolut unic. După ce experții de la CIA au conchis că se confruntau cu o cacealma, aparatul foto a nimerit înapoi la Societatea Arcane. Dar, ținând seama de faptul că nici tehnicienii noștri nu au fost în stare să-l pună în funcțiune, camera foto a ajuns într-un seif. Acesta este locul în care a rămas în toți acești ani.

— Dar ce era atât de neobișnuit la această cameră foto? insistă Elaine.

— Se presupunea că aparatul Tarasov ar avea capacitatea de a fotografia aure umane.

— Aiurea, pufni disprețuitor Elaine. Nimeni nu a reușit vreodată să fotografieze cu succes aurele umane, nici măcar specialiștii din laboratoarele Societății. Cred că e ceva legat de amplasarea energiei auri pe spectru. Aurele pot fi măsurate și analizate prin diferite metode indirecte, iar unii oameni au chiar capacitatea de a le vedea în mod natural, însă e imposibil să le captezi în fotografii. Nu există încă tehnologia necesară pentru așa ceva.

— Se fac progrese, spuse Zack. Potrivit raportului făcut de agentul care a adus camera foto de dincolo de Cortina de fier, cercetătorii ruși susțineau că un fotograf cu abilități paranormale unice ar putea nu numai să pozeze aurele, ci ar avea și capacitatea de a le sfâșia iremediabil, provocând traume psihice grave sau chiar moartea.

Elaine se încruntă:

— Altfel spus, aparatul acesta avea rolul de armă psihică?

— Da.

— Dar experții afirmă că nu există nicio tehnologie modernă care să poată interacționa nemijlocit cu energia parapsihică umană. Acesta este și motivul pentru care nimeni nu a izbutit vreodată să producă o mașinărie sau o armă care să poată fi acționate prin

puteri paranormale, și nici să inventeze vreo aparatură care să poată genera acest tip de energie.

— Așa e.

— Cu alte cuvinte, această cameră foto este într-adevăr o păcăleală, oftă ea. E mai bine așa, având în vedere că lumea este deja înarmată până-n dinți. Atâta ar mai lipsi – să introducem o nouă tehnologie parapsihică menită să ucidă oameni.

— Îhî.

— Asta ce-a vrut să însemne? îl descusu ea, uitându-se încruntată la el.

— Am avut posibilitatea de a stabili că aparatul de fotografiat Tarasov fusese folosit pentru a ucide, cel puțin o dată, dacă nu de două ori. Curenții de la primul omor erau obscuri, totuși.

Elaine căscă ochii, mirată.

— Altfel spus, rușii aveau cel puțin o persoană cu abilități extrasenzoriale care îi permiteau să poată lucra cu acel aparat de fotografiat?

— Așa se pare.

— Dar cum e posibil? insistă Elaine, gesticulând uimită.

— Agentul J&J opina în raportul său confidențial că operatorul rus era, probabil, o persoană *exotică*, unică în felul ei, vădind un talent extrem de neobișnuit, despre care Societatea nu avusese cunoștință.

Exotic, în jargonul Societății Arcane, denota un talent parapsihic extrem de rar și intens. În general vorbind, nu se putea spune că termenul avea valoare de compliment. Adevărul era că persoanele cu abilități paranormale excepțional de puternice reprezentau o sursă de disconfort pentru ceilalți membri ai Societății Arcane. De fapt, nu era nicidecum ceva neobișnuit ca diverse persoane din afara Societății – oameni care pufneau cu dispreț la însăși ideea de paranormal – să fie cuprinse de agitație sau teamă, în mod inexplicabil, ori de câte ori se aflau în prezența vreunui individ înzestrat cu abilități parasenzoriale puternice.

Puterea de orice fel, inclusiv puterea parapsihică, reprezenta o formă de energie. Cei mai mulți oameni, indiferent că își dădeau seama sau nu – și indiferent dacă erau dispuși să admită sau nu acest lucru – erau capabili să sesizeze acest gen de putere, atunci

când era prezentă din abundență într-o încăpere.

— Oare ce s-o fi întâmplat cu exotical care putea lucra cu acel aparat de fotografiat?! reflectă cu glas tare Elaine.

— A murit. Era o femeie.

Surprinsă, Elaine întoarce brusc privirea spre el.

— A fost ucisă de agentul J&J, care și-a însușit camera foto?

— Da. S-a dat o luptă între ei. Femeia l-a atacat întâi, cu afurisenia aceea de aparat al ei.

— Fascinant. Care dintre muzeele Societății Arcane deține acest instrument?

— Niciunul. Aparatul de fotografiat se află în seiful familiei Jones.

— Eram sigură, mormăi Elaine, cu o privire feroce. Nu trebuie să te superi, Zack, însă înclinația familiei tale de a păstra secrete tot felul de lucruri este extrem de frustrantă pentru aceia dintre noi care avem sarcina de a încuraja cercetarea. Camera aceea foto, dacă are într-adevăr vreo semnificație istorică, ar trebui să se afle în colecția unuia dintre muzeele Societății.

— Hei, dă-mi și mie un pic de credit, sub acest aspect. L-am convins pe bunicul meu să mă lase să studiez aparatul de fotografiat și să consemnez rezultatele într-un articol pentru *Jurnal*. Iată, de la bun început, o realizare majoră. Știi și tu cum e bunicul, atunci când vine vorba despre secretele familiei și ale Societății.

— Dacă vrei părerea mea, Bancroft Jones a lucrat prea mult timp în domeniul informațiilor clasificate, înainte de a accepta funcția de Maestru, remarcă Elaine, cu un aer sumbru și dezaprobator. Dacă ar fi după el, probabil că ar băga la secret și lista cu invitații la Balul Primăverii, scriind pe dosar *Top Secret. Rezervat doar pentru Consiliu*.

Zack zâmbi în colțul gurii.

Elaine se opri brusc, răsucindu-se spre el:

— Doamne Sfinte. Să nu-mi spui că așa a și vrut să facă?!

— Bunica mi-a povestit că bunicul a pomenit de această intenție, într-o dimineață, la micul dejun, acum câteva luni. Stai liniștită, însă. L-a convins ea să renunțe la idee.

Elaine țățâi din buze, iritată.

— Așa sunt toți oamenii de modă veche, ceea ce reprezintă încă un argument în favoarea proiectului de a aduce sânge proaspăt la

conducerea Societății. De fapt, dacă m-ai întreba pe mine, întreaga structură organizatorică internă a Societății Arcane necesită un proces complet de transformare și modernizare.

— Situația nu este chiar atât de gravă. Schimbările pe care le-a făcut Gabriel Jones, la sfârșitul anului 1800, au fost profitabile pentru Societate pe tot parcursul secolului al XX-lea.

— Întâmplarea face să trăim acum în secolul al XXI-lea, deși uneori am impresia că anumiți membri din Consiliu nu au băgat de seamă acest lucru.

— Îhî, mormăi el, resemnat la gândul că trebuia să asculte aceeași teorie pe care o mai auzise de atâtea ori.

— Prevăd că, în următorii douăzeci sau treizeci de ani, cercetarea și studierea domeniului paranormal se vor desfășura la lumina zilei, continuă Elaine, cu patos. Fenomenele parapsihice vor ieși din umbră și vor intra pe tărâmul științelor acceptate de societate. Iar când se va întâmpla acest lucru este foarte posibil să apară unele riscuri pentru cei înzestrați cu o sensibilitate paranormală de orice fel. Trebuie să începem să ne pregătim de pe-acum.

— Îhî.

— Pe termen lung, datoria fundamentală a Societății Arcane este să contribuie la transferul studiului fenomenelor paranormale în cadrul sferei academice, astfel încât oamenii de știință să ia în serios acest domeniu. Altminteri, există pericolul declanșării unei noi vânători de vrăjitoare, atunci când se va produce această integrare în realitatea curentă.

— Mă îndoiesc că s-ar putea întâmpla așa ceva, spuse el.

Mare greșeală făcuse acceptând să bea o cafea cu ea. Se uită pe furiș la ceas. Poate reușea să prindă un zbor mai devreme.

— Astăzi, persoanele care pretind că au puteri paranormale nu mai sunt arse pe rug. În schimb, le vezi la televizor, în talk-show-uri, continuă el.

— A fi tratat ca un personaj de carnaval sau ca o ciudățenie într-un număr de circ nu mi se pare o mostră de integrare în realitatea de zi cu zi, iar toate dezbaterile acestea televizate, dacă vrei părerea mea, exact asta sunt: numere de circ cu personaje de carnaval.

— Corect.

— Ca să nu mai pomenim de toți amărății aceia care sfârșesc prin diverse ospicii sau pe străzi, doar fiindcă au ajuns să înnebunească din cauza laturii lor paranormale sau fiindcă alții au decretat despre ei că ar fi nebuni.

— Îhî.

— Uite cazul meu, bunăoară. Păi, dacă m-aș apuca să le povestesc unor colegi de breaslă din afara Societății că am capacitatea de a determina vechimea și autenticitatea unui obiect, folosindu-mi facultățile parasenzoriale, aș ajunge de râsul tuturor.

— Corect.

Neîndoielnic, era timpul să născocească necesitatea de a fi prezent la o întâlnire de care uitase complet.

Dar Elaine era de nestăvilat acum.

— Va fi nevoie de decenii întregi ca să pregătim cercurile oamenilor de știință și lumea profană pentru realitatea fenomenelor paranormale, spuse ea. Este de datoria Consiliului să îndrume Societatea Arcane pe durata tranziției.

— Consiliul este foarte atașat de tradiție, Elaine, îi reaminti el.

— Tradiția este foarte bună, însă supraviețuirea constituie cel mai important imperativ. Ascultă-mă pe mine, Zack, există riscul ca principiile învechite ale Societății să se întoarcă împotriva noastră în următoarele decenii. Reacția naturală a oamenilor este să se teamă de societățile secrete. Și nici nu-i poți blama pentru asta.

— Sunt de acord cu tine, spuse el.

Și, în momentul acela, ca și cum Zack ar fi fost înzestrat într-adevăr cu un autentic talent paranormal de a scăpa din tot felul de conjuncturi sociale stânjenitoare, telefonul lui începu să sune.

Luă aparatul, pe care îl purta prins de curea, și aruncă o privire la numărul codat afișat pe ecran. Simți cum i se zbârlește părul pe ceafa. Se știa că nu există precogniție. Nimeni nu putea prezice viitorul. Cel mult, putea face o analiză a probabilităților. Dar nu era nevoie de vreun talent paranormal special pentru a ști că, atunci când Fallon Jones te suna la telefon, ceva interesant era pe cale să se întâmple.

— Scuze, Elaine, zise el. Va trebui să răspund la apel. E legat de J&J.

Elaine arătă spre o sală de ședințe, care era goală în acel moment.

— Poți vorbi de-acolo, fără să te deranjeze cineva. Te aștept în cafenea.

— Mulțam.

Zack intră în cameră, închise ușa și apăsă pe un buton al telefonului celular.

— Bună, Fallon.

— Pe unde naiba umbli? se interesă Fallon.

La telefon, șeful agenției Jones & Jones avea întotdeauna o voce de parcă te-ar fi sunat să te informeze că se surpa bolta cerului peste pământ, iar astăzi Fallon părea mai sumbru și mai agasat decât de obicei.

Asemenea majorității persoanelor din arborele genealogic al familiei Jones, Fallon era înzestrat cu facultăți parapsihice puternice. Fiind un teoretician înnăscut al haosului, Fallon avea capacitatea de a percepe tipare și conexiuni, acolo unde alții vedeau doar un mănunchi de puncte sau de fire atârând în gol.

Era urmașul lui Caleb Jones, cel care, împreună cu soția sa, înființase agenția Jones & Jones, la sfârșitul epocii victoriene. Firma continua să aibă un birou în Regatul Unit. Existau, în prezent, patru birouri în Statele Unite, fiecare răspunzând de o regiune. Fallon conducea filiala care se ocupa de Coasta de Vest și de sud-vestul țării.

Baza lui de operații consta dintr-un spațiu cu ieșire la stradă, în mica localitate Scargill Cove, de pe coasta nordică a Californiei. În sediul propriu-zis, nu lucra decât un singur om, însă în perioadele cu activitate normală Fallon și rețeaua lui de agenți, aproape independenți unii față de alții, lucrau pentru membrii Societății Arcane, ocupându-se de un larg spectru de măsuri de securitate în beneficiul acestora sau desfășurând o muncă de investigație la solicitarea lor. Totuși, se știa că pentru agenția J&J principalul client rămânea Consiliul Guvernator al Societății Arcane.

Arareori, și cu titlu de excepție, se întâmpla ca vreo persoană care nu făcea parte din Societate să afle de existența firmei J&J și să apeleze la serviciile acestei agenții de detectivi cu însușiri parapsihice. Din când în când – dar foarte rar – erau acceptați și asemenea clienți. Printre ei se numărau anumiți investigatori de încredere, care lucrau pentru câteva departamente de poliție și

pentru o agenție de securitate guvernamentală extrem de secretă și cvasinecunoscută de către opinia publică.

— Sunt în Los Angeles, spuse Zack.

— La muzeu?

— Exact.

— Parcă trebuia să fii acasă, remarcă Fallon, plin de reproș.

— Știu că te va șoca probabil, replică Zack, dar, chiar dacă ți se va părea ciudat, află că nu obișnuiesc să stau acasă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, așteptând să țârâie telefonul, cu vaga speranță că s-ar putea să mă suni ca să-mi ofere o misiune. N-ai uitat, presupun, că mai am și altă afacere de care trebuie să mă ocup.

Ca de obicei, sarcasmul interlocutorului său nu îl afectă nicidecum pe Fallon, care anunță imperturbabil:

— Am nevoie de tine la Washington, cât de repede cu putință.

— În statul Washington sau în oraș?

Când lucrezi cu Fallon Jones, trebuia să te înarmezi cu multă răbdare, și asta fiindcă pe o tablă de șah virtuală, invizibilă pentru cei din jurul lui, acesta anticipase deja toate mutările. În mod inexplicabil, se aștepta ca detectivii care făceau parte din rețeaua lui de investigații să aibă capacitatea de a sesiza logica lui impenetrabilă.

— Statul Washington, se rățoi el. Într-o localitate numită Oriana. Față de Seattle, e cam la 32 de kilometri est și un pic spre nord. Ai mai fost pe-acolo?

— Nu, dar probabil că o să mă descurc.

— Cât de repede poți ajunge?

— Depinde de o sumedenie de factori – dacă pot găsi un zbor care să decoleze imediat din Los Angeles, dacă traficul pe autostradă până acasă nu este prea aglomerat, dacă reușesc să îmi fac repede bagajul și apoi să prind un avion care să mă ducă din Oakland sau San Francisco până la Seattle... Dacă și dacă.

— Nu-ți mai bate capul cu avioanele de linie. Pleacă acum la aeroport, unde te va aștepta unul dintre jeturile companiei. După ce-ți iei lucrurile de-acasă, același avion te va duce și până la Seattle.

Termenul de *jet al companiei* se referea la flota aeriană privată a Societății Arcane, care era alcătuită din avioane fără însemne de

firmă. Fallon recurgea la o asemenea soluție de transport aerian doar în rarele ocazii când se confrunta cu o situație extrem de urgentă.

— Gata, m-am pus în mișcare, zise Zack.

— Apropo, când îți faci bagajul...

— Da?

— Ai griji să-ți iei cu tine și câteva piese de artilerie.

Vasăzică, Fallon considera că nu strica să fie înarmat pentru această misiune, care de la o clipă la alta se anunța parcă din ce în ce mai interesantă.

— S-a tăcut, spuse Zack, pornind spre ușă.

— Ce naiba te-a apucat de ești atât de vesel?! se miră Fallon, bănuitor. N-ai mai fost așa de bine dispus de aproape un an, fir-ar să fie. Fumezi ceva, Jones?

— Nu. Hai să spunem doar că solicitarea ta a venit la țanc, zise el, coborând vocea. M-ai salvat de la ceea ce risca să devină o cuvântare foarte lungă și extrem de plictisitoare despre viitorul Societății.

— Hm, mormăi Fallon care, înzestrat cu abilitatea lui supranaturală de a conecta orice puncte răzlețe, făcuse imediat deducția logică necesară: te cicălește cumva Elaine Brownley?

— Ce naiba, Fallon, parcă ai fi paranormal, pe cuvântul meu!

Fallon ignoră remarca.

— Tocmai ți-am transmis prin e-mail un fișier care conține informații generale legate de cazul din Oriana, spuse el. Datele sunt destul de sumare. Scuze, dar asta e situația. Vei înțelege de ce, atunci când vei citi materialul. Apropo, textul reprezintă informații clasificate de gradul trei.

Zack simți un nou val de adrenalină. Necesitatea de a proteja secretul unor informații clasificate de gradul trei explica prezența avionului companiei și tonul imperios din glasul lui Fallon. În ultima vreme nu se mai întâmplase ca șeful lui să pună la bătaie toate atuurile companiei, decât atunci când acțiunea respectivă viza organizația periculoasă, pe care, de curând, el o poreclise „Umbra Noptii”.

Înainte de cazul de la Stone Canyon, Fallon considerase că puternicii infractori cu trăsături parapsihice, care formau acea

grupare tenebroasă, nu se ocupau decât de intrigi și conspirații mărunte. După consumarea afacerii de la Stone Canyon, însă, opinia lui se schimbase radical; era limpede deja că nu aveau de-a face cu un grup de câțiva complotiști strâns legați unii de alții. Organizația respectivă era de tip mafiot, cu o disciplină foarte strictă, asupra căreia vegheau un Cerc Interior necruțător și un șef autoritar. Membrii rețelei „Umbra Noptii” dovediseră că, pentru a-și atinge obiectivele, erau capabili să recurgă la crimă.

— Am computerul cu mine, spuse Zack. O să citesc materialul în avion.

— Mai bine ai lăsa veselia deoparte, mormăi Fallon. Îmi creează o stare de nervozitate.

3

Zack termină de citit dosarul cu puțin timp înainte ca micul avion cu reacție să aterizeze pe aeroportul din Sonoma County. Apoi, la volanul mașinii, în drum spre locuința lui liniștită din inima ținutului viticol, continuă să reflecteze la ceea ce citise, căutând punctele slabe și punând la cale o strategie.

În intervalul de timp în care își puse câteva haine într-o geantă de voiaj și își scoase revolverul și tocul aferent din ascunzătoarea sigură aflată sub podea, discută din nou la telefon cu Fallon.

— Nu mi-ai spus că dosarul se referă la fiica lui Judson Tallentyre, țină el să sublinieze.

— N-am avut vreme să intru în detalii. M-am gândit că e preferabil să tratezi informațiile în context.

— Halal context, mârâi Zack, trăgând fermoarul genții de voiaj.

— Acum înțelegeți de ce mă grăbesc așa. E ceva de anvergură, Zack. Simt eu, crede-mă.

— Nu țin să te contrazic, spuse el, luând geanta de voiaj și pornind spre ușă. Povestește-mi despre excursiile la Vegas.

— E limpede că Raine Tallentyre are năravul jocurilor de noroc, pufni Fallon.

— Conform dosarului, până acum un an nu prea a fost la Vegas,

pentru ca apoi drumurile la cazinouri să devină o rutină, lună de lună.

— Nu ar fi nicidecum prima persoană cu facultăți parapsihice care a ajuns o împătimită a jocurilor de noroc, ce naiba! Mă uimește, efectiv, cum pot oamenii să uite că legile probabilității și hazardul cu capriciile lui dintotdeauna nu se suspendă în mod automat, doar fiindcă tu ești o persoană cu niște vagi facultăți parasenzoriale, care s-a decis să dea cu zarul.

— Raine Tallentyre preferă să joace cărți, nu ruletă sau barbut. Blackjack. Niciodată nu frecventează aceleași cazinouri două luni la rând. Niciodată nu câștigă atât de mult la vreun cazinou, încât să atragă atenția agenților de pază. Însă, conform informațiilor tale, a dus acasă aproape o sută de mii de dolari, pe parcursul ultimelor douăsprezece luni.

— OK, asta înseamnă că are fler, remarcă Fallon, aproape cu indiferență. Poate vei reuși să folosești aceste informații.

— Ești sigur că nu mai ai și alte date despre mătușă?

— Ți-am dat tot ce dețin în materie de informații. Vella Tallentyre a fost sora lui Judson Tallentyre. Era considerată o claudientă de gradul opt. Auzea voci. A început să sufere de lungi crize de depresie, pe la vârsta de treizeci și ceva de ani. În cele din urmă, anul trecut a fost internată într-o clinică de boli psihice. A murit în urma unui atac de cord, în data de 20 a lunii trecute.

— În aceeași zi în care Lawrence Quinn a dispărut din Oriana.

— Înțelegeți acum de ce sunt eu atât de agitat aici? mârâi Fallon. Nu-i nevoie să ai aptitudini paranormale ca să faci o simplă asociere logică.

— Voi avea nevoie de dosarul lui Judson Tallentyre.

În mod atipic pentru el, Fallon amuți câteva clipe.

— E vorba despre informații clasificate de gradul patru, spuse el în cele din urmă. Doar Maestrul și Consiliul au voie să le vadă.

— Mie să-mi faci rost de dosar, Fallon.

Din nou, o tăcere de câteva clipe.

— La dracu', bombăni Fallon, de-a dreptul scârbit. Eram sigur că așa o să se întâmple.

— La ce te referi?

— N-ai preluat cazul nici de cinci minute și deja dai ordine. De

câte ori trebuie să-ți tot reamintesc că eu sunt șef la J&J?!

— Voi încerca să rețin asta.

Încheie convorbirea și își prinse telefonul de cureaua de la pantaloni. Săltând pe umăr geanta de voiaj, traversă încăperile spațioase și liniștite ale casei, oprindu-se pentru scurt timp la ușa din față.

Răsucindu-se în loc, privi înapoi spre gresia lucioasă care acoperea pardoseala din vestibul, mutându-și apoi privirile întâi spre coloritul pereților, care amintea de nuanțele calde pe care le întâlnești în Toscana, iar apoi spre priveliștile mângâietoare ale podgoriilor verzi și ale munților din depărtare.

Se considerase un om mulțumit în cei șase ani cât trăise în această casă, până ca Jenna să apară în viața lui. Apoi, în timpul pregătirilor de nuntă, Jenna se mutase împreună cu el, și locuise acolo suficient încât să-și fi putut lăsa amprenta asupra locului.

Pentru el, locuința aceasta nu mai însemna „acasă”. După ce va încheia cazul Oriana, va vinde imobilul.

4

În toți anii cât lucrase în poliție, inițial ca polițist la San Diego și, o dată sau de două ori, pe durata scurtului său mandat de șef al Poliției din Shelbyville, Wayne Langdon întâlnise destule persoane ciudate. Niciuna dintre ele nu îi crease însă senzația aceasta stranie și de-a dreptul înfricoșătoare, pe care i-o provoca femeia așezată de cealaltă parte a mesei lui de lucru.

În plus, la niciuna dintre acele persoane nu văzuse vreodată niște ochi ca ai lui Raine Tallentyre.

— Fata se simte bine? întrebă ea.

Cât de impasibilă și stăpânită poate fi, de parcă zilnic s-ar întâmpla să descopere victime ale unor ucigași în serie, reflectă Langdon în sinea lui.

Într-un final, se dumiri de ce ochii ei îl tulburau atât de mult. Pisica pe care o vedea mereu dând târcoale ușii din dos a secției de poliție avea ochi verzi-aurii exact ca ea. Ba se și uita la tine în același

fel. Ochelarii austeri, cu rame negre, pe care îi purta Raine nu izbuteau nicidecum să atenueze această impresie. Rămâneai cu sentimentul că Raine Tallentyre avea capacitatea de a vedea lucruri la miezul nopții, pe care alți oameni nu le puteau vedea și nici nu-și doreau să le vadă.

— Medicul de la Urgență mi-a spus că, din punct de vedere fizic, tânăra pare nevătămată, zise el, încercând să nu se holbeze la ochii ei. Dar e limpede că a trecut printr-un calvar. Spune că o cheamă Stacy Anderson. E o prostituată din Seattle. Răpitorul s-a dat drept un client. A adus-o aici ieri și a băgat-o în magazia din beci. I-a zis că în felul acesta voia să o pedepsească. Înainte de a înclua ușa, i-a făcut niște fotografii cu un aparat digital.

Pe Raine o trecură fiorii. Înclină din cap o dată, de parcă interlocutorul ei tocmai i-ar fi confirmat o bănuială mai veche.

— Tipul are un album cu poze, spuse ea. Suveniruri ale succeselor lui.

În opinia lui Langdon, Raine Tallentyre avea vreo treizeci și ceva de ani. Pentru o femeie, era înaltă, dar nu căuta să își ascundă statura purtând pantofi fără toc, așa cum făceau majoritatea femeilor de talia ei. Tocurile cizmelor ei negre măsurau, probabil, vreo cinci centimetri. Brunetă, se pieptăna cu părul strâns la spate, ceea ce îi scotea în evidență și mai mult ochii de felină și pomeții înalți. Blazerul negru cu care era îmbrăcată arăta de parcă ar fi fost creat de un croitor de lux italian pentru vreo căpetenie mafiotă de sex feminin. Îl purta descheiat la piept, în combinație cu niște pantaloni ciocolatii și un tricou cu gulcer rulat, într-o nuanță de maro asortată.

Nu avea verighetă, remarcă el. Nici nu era de mirare. Poate doar vreun bărbat mai extravagant, eventual în stare de ebrietate, s-ar fi încumetat să aibă o aventură pasională cu o femeie ca ea, dar ar fi trebuit să fie un prost ca să o mai ia și de nevastă. Cucoana era periculoasă. Toată lumea spunea că mătușa ei fusese nebună cu certificat. Lucrurile de acest gen sunt ereditare, de obicei.

Bine măcar că Raine nu încercase să-i spună că are capacități parasenzoriale. Cel puțin deocamdată. Din acest punct de vedere, putea răsufla ușurat. Detesta să aibă de-a face cu șarlatanii, impostorii și farsorii, cu așa-zise puteri paranormale, pe care îi

întâlnea adesea în cazuri asemănătoare cu acesta.

— Spuneai că e prima oară când revii la Shelbyville, de când ai mutat-o pe mătușa dumitale la Oriana, anul trecut? întrebă el.

— Da. Până atunci, mătușa mea a folosit casa de aici, din Shelbyville, ca pe un loc de refugiu.

Langdon privi în jos spre notițele de pe birou.

— E limpede că îi plăcea să se retragă aici de câteva ori pe an, pentru perioade lungi de timp.

— Era încântată de liniștea și solitudinea munților.

— Conform informațiilor mele, veneai și dumneata frecvent în vizită, cu mașina, atunci când mătușa dumitale își stabilea reședința aici, așa că nu ești într-un tot străină de oraș.

Nu o întâlnește niciodată pe Vella Tallentyre. Aceasta fusese internată în clinica de psihiatrie cu două luni înainte ca el să sosească în Shelbyville, pentru a prelua conducerea micii secții locale de poliție. Dar auzise multe despre ea. Secretara lui, Marge, îi povestise că, de Halloween, părinții nu-și lăsau niciodată copiii să bată la ușa vechii case, cu tradiționala întrebare „păcăleală-sau-dulciuri”. Puștani credeau că Vella era vrăjitoare și îi băgaseră în sperieți zvonurile că bătrâna ar auzi tot felul de voci. Probabil că intrase frica și în părinți, se gândea el.

— Nu, spuse Raine. Nu sunt străină de aceste locuri, dar nu cunosc pe nimeni în oraș. Ori de câte ori veneam aici, stăteam la mătușa Vella, or, așa cum sunt sigură că știi și dumneata, mătușa mea nu prea avea prieteni apropiați în această comunitate locală.

— Impresia mea este că nu ai sentimente prea bune pentru frumosul nostru oraș.

Raine ridică din umeri.

— Oamenii din Shelbyville o tratau pe mătușa mea ca și cum ar fi fost un fel de monstru. Ce motiv aș avea, atunci, să îi stimez?

Preferă să ignore remarca ei. Din câte auzise, părea adevărat.

— Când ai fost ultima oară aici?

— Cam acum un an și ceva. Asta s-a întâmplat atunci când am ajutat-o pe mătușa Vella să se mute.

Dar Vella Tallentyre nu se mutase, de fapt, ci fusese internată într-un sanatoriu, își zise el.

— Și ai revenit acum, fiindcă ai moștenit casa și intenționezi să o

scoți la vânzare, prin intermediul unui agent imobiliar local?

— Exact. Împreună cu domnul Spicer, treceam în revistă imobilul, pentru a vedea ce trebuie făcut ca să îl pregătim pentru vânzare.

— Și cum ți-ai dat seama că se întâmpla ceva rău în pivniță?

Ar fi putut jura că interlocutoarea lui își încleștase un pic maxilarele și mijise ușor ochii, care îl fixau cu aceeași privire tulburătoare.

— Am observat lacătul de la ușa magaziei. Știam că nu existase niciun lacăt acolo, ultima oară când mai fusesem în casă.

— Dar de ce ai sunat la 911? De ce nu ai chemat un lăcătuș?

— Eram aproape sigură că mă confruntam cu o situație care necesita intervenția poliției. Nu exista nicio modalitate legală prin care lacătul acela să fie montat la ușă. Casa are regim de proprietate privată și a rămas încuiată timp de un an. Nimeni nu avea permisiunea de a intra înăuntru, în afară de Ed Childers, omul angajat de mătușa Vella pentru a avea grijă de casă. A fost ani de zile în slujba ei. Dar a murit și el, acum vreo șase sau șapte luni.

— Ce te îndreptățește să fii atât de sigură că nu Childers a montat lacătul acela la ușa de la magazie, înainte de a muri? Întrebă el.

— Recunosc că nu pot fi absolut sigură de acest lucru, însă, sincer vorbind, nicio clipă nu m-am gândit că el ar fi putut fi cel care a încuiat ușa din pivniță.

— Și, pur și simplu, ai tras concluzia că se săvârșise o infracțiune?

— Ceea ce s-a și confirmat, remarcă ea, pe un ton sec. Persoana care a pătruns în casa mătușii mele și a montat lacătul acela a comis o efracție, cel puțin.

Langdon se rezemă de spătar, gândindu-se la tot ce auzise. Instinctele lui de polițist nu erau întru totul satisfăcute, dar cel puțin acum avea o explicație rațională a faptelor ei, ceea ce conta enorm, din moment ce detectivii din Seattle și Portland, la fel ca și mass-media, urmau să apară în scurt timp. Trebuia să se pregătească pentru conferința de presă. Se aștepta la o adevărată babilonie. Descoperirea unei tinere în viață, ținută captivă în beciul casei care aparținuse Vellei Tallentyre, reprezenta cea mai tare știre, până în acel moment, în seria de crime neelucidate atribuite Ucigașului-Incinerator, iar el era cel însărcinat cu rezolvarea

enigmei.

— Îți mulțumesc, domnișoară Tallentyre. Deocamdată, nu mai am alte întrebări. Cât timp mai rămâi în oraș?

— Mă întorc la Oriana mâine-dimineată, spuse ea ridicându-se și uitându-se la el cu o expresie întrebătoare. Doar dacă pot intra deja de mâine în casă? Țin enorm să scot proprietatea la vânzare.

— În prezent este tratată drept scenă a unei infracțiuni. Și așa va rămâne timp de câteva zile, spuse el, ridicându-se în picioare. Scuze pentru această neplăcere.

— Înțeleg, spuse ea, săltându-și pe umăr cureaua poșetei verde-închis.

— Unde stai la noapte?

— La hotelul din Shelbyville, răspunse ea, luându-și de pe un cuier montat pe perete impermeabilul lung și negru. Ai coordonatele mele de contact în Oriana.

— Exact.

Cu întârziere, își dădu seama că ar fi trebuit să îi țină el haina, dar deja se îmbrăcase. Ciudat cât de mult semăna cu o pelerină lungă și neagră.

Reuși, totuși, să-i deschidă ușa. Raine se opri înainte să iasă din încăpere, ca și cum s-ar fi decis până la urmă să îi comunice ceva neplăcut, înainte de a pleca.

— Vrei să știi ce îmi spune intuiția despre ucigaș?

Aha, asta era, fir-ar să fie. Exact când începuse să spere că nu îi va spune că are puteri paranormale.

— Sigur, zise el, pe un ton la fel de plat ca al ei. Povestește-mi despre ucigaș.

Raine părea să se fi interiorizat și mai mult. Mijise un pic ochii, însă părea la fel de hotărâtă să spună ceea ce avea de spus.

— A încuiat-o pe femeie în pivniță, fiindcă așa obișnuia să-l pedepsească maică-sa pe el, zise ea încetișor. Îl lăsa pe întuneric ore în șir și, apoi, îl bătea cu o curea, fiindcă făcuse pe el, cât timp rămăsese închis acolo. Maică-sa îi spunea că exista un demon în el și că datoria ei era să îl izgonească din trupul lui.

— Fără supărare, domnișoară Tallentyre, dar astea sunt exact genul de tâmpenii inutile pe care orice așa-zis psiholog mi le spune despre criminal. Nu m-ar mira dacă în curând mi-ai povesti că, de

fapt, avem de-a face cu un ucigaș „organizat”, ce zici?! Sau că este vorba despre un bărbat alb, cu vârsta cuprinsă între douăzeci și cinci și cincizeci și patru de ani. Ori că avem de-a face cu un însingurat inteligent, care s-a rupt de familie, biserică sau comunitate.

— Eu n-am zis nimic din toate astea, remarcă ea, cu fermitate. Însă pot să-ți spun că ai de-a face cu un om care are convingerea că este posedat de un demon. Un om care se consideră un vânător de vrăjitoare.

— Apreciez perspicacitatea dumată, spuse el, răsufând adânc.

— Prima vrăjitoare pe care a omorât-o a fost mama lui. Și-a acoperit crima, incinerându-i cadavrul. Iată, așadar, un punct de pornire pentru ancheta dumată. În mod evident, poliția nu și-a dat seama că a fost vorba despre o omucidere, ceea ce presupune că asasinul a ucis cu sânge rece sau că a știut să își disimuleze crima, astfel încât să treacă drept moarte naturală.

Nu era impresionat deloc.

— Tipul este poreclit Ucigașul-Incinerator, din cauză că își ucide victimele, le aruncă pe un câmp și dă foc cadavrelor, distrugând orice urmă. Nu-i niciun secret în asta, spuse el, dar se opri, intrigat fără să vrea. Ce te face să crezi că și-a ucis mama?

— Intuiția, zise ea, cu răceală.

Simțea că i se face pielea ca de găină. Raine Tallentyre ori juca teatru cu măiestrie, ori era complet țicnită, ca mătușa ei.

— Bun, mulțam, domnișoară Tallentyre. Ținem legătură.

Brusc, Raine se răsuci pe călcâie, se duse înapoi spre birou și luă un creion.

— Îți voi da numele și numărul de telefon al unei persoane pe care o poți suna. Îl cheamă Bradley Mitchell. Este detectiv la Departamentul de Poliție din Oriana. El îți va putea confirma că nu sunt nicidecum o posibilă suspectă în acest caz, și nici vreo farsoare cu așa-zise aptitudini parapsihice, care ar căuta să-și facă reclamă.

— Ai mai fost implicată în situații de acest fel? întrebă el, încruntându-se.

— Da, recunosc ea, dându-i foaia de hârtie ruptă dintr-un carnețel. Sună-l pe detectivul Mitchell. Îți va explica tot. La revedere, domnule Langdon. Mult noroc la conferința de presă.

— De unde ai știut de asta?

— Întotdeauna se organizează o conferință de presă, spuse ea, surprinzându-l cu surâsul ei franc. Nu-ți face griji, nu voi încerca să îți răpesc din glorie. De fapt, ți-aș fi extrem de recunoscătoare dacă ai evita să dai publicității numele și identitatea mea.

— Nicio problemă, o liniști el, vorbind sincer.

Atâta ar mai fi lipsit, să ajungă la urechile presei faptul că el ar lucra cu un mediu. Ar fi fost ridicol pentru el.

— Mulțumesc.

Și Raine ieși pe ușă, pășind pe tocurele înalte ale cizmelor ascunse de poalele lungi și fluturânde ale lungului ei impermeabil negru.

Așteptă câteva clipe, ca să fie sigur că Raine Tallentyre a plecat, după care trecu în celălalt birou, care funcționa ca anticameră. Marge, la masa ei de lucru, privea peste rama ochelarilor de citit spre ușa care tocmai se închisese în urma lui Raine Tallentyre.

Marge avea șaiszeci și doi de ani. Locuia de o viață în Shelbyville. Ea era sursa de informare a lui Langdon, ori de câte ori acesta dorea să afle amănunte despre vreunul dintre localnici. Rezemându-se de biroul ei, o întrebă:

— Despre ea, ce știi?

— Nu mare lucru, admise Marge. Vella Tallentyre a cumpărat casa din Shelbyville, în urmă cu mai bine de douăzeci de ani. Când Raine era micuță, o aduceau doi bărbați în vizită la Vella. Ulterior, a venit singură, la volanul mașinii. Uneori, cumpăra produse de băcănie de la magazinul local și își făcea plinul la mașină, dar altminteri nu prea o vedeam. Nu părea dornică să intre în vorbă cu noi, localnicii. Eu nici măcar nu am cunoscut-o, până astăzi.

— Dar paznicul, Ed Childers, ce spunea despre ea?

— Ed nu era prea guraliv. M-am întâlnit întâmplător cu el la oficiul poștal, cu puțin timp înainte de a muri. Mi-a spus atunci un lucru despre Raine, care nu mi-a mai ieșit din cap.

— Ce?

— Zicea că a văzut odată o fotografie de-a Vellei Tallentyre, când era tânără, de vreo treizeci și ceva de ani. Susținea că Raine Tallentyre seamănă leit cu mătușa ei la vârsta aceea.

— Extraordinar.

— Ce mai țin eu minte că mi-a povestit Ed despre femeile din

familia Tallentyre este că Vella avea o frică obsesivă față de foc și incendii. Îl pusese să monteze vreo șase detectoare de fum. Ținea o mulțime de extincătoare prin casă. În toate camerele de la etaj avea scărițe de incendiu. Niciodată nu îi dădea voie să aprindă focul în cămin.

— Ce fobie!

— Categoric.

5

— O cheamă Stacy Anderson, spuse Raine în microfonul telefonului celular. Se consideră că ar putea fi cea mai recentă victimă a monstrului poreclit de presă Ucigașul-Incinerator, tipul care umblă la agățat printre prostituatele din Seattle și Portland.

— Fir-ar să fie, mormăi Andrew Kitredge, pe un ton mai degrabă resemnat decât surprins. Și o zi dacă lipsești din oraș, nu se poate să nu dai tu peste o crimă, oriunde te-ai afla.

Raine zâmbea în colțul gurii. Andrew era una dintre puținele persoane din lume la curent cu mica ei *excentricitate*, cum o numea el, tratând problema cu seninătate și înțelegere. Partenerul lui de viață, Gordon Salazar, era o altă persoană care o accepta așa cum era ea, cu tot cu vocile care îi răsunau în cap.

Mătușa Vella o înțelesese și ea, desigur, iar tatăl lui Raine, dacă ar mai fi fost încă în viață, ar fi considerat normală latura ei parapsihică. Dar Judson Tallentyre murise într-un accident de mașină, când Raine avea șase ani, iar acum se prăpădise și Vella.

Raine nu mai avea alte rude apropiate. Mama ei murise, când Raine avea un an și jumătate. Forțat să renunțe la prețioasa lui muncă de cercetare, pentru a se dedica neplăcutei sarcini de a-și crește fetița, Judson Tallentyre a rugat-o pe sora lui să se mute la ei. Vella a fost de acord și a îndrăgit-o imediat pe Raine.

Odată rezolvată problema îngrijirii copilului, Judson s-a retras numaidecât în laboratorul lui.

Ziua înmormântării lui reprezentase un moment de cotitură în viața micuței Raine. Modesta ceremonie funerară se desfășurase

într-o atmosferă neguroasă și cenușie, specifică regiunii din nord-vestul țării. Fusese urmată de ceea ce Raine ajunsese să numească, ulterior, „Noaptea-de-foc-și-lacrimi”. Nu-și mai amintea prea bine tot ceea ce se întâmplase în seara aceea odioasă, însă o serie de instantanee tulburătoare și înfricoșătoare îi rămăseseră gravate în minte pentru totdeauna.

La câteva luni după acea cumplită noapte, Vella suferise prima ei criză de deprimare, care a fost urmată după aceea de o serie de lungi și ample episoade depresive. Conștientă de faptul că nu mai avea capacitatea de a se ocupa singură de fetiță și îngrozită la gândul că statul ar fi putut să i-o ia pe Raine, plasând-o într-un orfelinat, Vella a apelat la cel mai bun prieten al ei din copilărie, Andrew Kitredge, și la partenerul lui de viață, Gordon.

Andrew și Gordon n-au avut nicio clipă de ezitare. Le-au primit cu brațele deschise pe Raine și pe Vella, asumându-și responsabilitatea pentru Raine, ori de câte ori Vella aluneca în spirala vertiginoasă a unei noi stări de deprimare. Într-un fel, formaseră toți patru o familie, ocrotind-o pe Raine de brațul lung al statului.

— Spui asta, de parcă aș căuta dinadins asemenea situații, îi zise ea lui Andrew, încercând să destindă tonul discuției.

— Știu că nu faci așa, zise Andrew. Trebuie să recunoști, însă, că micile tale excentricități au efectul de a zdruncina nervii celorlalți.

— OK, de acord cu tine.

Știa că, din cauza ei, Andrew și Gordon avuseseră adesea nervii zdruncinați, și asta începând din vara când, la vârsta de nouăsprezece ani, Raine descoperise pentru prima oară o crimă: o femeie ucisă din gelozie obsesivă de către soțul ei.

Se afundă mai confortabil între pernele fotoliului, proptindu-și picioarele pe un puf moale, și studie priveliștea de-afară, încadrată de rama ferestrei. Nu era încă ora șase, însă în Munții Cascadelor întunericul se lasă devreme, în special în această perioadă a anului.

— Slavă Domnului că fata aceea a scăpat cu viață, spuse Andrew. Nici nu vreau să mă gândesc prin ce chinuri o fi trecut familia ei, după ce săraca de ea a fost dată dispărută.

— Fata i-a spus lui Langdon că nu are familie, sau oricum, probabil că, dacă există niște rude, preferă să nu le recunoască. Este

evident că de doi ani nu mai are casă și trăiește pe străzi. Șeful Poliției din Shelbyville susține că aceste caracteristici se potrivesc cu profilul virtual al victimelor Ucigașului-Incinerator. Au găsit trei cadavre, până acum, în toate cazurile fiind vorba despre tinere cu un trecut asemănător celui al lui Anderson. Una dintre victime era din Portland. Celelalte erau din Seattle.

— Victimele tipice ale ucigașilor în serie, reflectă Andrew cu voce tare. Genul de persoane cărora nimeni nu le simte lipsa, dacă se întâmplă să dispară. Mă întreb cum se face că Stacy Anderson era încă în viață, atunci când ai găsit-o.

— Monstrul i-a spus fetei că întâi trebuie să o pedepsească, încuind-o în beci. Fata presupune că ucigașul intenționa să o omoare în noaptea asta. Norocul a fost că s-a întâmplat să trec ieri pe-acolo, împreună cu agentul imobiliar, ca să vedem casa.

— Poliția presupune cumva că în pivnița Vellei au mai fost „dosite” și celelalte victime?

— Nu știu la ce concluzie vor ajunge polițaii, zise Raine, dar îți pot spune că eu n-am sesizat acolo urme ale altor femei. Sunt aproape sigură că Stacy Anderson a fost prima victimă pe care monstrul a ascuns-o în casa mătușii Vella.

— Presupun că polițaii locali nu au dat prea multă atenție spuselor tale.

— Exact. Cred că l-am cam iritat pe Langdon, șeful poliției locale. Andrew râse sec:

— Mda, cam așa e efectul tău asupra copoilor.

— Da, ce să zic?! E un talent și așa.

— Când vii acasă?

Raine încrucișă picioarele la glezne, pe scaunul moale.

— Rămân aici peste noapte, cum era plănuit, fiindcă, așa cum mi-a spus Langdon, s-ar putea ca detectivii din Portland și Seattle să dorească să stea de vorbă cu mine. Din păcate, nu pot avansa nicidecum cu vânzarea casei, până când poliția nu ridică interdicția de acces în imobil, pe motiv că este nevoie de timp pentru a cerceta locul faptei. Prin urmare, abia mâine ajung acasă.

— Am trecut pe la apartamentul tău în după-amiaza asta, ca să le dau de mâncare lui Batman și lui Robin. M-am jucat un pic cu ei. Sunt bine amândoi.

— Mulțumesc.

Pisicile începeau să se impacienteze, dacă erau lăsate singure prea mult timp. Iar pisicile, când sunt agitate, pot provoca multe stricăciuni într-un mic apartament ca al ei. Lucrul acesta era cu atât mai valabil în cazul lui Batman și al lui Robin, deoarece Raine nu fusese de acord să le extirpe ghearele. Nu putuse să le lipsească pe feline de singurul lor mijloc de apărare natural, doar de dragul jaluzelelor ei elegante din bambus. Știa prea bine cât de mult contează să ai niște mecanisme defensive.

— Parcă văd că Langdon, în postura de șef al poliției, își va aroga întregul merit pentru această extraordinară descoperire în cazul ucigașului în serie, nu-i așa?! întrebă Andrew. Exact cum a făcut și Bradley de fiecare dată.

Andrew și Gordon nu fuseseră niciodată prea încântați de legătura ei cu Bradley Mitchell.

— Întâmplarea face ca Langdon să fie foarte fotogenic, remarcă Raine, amuzată. E genul de bărbat cu trăsături colțuroase, înăsprite de vânt. Va face o figură bună la știrile de seară.

— Și Bradley arăta întotdeauna bine în fața unei camere de luat vederi. E interesant să vedem câte interviuri mai poate da acum, când tu nu mai colaborezi cu el ca să-i rezolvi cazurile complicate.

— Mmm, mormăi ea, nevrând să marșeze la această discuție.

Oricât de supărată și necăjită era, nu se hotărâse deocamdată ce atitudine să abordeze în privința relației ei profesionale cu Bradley. Relația lor personală – atâta cât fusese – se sfârșise, însă Raine nu era convinsă că va avea tăria de a nu mai conlucra cu el la rezolvarea anumitor cazuri. Fără să poată găsi o explicație valabilă, atât față de Andrew și Gordon, cât și față de ea însăși, Raine simțea că *trebuia* totuși să își folosească latura paranormală a firii ei. A o nega era ca și cum ar fi negat uzul celorlalte simțuri – auz, gust, pipăit sau miros.

— Vrei cumva ca eu sau Gordon să dăm o fugă cu mașina până la Shelbyville? întrebă Andrew.

— Nu, stai liniștit, nu planează nicio bănuială asupra mea, zise ea repede. O oră întregă am răspuns la toate întrebările lui Langdon; în plus, i-am zis să îl sune pe Bradley, dacă vrea referințe despre mine. Părea satisfăcut. De fapt, era bucuros să scape de mine.

— Cum ai putut să-i spui lui Langdon să-l sune pe nemernicul ăla?! exclamă Andrew, indignat.

— Bradley este un profesionist, atunci când vine vorba despre munca lui de polițist. Sunt sigură că va vorbi în favoarea mea.

— Dar, ia spune-mi, ce face agentul imobiliar? Cum îl cheamă? Spicer? El cum a reacționat la toată povestea asta?

— A fost destul de zguduit. Am eu o bănuială că, după ce și-a încheiat depoziția în fața lui Langdon, Spicer s-a dus direct la birou și l-a luat cu leșin. Un lucru e cert: dacă, până acum, era dificil să-mi imaginez că voi reuși să vând casa mătușii Vella, ei bine, în momentul de față devine ceva aproape imposibil de realizat.

— Poate izbutești să i-o bagi pe gât vreunui cumpărător naiv, pe eBay.

— Să știi că nu-i rea ideea. Dar întâi va trebui să fac curățenie acolo. Uitasem că pivnița e ticsită de cutii cu tablouri. Mătușa Vella picta într-o frenezie, de fiecare dată când venea aici, în Shelbyville.

— Asta era forma ei de terapie, spuse Andrew.

— Știu.

Telefonul din cameră începu să sune.

— Se pare că te caută cineva, zise Andrew.

— Probabil că e Langdon, ca să-mi mai pună niște întrebări.

— Hai, mai bine ridică receptorul. Ne vedem mâine. Te iubesc.

— Și eu.

Închise telefonul celular și se întinse spre receptorul aparatului din cameră.

— Alo?

— Domnișoară Tallentyre, sunt Burton, de la recepție. Vă caută un domn, pe nume Jones. Să-l trimit sus?

Ceașca delicată pe care o ținea între degete, cu motivul ei floral galben cu verde, încremeni în aer.

— Jones?! repetă ea, foarte circumspectă.

Existau o sumedenie de bărbați pe care îi chema Jones, însă în sfera ei personală, strict controlată și restrânsă, numele acesta se profila amenințător, ca farurile unui tren apropiindu-se cu mare viteză.

— E polițai? întrebă ea, sperând aproape absurd că existau și coincidențe fericite pe această lume.

La capătul firului, auzea un murmur gros de glasuri bărbătești. Apoi, vocea lui Burton răsună din nou în receptor:

— Spune că este detectiv particular.

Informația o puse pe gânduri. Poate, într-adevăr, numele era o coincidență. Poate că rudele vreuneia dintre victimele Ucigașului-Incinerator angajaseră un detectiv particular pe care îl chema Jones, cu misiunea de a investiga dispariția uneia dintre fete, și cumva acest domn Jones auzise de evenimentele din acea zi și reușise să dea de urma ei în această seară.

Și, de ce nu, cum ar fi fost să poată să încalce pe o coadă de mătură și să zboare departe de-acolo?!

Adrenalina explodează violent în organismul ei. Dilema instinctului primar de a înfrunta pericolul sau de a fugi din fața lui îi provocă o stare de irascibilitate, dublată de circumspecție. Timp de o fracțiune de secundă, contemplă posibilitatea de a-l ruga pe Burton să-i spună misteriosului domn Jones că nu era dispusă să-l primească. Dar știa din experiență că realitatea constituie o forță remarcabil de încăpățânată. Nu dispare pur și simplu, doar pentru că vrei tu să scapi de ea. Însă gândul care îi trecu, acum, prin minte făcu să-i înghețe sângele în vine. Dacă domnul Jones, postat acum în holul hotelului, era unul și același cu domnul Jones care le speriasc atât de rău, pe ea și pe mătușa Vella, în noaptea aceea, din copilăria ei? În cazul în care lucrurile stăteau așa, domnul Jones urma să aibă o surpriză incredibilă, fiindcă Raine nu mai era fetița de șase ani, pe care prezența lui o băgase în spereție.

Nu avea cum să iasă din această situație. Va trebui să afle de ce domnul Jones venise pe urmele ei până aici, în Shelbyville.

— Trimite-l sus, te rog, Burton, spuse ea.

Trânti receptorul în furcă, puse ceașca pe tavă și se ridică de pe canapea. Își dădu seama brusc că era desculță. Se așeză repede jos și își trase cizmele peste șosete. Mai înaltă acum cu cinci centimetri, Raine se simțea deja mai încrezătoare în forțele proprii.

Se postă în picioare la fereastră, cu stomacul crispat de emoție, cu toate simțurile turate la maximum, și ciuli urechile la zgomotul pașilor de pe culoar. Afară se întunecase complet. În ciuda deciziei ferme de a nu arăta că îi era teamă, Raine se simțea vulnerabilă ca o gazelă la un ochi de apă în mijlocul pajiștii deschise. Conștientizarea

acestei situații o scoase din minți, ceea ce se dovedi un lucru bun. Furia îi dădea putere.

Nu auzi pașii decât foarte vag și doar cu o fracțiune de secundă înainte de un ciocănit sec și autoritar în ușa camerei de hotel. Domnul Jones pășea foarte silențios.

Raine trase adânc aer în piept, își luă inima în dinți și traversă încăperea, ca să deschidă ușa.

Nu avea nicio imagine preconcepută despre cum ar fi trebuit să arate domnul Jones. Sub acest aspect, amintirile ei din „Noaptea-de-foc-și-lacrimi“ nu erau deloc clare. Întâmplările de atunci se desfășuraseră pe un fundal de umbre, țipete și haos. Raine își lipise fața de umărul Vellei, îngrozită de prezența foarte periculoasă a domnului Jones. Chiar și la vârsta de șase ani, cu mult timp înainte ca latura paranormală a firii ei să se fi manifestat vreodată, Raine percepuse puterea bărbatului care dăduse buzna în laboratorul tatălui ei, în noaptea aceea.

Dintr-o singură privire, se lămurii acum că acest domn Jones nu era aceeași persoană cu bărbatul care le înspăimântase pe ele, atunci, demult. Primul domn Jones ar avea acum, probabil, vreo șaizeci și ceva de ani. Bărbatul acesta nu era decât cu vreo doi ani mai mare decât ea. Din păcate, nici această constatare nu avu darul de a o liniști, din moment ce aura de putere care îl înconjura era la fel de puternică, dacă nu chiar mai puternică, decât aura care emanase odinioară din celălalt Jones.

Domnul Jones, pe care îl vedea acum în fața ei, era un bărbat înalt. Chiar și încălțată cu cizmele ei cu toc, Raine tot era cu vreo cinci centimetri mai scundă decât el. Era zvelt și viril, genul de bărbat care se simte bine în pielea lui, conștient de trupul și masculinitatea lui, un bărbat foarte sigur de sine. Brunet și tuns scurt, avea ochi albaștri, într-o nuanță ce amintea de răceala ghețarilor și a țevii de pușcă. Purta o scurtă de piele neagră, un pulover negru, cu răscoială rotundă la baza gâtului, pantaloni închiși la culoare și cizme scurte.

Raine își dădu seama imediat că acest Jones era la fel de periculos ca acela care o îngrozise în noaptea de altădată, dar, dintr-un motiv inexplicabil, nu-i era frică de el. Simțea că i se zbârlesc perișorii de pe ceafa sub efectul energiei generate de el, dar cu toate acestea

Raine nu era speriată, ci, în mod ciudat, excitată. Toată ființa ei palpita de o luciditate acută. Bâjbâia în gând după un cuvânt care să poată reda senzația nefamiliară ce pusese stăpânire pe organismul ei. Minte ei găsi imediat răspunsul. Raine era *înfiorată de emoție*.

— Raine Tallentyre.

Rostise numele ei pe un ton declarativ, nu ca pe o întrebare, de parcă ar fi recunoscut-o cumva, ceea ce era imposibil, din moment ce Raine era foarte, foarte sigură că nu se mai întâlniseră niciodată. Altminteri, se presupunea că ar fi trebuit să-și amintească, se gândi ea. Fiindcă era exclus să fi putut uita persoana lui sau glasul acela fascinant, stăpânit, vibrant. Genul de voce care putea vrăji o femeie sau care putea provoca un bărbat la duel, când afară se crăpa de ziuă. La auzul timbrului vocii lui, un nou fior tulburător i se prelinse prin tot corpul. Făcu un pas înapoi, sperând că, dacă se îndepărta un pic de el, va putea să-și recapete cumpătul.

— Eu sunt Raine Tallentyre, zise ea.

— Zackary Jones. Poți să-mi spui Zack. Am venit să fac o afacere cu dumneata.

OK, era clar, Raine se simțea de parcă tocmai ar fi căzut pe gaura Iepurelui Alb.

— Ce fel de afacere? reuși ea să îngaime.

— Am nevoie de ajutorul dumitale, spuse el, ridicând la vedere un plic mare. În schimb, eu îți dau asta.

Raine aruncă o privire spre plic:

— Ce-i înăuntru?

Pe fața lui Zack încolți lent zâmbetul încrezător al omului care știe cu certitudine că deține toate atuurile.

— Piesele care lipsesc din istoria familiei Tallentyre. Acest plic conține moștenirea dumitale, de care ai fost privată în momentul când tatăl ți-a fost dat afară din Societatea Arcane.

— Nu înțeleg.

— E simplu. Eu sunt omul care deține răspunsurile la întrebările pe care ți le pui de ani de zile.

6

Își alesese strategia, așa cum proceda întotdeauna, cu o intuiție parapsihică rece și calculată, bizuită pe ceea ce știa și ceea ce putea percepe despre oponentul lui. Calea peste pragul ușii lui Raine Tallentyre fusese liberă pentru el, de îndată ce terminase de citit dosarele pe care i le procurase Fallon Jones. Foarte puțini erau oamenii care să poată rezista tentației de a afla secrete despre trecutul lor.

Abilitatea de a sesiza punctele slabe ale unei persoane și de a anticipa reacțiile acesteia reprezenta una dintre caracteristicile talentului său. Nu era prea mândru de această aptitudine a lui, însă se pricepea foarte bine să o pună în practică. Și de cele mai multe ori avea succes.

Factorul pe care nu îl luase în calcul, în situația de față, era reacția lui personală față de Raine. Un val de energie îi inundă mădulele, încălzindu-i sângele și declanșând un fel de nerăbdare nefamiliară lui. Nu era în stare să-și dezlipească privirea de la ochii ei fascinanți, și nici nu voia de fapt s-o facă. Vocea ei, catifelată și răscolitoare, era ca o chemare de sireună pentru simțurile lui. Zack simțea puterea din Raine, o putere care îl atrăgea, la fel de intens ca parfumul și subtila provocare pe care aceasta le radia.

Așteptase toată viața să întâlnească o femeie care să aibă un asemenea efect asupra lui. Teoretic, lucrul acesta, îl avertiza intuiția lui excepțională, făcea din ea cea mai periculoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Și cea mai ispititoare.

— Ești de la Societatea Arcane, spuse ea, pe un ton deloc întrebător.

— Sunt membru al Societății, recunosc el. Exact cum erau părinții și mătușa dumitale. Exact cum ești și dumneata, de fapt.

— Nu.

Zack ridică plicul.

— Conform dosarului dumitale, la naștere părinții te-au înscris în Societate.

— Mama mea a murit, iar Societatea l-a dat afară pe tata.

— Adevărat. Dar nimeni nu v-a obligat, pe dumneata și pe mătușa dumitale, să părăsiți comunitatea noastră.

Sprâncenele ei castanii se arcuiră deasupra ramelor negre ale ochelarilor.

— E un fel de detaliu tehnic, din câte înțeleg, nu?

— Sigur, dar un detaliu extrem de important. După moartea tatălui dumitale, mătușa dumitale a fost cea care a ales să nu intrai în contact cu moștenirea care vă aparținea amândurora, explică el, mișcând un pic plicul, suficient cât să-i atragă atenția spre conținutul acestuia. Ei bine? Vrei să afli răspunsurile, Raine Tallentyre?

Ochii ei fantastici se concentrară pentru o secundă asupra plicului din mâna lui.

— Depinde de prețul pe care ar trebui să îl plătesc pentru ele.

Zack zâmbi și, mental, aruncă zarurile, savurând emoția care îl copleși la gândul că încerca să o manipuleze.

— La naiba, ce mai contează?! spuse el, întinzând plicul spre ea. Dosarul îți aparține, indiferent dacă vei decide să mă ajuți sau nu.

Raine luă plicul cu o expresie de mare precauție.

— Și ce se întâmplă dacă refuz să te ajut?

— Înseamnă că am pierdut pariul, ridică el din umeri.

Ezita, dar Zack sesiză curiozitatea ei involuntară. Conta pe asta, de fapt. După dispariția mătușii ei, Raine fusese privată de ultima verigă de legătură cu acea parte din istoria familiei ei care oferea explicația motivului pentru care și ea era diferită. Cum să poată rezista unei asemenea tentații?!

Zack își dădu seama, probabil înainte ei chiar, că reușise să o convingă. Talentul lui excepțional sesiză vaga încordare a buzelor ei senzuale și mișcarea aproape imperceptibilă a mâinii ei.

— Ai cincisprezece minute la dispoziție, spuse ea, deschizând ușa mai larg. Dacă nu îmi place ce voi auzi sau dacă nu cred ce-mi vei spune ori ceea ce voi citi în acest dosar, am să te rog să pleci.

— S-a făcut.

Se grăbi să intre în cameră, temându-se cumva că Raine s-ar fi putut răzgândi. Fluturând scurt din mână, Raine îl pofti să ia loc pe unul dintre fotoliile aflate de o parte și de cealaltă a mesei.

Încăperea era mai spațioasă decât o cameră de hotel obișnuită. Există un colț amenajat ca un salonaș și un șemineu, care sporeau ambianța plăcută și caldă a interiorului. Zack se așează pe un fotoliu, dar nu își scoase scurta de piele. Presupunea că era prematur să îi arate revolverul.

Raine se așează pe celălalt fotoliu, își puse picior peste picior și se rezemă cu brațele pe cotivele tapițate. Nu-i oferi ceai. Oricum, pe tavă nu era decât o singură cană.

— Cât de mult știi despre Societatea Arcane? întrebă el.

Raine ridică scurt dintr-un umăr, în semn că întrebarea conta prea puțin pentru ea.

— Mai nimic, zise ea. Mătușa mea vorbea foarte rar despre organizație. Am încercat să găsesc informații pe Internet, dar n-am găsit nimic interesant.

— Societatea figurează pe Internet, dar toate site-urile ei sunt extrem de codificate.

— Ca orice altă societate secretă, se strâmbă ea, cu dispreț.

— Categorie, așa e. Dar, totodată, îți amintesc că orice grupare ale cărei origini se întorc în timp până în anii 1600 nu are cum să nu păstreze secretul despre activitatea ei. Pe deasupra, să nu uităm că întemeietorul a fost un alchimist.

— Sylvester Jones.

— Exact, zâmbi el. Vasăzică știai asta.

— Mi-a pomenit de el mătușa mea, spuse ea, făcând o scurtă pauză. E unul dintre strămoșii dumitale, presupun?! adăugă ea, cu răceală.

— Întocmai, confirmă el, cu o grimasă. Toți alchimiștii aceia din vechime aveau reputația de a fi niște însingurați, secretoși și obsedați. Țin să-ți spun că Societatea se mândrește cu păstrarea strictă a acestor tradiții.

— Mătușa mea îmi spunea că urmașii lui Sylvester Jones au condus Societatea Arcane de când a fost înființată, remarcă ea cu năduf, bătând darabana în brațele fotoliului. Nu pare nicidecum o organizație democratică.

— Este adevărat că funcția de Maestru a fost ocupată în permanență doar de cei din familia Jones, încă de la fondarea Societății, admise el, dar, începând din epoca victoriană, există un

Consiliu Guvernator care îl desemnează pe Maestrul Societății, care, la rândul lui, dă socoteală în fața Consiliului. Acesta are puterea de a-l înlocui pe Maestru, fie că este vorba despre un bărbat sau o femeie.

— Dacă tot v-ați modernizat și democratizat parțial, de ce în continuare această manie de a ține totul secret?

— Există o serie de motive.

— Ca de pildă?

— Ia gândește-te un pic, o îndemnă el, arătând din cap spre plic. Dumneata, bunăoară, ești o persoană înzestrată cu abilități paranormale autentice, dar conform acestui dosar nu s-ar zice că obișnuiești să faci public acest lucru, dând comunicate de presă săptămânale sau participând la dezbateri televizate.

Raine șovăi câteva clipe, după care se afundă mai mult în fotoliul ei.

— OK, am înțeles argumentul.

— Societatea Arcane a fost înființată și continuă să existe din două motive primordiale: pentru a efectua cercetări în domeniul paranormalului și pentru a oferi o comunitate și un refugiu persoanelor care posedă asemenea talente paranormale.

— Refugiu?! spuse ea, încremenind.

— Ca membru al Societății ești conectat automat cu alte persoane ca tine, persoane cu talente parapsihice reale, nu impostori și șarlatani. Întâlnești oameni care înțeleg ce înseamnă să ai simțuri suplimentare, spuse el, zâmbind din nou. În cadrul Societății, a fi o persoană cu aptitudini extrasenzoriale rimează, în general, cu a fi o ființă normală.

— Ce idee, remarcă ea, fără nicio inflexiune.

— De-a lungul veacurilor, publicul larg a adoptat atitudini diverse față de orice fenomene cu iz de paranormal, văzând în ele fie niște acte de vrăjitorie ori magie, fie niște plăsmuiri ale unei fantezii bogate. La mijloc, între aceste două concepții extreme, se plasează marea masă a naivilor, cei care se lasă prinși în mrejele impostorilor – guru, medii, ghicitoare. Nicăieri, în afara Societății Arcane, nu se întâmplă ca paranormalul să fie considerat un domeniu legitim de cercetare științifică, după cum, tot la fel, nicăieri în afara Societății nu se întâmplă ca indivizii cu talente

extrasenzoriale să fie considerați normali.

— Mda, am avut plăcerea să constat asta pe pielea mea, remarcă ea, pe un ton sec.

— E adevărat că unele secții de poliție sau familii desperate apelează la ajutorul persoanelor cu abilități paranormale, atunci când toate indiciile au dat greș în soluționarea unor cazuri grele. Ceea ce nu înseamnă, însă, că marea parte a populației nu trăiește în continuare cu convingerea că oamenii care susțin că sunt înzestrați cu talente paranormale nu ar fi toți decât niște guru, impostori sau farsori.

Zâmbetul lui Raine părea prea strălucitor și prea inflexibil, pentru a fi sincer.

— Cu alte cuvinte, suntem siniștri.

Zack știa că atinsese o coardă sensibilă.

— Greșesc cumva presupunând că asta spuneau unii oameni despre mătușa dumitale? Întrebă el, încercând să nu pară indiscret.

— Așa a spus cineva și despre mine.

— Cineva în care aveai încredere?

— Da.

— Vreau să fiu sincer cu tine, spuse el, înclinând din cap. Chiar și în interiorul Societății, se consideră că persoanele ca tine, care aud voci, cam întrec orice măsură.

— Am înțeles.

— Încearcă să nu iei asta ca pe o jignire personală. Cert este că indivizii cu abilități parasenzoriale extrem de puternice le creează o stare de nervozitate celor din jurul lor.

— Chiar și dacă aceștia sunt înzestrați cu talente similare?

— Bineînțeles. Dar te asigur că, din acest punct de vedere, e de o mie de ori mai bine în interiorul Societății Arcane decât în afara ei, spuse el, uitându-se la plic. Conform acestui dosar, în ultimul an și jumătate ai colaborat cu un detectiv, Bradley Mitchell, de la Departamentul de Poliție din Oriana. I-ai oferit informații, grație cărora acesta a putut rezolva o serie întreagă de cazuri de crime mai vechi, rămase neelucidate ani de-a rândul, precum și un caz recent de răpire de persoană.

— Știai că am lucrat cu Bradley? se miră ea, pe un ton crispat.

— În mod incontestabil, detectivul Mitchell a devenit un adevărat

star în departamentul de poliție, mulțumită ajutorului pe care i l-ai dat. Se zvonește chiar că el va prelua conducerea departamentului, atunci când actualul șef se va retrage.

— Constat că dosarul este foarte complet, spuse ea, cu amărăciune. Numele meu nu este menționat niciodată în rapoartele lui Bradley.

— Îmi dau seama că ai avut mare grijă să rămâi permanent în umbră. Mitchell e cel care discută cu presa.

Cu un efort de voință, Raine își recăpătă cumpătul:

— Așa am dorit eu.

— Asta fiindcă nu ți-ar fi plăcut să fii tratată ca o paiată sau o impoastă, ori să se spună despre tine că ești țicnită ca mătușa ta?

După expresia fugitivă de pe chipul lui Raine, ai fi zis că urma să-l dea afară din cameră, dar apoi pe buzele ci înflori un surâs radios, care nu se reflecta, însă, și în ochii ei frumoși.

— Da, la momentul respectiv au fost și astea niște motive.

— Niște motive excelente, întări el.

— Văd că știi, într-adevăr, o mulțime de lucruri despre mine, așa-i?! spuse ea, după care încetă brusc să mai zâmbească, mutându-și privirile spre plicul de pe masă. Să înțeleg că, în toți acești ani, Societatea Arcane nu a conținut să ne spioneze, pe mine și pe mătușa mea?

— Greșit. Adevărul este că amândouă ați ieșit de pe ecranul radarului Societății, după moartea tatălui tău.

— Atunci, cum se face că deții atât de multe date despre viața mea actuală?

— Toate aceste date au fost strânse în ultimele douăzeci și patru de ore. Agenția pe care o reprezint se pricepe de minune să culeagă informații într-un timp record. Dar nu a trebuit să îți citesc dosarul pentru a intui cum te-ai fi simțit dacă ar fi trebuit să apari în fața presei în postura de consilier cu abilități paranormale al unui departament de poliție.

— Zău?! făcu ea, ridicând un pic bărbia. Și de ce, mă rog?

— Fiindcă și eu m-aș fi simțit la fel.

— Chiar așa? zise ea, fără să pară impresionată.

— Ținând seama de ceea ce ai făcut pentru Departamentul de Poliție din Oriana în ultimele optsprezece luni, presupun că ești

înzestrată cu talentul mătușii tale sau ceva foarte asemănător. Ți se întâmplă să auzi voci, așa-i?

Raine rămase nemișcată.

— Relaxează-te, spuse el. Știu perfect ce simți. Eu am vedenii.

7

Raine rămase atât de uluită de mărturisirea lui, încât pe moment îi pieri glasul.

— Presupun că a fost o glumă? îngăimă ea, într-un târziu.

— Nu, n-am glumit deloc, răspunse el, privind-o cu ochii lui enigmatici și tulburători. Abilitatea aceasta s-a manifestat extrem de energic când eram adolescent. Toată lumea se aștepta să dezvolt aptitudini de paravânător, asemenea majorității persoanelor de sex masculin din familia mea.

— Ce înseamnă paravânător?

— Un om poate fi numit paravânător atunci când este înzestrat cu un talent paranormal care îi exacerbează instinctul natural de a vâna. Vânătorii au reflexe miraculos de rapide și abilitatea de a detecta pecetea paranormală lăsată de un act de violență. În plus, paravânătorii au și capacitatea de a vedea bine pe întuneric.

— Și ce le place să vâneze? întrebă ea, strâmbându-se. Elefanți? Elani? Becațe?

— Poate, dar asta în vremurile de odinioară, când abilitatea de a vâna animale mari era strâns legată de instinctul de supraviețuire. În zilele noastre, paravânătorii preferă să-i vâneze pe semenii lor.

— Adică vânează *oameni*?! se cutremură ea, șocată.

— Liniștește-te. Cei mai mulți dintre paravânătorii pe care îi cunosc lucrează în cadrul diferitelor forme instituționale de prevenire a infracțiunilor. Deși, continuă el, după o scurtă pauză, trebuie să recunosc că unii dintre ei acționează în mod nefast. Oricum, nu am auzit ca vreun membru al familiei Jones să fi alunecat vreodată pe o asemenea pantă.

— Înțeleg, murmură ea, privind involuntar spre ușă, ca și cum s-ar fi gândit că nu strica, poate, să o ia la fugă de-acolo.

— Nu te speria, spuse el. Ți-am explicat deja că eu nu sunt paravănător.

Raine șovăi, tulburată, înainte de a-l întreba:

— Poți citi și gândurile celorlalți?

— Nu. Specialiștii susțin că acest lucru nu este posibil.

— De fapt, în ce constau trăsăturile tale excepționale?

— Tehnic vorbind, eu sunt ceea ce în cadrul Societății Arcane se numește un talent-oglină de nivelul zece.

— Ce naiba mai înseamnă și asta? se interesează ea.

— Potrivit experților, ar fi vorba despre o formă rară de psihometrie.

— Capacitatea de a cunoaște intuitiv lucrurile prin atingere.

— Exact. Claraudiția ta este o altă formă de psihometrie.

— De ce se spune că este un talent-„oglină“?

Zack se rezemă cu coatele pe brațele fotoliului, cu palmele împreunate la vârful degetelor, ca o piramidă. Semăna cu un profesor universitar, pregătindu-se să țină o prelegere la gura focului.

— Ai auzit vreodată de intuiția-oglină? întrebă el.

Reflectând o fracțiune de secundă, Raine răspunse:

— Este resursa latentă din fiecare om care ne furnizează indicii în societate, nu-i așa? Bunăoară, când vedem pe cineva încruntându-se sau zâmbind, înțelegem intuitiv ce se întâmplă. Nu este nevoie să ne oprim și să analizăm expresia emoțională respectivă.

— Exact. Și dacă vedem pe cineva că ia un cuțit în mână, ne putem da seama imediat dacă persoana aceea intenționează să porționeze friptura sau are de gând să îi taie cuiva beregata.

— Am citit un articol despre acest fenomen, spuse ea. Teoretic, ar fi vorba despre prezența în creier a unor neuroni speciali, care ne permit să oglinim mental acțiunile celorlalți și să emitem judecăți instantaneu. Este un mecanism de supraviețuire existent latent în fiecare om.

Desfăcând demonstrativ palmele într-un gest de aprobare și refăcând, apoi, piramida degetelor, Zack spuse:

— Nimeni nu cunoaște exact modul în care funcționează intuiția noastră „în oglindă“, însă un lucru e cert: aproape toți oamenii au această capacitate lăuntrică, într-un grad mai mare sau mai mic. De

fapt, îndeobște considerăm că este o trăsătură care acționează automat, lucru contrazis, însă, de faptul că există și persoane care nu manifestă acest talent, cum ar fi oamenii care suferă de autism sau de o boală psihică, de genul schizofreniei, bunăoară.

— Vrei să spui, de fapt, că ești înzestrat cu o variantă paranormală a acelei abilități?

Se uită la ea, peste vârful piramidei formate de palmele lui.

— Grație talentului meu special, dacă ating un cuțit sau o armă sau o piatră, care au fost folosite pentru a ucide sau a mutila pe cineva, pot intuitiv să îmi oglindesc în minte reacțiile și impulsurile persoanei care a folosit acea armă. Pot percepe ceea ce a intenționat să facă acea persoană sau ceea ce a presimțit victima în acel moment. Sunt foarte apt, totodată, să mă bat cu cineva.

— Poftim?! exclamă ea, crispându-se.

— Da, am capacitatea de a anticipa orice gest al adversarului. Încerc, însă, să evit experiențele de acest fel.

— Sper din tot sufletul, spuse ea, încruntându-se. Sunt și eu un talent-oglină?

— Nu. Psihometria prin clauduție funcționează altfel. Nu este un talent vizual. Totuși, probabil că ești tot un talent de gradul zece, la fel ca mine.

— De unde știi că aș fi de gradul zece, deși habar n-am ce-o mai însemna și asta?

— Membrii Societății Arcane sunt ordonați conform așa-numitei scale a lui Jones. Aceasta comportă zece gradații, de la unu la zece, conform nivelului de energie extrasenzorială generat de fiecare om. Analiztii au determinat doar o evaluare aproximativă a nivelului tău de energie, deoarece mătușa ta nu te-a adus niciodată la testare, atunci când abilitățile tale paranormale au început să se manifeste din plin, la vârsta adolescenței.

Raine nu știa ce să mai spună. Parcă nici nu-i venea să creadă că stătea acolo și discuta despre diverse capacități parapsihice, cu un bărbat care se comporta ca și cum domeniul paranormal ar fi fost cel mai normal lucru din lume, ca nuanța șatenă a părului sau culoarea albastră a ochilor, de pildă. Niciodată nu purtase o astfel de conversație cu un străin.

Cu excepția lui Bradley, niciodată nu discutase cu nimeni despre

latura paranormală a firii ei, în afară de mătușa Vella și cercul ei restrâns de prieteni buni. Vella o sfătuisese să nu poarte asemenea conversații, reamintindu-i întotdeauna că trebuia să păstreze secretul în privința abilităților ei excepționale. Încercarea de a se explica în fața lui Bradley fusese o gravă greșeală.

Ca și cum ar fi știut la ce se gândea Raine, Zack îi zâmbi înțelegător.

— Fir-ar să fie, nici nu îți poți imagina cât de mult ai pierdut crescând în afara Societății Arcane. Cu excepția mătușii și a tatălui tău, ai mai întâlnit vreodată și alte persoane înzestrate cu însușiri extrasenzoriale autentice?

— Am încercat să iau legătura cu diverși indivizi, care pretindeau că au abilități paranormale, recunosc eu. Câțiva ofereau consultanță unor departamente de poliție. Alte două persoane își câștigau existența ghicind viitorul. O altă persoană a scris o carte, despre cum să intri în contact cu latura ta parapsihică, prin intermediul viselor.

— Am citit și eu cartea, care e o mare prostie, spuse el, cu un surâs sarcastic.

— Da, exact, zâmbi ea. Mă bucur să aflu că nu sunt singura care a tras această concluzie. Știi, cartea a figurat timp de câteva săptămâni pe lista de bestselleruri.

— Lumea e plină de persoane credule, dar și de nenumărați farsori dornici să profite de naivitatea celor dintâi. Am senzația, continuă el, uitându-se gânditor la ea, că, în afară de mătușa ta, toți indivizii cu așa-zise abilități paranormale, pe care i-ai cunoscut la maturitate, erau niște impostori sau excentrici.

— Mătușa mea a fost o excepție majoră.

— Știu. Aș putea paria că, de fiecare dată când te uitați în ochii ei, aveai senzația că îți vezi propriul viitor.

Expresia caldă și binevoitoare așternută pe chipul lui îi crea o senzație ciudată. Nu era învățată să aibă de-a face cu persoane care să o înțeleagă atât de bine ca acest om. Nici nu știa cum să reacționeze.

— Ceea ce îți voi spune eu acum nu există în acest dosar, zise el, aruncând o privire spre plic. Unul dintre analiștii noștri ți-a construit profilul psihologic. Concluzia studiului arată că doar un

miracol a făcut să nu fii internată într-o clinică de psihiatrie sau să nu ți se prescrie o medicație sedativă puternică, în momentul în care aptitudinile tale parasenzoriale au început să se manifeste pregnant, la vârsta adolescenței.

Raine simți că îi îngheață sângele în vine la auzul acestei informații, însă reuși să își păstreze aceeași expresie indiferentă și politicoasă de până atunci.

— Să înțeleg, așadar, că analiștii voștri consideră că voi sfârși într-un sanatoriu de boli psihice, exact ca mătușa mea?

— Exclus, ce naiba! exclamă el, pe un ton dezinvolt și ferm.

— Dar de unde această certitudine, totuși? întrebă ea, ținându-și respirația din cauza emoției.

— Statistic vorbind, se știe că problemele psihologice asociate îndeobște cu facultățile paranormale se dezlănțuie de timpuriu, în general în perioada de manifestare inițială a unor asemenea capacități. Altfel spus, în adolescență, mai devreme sau mai târziu. Dacă ar fi fost să ajungi într-o clinică de psihiatrie sau să urmezi un tratament medicamentos cu sedative tari, din cauza abilităților tale claraudiente, situația ta astăzi ar fi fost cu totul alta.

— Dar mătușa Vella nu a început să aibă probleme grave decât la treizeci și doi de ani. Exact vârsta mea de acum.

— Nu vreau să te amăgesc, dar nimeni nu știe motivul pentru care mătușa ta și-a sfârșit zilele într-un sanatoriu de boli nervoase. Pare, însă, extrem de improbabil ca această situație să fi avut ceva de-a face cu aptitudinile ei. Și asta mai ales din moment ce până la treizeci și ceva de ani facultățile ei paranormale nu i-au afectat nicidecum comportamentul sau luciditatea.

— Dar spunei că analiștii voștri au rămas uluiți de faptul că eu nu am fost internată, până acum, într-un spital de maladii nervoase!

— Psihometria de tip claraudient, în special când atinge nivelul zece de intensitate, constituie unul dintre talentele paranormale care sunt cel mai greu de suportat, din cauză că senzația fizică imediată este extrem de deranjantă și șocantă. În lipsa unei persoane apte să te călăuzească de-a lungul curbei de adaptare și asimilare a noilor experiențe, pare aproape firesc să ai senzația că îți pierzi mințile. De altfel, cei din jurul tău ajung aproape imediat la această concluzie și te trimit la o sumedenie de medici. În final, ajungi să înghiți o

mulțime de medicamente sau să fii internat într-o instituție medicală cu profil psihiatric. Și astfel profetia pare să se adeverească de la sine.

Își încleștă degetele atât de puternic pe brațele fotoliului, încât unghiile i se înfipseră în capitonaj.

— Am senzația, uneori, că un străin mi-a cotropit mintea. E ceva oribil de intim și de malefic, în același timp. Mă simt ca și cum aș fi fost... violată.

— Crede-mă, capacitatea de a vizualiza o fracțiune de secundă ceea ce străinul acela a simțit când a înfipt pumnalul în pieptul cuiva provoacă o senzație la fel de oribilă. E ca și cum eu însumi aș fi săvârșit acea faptă. Pentru un timp, după aceea, mă simt...

Zack tăcu brusc.

Raine sesizase că Zack nu avusese de gând să i se destăinuie într-o măsură atât de mare, ceea ce acum îl făcea să devină reticent.

Apoi, cu un gest foarte ferm, Zack își apropie și își depărtă ritmic degetele celor două mâini. O dată. De două ori.

— Mă simt contaminat, încheie el încetisor fraza dinainte. Ca și cum o parte din tenebrele ascunse în ucigaș s-ar fi infiltrat în mine.

— La fel simt și eu, remarcă ea, studiindu-i chipul cu atenție.

— N-am mai spus nimănui lucrul acesta până acum, murmură el, cu un zâmbet straniu în colțul gurii. Mă refer la impresia că ființa mea ar fi fost invadată de tenebrele ascunse în ucigaș.

— Nici eu n-am mai făcut niciodată această mărturisire, spuse ea, inspirând adânc. Am considerat întotdeauna că ar fi o tâmpenie să mă apuc să le împărtășesc celor din jurul meu temerea că s-ar putea să absorb o parte din energia sumbră emanată din diverși criminali și monștri. N-am vrut niciodată să-i alarmez pe cei apropiați mie, iar ca să incluzi un asemenea subiect într-o discuție spumoasă la un cocktail ar părea de-a dreptul deplasat.

— Exact acestea sunt motivele pentru care am preferat și eu să păstrez tăcerea.

Secrete împărtășite, se gândi ea. Cât de minunată era această inefabilă intimitate apărută între ei. Cum era posibil să poarte o asemenea conversație cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse? Unde se putea ajunge continuând astfel? Sau, mai precis, unde și-ar dori ea să se poată ajunge în viitor?

— E oribil să auzi voci venite din neant, spuse ea. Nici nu-mi pot închipui cât de groaznic o fi să ai viziuni, pe cuvânt.

— Și cum sunt vocile acelea? se interesă el, vădind o curiozitate sinceră.

— Sunt ca niște șoapte, rosti ea rar, căutându-și cuvintele. Dar nu niște șoapte reale, nu niște voci reale. Mintea mea percepe diferența, deși poate nu reușesc să explic prea bine.

Zack dădu înțelegător din cap.

— Este ca și cum m-aș afla într-o anumită dimensiune, iar între mine și altă dimensiune ar exista un voal foarte subțire, spuse ea. O persoană se află dincolo de voalul acela, vorbind. Dacă mă concentrez, pot desluși unele cuvinte. Dar eu nu aud vocile, propriu-zis, ci mai degrabă le simt.

— Când te concentrezi, cum te-ai exprimat tu, de fapt devii receptivă la stimulii pe care îi primesc simțurile tale paranormale, lăsându-ți intuiția să interpreteze acea energie.

— E ca și cum o nălucă ar umbla prin mintea mea.

— Uneori auzi și șoaptele victimelor, așa-i?

Raine se înfioră.

— Da, atunci e cel mai cumplit. Detest șoaptele monștrilor ucigași, dar când aud vocile victimelor este de o mie de ori mai îngrozitor, fiindcă știi că e probabil prea târziu pentru a-i mai salva pe oamenii aceia.

— Există și excepții. Bunăoară, tânăra pe care ai găsit-o astăzi în pivnița mătușii tale, sau victima acelei răpiri de acum câteva luni, pe care Mitchell a găsit-o grație ajutorului tău.

— Într-adevăr. Dar situațiile cu deznodământ fericit sunt puține, iar în cazurile mai vechi, rămase neelucidate de multă vreme, lucrurile nu se termină niciodată cu bine.

— Da, doar că se face dreptate, spuse el, încetișor.

— Așa e.

— Nu cred că informația pe care ți-o voi da acum va avea darul să te consoleze, însă cercetările efectuate în cadrul Societății Arcane demonstrează că, de fapt, tu nu auzi vocile criminalilor sau ale victimelor. Ceea ce percepi tu constituie reziduurile paranormale ale emoțiilor care persistă încă la locul desfășurării unui eveniment.

— Înțeleg, dar de ce eu nu sesizez decât lucrurile sumbre și

oribile? Niciodată nu se întâmplă să simt fericirea sau bucuria lăsate de oameni în urma lor.

— Cercetătorii opinează că există o explicație evoluționistă pentru această situație. Funcția principală a creierului este să asigure supraviețuirea organismului. În general vorbind, fericirea sau bucuria nu sunt niște emoții care să reprezinte vreo amenințare la adresa ființei, astfel încât, cu o notabilă excepție în cazul sexului, latura paranormală a creierului tău s-a dezvoltat de o manieră menită să ignore sentimentele pozitive, concentrându-se în schimb asupra celor negative.

— Sexul?! repetă ea, îmbujorându-se la față.

— Sexul este direct legat de supraviețuire, continuă el, aproape amuzat. Crede-mă, simțurile noastre paranormale sunt puternic armonizate cu vibrațiile senzoriale asociate cu reproducerea.

— Oh, exclamă ea, considerând că era preferabil să abandoneze subiectul.

— În schimb, emoțiile puternice, cum ar fi frica, furia și patimile perverse sunt legate toate de *primejdie*, astfel încât facultățile noastre parasenzoriale s-au adaptat pentru a le sesiza mai pregnant, continuă el. Același lucru s-a întâmplat, de altfel, și cu simțurile noastre normale.

— Înțeleg, spuse ea, asimilând informația.

Urmă încă o tăcere. Senzația de intimitate din mica încăpere luminată de focul din cămin devenea din ce în ce mai puternică. Raine simțea că ar fi putut sta aici, discutând cu acest bărbat, pentru tot restul vieții. Tentația era incredibil de atrăgătoare și, probabil, periculoasă. Venise timpul să rupă vraja, cât nu era încă prea târziu.

— De fapt, ce dorești de la mine, Zack Jones? spuse ea, îndreptându-și spatele. Și, te rog, nu încerca să mă îmbrobodești cu afirmații de genul că Societatea Arcane ar fi început subit să pună preț pe persoana mea. Dacă ar fi fost așa, pesemne că în atâta amar de ani tot ar fi luat cineva legătura cu mine.

Aproape imperceptibil, Zack miji ochii; da, afirmația ei lovise la țintă.

— Lucrez ca detectiv pentru Jones & Jones, spuse el. Ai auzit vreodată de această agenție?

Șocul o lovi ca un trăsnet. Și ea, care își făcuse iluzii apropo de

aura de intensă intimitate... Cu un efort de voință, Raine își recăpătă cumpătul și îi adresă lui Zack cel mai grăitor zâmbet al ei din categoria „du-te naibii!”.

— Oh, da, rosti ea foarte încetșor. Cum să nu fi auzit de J&J?!

Zack mișcă din cap, confirmându-și parcă o bănuială.

— Vasăzică n-ai uitat. Știam eu.

— Țin minte perfect că un detectiv de la agenția J&J, pe nume Wilder Jones, a fost cel care a distrus munca de-o viață a tatei și i-a ars laboratorul până în temelii. Mai cred, de asemenea, că este foarte probabil ca mătușa Vella să fi avut dreptate, când susținea că tipul de la J&J a fost cel care a aranjat ca tata să moară în acel accident de mașină. Dacă lucrezi la Jones & Jones, află că ți-ai pierdut timpul degeaba, încercând să ajungi până la mine. Pentru nimic în lume nu aș accepta să mișc vreun deget ca să te ajut!

8

— Noi doi avem o înțelegere, îi reaminti el.

Vino-ți în fire, femeie, își zise ea în gând. Nu mai conta că în viața ei nu mai întâlnește un om care să înțeleagă, așa cum înțelegea el, ce însemna să trăiești marcat de un asemenea talent paranormal straniu ca al ei. Zack Jones era omul care lucra pentru J&J. Raine nu trebuia să uite asta.

— Nu, noi doi nu avem nicio înțelegere, spuse ea, furioasă, propunându-și să fie la fel de rece și insensibilă ca el. Ai intrat în odaia mea, acum câteva minute, fluturând plicul acela, iar eu l-am acceptat. Dar nu ți-am făcut nicio promisiune, în schimb.

— Luând plicul, implicit mi-ai făcut o promisiune.

— Foarte bine, atunci dă-mă în judecată.

— Fii pe pace, continuă el, afixând același zâmbet încrezător și dezinvolt, pe care îl avusese pe tot parcursul conversației dinainte. După ce vei fi auzit toată povestea, vei dori să cooperezi cu mine în investigația cazului.

— Prezintă-mi un motiv temeinic pentru care aș accepta să ajut pe cineva de la agenția J&J.

— Doar unul singur? spuse el, ridicând din umeri. Investigația

mea va aduce la suprafață istoria familiei tale. E un motiv suficient de bun pentru tine?

— *Poftim?!*

— Cred că semeni mult cu mine, atunci când vine vorba despre posibilitatea de a ține ceva sub control. Îți place să stăpânești situația și te pricepi să faci acest lucru. Pot să te asigur că singura modalitate de a-ți exercita cât de cât controlul în cazul de față este să colaborezi cu mine. Ești deșteaptă și vei înțelege foarte rapid cum stau lucrurile. Odată ce vei conștientiza adevărata situație, noi doi vom putea forma o echipă.

— Faci investigații privind familia mea?! exclamă ea stupefiată.

— Indirect, da, zise el, aruncând o privire spre cadranul ceasului de oțel negru pe care îl purta la mână. O să-ți povestesc la cină, presupunând că vom putea găsi un local liniștit în târgul acesta de provincie unde să stăm de vorbă.

— Nu mi-e foame.

— Exercițarea unei abilități paranormale de gradul zece vlăguiește organismul. Eu întotdeauna am poftă de mâncare, după ce am ars la maximum.

Raine știa că Zack avea dreptate. Brusc, își dădu seama că era lihnită de foame.

— Oricum, nu cred că a lua cina împreună este o idee prea bună, spuse ea.

— Asta demonstrează cât de puțin știi. A merge la masă, acum, este una dintre cele mai bune idei pe care le-am avut astăzi.

Era inutil să se contrazică în continuare. Acum, când Zack, cum s-ar spune, scăpase din picior primul pantof, Raine știa că nu-și va găsi liniștea până când nu va auzi și pocnetul celui de-al doilea. În afară de asta, chiar era flămândă.

— Consideră că a ieși la restaurant cu mine, acum, este o decizie cu valoare terapeutică, spuse el.

— În ce sens?

— Un pahar de vin roșu îți va prinde foarte bine, nu crezi?

— Știi, chiar ai dreptate, recunosc eu, după ce reflectă câteva momente la afirmația lui. Prevăd riscul de a ne confrunța cu o urgență medicală.

— Haidem, atunci.

Cu o mișcare agilă, Zack se deșurubă cât era de lung din fotoliu, luă din mers plicul de pe măsuta joasă și porni spre ușă, fără să privească în urmă, spre Raine. Știa că aceasta nu putea rezista tentației de a-l însoți, din moment ce doar el era în măsură să îi dea răspunsurile pe care le aștepta de-o viață.

Dintr-un motiv bizar, pe Raine o pufni râsul.

— Fir-ar să fie, mormăi ea, ridicându-se în picioare. Ești formidabil.

Zack luă din cuierul de lângă ușă impermeabilul ei negru și o ajută să se îmbrace.

— Știu, spuse el. Am talent.

Ieșiră pe hol și coborâră la parter. La recepție, Burton Rosser ridică privirea de la revista pe care o citea. Burton era un bărbat foarte șters, observă Raine. Până și vârsta lui era greu de apreciat. Presupunea că avea aproape patruzeci de ani, dar ar fi putut să fie mult mai tânăr sau mult mai bătrân. Era genul de bărbat care nu putea sta o clipă locului; cu o constituție fragilă și un păr blond spălăcit, Burton își mișca ochii neconținut, iscodind cu privirea în toate direcțiile. Raine presupunea că Burton avea obiceiul de a întoarce mereu capul peste umăr, ca și cum s-ar fi simțit urmărit în permanență.

— Ați avut noroc că ați rezervat o cameră înainte de a sosi aici, mormăi el spre Zack. Hotelul s-a umplut complet dintr-odată.

Zack privi afară spre mica parcare din fața clădirii. Urmându-i exemplul, Raine văzu un mic convoi de camionete ale presei.

— Nu le-a luat prea mult timp ziaristilor ca să apară la fața locului, spuse Zack.

— Da, ei au ocupat celelalte camere, bombăni Burton. Până să sosească și polițaii din Seattle și Portland, nu mai aveam niciun loc liber. A trebuit să-i expediez la motelul de mai jos, adăugă el, răsufând cumva ușurat de această întorsătură a lucrurilor.

Înclinând din cap, Zack o luă de braț pe Raine și o dirijă spre ieșire.

— Am auzit că dumneata și Doug Spicer ați fost cei care ați găsit-o astăzi pe fata aia în pivnița vrăjitoarei, spuse recepționarul, holbându-se la Raine.

Raine se opri brusc și se răsuci cu fața spre el. Faldurile lungi ale treniului ei negru se mișcară ca un vârtej în jurul cizmelor înalte.

Nu spuse nimic, sfredelindu-l doar cu privirea pe Burton, care se făcuse stacojiu la față și clipea des.

— Am-am vrut să zic piv-pivnița mătușii dumitale, se bâlbâi el.

Raine nu reacționează. Când se răsuci înapoi pe călcâie, văzu că Zack deschisese ușa. Expresia amuzată din ochii lui denota o admirație sinceră.

— Ești formidabilă, îi întoarce el în șoaptă complimentul, când trecu vijelios pe lângă el. Fir-ar să fie. Nu cred că voi fi în stare să rezist în fața unei femei capabile să pună la punct un bărbat, dintr-o singură privire.

9

Raine ținea umbrela suficient de sus, încât să îi ferească pe amândoi de ploaie. Aerul rece și umed al serii îi stimula toate simțurile. Nu-și putea explica de ce se simțea atât de extraordinar de vie, energizată și *înfometată*. Știa că, de fapt, cauza acestei stări de exuberanță era însuși bărbatul care pășea alături de ea. Era ca și cum Zack o atrăsese cumva într-un câmp de forță invizibil.

Printr-un acord tacit, se îndreptară amândoi spre ferestrele luminate ale unui restaurant din apropiere. O camionetă și un SUV trecură prin dreptul lor pe strada îngustă, cu două benzi de circulație, care constituia artera principală a orașului.

Shelbyville era o veche localitate forestieră, asemenea multor orașele de același fel, risipite în jurul versanților împăduriți ai Cascadelor. Fabrica de cherestea își închisese porțile în urmă cu câțiva ani, distrugând baza economică a comunității. În tentativa disperată de a supraviețui, locuitorii acestei așezări de munte încercaseră să-și reorienteze radical activitatea, sperând să atragă turiști, schiori și orașeni dornici să evadeze la sfârșit de săptămână într-o zonă pitorească și liniștită. Efortul se soldase cu o reușită parțială. Apăruse o salbă de magazine și galerii de-a lungul șoselei care lega hotelul de restaurant. Dar, sub lustrul subțire al vitrinelor

renovate, se vedea osatura roasă a târgului osândit să renunțe la trecutul lui silvic.

— De unde ai știut că îmi place vinul roșu? întrebă ea, după câteva momente.

— Analistii de la J&J au extras lista cumpărăturilor tale, făcute cu cardul în ultimele câteva luni, și au introdus datele în dosarul acesta.

— Nu știi dacă merită să-ți atrag atenția, dar nu crezi că așa ceva este ilegal?

— Probabil. Las asta pe seama lui Fallon Jones. Cred cu tărie în necesitatea de a delega răspunderile, atunci când se ajunge la chestiuni de acest fel.

— Cine este Fallon Jones?

— Șeful filialei Jones & Jones de pe Coasta de Vest.

— Vasăzică este șeful tău.

— Așa-i place lui să creadă.

— Să înțeleg că toate persoanele cu funcție de conducere din cadrul Societății Arcane poartă numele de Jones? întrebă ea, nesinchisindu-se să-și disimuleze dezaprobarea.

— La naiba, nu, ripostă el, izbutind să pară uimit de această întrebare. De unde ți-a mai venit și ideea asta?

— Habar n-am. Hai să încerc să ghicesc pe bâjbâite. Cum îl cheamă pe actualul Maestru al Societății?

Spre surprinderea ei, Zack ezită o fracțiune de secundă înainte de a răspunde.

— Bancroft Jones, spuse el, pe un ton neutru.

— S-a întâmplat vreodată ca un Maestru să fie o persoană pe care să n-o cheme Jones?

— Chiar încerci să mă pui în dificultate.

— Cred că mi-ai răspuns astfel la întrebare, spuse ea, aruncând o privire spre plicul pe care Zack îl ținea sub celălalt braț. Și ce altceva mai scrie în dosar despre mine?

— Hai să vedem. Deții, la Oriana, un butic cu confecții de lux, pe care le vinzi sau le închiriezi, și ai un singur salariat cu normă întreagă. Îți place să-ți faci cumpărăturile la Nordstrom și ești capabilă să ingurgitezi o tonă de unt de arahide.

— La micul dejun, preciză ea. Mănânc unt de arahide cu pâine

integrală prăjită, aproape în fiecare zi la micul dejun.

— OK, așa se explică de ce achiziționezi atâta unt de arahide.

— Plus, cine locuiește în apropiere de Seattle, automat își face cumpărăturile la Nordstrom. E un fel de regulă.

— Voi avea grijă să adaug asta în dosar.

Raine își îndesă mâna liberă în buzunarul impermeabilului.

— Tot ceea ce știi despre mine provine din acest dosar?

— Da. Nu existau prea multe date disponibile despre viața ta, așa că întocmirea dosarului acesta într-un interval de douăzeci și patru de ore a fost singura soluție pentru o documentare rapidă. Cele mai multe dintre informațiile existente în dosarele agenției J&J se refereau la tatăl tău, și prea puțin la tine și la mătușa ta.

Nicio undă de disculpăre în cuvintele lui. Doar un enunț declarativ.

— Încep să înțeleg, spuse ea, pe un ton glacial, că în zilele noastre inviolabilitatea vieții private nu mai este garantată. Totuși, nu pot să nu-ți spun că tupeul cras pe care l-au avut cei de la J&J, care au creat acest dosar, mă scoate efectiv din minți.

— Mă așteptam la asta. Acesta este și motivul pentru care am pus cărțile pe masă de la bun început. Am vrut să eliminăm din start acest inconvenient, pentru a putea discuta apoi despre alte lucruri.

— Cum ar fi această investigație la care spuneai că ai vrea să colaborăm?

— Exact.

Deschise ușa din sticlă a restaurantului și o pofti pe Raine să intre. Aceasta trecu vijelios pe lângă el, fluturând din poalele impermeabilului.

Peste cincisprezece minute, când comandaseră deja mâncarea și aveau pe masă câte un pahar cu vin roșu, Raine se simțea mai bine echipată pentru a-l înfrunța pe omul de la J&J.

— Se întâmplă vreodată să-ți scoți geaca aia de pe tine? întrebă ea.

— Uneori.

Renunță să insiste pe această temă, știind că aveau de discutat despre alte chestiuni, cu mult mai presante.

— Povestește-mi și mie despre această investigație, care spuneai

că se referă la istoria familiei mele, îl rugă ea, păstrând un ton cât mai tăios și formal cu putință.

Zack inspectă din ochi restaurantul. Raine deduse că interlocutorul ei dorea să se asigure că nu existau alte persoane în jur, care ar fi putut auzi conversația lor. Avuseseră norocul să găsească un separeu în fundul localului, care era plin. Raine era aproape sigură că majoritatea meselor erau ocupate de reprezentanți ai presei și, poate, de vreo doi polițai din afara localității. Telefoanele celulare sunau constant. Mesenii discutau în gura mare despre orarul curselor aeriene și despre cum să obțină interviuri cu Langdon, șeful poliției locale. Vacarmul din jur constituia fundalul ideal pentru o discuție confidențială ca a lor.

Raine auzi pomenindu-se de vreo două ori numele lui Doug Spicer, dar nimeni nu se uită la ea. În mod evident, Langdon își respectase promisiunea cu prilejul conferinței de presă. Probabil că tot orașelul Shelbyville știa că ca fusese împreună cu Doug Spicer atunci când fata fusese descoperită, însă, din fericire, presa din afara orașului ignora acest detaliu.

Zack se uita la ea peste masă.

— Adevărul e că singurul punct de pornire în această anchetă este o păcătoasă de coincidență.

— Ce fel de coincidență?

— Acum o lună, a dispărut un cercetător – doctorul Lawrence Quinn, care lucra la un laborator al Societății Arcane, situat în Los Angeles.

Degetele ei se încleștară pe piciorul paharului de vin.

— Exact cum s-a întâmplat cu tata?

— Da. De fapt, Quinn lucra în același laborator unde a lucrat și tatăl tău; ba mai mult, în același domeniu de cercetare. Doctorul Quinn este un biochimist specializat în cercetarea produselor farmaceutice psihotrope, explică Zack, sorbind din vin și punând paharul pe masă, cu o expresie de vagă uimire. Mmm, e bun vinul ăsta, așa-i?

— La Shelbyville, nu se vine ca să bei un vin bun și să mănânci niște delicatese.

— Și-atunci, de ce avea mătușa ta o casă aici?

— Îi plăcea liniștea ținutului de munte. Mai povestește-mi despre

Lawrence Quinn și activitatea lui.

— Cunoști, probabil, deja că o sumedenie de medicamente standard din categoria antidepresivelor, a calmantelor și a analgezicelor au efecte colaterale imprevizibile asupra persoanelor înzestrate cu abilități paranormale intense.

— Da, oftă ea. Am descoperit acest lucru, atunci când doctorii au încercat să o trateze pe mătușa Vella. Majoritatea doctoriilor folosite nu au făcut decât să îi înrăutățească starea sănătății.

— Ceea ce nu este nicidecum o situație ieșită din comun. Remediile psihotrope, în general, au efecte imprevizibile asupra persoanelor sensibile. Societatea întreprinde cercetări asidue în acest domeniu, încercând să determine care medicamente sunt eficiente și care pot fi periculoase. Așa că orice persoană cu însușiri parasenzoriale, care vrea să experimenteze pe propria piele tot felul de porcării ilicite, se expune unor consecințe ce frizează coșmarul.

— Am înțeles.

— Revenind la Quinn, a trecut surprinzător de mult timp până ce dispariția a fost remarcată.

— De ce? întrebă ea.

— Inițial, s-a produs o confuzie, având în vedere că solicitase un concediu destul de lung. Abia acum o săptămână, s-a întâmplat ca directorul laboratorului să își dea seama că doctorul Quinn nu mai venea la serviciu. Nimeni altcineva nu i-a simțit lipsa. Era un însingurat. Fără prieteni apropiați și fără rude. În cele din urmă, directorul a conchis că survenise ceva neplăcut și a anunțat agenția J&J. Până atunci, au mai trecut, însă, vreo două zile. S-a demarat imediat o investigație, dar doctorul Quinn pare să fi dispărut de pe fața pământului.

— Presupun că șeful tău a intrat la bănuieli, spuse ea.

— Fallon este de felul lui un om foarte suspicios, zâmbi vag Zack.

— Probabil că din cauza asta se află la conducerea agenției J&J.

— Probabil. Oricum, nu i-a luat mult timp pentru a trage concluzia că era posibil ca doctorul Quinn să fi fost în legătură cu o organizație numită „Umbra Noptii”. Gruparea aceasta a creat o nouă variantă a formulei fondatorului.

Raine înlemnise.

— Tatăl meu a fost eliminat din Societate, în baza zvonului că ar

fi efectuat cercetări pentru descoperirea acelei nenorocite de formule despre care pomeneai adineaori.

— Și ce știi despre asta?

— Despre formulă?! Întrebă ea, punând paharul jos, exact în mijlocul șervetului de cocktail. Foarte puțin. Doar niște indicii pe care le-am prins de la mătușa Vella de-a lungul anilor. Am rămas cu impresia că această formulă ar avea potențialul de a exacerba talentele parasenzoriale naturale ale unei persoane.

— Teoretic, are puterea de a propulsa o însușire paranormală de intensitate medie până la nivelul zece. Altfel spus, niște persoane cu însușiri paranormale de nivelul zece, ca tine și ca mine, ar atinge un potențial energetic extrasenzorial de-a dreptul fantastic.

Raine se înfioră.

— Nu cred că mi-ar plăcea așa ceva. Mi-e destul de greu, și așa, să fac față asaltului vocilor. Nu aș vrea să devină o gălăgie insuportabilă în capul meu.

— Bravo, deșteaptă femeie. Sunt de aceeași părere cu tine. Dar genul de talent cu care suntem înzestrați noi doi este destul de dificil de manipulat. Din păcate, există nenumărați indivizi cu intuiții fine, vânători și alții de același fel, care ar fi în stare să facă moarte de om pentru un drog cu ajutorul căruia și-ar putea spori însușirile extrasenzoriale. Iar „Umbra Noptii“ abia așteaptă să facă asta.

— Să ucidă?

— A făcut-o deja în câteva rânduri, pe parcursul anului trecut, din câte știm noi.

Se holbă la el, perplexă.

— Și toate astea din cauza unei formule mizerabile?!

— De când a fost recuperată din mormântul lui Sylvester Jones, formula aceasta a provocat neconținut necazuri.

— Și de ce este considerată prohibită în interiorul Societății Arcane?

Zack ridică sprâncenele.

— Vrei să spui, adică, în afară de faptul că niciun om întreg la minte nu și-ar dori să vadă circulând prin lume o întreagă șleahță de criminali dotați cu facultăți parasenzoriale extrem de puternice?

— Da, în afară de acest aspect, confirmă ea, tresărind speriată.

— Formula în sine este instabilă și întotdeauna a comportat o latură negativă și nefastă.

— În ce sens?

— Mai devreme sau mai târziu, toți indivizii care au absorbit o variantă sau alta a acestui drog și-au găsit moartea sau au înnebunit, după ce, inevitabil, au devenit întâi niște criminali necruțători.

— Înțeleg, spuse ea, dregându-și glasul. OK, într-adevăr acesta este un efect secundar foarte neplăcut.

— Nu se știe aproape nimic despre efectele pe termen lung, pe care le poate induce ultima variantă a formulei concepute de „Umbra Noptii”, însă un lucru s-a putut stabili, totuși, cu certitudine. Drogul preparat în baza acelei formule creează o dependență puternică.

— În cel fel?

— După două sau trei zile de la absorbția drogului în organism, se declanșează o stare de nebunie, urmată de suicid, în cazul în care acel individ este privat de preparatul medicamentos respectiv. Din câte au reușit să deducă experții din J&J, se pare că organizația „Umbra Noptii” s-ar folosi de această superbă caracteristică a drogului pentru a-și exercita controlul asupra agenților săi operativi.

— Îmi dau seama perfect cât de eficientă poate fi această tactică în anumite sfere de activitate, pentru a menține disciplina în rândul executanților.

— Nu au existat dezertori sau delatori din organizație, asta e cert.

— Dar ce urmărește gruparea „Umbra Noptii”?

— Ceea ce urmăresc aproape toți conducătorii de proastă calitate. Putere și bani.

— Dominația totală asupra lumii, așa-i? zâmbi ea.

Zack ignoră mica ei ironie.

— Hai să luăm un mic exemplu. Încearcă să te gândești cam ce ai putea face dacă ai avea posibilitatea să infiltrezi, în diferite corporații și agenții ale guvernului federal, câțiva indivizi cu facultăți parahipnotice puternice, altfel spus niște persoane cu abilități extrasenzoriale ce pot induce sugestii hipnotice în aproape oricine. Ne referim la potențialul de a exercita un control asupra

unor inși cu funcții de conducere și înaltă răspundere în stat – directori generali ai unor mari companii, senatori și chiar președintele.

Raine tresări violent, vărsând câteva picături de vin. Înșfăcând șervetul, se grăbi să șteargă petele de pe fața de masă.

— OK, îmi dau seama cât de nociv ar putea acționa un asemenea drog în anumite sectoare. Dar parcă spuneai că Societatea Arcane s-a mai confruntat și înainte cu acest gen de problemă!?

— Nu au existat prea multe tentative organizate de a reconstitui drogul și de a-l folosi în scopuri ilicite, însă de-a lungul anilor au apărut câțiva indivizi care nu au putut rezista ispitei de a efectua diverse experiențe în vederea materializării acelei formule.

— Persoane ca tatăl meu? spuse ea, cu răceală în glas.

Încrucișând brațele, cu coatele sprijinite pe masă, Zack se uita fix la ea, cu o expresie implacabilă.

— Judson Tallentyre a fost cel mai mare savant renegat din generația lui, declară el, pe un ton plat. Când a dispărut cu formula, Maestrul și Consiliul au decis că prioritatea absolută pentru agenția J&J era să îi dea de urmă, pentru a-i distruge laboratorul și notițele făcute pe parcursul cercetărilor. Eșaloanele superioare ale Societății au răsuflet ușurate, la unison, atunci când Wilder Jones a raportat că își îndeplinise misiunea.

Mda, măcar nu încercase să îndulcească lucrurile.

— S-ar cuveni să te premiez pentru onestitate, presupun, zise ea, dar nu am niciun chef să o fac.

— Te înțeleg.

Raine luă o înghițitură revigorantă de vin și, cu o mișcare lentă a mâinii, puse paharul la loc pe masă, spunând:

— Nu știam că numele Tallentyre este atât de... atât de rău famat în cadrul Societății Arcane.

— Dacă asta te poate consola, află că numele acesta a ajuns de notorietate doar la nivelurile cele mai înalte.

— Ohoho, asta, da, ușurare.

— Motivul pentru care numele Tallentyre nu este foarte cunoscut în toată Societatea se explică prin faptul că Maestrul, Consiliul și agenția J&J au încercat, în mod deliberat, să acrediteze ideea că formula fondatorului ar fi un mit. Măsura face parte din planul

general merit să îi determine pe cei asemenea tatălui tău să renunțe la ideea de a deveni un fel de alchimiști moderni.

— Tata nu a fost alchimist, se răsti ea, furioasă. A fost om de știință. Un savant strălucit.

— Era genial, de acord cu tine. Nici nu țin să te contrazic. Acesta este și motivul pentru care, atunci când a început să joace necinstit, tatăl tău a devenit un real pericol. Consiliul nu a avut altă soluție, decât să ia măsuri în privința lui.

— Adică să-lucidă.

— Nu există nicio informație în dosar care să sugereze că Wilder Jones l-ar fi omorât pe tatăl tău, spuse el, pe un ton sec. Toate datele conduc la concluzia că accidentul de mașină a fost doar atât: un accident.

— O doză de ghinion paranormal?

— Se mai întâmplă, spuse el, ridicând un pic sprâncenele. Și nu mai zâmbi așa la mine.

— „Așa” cum adică? întrebă ea, clipind de câteva ori, fără să mai zâmbească.

— Ca și cum mi-ai spune să mă duc dracului. Mă scoate din sărite.

— Oh, extraordinar! Am reușit să-l scot din sărite pe omul de la J&J! Care e pedeapsa pentru asta?

— Ține-o tu tot așa și vei afla. Bun, vrei să continuăm să ne jucăm de-a șoarecele și pisica, sau preferi să auzi de ce dispariția lui Lawrence Quinn are legătură cu tine și cu trecutul familiei tale?

— Povestește-mi despre Quinn. Dacă o să mă plictisesc, pot foarte bine să încerc să te scot din sărite iarăși.

— Te asigur că nu te vei plictisi deloc. Ieri, Fallon Jones a obținut în fine un indiciu privind soarta doctorului Quinn, după ce a fost dat dispărut. Lawrence Quinn a apărut în Oriana luna trecută.

— A fost în orașul meu? se încruntă Raine.

— Da, timp de douăzeci și patru de ore, din câte am putut noi stabili. După aceea, s-a evaporat din nou. Ei, și acum vine partea cea mai interesantă. Lawrence Quinn a venit în Oriana exact în ziua în care mătușa ta a murit. Ești o persoană cu facultăți paranormale intense. Vreau să aud părerea ta. În ce măsură această mulțime de evenimente poate fi considerată o coincidență?

10

Mai târziu, în acea seară, Zack a condus-o înapoi la hotel, savurând plăcerea de a o simți atât de aproape. În ciuda ocazionalelor scânteii izbucnite pe parcursul cinei, sau, la naiba, poate tocmai din cauza lor, era foarte conștient de feminitatea ei. Șarmul ei îl fascina și îl provoca, așa cum numai un bărbat poate simți în prezența unei femei fermecătoare. Trăia o senzația extraordinară alături de ea, învăluți împreună în intimitatea nopții, acompaniați de susurul ploii și vrăjiți de subtilele emanații ale valurilor de energie paranormală venite din amândoi. Niciodată nu mai avusese o asemenea experiență minunată.

— Vasăzică asta este tot ce știi, nu-i așa? spuse ea, când ajunseră în capul scârilor, continuând apoi pe hol. Doar faptul că Lawrence Quinn și-a făcut apariția în Oriana, în ziua în care mătușa mea a murit?

— Asta este tot ceea ce știu deocamdată, însă trebuie să recunoști că reprezintă un punct de pornire foarte interesant.

Raine se opri în fața camerei, cu o expresie gravă și sumbră pe chipul ei incitant. Zack nu avea nevoie să își ascute intuiția specială pentru a sesiza că Raine se pregătea să-i împărtășească unul dintre nenumăratele ei secrete.

— Toată lumea crede că mătușa Vella a murit din cauze naturale, spuse ea, încetșor. Atac de cord. Dar, inițial, eu n-am putut crede așa ceva. Mătușa Vella avea doar cincizeci și nouă de ani și era sănătoasă. Așa că am solicitat o autopsie privată, înainte de a o incinera.

— Asta nu era în dosar.

— Nici nu știi cât mă bucur să aflu că J&J nu este o agenție atotștiutoare și atotvăzătoare.

— Iar zâmbești așa, o avertiză el.

— Scuze. Nu mă pot abține.

— Și ce a rezultat la autopsie?

— Nimic sinistru, spuse ea, scoțând cheia din poșetă. Nu a apărut

nicio dovadă care să indice că moartea ei ar fi fost provocată de altceva decât un atac de inimă. Dacă ne gândim, în fond ce motiv ar fi avut Quinn sau oricine altcineva să vrea să o omoare, după atâția ani? Vella nu era biochimist. Era artist plastic. Picta tablouri și crea măști, ca acelea pe care le vând eu la „Incognito“.

— Nu am spus că ar fi ucis-o cineva. Îți dau dreptate, aparent nu există niciun motiv. Însă coincidența rămâne și mă agasează. Îl intrigă și pe Fallon Jones.

Raine deschise ușa, pași înăuntru și se întoarse cu fața spre el.

— M-am hotărât. Voi coopera cu tine în această investigație.

— Apreciez gestul tău.

Încrucșând brațele și rezemându-se de cadrul ușii, Raine îl studia prin lentilele ochelarilor ei cu rame negre.

— Știai că voi accepta, așa-i? spuse ea.

— M-am gândit că ești direct interesată de acest caz, replică el, ridicând din umeri. Cum aș fi fost și eu, în locul tău.

— Ai gândit corect. Dar vreau ca un lucru să fie clar. Este adevărat că am fost de acord să colaborez cu tine, însă scopul nostru nu este același.

— Adică? întrebă el, simțind că i se zbârlesc perișorii de pe ceafa.

— Obiectivul tău și al agenției J&J este să aflați ce s-a întâmplat cu doctorul Quinn. Pe mine, tot ce mă interesează este mătușa mea. Dacă într-adevăr a fost ucisă, vreau ca asasinul să fie prins și pedepsit. Dacă ești dispus să mă ajuți să fac asta, sunt de acord să lucrăm în echipă.

Proptindu-se cu o mână de cealaltă parte a cadrului ușii, Zack spuse:

— S-a făcut.

— Noapte bună, domnule Jones.

Trase dosarul din mâna lui și, încet, dar ferm, îi închise ușa în nas.

11

— Mare porcărie! pufni Fallon Jones.

Zack se instalează comod în fotoliu, rezemat de spetează, cu picioarele sprijinite pe un taburet moale.

— Ia și partea bună a lucrurilor, rosti el în telefon. Țintele urmărite de ea și de noi sunt aliniate, cel puțin deocamdată. Atâta timp cât această situație rămâne neschimbată, putem beneficia de colaborarea lui Raine Tallentyre.

— Și dacă se va dovedi că nu există nicio legătură între dispariția lui Quinn și moartea Vellei Tallentyre?

— Atunci, cred că va trebui să-ți iei gândul de la orice fel de colaborare cu ea. Raine nu vede cu ochi buni Societatea Arcane, iar J&J îi inspiră atât de puțină încredere, încât cu ușurință s-ar descotorosi oricând de tine și de agenția ta. Convingerea ei este că Wilder Jones l-a ucis pe tatăl ei, înainte de a-i distruge laboratorul.

— Ce porcărie, mârâi Fallon din nou. Arată-i naibii dosarul acela. Scrie clar acolo că accidentul nu a fost consecința intervenției unei mâini criminale.

— Raine e în camera ei acum și citește dosarul despre care discutăm noi. Deși mă îndoiesc că ar putea crede tot ce scrie acolo. Eu n-aș face-o, să fiu în locul ei.

— Dar e adevărat totul, ce naiba!

— De unde știi? Nu erai la conducerea agenției J&J atunci când Tallentyre a fost trecut pe lista neagră. Or, așa cum știm prea bine amândoi, dragul nostru unchi Wilder nu ar fi stat în cumpănă nicio clipă în fața unui mic fleac, cum ar fi recelarea unor date. Nu degeaba era el poreclit „Wilder Jones cel Groaznic“.

— Hm, mda.

Se gândeau amândoi în tăcere la respectivul personaj din istoria familiei.

Wilder Jones murise în același fel cum trăise, într-o explozie de glorie temerară. La vremea respectivă lucra pentru o agenție guvernamentală anonimă, care se număra printre clienții celor de la J&J. A reușit să îi elimine pe răufăcători și să salveze o serie de oameni, însă lucrul acesta l-a costat viața.

Într-o familie înțesată de indivizi care se implicau adesea în aventuri extrem de periculoase, Wilder fusese înfierat din cauza înclinației lui pentru riscuri iresponsabile. Wilder Jones fusese pasionat de motociclism, femei de moravuri ușoare și țigări.

Existau voci în clanul Jones care susțineau că Wilder avusese dintotdeauna o fire schimbătoare, trecând de la o extremă la cealaltă. Alții, însă, susțineau că, deși Wilder se născuse dependent de adrenalina, niciodată, până în ultimele luni de viață, nu întrecuse măsura în privința riscurilor la care se expunea. Aceasta era facțiunea care opina cu tărie că Wilder pățise ceva grav, înainte de a pleca în acea misiune sinucigașă. Mama lui Zack ajunsese la concluzia că la mijloc fusese o femeie, însă afirmația nu părea verosimilă, din moment ce toată lumea știa că Wilder schimba femeile aproape la fel de des cum schimba cămășile. Umbla zvonul că niciodată nu privea înapoi. Oricare ar fi fost adevărul, cert rămânea că Wilder îl luase cu el în mormânt.

— Fă tot ceea ce trebuie să faci, pentru ca Raine să continue să colaboreze cu tine, spuse Fallon, în cele din urmă. Eu tot mai cred că ea este cheia rezolvării acestei necunoscute.

Zack nu îl contrazise. Nu avea niciun rost. Toată lumea știa că, în proporție de peste nouăzeci la sută, intuițiile lui Fallon erau corecte.

Ceea ce nu însemna, totuși, că avea dreptate întotdeauna.

12

Arzi, vrăjitoareo, arzi.

Arde până în temelii afurisenia aia de laborator.

Pedepsește-o. Apoi, s-o mistui în flăcări. Trebuie să fii sigur.

Scoate-le pe astea două de-aici. Apoi, distruge tot. Nu poți risca nimic. Trebuie să fii sigur.

Raine se trezi brusc din somn, cu o senzație de sufocare și cu pulsul bătând accelerat. Cămașa de noapte i se lipise de spinare, din cauza transpirației. Simțea că se înăbușă sub plapumă. Nu mai avea aer.

Se ridică în capul oaselor, azvârli cuverturile deoparte, se trase spre marginea patului și sări în picioare. Timp de vreo două minute, rămase neclintită, tremurând și încercând să-și recapete sângele rece.

Știuse că avea să urmeze niște coșmaruri, fiindcă așa pățea

întotdeauna când intra în contact cu energia parapsihică morbidă lăsată în urmă de monștrii criminali. Era obișnuită ca, timp de câteva nopți după aceea, să audă voci în visele ei.

Dar, în noaptea aceasta, mai exista o voce împletită cu glasul ucigașului, o voce sumbră din Noaptea-de-foc-și-lacrimi. *Scoate-le pe astea două de-aici. Apoi, distruge tot.*

Se lăasă jos, pe marginea patului, și se uită la ceas. Ora unu și cincisprezece minute. Se culcase abia după miezul nopții, deoarece citise dosarul, din care aflase cât de faimos era numele de Tallentyre în cercurile înalte ale Societății Arcane. În opinia Maestrului și a Consiliului, ea era fiica-unui om care încercase să creeze vampiri paranormali.

Lua-i-ar naiba.

Nu auzise pașii pe hol, așa că tresări violent când cineva ciocăni încetișor în ușă. Un val de energie surescitată i se prelinse prin mădulare. O fracțiune de secundă fu tentată să pretindă că nu auzise zgomotul bătăii în ușă. Dar, chiar și numai după câteva ceasuri, ajunsese să-l cunoască pe Zack suficient de bine, încât să își dea seama că nu va renunța prea ușor.

Se duse la dulap, de unde își luă capotul din mătase bleumarin, pe care avusese grijă să îl bage în bagaj. Îl îmbracă și își legă cordonul în jurul taliei. În drum spre ușă, își petrecu degetele răsfirate prin păr, așezându-l după urechi.

Se uită întâi prin vizor. Da, pe hol era Zack. Purta aceeași scurtă din piele neagră, dar de data asta nu avea pe dedesubt decât un tricou negru de bumbac. Pe obrajii lui, se deslușea umbra negricioasă a bărbii de a doua zi dimineață. Stătea cu o mână proptită pe tocul ușii, exact la limita câmpului ei vizual îngustat.

Imaginea lui avu un efect foarte straniu asupra simțurilor ei. Toată acea tensiune dezagreabilă și istovitoare, care însoțise coșmarul dinainte, se preschimbă parcă într-un altfel de energie. Se înfioră simțind valul de adrenalină. Palpita de nerăbdare. Știa că pulsul îi crescuse din nou, dar de data asta cauza era o plăcută excitație a simțurilor.

Raine deschise ușa. Observă imediat că Zack era desculț. Nu-și dădea seama prea bine de ce prezența lui acolo, în picioarele goale, i se părea atât de incredibil de erotică. Zack avea picioare foarte

frumoase și puternice. Lui Raine nu i se mai întâmplase niciodată să remarce la un bărbat forma picioarelor.

Cu un efort, reuși să-și ridice privirea spre chipul lui.

— Bună, zise ea, incapabilă să găsească o formulă de salut mai inteligentă.

Zack se uita la ea cu subînțeles.

— Cât de rău e? întrebă el în șoaptă, nevrând să fie auzit de cei cazați în camera de vizavi.

Cu el nu este nevoie de nicio explicație, se gândi ea, cuprinsă de un dulce alean. Nimeni nu ar fi putut să o înțeleagă mai bine, acum, când Vella se prăpădise.

— E rău, spuse ea. Dar am trecut prin situații și mai rele. Fata mai era în viață, asta e explicația.

— Sigur. Dar tot este rău, fiindcă știi intențiile criminalului. Știi cum a procedat în trecut.

— Da, contează și asta, sigur, recunosc eu.

Degeaba, nu are cum să știe chiar tot, își spuse ea în gând. Nu știa, bunăoară, că în noaptea aceasta mai existase o voce în visele ei.

— Ce cauți aici? îl întrebă ea.

— Mi-am imaginat că dorința de a citi dosarul, pe de o parte, și coșmarurile inerente, pe de altă parte, nu te vor lăsa să dormi. Ceva mai devreme, astăzi, am avut și eu o activitate de consultanță. Un pumnal vechi de două mii de ani, care era folosit la sacrificarea unor jertfe umane.

— Oho.

— Mie-mi spui?! exclamă el, dar apoi, cu o licărire enigmatică în ochi și un surâs în colțul buzelor, schimbă subiectul: Ce-ai zice să ne distrăm un pic amândoi?

Raine simți din nou că i se taie respirația de emoție. Pulsul ei o luă razna. O energie parapsihică intensă părea să fi invadat atmosfera.

Ca din senin, însă, simțul practic reuși să recâștige teren.

Zack știa că ea era atrasă de el, știa că era vulnerabilă în acea noapte. Zack plănuia să folosească energia sexuală care înflorise între ei pentru a o manipula. Ei bine, Zack se înșela dacă își închipuia că îi va merge așa de ușor.

— Și cum ai propune tu să ne distrăm? întrebă ea, căznindu-se să

pară absolut indiferentă și rece.

Zack luă mâna de pe tocul ușii și îi arată pachetul de cărți de joc pe care îl ținea între degete.

— Ce-ai zice de o mică partidă de blackjack?

Așteptându-se la o propunere sexuală, Raine rămase descumpănită câteva secunde. Cu un efort de voință, își recăpătă însă stăpânirea de sine.

— Vasăzică sugerezi să jucăm cărți? întrebă ea, consternată.

— Mă gândeam că în felul ăsta vei mai uita de problemele care te frământă.

— Mă pregăteam să deschid televizorul, spuse ea, pe un ton stins.

— Știu din experiență că soluția aceasta nu prea dă roade. E ceva prea pasiv. E nevoie de un lucru care să te facă să te concentrezi un pic, dar nu prea mult, totuși, din cauză că ești prea irascibilă pentru așa ceva.

Raine renunță la suspiciunea ei inițială. Știa, acum, că Zack nu venise aici pentru sex, ci fiindcă intuise prin ce trecea ea în noaptea asta. Mai mult chiar, și el trecea prin ceva foarte asemănător.

— Ți s-a întâmplat și ție la fel de câteva ori până acum, așa-i? întrebă ea.

— Visele urâte sunt apanajul persoanelor cu facultăți parasenzoriale, ca mine și ca tine. Când sunt singur și am asemenea stări, îmi torn vreo două pahare de whisky și fac o pașenie.

— Eu cunosc un terapeut naturist în Oriana, care îmi prepară un ceai din plante special. Dar, de data asta, nu am luat punga în bagaj, spuse ea, aruncând o privire ezitantă spre pachetul de cărți de joc din mâna lui. Și eu fac pașenie, uneori.

Zack nu spuse nimic, așteptând decizia ei.

— OK, spuse ea, mai nerăbdătoare decât oricând. Hai să jucăm blackjack.

El intră în cameră, ea închise ușa și, subit, se treziră învăluți amândoi de întuneric. Senzația de intimitate era aproape coplesitoare.

Ea aprinse lampa de pe masa de lângă fereastră. În lumina caldă a veiozei, patul – până nu demult, doar o piesă de mobilier oarecare – se profila acum foarte pregnant. Gândul la așternutul mototolit și

la pernele turtite îi creau lui Raine un sentiment ciudat.

Deși făcuse, probabil, o mare greșală poftindu-l în camera ei, nu se încumeta totuși să-i ceară să plece.

Zack se plimba nonșalant prin încăpere. Nu părea să fi observat patul, care pe Raine continua să o obsedeze în mod bizar.

Înșfăcă brusc cuvertura și o așternu peste perne. Manevra aceasta nu avu darul de a diminua din aura de intimitate sexuală, care predomina între cei patru pereți ai odăii.

Zack aprinse focul în cămin. Apoi, în loc să se instaleze la masă, se așează turcește pe jos și începu să amestece cărțile de joc.

— Hai să dăm o tentă mai interesantă acestei partide de cărți, propuse el.

— Cum? spuse ea, cu răsufierea întretăiată.

— Jucăm pe bani, zise el, scoțându-și portofelul din buzunar și extrăgând din el câteva bancnote. Miza mea e de douăzeci de dolari.

Și ea care palpitase emoționată la gândul că Zack avea să-i propună, poate, să joace pocher pe dezbrăcatele!

Se duse spre masă, deschise poșeta și scoase din ea portofelul. Numără douăzeci de dolari, în bancnote de unu și cinci dolari. Strângând banii în palmă, se întoarse spre el.

În acea clipă, își dădu seama că, fiind îmbrăcată doar într-o cămașă de noapte și, în semn de pudoare, cu un capot lung până la genunchi, îi era imposibil să se așeze și ea turcește, pe podea. Reflectând rapid, în căutarea unei soluții de compromis, se lăsă jos pe covor, cu picioarele îndoite lateral, ca o sirenă. În această poziție, capotul îi acoperea trupul în mod decent, spera ea.

Zack împărți cărțile, câte una pentru fiecare, cu fața în jos. Raine săltă colțul cărții de joc de pe masă: dama de cupă.

Zack împărți următoarele două cărți, câte una pentru fiecare, cu fața în sus. Ei îi reveni valetul de caro. Cartea lui era un trei.

— Stai, spuse ea, vârând sub cărți o bancnotă de un dolar.

Zack ridică din umeri și își distribui o a treia carte de joc. Se uitau amândoi la decarul roșu. Zack întoarse cu fața în sus prima carte care îi revenise la începutul partidei. Tot un decar.

— M-ai bătut, spuse el.

— Întotdeauna am fost bună la jocul de cărți, spuse ea, zâmbind.

— Mda, observ și eu, spuse el, oarecum amuzat.

Adună toate cărțile de pe masă și le amestecă din nou.

Raine îi urmărea mâinile, fascinată de dexteritatea mișcărilor lui.

— Nu-ți scoți de pe tine niciodată scurta asta? întrebă ea.

Doamne Sfinte, ce-o apucase?! Dacă se dezbrăca de scurtă, rămânea doar în tricoul cu mânecă scurtă și în pantaloni.

Zack se opri brusc, cu pachetul de cărți în mână, și se uită lung la ea. După câteva clipe de deliberare, păru să fi luat o decizie, din moment ce puse repede cărțile jos și își trase de pe umeri și brațe scurta neagră de piele.

Raine se holba stupefiată la revolverul pe care Zack îl purta în tocul atârnat de umăr.

— Oh, îngăimă ea, dregându-și glasul. Am înțeles.

Zack luă din nou pachetul de cărți de joc și începu să împartă câte o carte pentru fiecare.

După un interval de douăzeci de minute, Raine câștigase suma de douăzeci de dolari, pusă de el ca miză inițială, plus încă patruzeci de dolari. Raine își dădu seama că, de când Zack apăruse la ușa ei, vocea sinistră a monstrului încetase să o mai hărțuiască.

— Ai dreptate, spuse ea, încântată. Chestia asta funcționează. În momentul de față, nu mă mai gândesc decât cum să fac ca să îți iau toți banii la cărți.

— După cât de bine te descurci, îți va reuși, precis.

— Ai observat, așa-i?

— Noroc că am achitat camera cu cardul de credit, zise el, cu un zâmbet leneș și periculos de atotștiutor. Ca să mă disculp, cumva, recunosc că în seara asta nu-mi prea stă mintea la blackjack.

Inconfundabila căldură din cuvintele lui o luă complet pe nepregătite. O studia cu o pasiune senzuală înfocată și nedisimulată, care apăruse subit pe chipul lui. Doar cu câteva momente înainte, fusese angrenat într-o partidă de cărți, ca între doi prieteni. Acum, arăta ca și cum nu și-ar mai fi dorit decât să smulgă hainele de pe ea și să facă dragoste direct acolo, pe covor. Niciun bărbat nu se mai uitase vreodată la ea cu o asemenea dorință arzătoare.

Bănuielile ei inițiale se adevereau. Zack sesizase de la bun început alchimia senzuală dintre ei doi, dar preferase să nu se grăbească, lăsând-o să-l invite în spațiul ei, dându-i posibilitatea să

se simtă confortabil în prezența lui. Partida de cărți fusese o modalitate de seducție. Se folosise de această stratagemă, pentru a elimina complet vocea monstrului, știind că astfel Raine avea să rămână destinsă și, totodată, vulnerabilă.

De ce nu o speria această constatare, se întreba ea, în gând. Desigur, avea toate motivele să fie prudentă, însă starea de excitație care pusese stăpânire pe ființa ei avea un efect încântător.

— Nu cred că-i o idee prea bună, șopti ea.

Surâsul lui deveni și mai periculos. O energie invizibilă pulsa în aerul din jurul lor.

— Credeam că ești o jucătoare de cărți pasionată, spuse el, încetișor.

Nu și atunci când se ajunge la așa ceva, încercă ea să spună, dar nu reuși să rostească niciun cuvânt. Inima lui Raine bătea frenetic acum, iar o dulce moleșeală începea să îi topească și ultima brumă de rezistență.

Cu gesturi lente, dar ferme, Zack îi scoase ochelarii și, întinzând mâna în sus, îi puse pe masă. Apoi, își desfăcu tocul de piele, în care avea revolverul, și îl așeză deoparte. Se înclină, spre ea, lăsându-i posibilitatea să se ferească, dacă ar fi avut această intenție, însă Raine nu schiță niciun gest. O cuprinse în brațe și o trase delicat peste intervalul îngust dintre ei, împrăștiind cărțile de joc. În loc să-l informeze că ea nu era genul de femeie care să se preteze la o aventură de o noapte, Raine își încolăci brațele în jurul gâtului lui.

Buzele lui coborâră spre gura ei, într-un sărut înfocat, la care trupul ei reacționează imediat. Focul pasional care mocrise în ea de când îi deschisese ușa se dezlănțui sălbatic. Raine nu mai simțise niciodată o dorință atât de fierbinte și nici nu-și imaginase că ar putea fi vreodată capabilă de o reacție așa de tumultuoasă.

Dar toată această exaltare aprinsă, care făcea să-i clocotească sângele în vine, venea și din conștientizarea faptului că Zack o dorea la fel de mult cum îl dorea și ea pe el. *Nu ca Bradley*, se gândi ea. Lui Zack nu-i era teamă de voci. O splendidă senzație de triumf i se prelinse prin mădulare.

Se lipi și mai mult de Zack, sărutându-l cu toată acea energie latentă a femeii care nu a avut niciodată prilejul de a se lăsa în voia firii ei senzuale. Simțea vag cum mâinile lui încercau să-i dezlege

cordonul. Capotul dispăru de pe ea, ca prin farmec.

Gemând gutural, Zack se rostogoli într-o rână, trăgând-o pe Raine cu el. Întinzând brațul în sus, trase o pătură de pe cufărul plasat la picioarele patului. O așternu peste covor, dintr-o singură zvâcnitură a mâinii, ca și cum ar fi aruncat un năvod.

În clipa următoare, Raine era deja lungită pe spate, peste pătură, și se uita în sus spre Zack, care se ridicase în șezut. Ca vrăjită, Raine văzu cum Zack își trage peste cap tricoul negru și îl azvârle la o parte.

Lumina flăcărilor sclipea jucăușă pe umerii lui netezi. Cuprinsă de un profund sentiment de uimire, ca și cum ar fi avut o revelație, Raine întinse brațul și mângâie curbura antebrațului lui musculos. Zack îi prinse mâna în mâna lui și, sărutând-o fierbinte în palmă, simți cum degetele ei se contractă de plăcere. O senzualitate impetuoasă se dezlănțui simultan în lăuntrul trupului ei, care simțea efectul unei voluptați fermecătoare.

Prinzându-l cu degetele de încheietura mâinii, îl trase în jos, peste ea, dornică să simtă greutatea și forța corpului lui. Râsul lui profund și armonios era de-a dreptul îmbătător și captivant.

— Îmi place ca femeia să știe ce vrea, spuse el, cu buzele lipite de gâtul ei.

Lăsând un picior să-i alunece între coapsele ei, o sărută adânc. Toate simțurile ei, normale și paranormale deopotrivă, luaseră parcă foc. Căzând pradă instinctelor pasionale, Raine se agățase cu brațele de el, savurând senzația erotică pe care o avea când își plimba palmele pe spinarea lui musculoasă. În mod deliberat, își înfipse unghiile în carnea lui fierbinte.

— Oh, ce bine e, șopti el, mușcând-o ușor de ureche. Ți dai seama ce faci cu mine, spune?

Într-o fracțiune de secundă, Raine își descoperi o nouă latură a firii ei, extraordinar de sexy și de înfocată, despre care nici nu visase vreodată că exista în ea.

— Povestește-mi, șopti ea. Povestește-mi exact ce fac eu cu tine.

— Mă exciți la nebunie, rosti glasul lui care se îngroșase parcă în ultimele minute.

— Perfect, atunci, spuse ea, plimbându-și degetul mare în lungul coloanei lui vertebrale. Și mai ce, spune?

— Mă exciți fizic, nu se simte? murmură el, sărutând-o pe sân, cu buze moi și umede, și lăsându-se mai greu peste trupul ei, ca să o facă să îi simtă erecția.

— Se simte minunat, spuse ea, ridicând șoldurile spre el. Continuă.

Ridicând capul, îi încadră fața între brațele lui.

— Știi, nu prea am chef de vorbă în momentul de față, spuse el. Prefer teatrul mut, cum s-ar spune.

Zâmbind galeș, Raine îl prinse strâns de umeri.

— Perfect, să înceapă spectacolul, atunci.

— Cu plăcere.

Zack coborî mâna, iar Raine auzi hârșăitul curelei de piele și apoi hârșăitul fermoarului de la pantaloni. Ridicându-se din nou în șezut, Zack își scoase pantalonii și chiloții. În alte câteva secunde, extrase un pachetel din pantaloni, trase afară prezervativul și și-l puse. Apoi, lungindu-se la loc lângă ea, o trase mai aproape. Când mâna lui se fofilă între picioarele ei, Raine pierdu complet capacitatea de a mai comunica verbal. În câteva minute, strângându-l cu înflăcărare în brațe, ajunse să se încolăcească toată pe trupul lui, încercând să-l tragă tot mai aproape, în intimitatea ființei ei, până ce intensitatea dorinței sexuale să nu se fi risipit.

— Repede, strigă ea, aproape cu disperare. Te rog. Repede.

— Stai mai încet, spuse el, aplecându-se deasupra ei, sărutând-o din nou pe piept și continuând să o chinuiască dureros de plăcut cu degetele strecurate între coapsele ei. Avem toată noaptea la dispoziție.

Halal ce moment își alesese și el ca să își dea drumul la gură! Înșfăcându-l de umeri, încercă să-i capteze atenția, dar era ca și cum ar fi vrut să miște din loc un bolovan imens.

— N-ai înțeles, șuieră ea, cu dinții încleștați. Cred că îmi vine.

— Oh, daa, știu asta, zise el, cu scânteieri în ochi.

— Ba nu știi deloc, gâfâi ea. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva cu nimeni până acum. Dacă strici ocazia asta pentru mine, Jones, nu te voi ierta niciodată.

— Preia comanda, păpușico, spuse el, lungindu-se peste ea. De data asta.

Amenințarea implicită în precizarea lui îi spori și mai mult

nerăbdarea.

— Acum, aproape, găfâi ea. Atât de *aproape*.

În cele din urmă, Zack pătrunse adânc în lăuntrul ei, nerenunțând la mișcările senzuale ale degetelor lui.

— Tot ce trebuie să faci este să stai lipită tare de mine, șopti el. Dar tare, tare de tot.

Cu ochii închiși sub pleoapele strânse puternic, Raine își încordă mușchii, încreștându-se cu totul de trupul lui.

— Așa, perfect, spuse el. Și acum strânge-mă, ca și cum ai vrea să nu mai îmi dai drumul niciodată.

Zack începu o mișcare lentă de du-te-vino în contact cu trupul ei. Raine simțea vibrant energia parapsihică dintre ei doi. Era ca și cum ar fi plutit neputincioasă în aura stranie și schimbătoare a luminilor nordului. Ei doi, împreună, își creau propria aură boreală în camera numărul șase a motelului din Shelbyville.

Și, dintr-odată, Raine simți că atinge *punctul culminant*, prinzând din zbor una dintre undele glorioase ale luminii nocturne intense, ce traversa firmamentul înstelat. Simțea că nu mai putea respira, dar ce mai conta, în fond? Îi venea să râdă, îi venea să plângă, îi venea să cânte. Dar, din păcate, se trezi imediat aruncată înapoi în întuneric.

Vag, intuia că îl trăgea pe Zack după ea. Mușchii de pe spatele lui se făcuseră ca niște bucăți de marmură lucioasă sub palmele ei. Auzi geamătul lui prelung, ca un mârâit triumfător. Pe durata unei clipe atemporale, parcă, trupul lui pulsă adânc în lăuntrul ei.

Când termină, Zack se prăbuși peste ea, strivind-o cu umerii în pătura de dedesubt.

Zack se scutură cu părere de rău din amorțeala plăcută, care îl cuprinsese după acea juisare miraculoasă, și deschise ochii. Raine era lungită pe o parte, cu fața spre el, ținând un braț sub cap. În umbrele roșietice ale focului, ochii ei păreau mai adânci și mai misterioși decât oricând. Îl studia, de parcă ar fi fost vreo creatură nouă și ciudată, cum ea nu mai întâlnise niciodată până atunci. Zack se gândea că, probabil, la fel se uita și el la ea.

— La naiba, spuse el, întinzându-și brațele deasupra capului. Dacă ar fi fost ca până astă-seară să nu cred în existența fenomenelor paranormale, precis după experiența de adineaori aș fi

devenit cel mai înfocat adept al lor.

Raine clipi, surprinsă, iar apoi izbucni într-un hohot de râs cristalin, care îl făcu pe Zack să o îmbrățișeze de fericire.

Raine zâmbea și la scurt timp după aceea, când Zack o ridică în brațe și o duse în pat.

13

Raine se trezi din somn în zbârâitul insistent al telefonului din cameră. Fără să deschidă ochii, întinse mâna și băjbâi după receptor. Degetele ei se loviră de un umăr masculin solid. În momentul acela, deschise brusc pleoapele, ridicându-se simultan în șezut, cuprinsă de panică.

— Ce-i asta? izbuti ea să îngaime, cu glasul pițigăiat.

— Ia-o ușor, spuse Zack, săltându-se într-un cot și uitându-se la ea cu ochi somnoroși și amuzați. Sunt eu, mă mai ții minte? Tipul cu care te-ai tăvălit azi-noapte pe podea, ai uitat?

Realitatea momentului și amintirile avură un efect zdrobitor asupra ei. Rușinată, știa că se făcuse stacojie la față.

— Scuze, mormăi ea, înșfăcându-și ochelarii. Eram un pic cam dezorientată.

Doar nu era să facă prostia de a-i spune că nu era obișnuită să se trezească în pat cu un bărbat. Și-așa avusese naivitatea de a-i mărturisi că, până noaptea trecută, nu i se mai întâmplase niciodată să aibă un orgasm.

— Nu-ți face griji, spuse el, căscând. Te vei obișnui și cu asta. Nu vrei să răspunzi la telefon?

Raine își pusese deja ochelarii. Dezmeticindu-se brusc, sesiză că telefonul continua să țârâie.

— Ba da, zise ea, pe un ton tăios. Așa e, sună telefonul.

Aparatul se afla pe noptiera de lângă el. Ca să ia receptorul, ar fi trebuit să se aplece peste Zack. Minte ei se blocă iarăși la gândul acestei eventualități. Amuzat, Zack ridică receptorul și i-l dădu.

— Alo? rosti ea, ținând telefonul de parcă era prima oară când degetele ei intrau în contact cu un asemenea instrument.

— Domnișoara Tallentyre? Sunt Burton, de la recepție. Scuze, dacă v-am trezit din somn, dar am vrut să vă anunț că urcă acum un polițai la dumneavoastră. Am încercat să-l pun să aștepte, ca să apuc să vă sun înțâi, dar ticălo... adică tipul mi-a vârât sub nas legitimația și a zbughit-o în sus pe scări. Ce să-i faci, curcanii ăștia se poartă mereu de parcă toată lumea e la picioarele lor!

După voce, Burton părea mai agitat decât în mod normal. Făcând efortul de a se concentra, Raine întrebă:

— Era cumva Langdon, șeful poliției?

— Nu. Tipul a zis că îl cheamă Mitchell. Un detectiv din Oriana. A spus că vă cunoaște.

— Bradley? exclamă ea, zgâindu-se la peretele din față și încercând să asimileze numele. Bradley, aici?

— Păi, eu tocmai v-am zis că îl cheamă Mitchell, nu Bradley.

— Exact. Mulțumesc.

Îi dădu lui Zack înapoi receptorul. Luându-l, acesta ridică o sprânceană, după care îl puse frumos la loc.

— Musafiri? se interesă el, pe un ton neutru.

— Da. Bradley Mitchell.

— Detectivul din Oriana cu care ai tot colaborat?

— Îhî, confirmă ea. Împingând la o parte păturile și balansând picioarele, puse tălpile pe podea. Nu știu exact care ar fi motivul, dar am devenit brusc o persoană foarte căutată.

— Faima ta va spori și mai mult dacă vei deschide ușa în această ținută, remarcă Zack, pe un ton sec.

Privind în jos, Raine descoperi că era goală pușcă.

— Oh, la naiba, mormăi ea.

Înșfăcând capotul, se îmbracă la repezeală. Zack se descolăci din pat, cu un fel de grație masculină foarte dezinvoltă. Avea chiloții pe el. Traversând încăperea, își luă de pe jos tricoul negru și pantalonii.

Raine fugi imediat în baie și își analiză chipul în oglindă. Creatura ciufulită care se zgâia la ea arăta exact ca și cum tocmai s-ar fi dat jos din pat, după o noapte de amor pasional. Își trecu o perie prin păr, dar impresia dinainte persista cu îndârjire.

Se auzi un ciocănit la ușă.

— Deschid eu, strigă Zack, un pic cam prea nonșalant. Nu te grăbi.

Raine se repezi să iasă din baie, dar Zack pornise deja spre ușă, afixând un aer de nerăbdare și curiozitate. Observă că își pusese scurta de piele. Aruncând o privire spre noptieră, constată că tocul de piele, în care avea revolverul, dispăruse de-acolo. Nivelul de testosteron din cameră atinse subit un nivel paroxistic.

Brusc, Raine începu să se frământa, întrebându-se dacă nu cumva era o greșeală că îl lăsase pe Zack să deschidă ușa acum. Pe urmă, se dezmetici și o cuprinse o stare de mare veselie. Da, fusese o idee excelentă că îl lăsase pe Zack să deschidă ușa.

— Mulțumesc, îi spuse ea, peste umăr. Sunt gata într-un minut.

Se încuie la loc în baie și, răsucindu-se pe călcâie, își lipi urechea de ușă. În cealaltă cameră, vocea lui Bradley rostea cu uimire:

— Scuze, probabil că am greșit camera, deși aș putea jura că tipul de la recepție a spus clar „numărul șase“.

— Căutați pe cineva? întrebă Zack, cam cu prea multă sollicitudine.

— Da, caut o doamnă. Pesemne că e în camera de vizavi.

— Există o doamnă în camera aceasta, îl asigură Zack. Momentan, Raine este la baie, unde face un duș. Tocmai ne-am trezit adineaori.

— Raine Tallentyre? exclamă Bradley, căruia nu-i stătea în fire să-și piardă calmul prea ușor. Adică, Raine e aici?

— Exact, confirmă Zack. Dar știi ceva?! Ce-ar fi mai bine să te duci jos, la parter?! Îi spun eu lui Raine că ești aici. Dacă va vrea să stea de vorbă cu dumneata, o să vină și ea în hol, după ce face duș.

— Auzi, habar n-am ce hram porți pe-aici, dar îți pot spune că e ceva dubios în toată chestia asta. Eu sunt Bradley Mitchell de la...

— Poliția din Oriana. Știu. Frumoasă insignă, apropo.

— Vreau să vorbesc cu Raine, zise Bradley. Imediat.

Raine tresări speriată. Bradley își luase glasul lui de polițai dur, ceea ce nu prevestea nimic bun.

— E o chestiune legată de activitatea poliției sau e ceva personal? întrebă Zack, cu un fel de curiozitate politicoasă.

— Este o chestiune oficială.

— În cazul acesta, poate n-ar fi rău ca Raine să discute întâi cu avocatul ei.

— Gata, ajunge, intru în cameră.

— Nu prea cred, rosti vocea lui Zack, pe un ton teribil de rece.

— N-am idee cine naiba mai ești, mârâi Bradley, dar în ceea ce mă privește am toate motivele să presupun că i-ai făcut un rău lui Raine Tallentyre. Dă-te la o parte din calea mea.

Atâta durase momentul ei de răzbunare feminină! Adrenalina și testosteronul atinseseră un nivel toxic în camera de alături. Era timpul să intervină.

Oftând cu părere de rău, fiindcă tocmai începuse să se amuze de întreaga situație, Raine deschise ușa și scoase capul afară din sala de baie.

— Bradley, exclamă ea, pe un ton plăcut. Mi s-a părut mie că îți aud vocea. Ce-i cu tine pe-aici, în Shelbyville?

Privirea lui Bradley trecu peste Zack, ațintindu-se holbată asupra lui Raine. O combinație de nedumerire și furie făcuse să i se încordeze urât trăsăturile feței, altminteri fotogenice. Arăta ca un polițai de la Omucideri dintr-un serial TV: privirea dură și maxilarele încleștate. Cu tunsoarea pe care o avea, părul lui negru atingea cu vârfurile partea din spate a gulerului. În dimineața aceasta, era îmbrăcat în jeanși, cu o cămașă descheiată la gât și o scurtă sport lejeră.

— Ce naiba se întâmplă aici, Raine? întrebă el, aproape hipnotizat de imaginea ei în capot. Ai pățit ceva?

— Nu, mă simt excelent, îl liniști ea și, încrucișând brațele la piept, se rezemă cu nonșalanță de tocul ușii. Spune-mi mai bine *tu* ce cauți aici?

— Am primit un telefon de la șeful poliției locale, spuse Bradley, încruntându-se. De la un tip pe nume Langdon. Mi-a povestit că tu și un agent imobiliar ați descoperit-o pe una dintre victimele Ucigașului-Incinerator în pivnița mătușii tale. Așa e?

— Da. Eu i-am dat șefului poliției numărul tău de telefon, ca să ia referințe despre mine. M-am gândit că era modalitatea cea mai simplă pentru a nu fi inclusă pe lista posibililor suspecti. Dar te-ar deranja dacă am discuta despre asta un pic mai târziu? Mă pregăteam să intru sub duș.

— Și el cine e? se interesă Bradley, uitându-se suspicios spre Zack.

— Un prieten, răspuse ea, neputând să se abțină să nu-i

adreseze zâmbetul ei special.

— Un bun prieten, o corectă Zack, cu solitudinea. Jones, așa mă cheamă. Zack Jones. Apropo, pe tine nu te scoate din sărite când îți zâmbește așa, fiindcă pe mine, unul, mă enervează la culme, când o văd că-mi surâde în felul ăsta.

Bradley se întoarse furios spre el, gata să explodeze de nervi.

— Bradley, du-te, te rog, jos. Vin și eu în douăzeci de minute, spuse Raine, repede.

Bradley se crispă și mai mult la față, dar era limpede pentru el că nu avea altă soluție decât să dea curs rugăminții ei.

— Douăzeci de minute, spuse el.

— Cam atât, da, spuse ea, pe un ton dulce.

Fără niciun alt cuvânt, Bradley se răsuci pe călcâie și porni cu pași apăsați spre scară. Zack închise ușa binișor în urma lui și se uită la Raine.

— Bănuiala mea este că voi doi ați făcut împreună mai mult decât să găsiți câteva cadavre și să urmăriți niște criminali, rosti el, fără nicio inflexiune.

— Nu prea mult, oricum, spuse ea, alegându-și cuvintele cu o grijă pedantă. Din vina mea.

— Dar care a fost problema?

— Eu am fost problema. Între mine și Bradley funcționa o prietenie frumoasă. Eu am făcut greșeala de a crede că s-ar fi putut transforma în ceva mai mult decât atât, explică ea, după care tăcu. Bradley știa de vocile din capul meu, adăugă ea.

Zack înclină înțelegător din cap, intuind imediat ce se întâmplase între ei doi.

— Și de aceea ți-ai imaginat că nu îl deranjează poate latura paranormală a firii tale?

— Într-o seară, când lucram împreună la un caz, l-am invitat la mine. Aveam pregătită o sticlă de vin. Și o șarlotă de ciocolată. Focul era aprins în șemineu. În fine, ca să nu mai lungesc vorba, am încercat să-l seduc.

— Presimt că deznodământul a fost urât.

— A fost ceva jenant pentru amândoi, spuse ea, înroșindu-se. Într-un final, a trebuit să-mi spună adevărul.

— Și anume?

— Faptul că ideea de a face amor cu o femeie care aude voci i se pare sinistră.

— Mai știi?! făcu Zack, ridicând din umeri. Pe mine, unul, mă excită formidabil.

Stupefiată, Raine se holba la el.

— I-auzi la el! izbuti ea să spună în cele din urmă.

— Daa, i-auzi la el, repetă Zack, rânjind răutăcios, cu gura până la urechi. Bun, și-acum în ce fază au ajuns relațiile dintre voi?

— În nicio fază. Incidentul din apartamentul meu s-a petrecut acum o lună, cu puțin timp înainte de moartea mătușii Vella. Mă surprinde prezența lui Bradley, azi, aici. Mă așteptam ca, având în vedere jena noastră reciprocă, să vrea să mă evite în continuare, așa cum și eu vreau să îl evit.

— Dar cum rămâne cu colaborarea voastră pe linie profesională?

— Ar fi extrem de dificil să revenim la stadiul de prieteni sau colegi, după tot ceea ce s-a întâmplat atunci. Cel puțin, eu așa simt. Am fost incredibil de umilită.

— Mai bine zis rănită sufletește, presupun.

— OK, spuse ea, tresărind. Recunosc că m-a afectat îngrozitor afirmația lui că i se pare sinistru să facă dragoste cu o femeie căreia i se năzare că aude voci.

— De ce o fi venit astăzi aici?

— Habar n-am. Eu îl știam preocupat de ideea de a deveni celebru.

— Adică? făcu Zack, ridicând din sprâncene.

— Ai auzit vreodată de Cassidy Cutler?

— Nu știu de ce numele mi se pare cunoscut, zise el, mijind ochii.

— Probabil fiindcă l-ai văzut pe lista celor mai bine vândute cărți. Cassidy Cutler este o scriitoare de romane polițiste.

— Așa e, încuviință el dând din cap. Ea e tipa care a scris cartea despre monstrul care hărțuia și omora membrii unei familii din Florida. Polițaii nu reușeau să înțeleagă ce îi cășunase pe bieții oameni. În cele din urmă au arestat un văr, parcă.

— Ai citit cartea? întrebă ea.

— La dracu', nici vorbă. Eu nu citesc chestii de genul ăsta. Mi-ajung coșmarurile proprii. Mi-aduc aminte doar ce scria prin ziare.

— S-ar părea că avem gusturi comune în ceea ce privește lecturile dinainte de culcare, spuse ea, cu un zâmbet sec. În fine, oricum ar sta lucrurile, cert e că această Cassidy Cutler a decis ca următorul ei bestseller să aibă drept erou un anumit polițist de la secția Omucideri dintr-un mic oraș, adică pe acel detectiv care tocmai a reușit să dezlege enigma unui șir de crime rămase neelucidate de mai multă vreme.

— Vasăzică, tipa scrie o carte despre Mitchell? spuse Zack, râzând.

— Bradley m-a sunat acum câteva zile. Era foarte emoționat. Mi-a povestit că romanciera Cassidy Cutler a sosit în oraș, împreună cu asistenta ei, și că a început să se documenteze pentru subiectul noii ei cărți.

— Interesant. Mă întreb dacă Mitchell intenționează cumva să îi spună că motivul pentru care a fost capabil să soluționeze aceste cazuri s-a datorat faptului că a colaborat cu o persoană înzestrată cu facultăți paranormale?!

— Sper, sincer, să nu sufle nicio vorbă despre mine, zise ea, înfiorându-se. În ceea ce mă privește, i-am lăsat lui tot creditul pentru acele rezultate.

— Fiindcă ultimul lucru pe care ți l-ai putea dori vreodată ar fi ca numele tău să apară în una dintre cărțile lui Cassidy Cutler, așa-i?

— Perfect adevărat.

14

Bradley sorbi lung din cafea, puse ceșcuța elegantă de porțelan pe farfurioară și privi furios peste masă.

— Ce se întâmplă cu tine? întrebă el. Ești bolnavă?

— Nu, Doamne ferește. Dimpotrivă, niciodată nu m-am simțit mai bine, spuse Raine, turnându-și niște ceai dintr-un ceainic cochec alb cu verde. De ce mă întrebi?

— Nu știu, se încruntă el, privind-o iscoditor. Arăți de parcă ai avea febră, sau așa ceva.

— O fi din cauza dușului fierbinte, zise ea, abținându-se să nu

pufnească în răs.

Sala de mic dejun a hotelului era ticsită de aceiași ziariști care umpluseră și restaurantul în seara precedentă. În vacarmul general, unde se vorbea la telefon sau se făcea conversație, discuția lor se putea bucura de o relativă intimitate.

— Din cauza dușului, pe dracu'! bombăni Bradley. E ceva cu tine în dimineața asta.

— Păi, să știi că am dormit foarte bine azi-noapte, spuse ea, cu dezinvoltură.

Bradley își încleștă maxilarele.

— Și de unde naiba îl cunoști tu pe Jones ăsta?

Raine ședea cu fața spre intrarea în sala de mic dejun. Zack se afla la barul din față, și își lua o cafea într-un pahar de plastic și o brioșă de la casiera cu mutră de femeie tracasată. Văzând-o pe Raine, Zack ridică o mână și o salută cu naturalețe. Raine îi răspunse cu același gest după care reveni la discuția cu Bradley.

— Scuză-mă, ce spuneai? întrebă ea.

— Voiam să știu de unde îl cunoști pe Jones, se burzului interlocutorul ei.

— Extraordinar, doar n-ai pretenția să discut cu tine despre viața mea personală!

— Nu știam că ai o viață personală, mormăi el.

— Acum, am, spuse ea, imperturbabil.

— Și Jones știe ce faci tu?

— Da. Și știi ce? Lui nu i se pare deloc sinistru.

Bradley avu delicatețea de a se înroși la față.

— Am spus niște lucruri în seara aceea, dar n-am vorbit serios, să știi.

— Ba ai vorbit foarte serios.

Îl văzu pe Zack, care se ducea cu cafeaua și brioșa în salonașul de alături.

— Uite ce e, spuse Bradley, cu patos. Chiar dacă n-a fost să fie ca între noi doi să existe o relație intimă, nu înseamnă că nu putem colabora în continuare, pe plan profesional. Formăm o echipă, Raine.

Insistența care vibra în vocea lui îi trezi curiozitatea. Bradley afișa de obicei aerul flegmatic și ironic al detectivului mascul feroce.

Pentru orgoliul ei, ar fi fost plăcut să creadă că Bradley era gelos pe Zack, însă Raine era aproape sigură că lucrurile nu stăteau nicidecum așa. Neîndoielnic, Bradley se alarmase când o găsisese cu un alt bărbat în această dimineață, însă Raine era sigură că reacția lui nu era consecința faptului că ar fi descoperit cumva cât de mult o dorea.

— Nu știu ce să zic, spuse ea, pe un ton calm. Am fost destul de stresată în ultima vreme din cauza decesului mătușii mele.

— Știu, spuse el repede. Dar munca poate fi o terapie excelentă.

— Am nevoie de timp ca să-mi limpezesc gândurile și să analizez ce aș vrea să fac în continuare, în plus, a mai intervenit ceva. Așa că, date fiind aceste două considerente, pur și simplu nu sunt aptă să reiau colaborarea de serviciu cu tine. Cel puțin pentru o vreme.

Mâinile lui Bradley se încleștară pe marginea mesei.

— Dă-o naibii de treabă, Raine, nu e momentul să pierzi vremea gândindu-te. A apărut un nou caz de crimă neelucidat de mai multă vreme.

Raine începea să devină curioasă. Nu-l mai văzuse niciodată atât de tensionat, nici măcar atunci când era pe punctul de a face o arestare.

Luă ceainicul și își umplu cana din nou.

— Dar de ce atâta grabă? Prin definiție, un caz mai vechi nu presupune niciun fel de urgență.

— Nu așa privesc lucrurile familiile victimelor, să știi, spuse el, plin de indignare. Sunt oameni care au murit, tot așteptând să li se facă dreptate.

În ciuda atitudinii ei ferme, un sentiment de culpabilitate începu să o macine.

— Sunt conștientă de acest lucru.

Satisfăcut că reușise să îi zdruncine siguranța de sine, Bradley se mai relaxă.

— Nu-mi place că trebuie să te prezez așa. Îmi dau seama că moartea mătușii tale a fost o lovitură grea pentru tine și că acum nu-ți vezi capul de treabă, din cauza problemelor legate de succesiunea averii ei. Dar sunt foarte presat în momentul de față.

În fine, ajungeau la miezul problemei.

— *Presat?* Cum adică?

Bradley expiră puternic pe nări.

— Uite cum stau lucrurile, scumpete...

Raine ridică lingurița, ca pe o nuia magică.

— Să nu-mi mai spui niciodată „scumpete“.

— Realitatea este că acest caz vechi, reapărut acum pe tapet, pare foarte important. Am nevoie de ajutorul tău.

— Din ce motiv cazul acesta este mai important decât cele dinainte?

Bradley aruncă din nou o privire circumspectă prin sală, ca să fie sigur că nu îi putea auzi nimeni, după care se aplecă în față și coborî vocea.

— Cassidy a avut o idee genială pentru carte, spuse el.

Raine puse lingurița jos, pe farfurioară, cu un zăngănit destul de sonor.

— Cassidy Cutler, rosti ea cu o voce plată. Trebuia să-mi fi dat seama.

— Ascultă până la capăt, da?! se rugă Bradley. Cassidy vrea să studieze cum rezolv eu, de la început până la sfârșit, un caz de crimă rămas neelucidat de mai multă vreme. Ne-am uitat împreună la câteva dosare și am ales unul care pare croit special pentru tine.

— Pentru *mine*?! repetă ea, înecându-se cu ceaiul.

— Pentru noi, rectifică el, rapid. Cazul acesta este ideal pentru genul de... ăăă... observații și intuiții care te caracterizează.

Observații și intuiții, un eufemism folosit de el pentru a desemna indiciile pe care Raine le descoperea, grație abilităților ei parapsihice. După ce lucraseră împreună timp de peste un an, Bradley tot nu se încumeta să admită că facultățile ei țineau, de fapt, de domeniul paranormalului.

— Las-o baltă, spuse ea, pe un ton flegmatic. Nu vreau să apar în cartea ta.

— Dar de ce? se interesă el.

— În primul rând, ar însemna să îmi pierd anonimatul. Oriana este cu totul altceva decât New Yorkul sau LA. Aici, n-aș mai putea să fiu invizibilă. Nu mi-aș dori în ruptul capului să mă arate lumea pe stradă, cu degetul, șușotind că eu sunt tipa care aude voci în capul ei.

— Ar fi o reclamă fantastică pentru afacerea ta.

— Cred că glumești! Oamenii ar spune că m-am țicnit, la fel ca mătușa mea. Nu am nevoie de genul acesta de publicitate, te asigur. Vreau să pot merge la cumpărături sau să particip la ședințele lunare ale Asociației Oamenilor de Afaceri din Oriana, fără să mă stresez la gândul că lumea mă bârfește pe la spate.

— Știi ce? Vorbesc eu cu Cassidy. Sper să fie de acord să îți dea alt nume în roman.

— Îmi pare rău, spuse ea. Sunt foarte ocupată în momentul de față. Nu vreau să mă implic în proiectul acelei cărți.

— E din cauza lui, așa-i? Tipul care era în camera ta azi-dimineață.

— Nu, negă ea, cu răceală.

— Aiurea! De când îl cunoști?

Raine începea să se enerveze de-a binelea. Arborând surâsul ei special, răspunse:

— Hai să vedem. De vreo șaisprezece ore, cred.

— *Șaisprezece ore?!*

— În fine, cu aproximație, poate o oră în plus sau în minus. Sinceră să fiu, n-am prea stat cu ochii pe ceas în acest interval.

Bradley era consternat.

— Cum adică, abia l-ai cunoscut ieri, și te-ai și culcat cu el?! Te-ai țicnit?

Raine rămase cu cana de ceai în mână, privindu-l fix, fără să spună nimic.

— Nu te cred, continuă el, ignorând tăcerea ei bruscă. Ești nebună de-a binelea, pe cuvântul meu.

— Nicio noutate în afirmația ta, din moment ce așa ai gândit întotdeauna despre mine, nu crezi? remarcă ea, cu o voce impasibilă.

— La ce te referi? se încruntă el.

— La faptul că te-ai întrebat tot timpul dacă nu cumva sunt nebună. Acesta e și motivul pentru care perspectiva de a face dragoste cu mine ți se părea ceva absolut sinistru, mai ții minte?

— Ce naiba, Raine, nu-mi mai pune în gură vorbe pe care nu le-am spus.

— *Sinistru* e cuvântul care ție ți-a ieșit pe gură, nu mie.

— Știi, de fapt, tu nu auzi voci, spuse el, cu buzele subțiate

răutăcios. Ție doar ți se năzare că auzi voci. În realitate, ai darul înnăscut de a observa tot felul de detalii la locul unei crime, pe care alți oameni nici nu le remarcă, atâta tot.

— Eu aud voci, Bradley, spuse ea, pe un ton egal. În anumite cercuri, acest lucru trece drept nebunie.

— Tipul acela cu care te-am găsit în cameră...

— Îl cheamă Zack. Zack Jones.

— Jones. Chiar i-ai spus și lui că auzi tot felul de voci?

— Da.

Bradley se holba la ea, cu o neîncredere totală.

— Cum, și pe el nu-l deranjează ideea?

— Zice că îl excită.

— Ceva nu e în regulă în toată chestiunea asta.

— La revedere, Bradley. Succes pentru cartea ta.

Raine își atârnă geanta de umăr, ridicându-se în picioare.

— Te rog, cârâi implorator glasul lui. Am nevoie de ajutorul tău. Cartea aceasta este foarte importantă pentru mine. Dacă va ieși bine, voi putea să profit de notorietate pentru a obține promovarea direct în funcția de șef al poliției. La naiba, aș putea chiar să devin detectiv particular.

— Mult noroc, spuse ea, cu sinceritate.

— Îmi ești datoare, zise el.

— Poftim?!

— Ți-am făcut o favoare, acum un an și jumătate, când ai venit la mine cu povestea aceea smintită, despre o femeie care fusese răpită și ucisă de către soțul ei, mai ții minte? șuieră el, pe un ton feroce, apropiindu-se mai mult de ea. Nimeni din departamentul de poliție nu era dispus să îți dea crezare. Eu, însă, am scos din arhivă dosarele vechi și am găsit un caz care se potrivea cu detaliile furnizate de tine. L-am convins pe șeful poliției să autorizeze efectuarea analizei de ADN. Am dat de urmele soțului și l-am făcut să-și recunoască fapta.

— Și ai obținut toate laudele pentru extraordinara performanță de a fi reușit să elucidezi primul caz dintr-un lung șir de omoruri rămase nerezolvate de-a lungul timpului, devenind astfel celebru. *Eu consider că suntem chit, Bradley.*

— Rahat! Trebuia să fi păstrat o relație strict profesională. Ce te-o

fi apucat să deviezi spre o legătură amoroasă?

Tresărind dezgustată la auzul acestei întrebări, Raine reuși repede să-și recapete stăpânirea de sine.

— A fost greșeala mea. Mi-am închipuit că suntem mai mult decât colegi. Credeam că ai înțeles –, spuse ea, dar glasul i se frânse. În fine, nu contează, îmi asum toată răspunderea pentru eșecul de comunicare. Bun, am plecat, acum. Ofițerul Langdon a spus că s-ar putea ca detectivii din Portland și Seattle să dorească să discute cu mine în această dimineață. Imediat ce scap, mă întorc la Oriana. Trebuie să mă ocup de firma mea.

Bradley o înhăță de încheietura mâinii:

— Ce naiba, Raine, noi suntem o echipă.

Zack se materializă în cadrul ușii, de unde porni spre masă. Raine simțea deja undele amenințătoare ce veneau dinspre el.

Uitându-se cu subînțeles la mâna ei captivă, ea rosti:

— Cred că ai face mai bine să-mi dai drumul. Acum.

Bradley observă în cele din urmă că Zack venea spre el, așa că se grăbi să îi elibereze mâna lui Raine.

— Vino-ți în fire, Raine, spuse el. Nu mă interesează dacă Jones ți-a tras-o pe cinste azi-noapte. Mi-e limpede că n-a apărut el chiar așa, din senin. Ce contează, însă, e că și el vrea ceva de la tine, așa-i? Și nu e vorba doar despre niște partide de sex dezlănțuit, să știi.

— Asta nu e treaba ta.

Bradley reintrase în rolul lui de polițai, adoptând tonul specific unui interogatoriu:

— Eu nu cred că l-ai cunoscut doar ieri. Ce legătură are el cu tine?

— Se poate spune, cred, că e un vechi prieten de familie.

Peste un ceas, Zack stătea rezemat cu umărul de peretele camerei de hotel, cu brațele încrucișate la piept, și o urmărea din priviri pe Raine, care își puna trusa de toaletă în valijoara cu care venise. Ce schimbată părea după conversația avută, se gândea el, intuind că Raine revenise cumva în zona ei de certitudini și siguranță.

— N-a durat prea mult convorbirea cu detectivii, remarcă el.

— În mare parte, fiindcă nu-i interesa mai deloc să stea de vorbă cu mine, răspunse ea, trăgând fermoarul și închizând valijoara. Sunt prea preocupați de inspectarea minuțioasă a locului crimei. În plus, am senzația că Langdon îi avertizase că nu aș fi tocmai întregă la cap.

— Ți-a spus când ai putea intra din nou în casă?

— Nu, dar va mai dura, probabil, cel puțin câteva zile, zise ea, făcând o grimasă. Oricum, nu cred că aș mai putea obține mare lucru, scoțând casa la vânzare acum.

— Nu se știe niciodată. Nu trebuie să excluzi eventualitatea în care te-ai trezi cu un cumpărător mai fistichiu, pentru care ideea de a deține un autentic lăcaș al groazei poate părea de-a dreptul senzațională.

— În Shelbyville?! exclamă ea, pe un ton zeflemitor. Aiurea, nicio șansă.

— În fine, bine măcar că ai reușit să nu intri în lumina reflectoarelor. E plin pe-aici de reporteri și echipe de televiziune. Am remarcat încă două care de reportaj, în parcare, azi-dimineață. Noroc că nu-ți dă nimeni atenție.

— Slavă Domnului!

— Potrivit cotidianului local din această dimineață, lui Spicer i se atribuie tot meritul pentru salvarea fetei.

— Să-i fie de bine, bravo lui. E opera lui Langdon, probabil, care a avut grijă să devieze atenția în direcția lui Spicer.

— Ce-ai de gând să faci apropo de solicitarea lui Mitchell?

— Nimic, cel puțin deocamdată, spuse ea, punându-și impermeabilul.

— Tipul nu se va da bătut.

— Probabil, opină și ea, aruncând o ultimă privire prin cameră, pentru a fi sigură că nu uitase nimic. Crede că romanul pe care îl va scrie Cutler îl va ajuta să promoveze profesional.

— Nu-i va fi deloc ușor să-și mențină aura de glorie ca detectiv criminalist, fără ajutorul tău.

— Bradley a soluționat o mulțime de cazuri, înainte de a mă cunoaște, spuse ea, calmă. E un polițist competent.

— Ce ți-a spus în dimineața asta, de te-a tăcut să treci în spatele baricadelor?

— Habar n-am la ce te referi, spuse ea, privind-l.

Zack tăcea, așteptând.

Apucând strâns mânerul valizei, Raine spuse:

— OK, mi-a atras atenția că relația mea cu tine a evoluat de la zero la șizeci într-un răstimp foarte scurt. Insinua că m-am lăsat sedusă de tine și că tu, probabil, vrei de la mine și altceva decât niște partide de sex dezlănțuit.

Zack fluieră încetitor.

— Intuiam eu că despre asta era vorba. O asemenea remarcă explică incontestabil diminuarea acelei străluciri care persistă îndeobște pe chipul celor satisfăcuți în dragoste.

Îmbujorându-se la față, Raine păși spre ușă, trăgând valiza după ea.

— Am plecat. Ne vedem în Oriana.

— Mă vei vedea în oglinda retrovizoare, spuse el, lăsând brațele în jos, pe lângă corp și îndepărtându-se de lângă perete. Voi fi chiar în spatele tău. Mai sunt două lucruri de discutat înainte de a pleca.

Raine se opri la ușă, privind-l cu suspiciune.

— Ce anume?

Apropiindu-se de ea, îi săltă delicat bărbia cu degetele.

— Mitchell avea dreptate, spuse el. Într-adevăr, vreau ceva de la tine.

— Știu, spuse ea, trăgându-și capul într-o parte. Dar e OK, din moment ce și eu urmăresc niște scopuri.

— Vrei să afli dacă nu cumva mătușa ta a fost ucisă.

— Da.

— Cu alte cuvinte, suntem chit, atunci când se pune problema de a ne folosi unul de celălalt.

— Exact, admise ea.

— Celălalt lucru pe care nu trebuie să-l uiți, spuse el cu multă fermitate, este că acea partidă de sex dezlănțuit a venit după ce noi doi am făcut o înțelegere.

Raine clipi de două ori, studiindu-l circumspectă printre genele ei negre.

— Și ce-i cu asta? spuse ea, cu o subtilă provocare în glas.

— Nu m-am culcat cu tine pentru a te convinge să cooperăm, din moment ce tu acceptaseși deja să mă ajuți, știut fiind că aveai și tu un interes în toată această acțiune. M-am culcat cu tine pentru că doream să fac o partidă de sex dezlănțuit cu tine. Am rămas cu impresia că și tu îți doreai același lucru. M-am înșelat cumva?

— Nu, spuse ea, încolțită, dar sfidătoare. Nu te-ai înșelat. Partida de sex dezlănțuit nu are nimic de-a face cu aranjamentul nostru de afaceri.

Se grăbi să o sărute, ca nu cumva să aibă timp să se ferească de el.

— Mă bucur că am lămurit acest lucru, spuse el.

Făcând un pas înapoi, Raine deschise ușa și ieși pe coridor.

— Dar pe măsură ce reflectez, spuse ea, vorbind peste umăr, în timp ce se îndrepta spre scări, îmi dau seama tot mai mult cât de adevărată este vechea zicală, care spune că nu e bine niciodată să amesteci plăcerile cu afacerile.

— Ceea ce dovedește cât ești de înțeleaptă, spuse el, încetișor.

Prefăcându-se că nu îl auzise, continuă să coboare scările. Însă Zack știa că Raine înțelesese perfect sensul remarcii lui.

16

Vânătorul de vrăjitoare se strecură în odaie, folosind un șperaclu electronic. Nu exista un sistem de securitate propriu-zis, la hotelul din Shelbyville. Și asta fiindcă nu era nevoie de așa ceva, din moment ce până atunci în oraș rata criminalității fusese aproape zero. Acesta era, de altfel, unul dintre motivele pentru care alesese localitatea Shelbyville drept bază principală pentru cele mai recente acțiuni de vânatoare de vrăjitoare întreprinse de el.

Prima oară când a văzut casa Tallentyre, ascunsă de copaci în capătul unei lungi străduțe singurate, a știut că era locul ideal pentru scopurile lui. Imobilul aparținuse unei vrăjitoare autentice și, de aceea, era foarte potrivit pentru a fi folosit drept scenă de nimicire a altor creaturi de aceeași teapă. Luni de zile, verificase că nu risca nimic intrând acolo. Apoi, mai durase câteva săptămâni ca să o aleagă pe prima vrăjitoare, care urma să-și primească pedeapsa în acea casă. Și acum toată munca lui se dusese de râpă.

Cum fusese mătușa, așa era și nepoata. Nicio deosebire. În mod evident, Raine Tallentyre moștenise puterile oculte ale mătușii ei. Era și ea vrăjitoare, cea mai puternică vrăjitoare dintre cele cu care avusese el de-a face până atunci.

O furie nemăsurată îl copleși, înăbușind orice altă senzație. Într-o clipită, vrăjitoarea Tallentyre distrusese tot ceea ce el se căznise să construiască în Shelbyville. Acum, se vedea nevoit să își găsească un alt loc în care să își desfășoare activitatea.

Dar, mai întâi, trebuia să afle mai multe despre adversara cu care se confrunța. Nu bănuise niciodată cât de primejdioasă putea fi această Raine Tallentyre. Era absolut necesar să fie distrusă, însă el știa că trebuia să se miște cu precauție. În mod incontestabil, Raine Tallentyre era o persoană extrem de periculoasă.

Noroc că fata pe care o închisese în beciul casei nu îl văzuse la față, și asta fiindcă, prevăzător, purta întotdeauna o mască de schi, când era în acțiune. Dar îl zdruncinase cumplit faptul că fata fusese descoperită înainte ca pedepsirea ei să fie completă. Încercă să se

liniștească din nou, spunându-și că fata nu avea cum să le furnizeze polițiștilor indicii, prin care aceștia să poată da de urma lui. Totuși, pentru prima oară în cariera lui de vânător de vrăjitoare era foarte îngrijorat. În trecut, contase întotdeauna pe efectele purificatoare ale focului, care făcea să dispară orice probă incriminatoare.

După o lungă noapte albă, înțelesese într-un final cum stăteau lucrurile: demonul îl puna la încercare.

Își dădu seama că munca lui nu avea să mai fie la fel de ușoară ca până atunci. Știa că urca spre un nou nivel de putere și că îi era scris acum să vâneze vrăjitoare mai puternice. Trebuia să fie pregătit.

Era limpede că sosirea lui Raine Tallentyre în Shelbyville și felul în care o descoperise în pivniță pe vrăjitoarea captivă nu reprezentau nicidecum un banal joc al hazardului. Dacă voia să supraviețuiască și să devină mai puternic, va trebui să îi demonstreze demonului că el era mai tare decât Raine. Va trebui să o vâneze și să o distrugă, exact cum le vânasese și le nimicise pe toate celelalte vrăjitoare mai neînsemnate, pe care le pedepsise până atunci.

Stătea în picioare, nemișcat, privind prin încăperea micuță în care intrase. Riscase mult venind aici, înainte ca în odaie să se fi făcut curățenie, însă avea nevoie de un obiect personal, pe care ea să-l recunoască, în momentul în care el își va începe vânătoarea. Conta enorm ca vrăjitoarea să se sperie, înainte ca el să ajungă să o prindă. Descoperise această satisfacție încă de la începutul carierei lui de vânător de vrăjitoare. Uneori, își lua marje de câteva săptămâni sau luni, în care le hărțuia, pentru a le băga frica în oase.

Începu să dea târcoale prin cameră, sperând să găsească vreun obiect semnificativ. Câteva clipe, se gândi să ia o față de pernă, dar pe urmă se răzgândi. Voia ceva mai interesant.

Găsi un prosop jilav în baie, însă era mult prea comun, neprezentând nicio particularitate distinctivă, ceea ce însemna că era foarte probabil ca ea nici să nu-l recunoască. Nu, trebuia să găsească altceva.

Ieșind repede din baie, dădu cu ochii de tava pentru ceai. Întinzând mâna, ridică o cană fină și frumos pictată.

Perfect.

Mai târziu, în acea după-amiază, descoperi spre groaza lui ce progrese substanțiale în investigarea cazului făceau Langdon și polițiștii din Portland și Seattle. La oficiul poștal se zvonea că urmau să se ia probe pentru o analiză a ADN-ului și că ar fi apărut niște mostre de fire de păr, ba chiar și niște prețioase fotografii de-ale lui. Proasta aceea de față își amintea tot felul de lucruri, care riscau să se întoarcă împotriva lui.

Panica și furia făceau ravagii în mintea lui. Totul era din vina vrăjitoarei de Tallentyre. Luă în mână cana de ceai și o azvârli de perete. Porțelanul fragil se sparse imediat.

Tremurând, se lăsă în genunchi, ca să adune cioburile.

Arzi, vrăjitoareo...

17

— Nu pot concepe cum ai ajuns să lucrezi la un caz împreună cu cineva de la Jones & Jones, spuse Andrew, deschizând ușa cuptorului, pentru a verifica starea pilafului dinăuntru.

— Se poate spune că nu am prea avut de ales, zise Raine. În special, după ce mi-a spus cum cercetătorul acela de la Societatea Arcane a apărut aici, în Oriana, exact în ziua în care a murit mătușa Vella.

Bucătăria fusese renovată de curând; peste tot, sclipeau acum aparate electrocasnice ultramoderne. Vechile blaturi de la bufete fuseseră înlocuite cu plăci din granit verde, iar în locul ușilor de la dulapuri fuseseră montate geamuri strălucitoare.

Dar, în ciuda schimbărilor, pentru Raine sentimentul că ajunsese acasă rămânea puternic. Deși, în copilărie, ea și Vella locuiseră vizavi, pe aceeași stradă, adevărul era că își petrecuse cea mai mare parte din timp aici, bucurându-se de sentimentul că alături de Andrew și Gordon era mereu ocrotită și iubită. În această bucătărie își făcuse și ucenicia în arta culinară, învățând să prepare prăjituri și fursecuri.

Ea și Zack sosiseră în Oriana de câteva ceasuri. Invitația la masă

venise imediat ce ea îl sunase pe Gordon, ca să îi spună ce se mai întâmplase.

— *Adu-l la cină diseară, spuse Gordon.*

— *Dar voi doi aveți multă treabă cu bagajele, din moment ce mâine trebuie să plecați de-acasă la cinci dimineața, spre aeroport, ca să ajungeți la conferința de turism, îi reaminti ea. Numai de musafiri nu vă arde vouă în seara asta.*

— *Dacă tu îți închipui că vom părăsi orașul fără să-l fi analizat serios pe acest domn Jones al tău, te înșeli amarnic.*

Zack primise invitația la cină cu un calm surprinzător. „*Vor să mă vadă la față. Așa se procedează în orice familie.*”

Raine avusese un sentiment de mândrie și satisfacție, când Zack făcuse această remarcă. Avea și ea o familie, exact cum avea și el. Adevărat, familia ei consta doar din două persoane, dintre care niciuna nu avea același ADN ca al ei, dar lucrul acesta nu conta. Între ea și ei existau legături de alt fel. În seara asta, clanul ei strângea cercul, adunându-se protector în jurul ei, pentru a-i trimite lui Zack un mesaj nu tocmai subtil. Andrew și Gordon luau toate măsurile necesare pentru a-l lămuri că Raine nu era singură pe lume, și nici vulnerabilă.

Aroma de șofran a pilafului din cuptor devenea tot mai pregnantă în bucătărie.

— *Mmm, ce delicios miroase, spuse Raine.*

— *Da, iese bine, remarcă Andrew, închizând ușa cuptorului. Pilaful este aproape făcut. Peste zece minute, arunc înăuntru creveții și scoicile.*

La cei aproape șaiszeci de ani ai săi, cu un început de calviție deasupra frunții, Andrew era un bărbat bine făcut, elegant și distins.

— *Nu-mi vine să cred că, după atâția ani, brusc agenția J&J se interesează de tine, zise el.*

— *Nu persoana mea îi interesează pe cei de la J&J, spuse ea. Pe ei îi preocupă doar soarta cercetătorului lor, care a fost dat dispărut. Încearcă să îi dea de urmă.*

— *La fel cum au procedat și cu tatăl tău? întrebă Andrew, pe un ton sumbru.*

— *Da, spuse ea, deschizând un sertar, din care scoase un tel. Mi-au dat să citesc un dosar. Trebuie să recunosc că reiese de-acolo*

că taică-meu ar fi fost angrenat în niște cercetări potențial periculoase.

— Nu contează, Raine. Agenția J&J nu este FBI-ul, ci doar o firmă de investigații privată. Nu are autoritatea legală de a invada proprietatea particulară a unui om și de a o distruge.

— Știu.

— Pur și simplu, nu reușesc să-mi imaginez care ar putea fi legătura dintre moartea Vellei și cercetătorul acela care a dispărut. Mai ales că au trecut atât de mulți ani de la acele incidente.

— Dar trebuie să recunoști că pare un pic cam ciudată prezența lui în oraș exact în acea zi.

— Nu-mi place deloc toată chestia asta, Raine, spuse Andrew, strângând pleoapele, cu un aer dezaprobator și îngrijorat. Jones îmi creează o stare de neliniște.

— Nu-ți place de el? întrebă ea, foarte atentă fiindcă, deși Andrew nu avea facultăți parapsihice, se pricepea la oameni extraordinar de bine.

— Sincer să fiu, nu prea știu ce hram poartă, spuse Andrew, luând paharul de pe bufet și sorbind din cabernetul fin. Nu seamănă deloc cu Bradley, așa-i? adăugă el, punând paharul la loc.

— Nu.

— Asta am putut constata și eu, de cum l-am cunoscut în seara asta. În cazul lui Bradley, totul este la suprafață. Zack, în schimb, este foarte profund. Nu vezi la el decât ceea ce vrea el să te lase să vezi, spuse Andrew, uitându-se la ea. Seamănă mult cu tine, din acest punct de vedere.

Raine se concentra să amestece bine cu telul oțetul aromatic și uleiul scump de măsline, pe care Andrew insista să îl folosească la orice, de la mâncăruri gătite până la sosuri pentru salate.

— Dacă aș fi un răufăcător, spuse ea, reflectând cu voce tare, nu mi-aș dori să-l am pe niciunul pe urmele mele.

— Dar de care dintre ei ți-ar fi mai teamă?

— Mda, iată o întrebare ciudată, făcu Raine.

— Și ai un răspuns?

— Mi-ar fi mai teamă de Zack.

— De ce?

— Probabil, fiindcă știu că el nu ar abandona, chiar dacă ar

ajunge într-un impas în ancheta lui, spuse Raine, scuturând telul de marginea castronului. Bradley ar fi mai pragmatic. Ar prefera să nu-și mai piardă vremea și ar porni pe urmele altui infractor.

— Aceeași impresie am avut-o și eu, spuse Andrew, încet. Vreau, totuși, să-ți spun ceva.

— Ce anume?

— Chiar dacă sunt bănuitor în privința motivelor pentru care Zack te-a contactat, admit că ar trebui să-i fim cu toții recunoscători.

Raine căscă ochii mari, stupefiată.

— Doamne Sfinte, dar de ce?

— Eu și Gordon ne-am făcut multe griji pentru tine în ultima vreme.

— Știați că eram cam demoralizată.

— Nu erai doar demoralizată, spuse Andrew, cu subînțeles. Începusem să ne întrebăm dacă nu cumva cochetai cu o depresie în toată regula.

— Hei, lasă că nu eram chiar atât de rău, spuse ea, după care făcu o pauză. Sau eram?

— Nu se putea spune că nu aveai niște motive temeinice, zise Andrew, zâmbind. În câteva săptămâni, ți s-a prăpădit singura rudă de sânge, de care ai cunoștință, femeia care ți-a fost aproape ca o mamă. După care, Mitchell ți-a dat papucii. Și, colac peste pupăză, a trebuit să te mai ocupi și de succesiunea averii Vellei. În plus, ai mai dat și peste o scenă a unei posibile crime. Și asta nu mai departe decât ieri.

— Bine măcar că deznodământul a fost ceva mai fericit, în acest ultim caz. Putea să fie mult mai urât.

— Adevărat. Dar, ieri-seară, când am vorbit cu tine la telefon, mi-am dat seama că, deși ai găsit-o în viață pe fata aceea, știai că nu vei fi scutită de coșmaruri. Am sesizat asta după tonul vocii tale.

— Coșmarurile fac parte din regie, cum s-ar spune, ridică ea din umeri.

— Așa spui mereu. Astă-seară, însă, când ai intrat pe ușă cu Zack Jones, arătai altfel.

— Zău?!

— Am avut impresia că ți-ai revenit complet și că ești gata să înfrunți lumea din nou.

Raine azvârli telul în chiuvetă.

— Zack mi-a spus că, la mătușa Vella, crizele depresive nu erau legate de abilitățile ei paranormale.

Andrew rămase tăcut câteva clipe, absorbind informația, după care, dumirindu-se, se luminează tot la față.

— Măi, să fie, spuse el, încetișor. Vasăzică de-asta ți-e ție mult mai bine acum. Jones te-a asigurat că micile tale excentricități nu sunt pașaportul tău inevitabil spre o clinică de psihiatrie.

— Părea foarte sigur de asta. Mi-a zis că problemele psihologice legate de diversele abilități parapsihice se manifestă mult mai devreme în viață. Adică la vârsta adolescenței. În mod evident, Societatea Arcane studiază lucrurile de acest fel, spuse ea, după care tăcu, ezitând. Mi-a mai spus că, dacă mătușa Vella ar fi luat legătura cu Societatea, s-ar fi putut, eventual, ca specialiștii de-acolo să o ajute să depășească momentele de criză.

— Știi, și eu i-am sugerat Vellei, odată, să facă asta, spuse Andrew.

— Zău?! Și ea ce-a spus?

Andrew clătina ușor vinul în pahar, afișând o expresie îndurerată.

— A plâns și a spus că era imposibil. Ca și cum ar fi fost deja prea târziu. Se temea de cei din Societate și din J&J. Nu avea încredere în niciuna dintre cele două organizații. Ar fi fost îngrozită, dacă ar fi aflat de legătura ta cu Zack Jones.

— Știu.

— Cred că ar mai trebui să știi ceva, spuse el, răsufând adânc. Când am aflat că te-a contactat un tip de la J&J, eu și Gordon am înlemnit de groază. Ne-a fost teamă că istoria s-ar putea repeta.

— Greu de presupus, spuse ea, încrețind din nas. Nu s-ar putea zice că eu aș fi implicată cumva în producerea vreunei substanțe medicamentoase ilicite.

— Eu nu la asta m-am referit. Wilder Jones nu a apărut așa, ca din senin, într-o seară, și a dat foc laboratorului tatălui tău. El și Vella au avut o aventură.

Șocată, Raine rămase mută câteva clipe.

— Adică s-au iubit? izbuti ea să îngaime, într-un final.

— Timp de aproape două luni. Wilder Jones a sedus-o pe Vella, a

mințit-o și s-a folosit de ea pentru a găsi laboratorul tatălui tău.

Raine se rezemă de bufet, consternată.

— Dar eu de ce nu-l țin minte? Prima și singura dată când mi-amintesc că l-am văzut pe Wilder Jones a fost în noaptea când el și oamenii lui au dat buzna în laborator.

— Vella se teme că, dacă ai fi aflat că ea avea o relație cu un bărbat, te-ai fi speriat la gândul că te putea abandona. Oricum, niciodată n-ar fi făcut așa ceva. Ar fi găsit o modalitate de a te ține lângă ea, chiar dacă s-ar fi măritat. Nu te-ar fi lăsat cu tatăl tău. Dar, atâta timp cât nu era sigură ce șanse de materializare matrimonială putea avea relația ei cu Wilder, s-a gândit că era preferabil ca tu să nu știi nimic.

— Sunt uluită. Habar n-am avut.

— Vella era foarte îndrăgostită de el. Nouă ne povestea că iubea cu adevărat pentru prima oară în viață. Eu și Gordon aveam grijă de tine, în serile când ea și Wilder doreau să fie singuri.

— Nici nu mă mai mir, atunci, că a devenit isterică, în noaptea când Jones și oamenii lui au distrus laboratorul. O trădase bărbatul vieții ei. Se blama pentru tot ce se întâmplase: decesul tatei și distrugerea muncii lui.

— Așa e.

— În felul acesta, multe se explică, desigur, spuse Raine, cu calm. Vella nu și-a mai revenit niciodată complet după noaptea aceea.

— Nu, într-adevăr, recunosc Andrew.

— Ce s-a întâmplat cu Wilder Jones? A mai reapărut vreodată?

— Nu. S-a făcut nevăzut.

— Biata mătușă Vella, șopti Raine. Măcar acum știu de ce ești atât de îngrijorat de relația mea cu un bărbat care lucrează la Jones & Jones.

— Da.

— Însă de data asta lucrurile sunt diferite, spuse ea repede.

— Deoarece tu crezi că Zack a fost onest cu tine?

— Da.

— Poate doar se folosește de o altă metodă pentru a te manipula.

— Semăn eu, poate, cu mătușă Vella, dar să știi că nu sunt ca ea. Eu știu să îmi țin ochii deschiși și capul pe umeri, Andrew.

— Da, însă...

Raine se apropie de el și îl îmbrățișă duios.

— Acum, vreau să-ți spun și eu ceva, zise ea.

— Va fi un nou șoc pentru organismul meu? întrebă Andrew, zâmbind strâmb. Fiindcă dacă e așa, prefer să mai beau înainte un pahar de vin.

— Mai ții minte ce ai spus acum câteva minute, când ai afirmat că, atunci când am pierdut-o pe mătușa Vella, am pierdut cea mai apropiată rudă pe care o aveam?

— Înțeleg, spuse Andrew, bătând-o ușor pe umăr.

— Nu-i așa, să știi, spuse Raine.

Mâna lui Andrew încremeni pe umărul ei.

— Am iubit-o pe mătușa Vella din tot sufletul și știu că și ea m-a iubit, zise Raine. Și-a dat toată silința pentru a avea grijă de mine. Însă tu și Gordon sunteți adevăratele mele rade. Tot ceea ce am avut nevoie să aflu despre viața de la voi am învățat.

— Oh, Raine.

Lacrimi de bucurie licăreau în ochii lui Andrew, care o ținea strâns la pieptul lui.

18

— Din punctul meu de vedere, Mitchell e un mare ticălos, spuse Gordon. A profitat de Raine, s-a folosit de ea pentru a-și crea un renume de detectiv ilustru. A lăsat-o să creadă că ține la ea. Raine a început să se îndrăgostească de el, iar când și-a mărturisit sentimentele, el a umilit-o.

— Știu, spuse Zack. Am aflat toată povestea când eram în Shelbyville.

El și Gordon se aflau în salonaș, instalați lângă șemineu, în niște fotolii adânci din piele, cu câte un pahar de băutură în mână. Din bucătărie, ajungeau până la ei zgomotele și aromele specifice cinei, împreună cu murmurul stins al vocilor celor de-acolo. Dacă nu ar fi avut senzația clară că era supus unui adevărat interogatoriu, Zack ar fi putut să se destindă și să se bucure de atmosfera plăcută și caldă a unei cine în familie. Din păcate, însă, era constrâns să treacă

pe sub furcile caudine ale interlocutorului său.

Faptul că el și Raine fuseseră despărțiți aproape imediat după ce intraseră pe ușă nu era nicidecum întâmplător. Orice polițist versat și abil îi separa pe suspecti, pentru ca interogatoriile să dea rezultate optime.

Gordon era un bărbat voinic, cu păr argintiu. Judecând după ochi, tunsoare și alură, îți dădeai seama că aveai de-a face cu un fost militar de carieră.

— Vasăzică ești de la J&J? spuse Gordon.

— Da, spuse Zack.

— Știi că, pentru Raine, J&J echivalează cu nenorocirile care s-au abătut asupra ei în copilărie.

— Am auzit.

— Raine era în laboratorul tatălui ei, în noaptea când nemernicii aceia au dat buzna înăuntru și au făcut praf tot ce au găsit acolo. Era doar o copilă, pe atunci. Mi-aduc aminte că luni de zile după aceea a avut coșmaruri. Experiența aceasta urâtă, în combinație cu moartea tatălui ei, a traumatizat-o grav.

— Sunt conștient că agenția J&J nu a procedat bine în acea situație, spuse Zack.

— Vella a susținut întotdeauna că Wilder Jones era răspunzător pentru moartea lui Judson Tallentyre.

— Sunt aproape sigur că nu este adevărat.

— *Aproape?!* sublinie Gordon, arcuind o sprânceană.

— Nu există niciun indiciu în dosare, din care să reiasă că decesul lui Tallentyre s-ar fi datorat altei cauze decât celui accident de mașină, explică Zack, gustând din vinul excelent cu care fusese tratat și lăsând, apoi, paharul jos. În afară de asta, agenția J&J nu operează așa. J&J nu este o organizație secretă de tip mafirot sau vreo firmă care furnizează ucigași cu simbric. Nu. J&J este o agenție de investigații privată. Adică, investighează.

Gordon pufni indignat.

— În cazul tatălui lui Raine, J&J nu s-a rezumat doar la investigații. Vella ne-a povestit că agenții de la J&J au distrus munca de-o viață a fratelui ei.

— A fost vorba despre un caz extrem, spuse Zack.

Gordon se rezemă de speteaza fotoliului.

— Știi, există un lucru pe care noi nu l-am înțeles niciodată. Ce motiv, fir-ar să fie, aveau cei de la J&J pentru a fi atât de agresivi? Vella nu a fost niciodată clară în această privință. Noi am rămas cu impresia că Judson Tallentyre ar fi furat formula unui medicament brevetat care aparținea Societății Arcane. E adevărat?

— Nu sunt în măsură să vă furnizez detalii, zise Zack. Dar, desigur, acesta este aspectul cel mai important. Societatea are niște reguli foarte stricte în ce privește activitatea de cercetare științifică. Tallentyre a încălcat acele reguli. A știut perfect ce face și la ce se expune, în sensul că, dacă ar fi fost prins, agenția J&J nu ar fi pregetat nicio clipă să ia toate măsurile necesare pentru a-i închide laboratorul.

Gordon se încruntă.

— Dacă Judson Tallentyre avea un laborator în care experimenta diverse medicamente ilicite, Societatea Arcane ar fi trebuit să informeze poliția și să lase autoritățile să se ocupe de rezolvarea problemei. Altfel spus, Societatea Arcane nu avea niciun drept să trimită o bandă de mercenari ca să îl scoată din joc pe Judson Tallentyre.

Zack examina vinul din pahar, încercând să câștige timp înainte de a decide ce răspuns să îi dea. J&J, la fel ca întreaga comunitate a Societății Arcane, aplica politica de a rămâne în umbră, de a nu ieși în evidență în ochii publicului. Gordon, însă, era mai mult decât un simplu membru al publicului. El și partenerul lui realizaseră ceva uluitor. Împreună, cei doi o crescuseră pe Raine, acceptând cumva realitatea tulburătoarelor ei abilități ieșite din comun. Îi oferiseră o familie și o viață relativ normală, în loc să o fi plasat în vreun orfelinat. Gordon avea dreptul la niște răspunsuri.

— În majoritatea cazurilor ce presupun acțiuni infracționale, J&J procedează ca orice agenție de investigații, solicitând intervenția poliției, atunci când este necesar, spuse Zack, pe un ton calm. Există, însă, anumite treburi interne, de care se ocupă pe cont propriu.

— Puțin îmi pasă mie dacă gruparea asta ezoterică este o societate secretă, spuse Gordon. Nicio organizație nu este mai presus de lege. Și vreau să-ți mai spun ceva.

— Da, vă ascult.

— Dacă se va întâmpla să îi frângi inima lui Raine, eu și Andrew

o să-ți rupem picioarele.

Zack dădu aprobator din cap.

— Da, mi se pare corect, spuse el, privind fix focul din cămin. Dar ce se va întâmpla dacă *ea* îmi frânge *mie* inima?

— Nu-i problema noastră. Te descurci singur.

19

Cassidy Cutler se holba la Bradley Mitchell, nevenindu-i să creadă că avea un asemenea ghinion.

— Cum adică, Raine te-a lăsat baltă? se miră ea. Mi-ai spus că nu va fi nicio problemă să o convingi să te ajute în soluționarea cazului Dellingham.

Era trecut de ora nouă seara. Ședeau amândoi în masivul SUV negru al lui Bradley. Cassidy așteptase cu nerăbdare, toată ziua, să stea de vorbă cu el, însă, după ce se întorsese de la Shelbyville, Bradley primise imediat misiunea de a se ocupa de un caz ce implica focuri de armă. Când, în sfârșit, Bradley își făcu apariția la hotelul unde erau cazate ea și asistenta ei, Niki Plumer, Cassidy spumega de furie.

Vestea că Bradley nu reușise să o coopteze pe Raine Tallentyre în proiectul ei literar avu efectul ultimei picături care umple paharul. Nici nu-i trecuse prin minte că Bradley nu va reuși să o convingă pe Raine să colaboreze din nou cu el, pentru viitoarea carte. În fond, cine nu-și dorea să devină celebru?

Bradley se răsuci cu fața spre ea. Mâna lui stângă se încleștase puternic pe volan.

— Nu e vina mea, ce naiba, spuse el. Când m-am dus să discut cu Raine, la hotelul din Shelbyville, în camera ei mi-a deschis ușa un tip.

— Era cu un alt bărbat? întrebă Cassidy, analizând rapid complicația apărută. Parcă s-a dus la Shelbyville să se ocupe de o casă moștenită de la mătușa ei.

— Așa este.

— Și-atunci cum naiba a ajuns să se culce cu un străin? se

încruntă Cassidy. Sau îl cunoștea deja pe tipul acela?

— Mi-a zis că e un vechi prieten de familie, dar mie nu-mi prea vine să cred.

— De ce?

— După moartea mătușii ei, Raine nu a mai rămas cu nicio rudă. Bănuiesc că Raine l-a agățat înadins ca să se răzbune pe mine. Precis, ideea că mi-l va putea arunca mie în față i-a gădilat orgoliul.

— Bine, dar ea habar n-avea că o vei vizita.

— Atunci, e o coincidență, spuse Bradley, frecându-și maxilarul cu mâna dreaptă.

— Eu sunt scriitoare. Nu cred în coincidențe. Editorii nu le gustă deloc.

— Iar eu sunt polițai. Nici eu nu sunt mare amator de coincidențe.

— E un adevărat dezastru, spuse Cassidy. Latura paranormală este absolut perfectă. Editorul meu e încântat de idee. Niki a început deja documentarea de fond.

— Realitatea e că Raine nu vrea niciun fel de publicitate, spuse Bradley. Se teme că lumea o s-o creadă nebună, dacă se află că aude voci.

Cassidy îl studie în tăcere, câteva clipe. Ce bărbat chipeș! Lumina proiectată de felinarul de pe stradă scotea în evidență trăsăturile perfect cizelate ale feței lui. Fotografia lui pe coperta cărții ar asigura vânzarea integrală a primului tiraj, își zise ea. Ar deveni imediat preferatul talk-show-urilor. Fir-ar să fie. Nu se putea să nu existe vreo modalitate de a salva afacerea.

— Îi voi da un nume fals, spuse ea.

— I-am sugerat și eu asta lui Raine. Nu a interesat-o. Nici măcar nu a vrut să-și atribuie vreun merit în soluționarea cazurilor la care am colaborat cu ea. Ți-am spus, nu vrea ca oamenii să o creadă vreo ciudățenie.

— Splendid. Absolut splendid. Un avans de șapte sute cincizeci de mii de dolari și un potențial serial TV se duc pe apa sâmbetei, fiindcă Raine Tallentyre s-a supărat pe tine.

Bradley încremeni.

— Nu mi-ai spus până acum că ar exista, în perspectivă, și un serial de televiziune.

— Agentul meu mi-a pomenit astăzi de această posibilitate. N-am vrut să-ți spun, înainte ca propunerea să devină certitudine.

— La naiba, mormăi el. Un serial TV.

Cassidy reflecta în continuare.

— Bun, am înțeles, Raine nu vrea publicitate. Dar banii? Crezi că ar tenta-o?

— Poftim?

— E femeie de afaceri. Are o firmă. Nu se poate să n-o intereseze banii. Ai plătit-o vreodată pentru munca de colaborare?

— Cum naiba să o fi plătit? Să nu crezi că eu m-am ales cu vreo primă, pentru soluționarea acelor cazuri vechi. În afară de asta, Raine nu mi-a cerut niciodată bani.

— Cartea aceasta este o șansă extraordinară, spuse Cassidy. Poate n-ar strica să-i vorbesc lui Raine despre avantajele financiare de care ar putea beneficia.

20

Drumul cu mașina până la blocul de apartamente unde locuia Raine nu le luă mai mult de cinci minute. Zack preferă să nu rupă tăcerea în mașină. Așteptă să parcheze și să oprească motorul. Așezându-și brațele peste volan, privi îndelung intrarea în holul imobilului.

— Una peste alta, eu zic că a fost bine, spuse el, optând pentru o abordare pozitivă a situației.

— Gordon te-a amenințat că îți va rupe picioarele, spuse ea, fără nicio inflexiune în voce.

— Vasăzică nu ți-a scăpat, spuse el, rânjind amuzat.

— Da, nu mi-a scăpat.

— Gordon veghează atent pentru ca totul să fie spre binele tău. Așa face orice rudă afectuoasă. Ce-i drept, se întâmplă uneori ca rudele să o dea în bară magistral, dar asta nu înseamnă că nu s-au străduit să procedeze corect.

— Așa ai pățit tu cu familia ta? spuse Raine, aruncându-i o privire iscoditoare.

— Hai să spunem că în momentul de față familia exercită o mare presiune asupra mea. Vor să mă convingă să îmbrățișez o altă carieră.

— Altfel spus, rudele tale nu sunt de acord ca tu să lucrezi pentru J&J? Să știi că e de înțeles. Mi se pare o activitate plină de riscuri, de cele mai multe ori.

— Nu e neapărat asta, deși maică-mii nu i-a convenit niciodată acest aspect al muncii mele. Realitatea este că toți vor ca cu să intru în afacerea de familie.

— Aha, m-am prins. Vechea tradiție de a călca pe urmele tatălui.

— Ale bunicului, în cazul de față. Taică-meu a scăpat. Fiind un om cu abilități paranormale excepționale în domeniul strategiei, tata are o firmă de avocatură.

— Și care este afacerea de familie, în cazul vostru? se interesează ea.

— Este vorba despre o corporație de mărime medie, structurată ca un holding cu domenii de activitate foarte diversificate.

— Fără supărare, dar pare ceva extrem de anost.

— Nu, spuse el, fără să-și ia ochii de la intrarea în imobil. Nu este, să știi. Până acum un an, îmi doream să conduc firma, atunci când va veni vremea pentru asta. De când eram mic, visam să îi iau locul bunicului meu. Se poate spune că am fost crescut și educat în acest spirit.

— Ce te-a făcut să te răzgândești?

Zack ridică din umeri, după care își desfăcu centura de siguranță.

— Acum un an, mi-am dat seama că nu eram făcut pentru o asemenea funcție de conducere.

Deschise portiera și coborî din mașină, înainte ca ea să aibă timp să-i mai adreseze vreo întrebare. Până ca el să ocolească automobilul și să ajungă în dreptul portierei ei, Raine va avea timp să își dea seama că prefera să nu mai discute despre perspectivele vieții lui profesionale. Foarte bine. Puțin lipsise să-i povestească despre Jenna. Iar el nu vorbea niciodată despre Jenna. Cu absolut nimeni.

Porniră împreună spre intrarea în imobil.

— Ce i-ai spus lui Andrew despre motivele care te-au determinat să lucrezi cu mine? întrebă el, când Raine se opri ca să caute cheia în geantă.

— I-am explicat că există șansa de a putea afla ce s-a întâmplat în realitate cu Vella. Andrew și Gordon știu amândoi că eu nu m-am împăcat niciodată cu verdictul că decesul ei ar fi survenit din cauze naturale.

— Să înțeleg că nu i-ai pomenit nimic de partida de sex dezlănțuit?

Raine descurie ușa exterioară, uitându-se aspru la Zack.

— Nu există o problemă sexuală, spuse ea, pe un ton înțepat. Nu mai este, în fine. Ți-am spus, nu e deloc inteligent să amesteci munca și plăcerile.

— Cine a zis că eu aș fi inteligent? Poate că sunt mult mai prost decât par.

— Nicio șansă, spuse ea, râzând.

— Dar *a fost* o partidă de sex dezlănțuit, asta nu poți nega, zise el, împingând ușa și lăsând-o pe Raine să intre.

— O aventură de o noapte, atâta tot, mormăi ea, țâfnoasă, pornind spre scările care duceau la etajul doi. Spune-mi, te rog, care e locul lui Wilder Jones în arborele genealogic al familiei Jones?

Zack avu sentimentul unui dezastru iminent.

— Wilder era unul dintre unchii mei, spuse el, cu precauție. Am mai mulți unchi.

— Știai că între unchiul tău și mătușa mea a existat o relație amoroasă? Andrew mi-a povestit că Wilder Jones a sedus-o pe Vella, pentru ca să afle de la ea unde era amplasat laboratorul tatălui meu.

S-a zis cu mine. Câtă dreptate avea mama în privința ta, unchiule Wilder. Ai fost o mare pacoste, e limpede.

— Asta nu figura în dosar, spuse el cu voce tare.

Era o remarcă pe care o făcea din ce în ce mai des, în ultima vreme.

— Presupun că ar fi fost cam jenant pentru un agent J&J, fudul ca el, să admită că nu reușise să ajungă la obiectivul vizat decât seducând-o și manipulând-o pe sora aceluși „obiectiv“. Nu pare deloc o atitudine eroică și virilă, nu-i așa? Dimpotrivă, aduce mai degrabă cu un fel de mașinație duplicitară, alunecoasă și perfidă.

— Poate că nu a fost așa, totuși, spuse el, trăgând adânc aer în piept.

— După spusele lui Andrew, exact așa a fost.

Zack tăcu.

Raine se opri în fața unei uși.

— Acum, știu măcar de ce mătușa Vella a plâns așa de amarnic în noaptea aceea. A avut încredere în bărbatul pe care îl iubea, iar acesta a trădat-o.

— Îmi pare rău, Raine.

Raine tresări vizibil. Mâna ei încremeni pe clanța ușii.

— Asta a spus și el.

— Cine?

— Wilder Jones. Mătușa Vella mă ținea în brațe, în timp ce tipii de la J&J distrugeau totul în jur. Țin minte perfect zgomotul oribil, lumina lanternelor, mi-aduc aminte furia și lacrimile Vellei. Nu știam ce se întâmplă. Eram îngrozită.

— E oribil pentru un copilăș să treacă prin așa ceva.

— Unul dintre bărbați – Wilder, probabil – s-a oprit în fața noastră. A zis: *Îmi pare rău, Vella*. Ea a urlat la el, spunând că e un ticălos mincinos. El a dat ordin cuiva să ne scoată afară din clădire și să ne ducă pe bancheta din spate a unei mașini. Știu că imediat după aceea am auzit o explozie. Cerul nopții s-a umplut brusc de flăcări. Mătușa Vella plângea în hohote.

— Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Unul dintre bărbați ne-a dus acasă. De-atunci, înainte să apari tu la ușa mea, în Shelbyville, nu am mai avut de-a face niciodată cu cei de la J&J.

— Acum îmi explic de ce ai atitudinea asta față de agenția J&J, spuse el.

— După noaptea aceea, mătușa Vella a căpătat o fobie gravă față de foc. Niciodată nu a aprins vreun lemn în căminul casei din Shelbyville. Intra în panică și dacă vedea flacăra unei lumânări.

Raine deschise ușa și păși în micul vestibul. Când aprinse lumina, două pisici răsăriră din întuneric, una alb cu argintiu, cealaltă maro cu nuanțe aurii. Raine puse poșeta jos și luă câte o pisică în fiecare mână. Felinele torceau ca două motoare Harley-Davidson în miniatură.

— El e Robin, spuse ea, arătând spre motanul maro-auriu. Și el e Batman.

Zack mângâie pisicile, scărpinându-le jucăuș în spatele urechilor.

— Știu de ce le-ai dat numele astea de supereroi. Cu semnele acelea rotunde în jurul ochilor, parcă ar purta măști, pe cuvânt.

— Le-am luat de la un adăpost de animale fără stăpâni, când aveau doar câteva luni. Trecutul lor e un mister, exact ca în cazul lui Robin și al lui Batman.

— Și ca în cazul tău?

— Se pare că aflu o mulțime de lucruri despre trecutul meu, de când te-am cunoscut pe tine.

— Acesta este motivul pentru care preferi să pui frână oricărei partide de sex între noi doi? Întrebă el, cu blândețe. Ți-e teamă că povestea s-ar putea repeta.

— Consider, pur și simplu, că e preferabil ca, de acum înainte, relațiile dintre noi să rămână la un stadiu strict profesional. Noapte bună, Zack.

Raine închise ușa.

Zack rămase locului câteva secunde, ascultând zgomotul zăvoarelor trase pe dinăuntru. Pe urmă, coborî la parter și se duse la mașină.

21

Vagabondul se adăpostise, ghemuit pe bancă, sub marchiza îngustă de la intrarea slab luminată a motelului. Se acoperise cu o pătură roșie zdrențuită și un strat izolator de ziare. Zack se opri la câțiva pași de silueta culcată pe bancă. Fața omului era ascunsă sub pătura trasă peste cap. Talpa unui pantof de sport ieșea de sub marginea unui ziar.

Unii oameni ai străzii erau atât de tulburați de gândurile lor labile, încât radiau un fel de haos parapsihic cronic, sub forma unei aure, pe care o puteau detecta adesea chiar și persoanele neînzestrate cu facultăți paranormale. Zack își deschise simțurile cu prudență.

Așteptă două secunde, însă nu percepu niciun fel de unde smintite, care să fi emanat dinspre vagabond. Își scoase portofelul din buzunar și extrase din el o bancnotă de cinci dolari. Lăsă hârtia

să cadă în curbura formată de trupul omului, unde nu ar fi putut fi văzută de nimeni, presupunând că ar fi trecut vreun hoț pe-acolo. Paznicul de noapte, care patrula din oră în oră, în camioneta lui, urma să apară în scurt timp, ceea ce însemna că vagabondul va fi trezit din somn și gonit din fața motelului. Și, cu un pic de noroc, poate că va observa și bancnota.

Se spune că nu este recomandabil să le dai bani oamenilor străzii. De cele mai multe ori, banii sunt irosiți pe băutură sau pe alte mijloace de drogare a simțurilor. Exista, însă, și posibilitatea ca vagabondul acela să fie unul dintre indivizii năpăstuiți de un puternic talent parasenzorial, din cauza căruia ajunsese să bea cronic și să bată străzile. Când toți în jurul tău spun că ești nebun, prezicerea se adevărește, îndeobște.

Trecu prin dreptul vagabondului, îndreptându-se spre poarta din fier forjat, care, odată descuiată, lăsa cale liberă spre intrarea laterală, situată cel mai aproape de camera lui. În fond, ce drept avea el să îl priveze pe acel vagabond de elixirul care îi putea îndulci existența? Întotdeauna, după ce avea de-a face cu un caz de-a dreptul urât, se ducea acasă și, înarmându-se cu un pahar de whisky, făcea o pașenie și încerca să își țină în frâu vedeniile.

Reveni cu gândul la Raine. Obiectiv vorbind, era mai bine, poate, că nu îl invitase să rămână peste noapte la ea. Simțea nevoia să se gândească serios la niște lucruri. Asta nu însemna că perspectiva de a urca într-o cameră, unde îl aștepta un pat gol, i se părea atrăgătoare, însă știa că în felul acesta era forțat să se concentreze la misiunea pe care o avea de îndeplinit.

Primul punct pe lista de priorități în acea seară era să îl sune pe Fallon Jones. Era greu de presupus că vestea aventurii, pe care Wilder o avusese cu Vella Tallentyre cu atâția ani în urmă, ar fi putut influența în vreun fel situația, însă informația aceasta lipsea din dosar. Fallon trebuia să ia notă de acest aspect, mai ales că el era cel care perora tot timpul că orice mic detaliu, aparent neînsemnat, avea potențialul de a răsturna realitatea și de a provoca o explozie. Teoreticienii haosului numeau asta „efectul fluture”.

Mici detalii, aparent neînsemnate.

Amănunte mărunte, cum ar fi talpa unui pantof de sport, o încălțăminte scumpă și nouă, pe care o vezi ieșind de sub un strat

de ziare.

Auzi un foșnet în spatele lui, exact în clipa în care începea să se întoarcă în loc.

Trez complet, vagabondul țâșnea ca o cobră de pe banca pe care fusese ghemuit. Pătura din ziare căzu la o parte, dezvăluind chipul unei bătrâne, cu creștetul acoperit de bucle cărunte. Purta o rochie înflorată și lăbărțată. În mâna dreaptă, ținea strâns o umbreluță pliată.

Femeia vârstnică și fragilă se năpusti, încovoiată de mijloc, într-un salt nefiresc, cu vârful umbrelei ațintit ca o spadă spre abdomenul lui.

22

A fost mai bine așa, mormăi Raine, în timp ce pornea ceainicul electric, după care se rezemă de bufet, uitându-se în jos la Batman și Robin. Ceea ce s-a întâmplat aseară, în Shelbyville, a fost o aventură, și nimic mai mult. Nu e permis să se mai repete. Nu trebuie ca atracția fizică să impieteze asupra bunului mers al acestei investigații.

Robin ciuli o ureche, dar în rest nu se putea spune că părea prea interesat de decizia ei de a nu-l pofti pe Zack în apartament. Batman se concentra asupra borcanului din ceramică plin cu biscuiți. Raine îl primise cadou de la Andrew. Era ornat cu un motiv în nuanțe vesele albastru cu galben, și constituia una dintre puținele tușe de exuberanță printre decorațiunile altminteri minimaliste din casă.

Umplu o strecurătoare cu niște ceaiuri de plante, pe care le cumpărase de la un magazin din apropiere. Știa că vocile se vor întoarce în acea noapte. De obicei, dura câteva zile până când glasurile spectrale ajungeau să se topească definitiv în mlaștina obscură în care mocneau amintirile de acest fel.

Își pusese cămașa de noapte și un halat de casă. În apartament, toate lămpile răspândeau o lumină difuză. Un concert de Mozart se auzea încet, în fundal. Mozart, de obicei, avea un efect garantat. Și mai eficientă, însă, era muzica rock răsunând asurzitor în localul de

noapte favorit al Pandorei, „Café Noir“. Dar Raine nu avea chef să o sune pe asistenta ei și să o întrebe dacă nu voia să meargă la „Noir“. Prefera să stea singură o vreme și să analizeze tot ceea ce se întâmplase în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Viața, se știe, e schimbătoare, le spuse ea pisicilor. Trebuie să știi să fii stăpân pe situație.

Batman mieună încetișor, continuând să se uite cu jind la borcanul cu biscuiți. Robin veni și el să i se alăture.

Raine săltă capacul borcanului. Robin plesni scurt din coadă. Batman se concentrează mai tare, exercitând probabil asupra lui Raine un fel de stranie putere parasenzorială specifică felinelor, menită să o îmboldească să scoată mai repede un biscuit din borcan. Și iată că efortul lui fu răsplătit.

— Vă dați voi seama cum a fost pentru mine când în sfârșit am întâlnit un bărbat care să înțeleagă cum e să auzi voci în capul tău?!

Raine alege din borcan doi biscuiți pentru pisici, după care puse capacul la loc.

— Întâmplarea de aseară a fost rezultatul combinat dintre efectele ulterioare valului de adrenalină și emoția provocată de conștientizarea faptului că există un bărbat sexy, care știe că am facultăți paranormale, dar nu mă consideră nicidecum sinistră.

Batman mieună din nou.

— Bine, bine.

Motanii își primiră gustarea, pe care se apucară să o ronțăie, cu o lăcomie discretă.

Apa din ceainic începu să fiarbă. Raine opri aparatul și turnă apa fierbinte într-o cană mare. Aroma plăcută și alinătoare a plantelor din strecurătoare se răspândește în aer.

— Oricum, jocul de cărți și partida de sex cu domnul Jones au avut partea lor bună, le anunță ea pe pisici. Mi-au abătut complet atenția de la vocile acelea, noaptea trecută.

Batman își termină tratația și ridică privirea plin de speranță.

— Știi că nu primești decât un biscuit seara, îi spuse ea.

Pisicile renunțară să își mai folosească puterile parasenzoriale asupra ei. Raine scoase strecurătoarea din cană și o puse pe farfurioara de lângă ceainic. Ținând cana în mână, se duse în salonaș. Papucii ei negri asemănători unor balerini nu făceau niciun

zgomot pe parchetul gol.

Formele de origami translucide ale abajurilor aplicelor de pe pereți proiectau o lumină caldă peste canapeaua joasă din piele neagră și fotoliile din cameră. Șemineul era delimitat printr-un cadru din faianță neagră. Un pachet de cărți de joc aștepta pe măsuta din granit negru. Două structuri înalte, ca niște copaci, făcute special pentru pisici ca să se poată cățara și prevăzute cu spații închise pentru dormit și un loc de joacă, erau amplasate lângă fereastra care dădea spre grădina complexului de apartamente. Lui Batman și Robin le plăcea priveliștea de-afară.

Singurele obiecte colorate din cameră erau cele trei sculpturi din sticlă. Fiecare sculptură era plasată pe un pedestal alb și luminată cu o minusculă lampă cu halogen suspendată de plafon.

Gordon și Andrew îi reproșau că, din cauza pereților albi, a podelelor fără covoare și a mobilierului negru, salonul semăna mai degrabă cu o galerie de artă sau cu un centru de meditație. Ei, însă, îi plăcea ambianța aceasta calmă și relaxantă, în care nu aveai senzația că te sufoci printre obiecte. În nopțile cu vise urâte, salonul era un antidot împotriva vocilor.

Se duse la fereastră, cu cana în mână, și privi grădina complexului de apartamente. Se întreba dacă Zack se culcase deja sau dacă vorbea la telefon cu Fallon Jones, încercând să afle mai multe despre ceea ce se întâmplase între Wilder și Vella. Dezvăluirea faptului că între cei doi existase o poveste de iubire îl luase prin surprindere, așa cum i se întâmplase și ei. Raine știa că Zack nu jucase teatru.

Un fior rece o săgetă pe șira spinării. Era ca și cum o atinsese cineva pe ceafa cu un arc electric. Cana începu să-i tremure în mână. Simți că i se taie respirația, când câteva picături de lichid fierbinte o arseră pe degete. O parte din ceai se vărsă pe parchet.

— Oh, fir-ar să fie.

Se holba stupefiată la lichidul de pe jos, contrariată de reacția aceasta nervoasă brutală. Toată ziua, practic, îl avusese în minte pe Zack, însă acum era prima oară când gândul la el o zdruncina într-un asemenea hal.

Răsucindu-se în loc, se duse grăbită la bucătărie. Punând cana pe bufet, scoase câteva șervețele de hârtie albă din suportul de inox și

se întoarce în salon.

Lăsându-se pe vine, șterse ceaiul vărsat pe jos. După ce termină, se duse din nou la bucătărie, deschise ușa bufetului de sub chiuvetă și aruncă în lada de gunoi șervețelele mototolite.

Pulsul îi zvâcnea accelerat. Degetele îi tremurau.

Ce se întâmpla cu ea? Până acum câteva minute, se simțise bine. Acum intervenise ceva foarte rău, ceva în legătură cu Zack.

Era ridicol, dar nu putea să-și învingă impulsul covârșitor de a-l suna, doar pentru a se convinge că nu pășise nimic. Zack notase numărul lui de mobil pe o carte de vizită, pe care i-o dăduse, înainte de a pleca amândoi din Shelbyville. *Pentru eventualitatea în care s-ar întâmpla să ne despărțim și ai avea nevoie să dai de mine*, îi spusese el.

Dar ce făcuse cu cartea de vizită? Era imperios necesar să o găsească. Încercă să se concentreze, ceea ce nu părea deloc simplu, din cauză că adrenalina circula frenetic prin organismul ei, creându-i o senzație de panică.

Batman mieuna tare la picioarele ei. Robin i se înfășură printre picioare. Motanii receptau anxietatea ei.

Ce nebunie. Oh, evită cuvântul acesta. Zi mai bine, ce ciudat. Foarte ciudat, efectiv. Calmează-te și concentrează-te.

Pusese cartea de vizită de la Jack în poșetă, înainte de a se sui la volan. Poșeta ei. Unde în altă parte să pui o carte de vizită cu un număr de telefon?

OK, următorul pas era deja mai simplu.

Se repezi în vestibul și deschise ușa dulapului. Poșeta se afla exact acolo unde era firesc să fie, adică pe raft, lângă chei, o pereche de mănuși și un teanc de eșarfe împăturite frumos.

Când vru să apuce poșeta, mâna ei se frecă în trecere de impermeabilul negru atârnat alături. Un curent de energie paranormală sumbră o străfulgera, cu o senzație de usturime și arsură.

...Să afle vrăjitoarea că este vânată. Să se înfricoșeze...

— Nu!

Instinctiv, Raine se smuci înapoi, împiedicându-se de Batman, care venise până în spatele ei. Clătinându-se pe picioare, se trezi proiectată în perete. Bâjbâi după clanța de la ușă, încercând să-și recapete echilibrul, dar nu o nimeri și ateriză pe jos, într-o poziție

absolut jenantă.

Timp de câteva momente, rămase nemișcată, încercând să-și stăpânească nervii și panica. Batman și Robin îi dădeau târcoale, neliniștiți și agitați.

— Nu vă mai uitați așa la mine, șopti ea. Habar n-am ce se întâmplă.

Poate că incidentul din Shelbyville, urmat de dezvăluirile despre misterul morții Vellei, însemnase o tensiune excesivă pentru sistemul ei nervos parapsihic.

Nu trebuie să gândești așa. Ți-a spus și Zack că nu vei înnebuni din cauza facultăților tale parapsihice. Vino-ți în fire. Află ce naiba s-a întâmplat cu tine. Ai fost îmbrăcată cu impermeabilul în seara asta, și n-ai perceput niciun fel de unde parapsihice transmise de monstru.

— Cine știe, poate am prins din întâmplare ecoul vreunei pulsații parasenzoriale, le spuse ea pisicilor. Cred că Zack ar fi în măsură să îmi explice chestia asta. El le știe pe toate.

Zack. Trebuia să-l sune imediat. De fapt, de la ideea aceasta pornise totul.

Mângâindu-l scurt pe Batman, se ridică în picioare.

Cu multă precauție, băgă mâna în dulap și atinse din nou impermeabilul.

...Pedepsește-o la fel ca pe celelalte. Arzi, vrăjitoare...

Își trase brusc mâna înapoi. Da, era monstrul. Dar ceea ce auzea în capul ei nu reprezenta ecoul celor auzite mai devreme. Era vorba despre altceva, ceva complet nou.

Încleștând dinții ca să parzeze invazia vocii, scoase haina din dulap și o examinează cu atenție. Ceva din buzunar emana undele acelea malefice.

Desfăcu buzunarul cu multă precauție și se uită înăuntru, temându-se de ceea ce putea găsi acolo.

Ochii ei întâlneau licărul unui ciob de porțelan. Recunoscând modelul înflorat verde cu galben, Raine deduse că în fața ei se afla o bucată dintr-o cană spartă de la hotelul din Shelbyville.

23

Ceva nu era în regulă cu bătrânică. Imaginea ei se voalase parcă. Și, apoi, în plin avânt al mișcării, femeia se metamorfoză în bărbat. Un bărbat înveșmântat în negru. Cu o mască de schi neagră pe față. În loc de umbrelă, omul ținea strâns în mână un cuțit.

Ochii lui Zack erau derutați de această transformare bruscă, însă simțurile lui paranormale erau încordate la maximum și nu aveau nici cea mai mică dificultate să interpreteze situația. Intuitiv, așa cum făcea întotdeauna când împrejurările erau defavorabile, Zack se lăsă ghidat de instinctele lui parasenzoriale. Abilitățile lui bazate pe principiul reflexiei în oglindă recunoșteau negreșit un potențial ucigaș și telegrafiau următoarea mișcare a agresorului, în interval de o nanosecundă.

Alunecă înadins în dreapta, știind că atacatorul se aștepta să-l vadă sărind în stânga. Bărbatul cu masca de schi pe față se estompă din nou. În următoarea clipă, reapăru bătrâna, care se orientă cu o viteză uluitoare, rotindu-se vijelios în loc, pentru a-și vâna victima.

Bătrâna făcea parte din categoria paravânătorilor, ceea ce însemna că situația devenea periculoasă. Zack se antrenase mult timp în sala de gimnastică și de judo, simulând lupte corp la corp cu rudele sale care aveau capacități de paravânători. Era bine pregătit, însă îi lipseau viteza supranaturală și reflexele fulgerătoare specifice unui vânător de gradul zece. Masca-de-Schi era cotate indiscutabil cu gradul zece.

Cu o mișcare rapidă, trase revolverul din tocul de piele. Bătrâna atacă subit, cu o lovitură de picior. Zack izbuti, în ultima fracțiune de secundă, să evite forța nimicitoare a loviturii, însă degetul mare de la piciorul femeii îl izbi între coaste, împingându-l brutal pe spate. O a doua izbitură îi amorți umărul, zburându-i arma din mână. Metalul zăngăni de câteva ori pe asfalt. Nu avea timp să caute revolverul. Nu putea să o scape din ochi pe bătrână.

În clipa următoare, aceasta se preschimbă înapoi în bărbatul cu mască de schi. De data asta, facultățile lui de a reflecta în oglindă

complexitatea lumii au sesizat intenția celuilalt, înaintea transformării efective, și au telegrafiat informația la creier, pe cale neurochimică, adică mult mai rapid decât viteza gândului. Zack înțelese subit ceva foarte important. Această metamorfozare constantă se realiza cu un preț. Trecerea repetată de la ucigașul mascat la bătrânică și viceversa avea efectul de a-l încetini pe adversarul său. Oare de ce își risipea resursele parapsihice, în această continuă transformare?!

Chiar și cu acele vagi ezitări care apăreau când sărea de la o identitate la cealaltă, atacatorul rămânea un paravânător foarte rapid. Zack abia reușea să se ferească de loviturile fatale ale cuțitului. Era încolțit acolo și nu avea cum să scape. Poarta din fier forjat se afla în spatele lui. Agresorul bloca singura ieșire din spațiul îngust al intrării în hotel.

Bătrâna se năpusti iarăși asupra lui, într-un nou atac cu potențial letal. Talentul lui de a oglindi realitatea îl ajută să remarce poziția corpului femeii, dându-i posibilitatea de a sesiza intuitiv că aceasta se aștepta ca el să se arunce în dreapta. Așteptă până în ultima clipă și se repezi în stânga.

Bătrâna se lovi violent de grilajul de fier. Timp de o fracțiune de secundă, păru dezorientată.

Zack profită de ocazie și fugi spre celălalt capăt al aleii. Dacă reușea să ajungă în parcare, va putea folosi mașinile ca pe niște scuturi.

Masca-de-Schi se ivi brusc în spatele lui, trântindu-l la pământ, cum fac fiarele sălbatice cu prada lor.

Zack se roti vijelios, într-un cerc îngust. Când reuși să se ridice, avea un picior întins în exterior.

Surprins în plină metamorfozare, omul cu masca de schi se împiedică de piciorul lui Zack și căzu. Cu o viteză paranormală, se rostogoli imediat în picioare, sub înfățișarea unei bătrâne.

Zack înșfăcă pătura roșie care zăcea aruncată pe jos și i-o aruncă femeii în față. Pătura nimeri ținta, acoperind ochii agresoarei timp de câteva secunde capitale. Bătrâna sări îndărăt, trăgând ca bezmetica de bucata de țesătură, care i se lipise de față.

Lección numărul unu de la sala de gimnastică și de judo: întotdeauna, norocul și atacul-surpriză înving chiar și cele mai bune

reflexe.

Femeia reveni la identitatea personajului cu mască de schi.

Zack nu schiță gestul de a-l înfrunta. Nu avea cum să câștige într-o luptă corp la corp cu un paravânător. Trebuia să stea deoparte. Revolverul era singura lui speranță. Îl zărea cu coada ochiului, cam la trei metri depărtare.

Începuse să se apropie încetșor de armă, când brusc apărură niște faruri puternice, orbindu-i pe amândoi. O mașină oprea pe un loc de parcare din apropiere.

Silueta înveșmântată în negru ezită din nou. Apoi, învârtindu-se ca o furie, bărbatul mascat se năpusti spre întunericul din parcare. Zack luă revolverul de pe jos și alergă după el, însă știa că reflexele superioare ale agresorului și viteza de care acesta era capabil erau mai puternice decât facultățile sale bazate pe reflectarea în oglindă.

Masca-de-Schi ajunse la un SUV de culoare închisă, care staționa în celălalt capăt al parcării. Portiera din dreapta era deschisă, și vehiculul se pusese deja în mișcare, când agresorul sări înăuntru. Motorul puternic accelerează zgomotos, iar automobilul, gonind cu farurile stinse, venea drept spre Zack. Nu era nevoie de nicio abilitate paranormală ca să-și dea seama că, dacă rămânea pe loc, avea să fie făcut una cu pământul. Zack sări între două mașini parcate, iar automobilul SUV trecu în viteză prin dreptul lui și ieși pe stradă, unde se făcu nevăzut la prima intersecție. Faptul că vehiculul nu avea plăcuțe de înmatriculare nu îl miră deloc pe Zack.

În clipa aceea, începu să sune un telefon mobil. Dumirindu-se imediat de unde venea sunetul, scoase telefonul din buzunar și îl deschise.

— Jones, rosti el automat, atenția lui fiind focalizată asupra felinarelor din colțul străzii, unde dispăruse vehiculul atacatorului.

— Zack? rosti vocea lui Raine, pe un ton sugrumat și încordat. Ești bine?

Timbrul alarmat al glasului ei îi captă atenția imediat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, alarmat.

— Nu-mi dau seama. Am intrat în panică, acum câteva minute. Ceva m-a făcut să intuiesc că erai în pericol.

— Hm.

— Răsuflă greu. Oh, Doamne Sfinte! exclamă ea, de-a dreptul

amărâtă. Sper că nu te-am deranjat? zise ea, dregându-și glasul.

— Nu, răspunse el, înțelegând abia după câteva clipe la ce făcuse ea aluzie. Nu. Dar ce-ai pățit, Raine?

— Nu te rățoi așa la mine. Mă scoate din sărite.

— La naiba, spune, care-i problema?

— M-am dus la dulapul din vestibul, ca să iau din poșetă numărul tău de telefon, și am descoperit ceva straniu. Dacă nu cumva am halucinații, să știi că s-ar putea să mă confrunt cu o problemă foarte gravă.

— Ce fel de problemă?

Raine inspiră adânc și sacadat, înainte de a spuse pe un ton calm:

— Cred că Ucigașul-Incinerator m-a urmărit până acasă. A fost în apartamentul meu astă-seară. Mi-a lăsat un mic suvenir.

24

Zack ajunsese la ușa ei în mai puțin de zece minute, ceea ce însemna că încălcase orice limită de viteză în Oriana. Când îl pofti în apartament, Raine observă imediat geanta de voiaj din mâna lui. Altfel spus, un indiciu explicit ce demonstra intenția lui de a petrece noaptea acolo. Nu formulă, însă, nicio obiecție. Raine avea mult simț practic, conchise el.

Curioase, cele două pisici se rotiră în jurul lui de câteva ori, după care îl lăsară să le scarpine între urechi. În cele din urmă, se retraseră satisfăcute în living. Abia atunci își dădu seama Zack că Raine rămăsese cu gura căscată, privindu-l șocată.

— Dar ce-ai pățit? murmură ea, holbându-se la el.

Privind în jos, Zack observă că poalele cămășii îi ieșiseră din pantaloni și îi atârnavă la vedere pe sub scurtă. Precis că era și ciufulit, dar, în ansamblu, nu arăta chiar așa de rău. Se întreba de ce părea Raine atât de panicată. Pe urmă, îi trecu prin minte că Raine sesizase energia generată de adrenalina și violență.

— M-am bătut cu un tip, dar a reușit să fugă.

— Te-ai *bătut* cu un tip?

— E o poveste lungă. Îți explic mai târziu.

— Mi-ai spus că eviți să te iei la bătaie prin baruri, se burzului ea la el.

— N-a fost o bătaie într-un bar. Haide, povestește-mi despre ciobul de porțelan pe care l-ai găsit în haină. Ești sigură că provine de la cana pe care ai folosit-o la Shcibyville?

Deși Zack se așteptase să audă în continuare o lungă morală pe tema încăierărilor în baruri, Raine renunță la subiect, ce-i drept cu părere de rău, și se concentrează asupra răspunsului la întrebarea lui.

— Nu pot avea certitudinea că este vorba de aceeași cană de pe tava de ceai, recunosc ea. Dar am avut una identică în camera mea de hotel. Am văzut-o acolo și la plecare.

— Țin minte și eu.

— Probabil că tipul a intrat în cameră, a găsit cana, a spart-o și a lăsat un ciob aici în seara asta.

— Cum a intrat în apartament? întrebă el, uitându-se la încuietori.

— Habar n-am, spuse ea, cu un gest neputincios. Nu am găsit nicio urmă de efracție. Și nici n-am perceput vreo undă malefică în jurul clanței.

— Nu-i nimic ciudat în asta, spuse el, parcă absent. Ai fi perceput unde negative doar dacă tipul ar fi fost într-o transă ucigașă. De asemenea, nu m-ar mira să fi purtat mănuși când a intrat aici. Energia parapsihică se transmite mai ușor prin contactul direct dintre piele și obiecte. Mănușile acționează ca niște bariere destul de eficiente.

Raine se înfioră și se uită la polița neagră, lăcuită, amplasată sub o aplică de pe perete.

— Probabil că avea o criză de furie, atunci când a făcut țândări cana de ceai. Bucata aceea de porțelan emană panică și furie.

Urmărindu-i privirea, Zack văzut un ciob de porțelan pe poliță. Concentrându-se, întinse mâna și îl luă.

Unde de energie malefică îi străfulgerară simțurile. O scenă apăru, iar apoi dispăru în mintea lui, ca o secvență dintr-un coșmar. Viziunea dură doar câteva secunde. În acel scurt interval de timp, simți cana în mână, apoi îl copleși un val de furie și panică, după care cedă impulsului eliberator de a azvârli obiectul din porțelan fin pe o suprafață dură.

Așeză la loc pe raft ciobul de porțelan, încercând să înăbușe noua recrudescență a reacțiilor biochimice din organismul lui. În seara aceea, făcuse abuz de adrenalină.

— Monstrul a fost aici, este clar, spuse el. Sau poate ar trebui să spun *un* monstru, deoarece, ținând seama că eu nu am fost niciodată în pivnița casei mătușii tale, în Shelbyville, nu am o bază de comparație.

— Crede-mă, este vorba despre aceeași persoană, spuse ea, holbându-se abătută la ciobul de porțelan. Este prima oară când unul dintre ei m-a urmărit până acasă.

— Enervant, îi dădu el dreptate.

— Zi mai bine că m-am speriat groaznic.

Zack o prinse de umeri și o trase cu blândețe spre el, îmbrățișând-o strâns.

— Da, sună mai bine așa. Persoanele speriate sunt, în general, mai prudente.

— Nu te supăra, spuse ea, lipindu-și fața de pieptul lui, dar nu cred că asta este cea mai pozitivă abordare a problemei în situația mea.

— Scuze. Probabil că e un tic căpătat de la J&J. Fallon Jones este adeptul teoriei potrivit căreia „tot ceea ce poate să se înrăutățească e cert că se va înrăutăți”, pe care o aplică în detectarea fenomenelor parapsihice. Îl deranjează întotdeauna când agenții lui au o atitudine optimistă și pozitivă.

— Pare un tip foarte nostim.

— Încearcă să cauți definiția cuvântului „nostim” în dicționar și vei găsi poza lui Fallon alături.

Raine scoase un sunet ciudat, ca și cum s-ar fi abținut să nu pufnească în râs. Într-un fel începuse să se mai detensioneze.

— Povestește-mi ce-ai văzut, spuse ea, ridicând capul.

— Am vizualizat ceea ce tu ai auzit. Ticălosul a spart cana, într-o criză de furie turbată și panică. Aleargă speriat. Dă vina pe tine pentru eșecul planurilor lui.

— Probabil că m-a pândit în Shelbyville, așteptând să părăsesc hotelul. Dar a riscat intrând în camera mea. Mă întreb dacă l-o fi văzut careva.

— Bună întrebare. Dar mai există o posibilitate.

— Spune.

— Poate că nu avea motive să se teamă că va fi văzut. Poate că avea tot dreptul să circule prin hotel. E posibil ca monstrul să fi fost unul dintre angajați sau vreun client cazat acolo. Hotelul era ticsit de ziariști. Nu ar fi fost complicat pentru cineva să se amestece printre alți străini veniți în oraș.

— Adevărat.

— Marea întrebare este ce l-a făcut pe el să se focalizeze asupra ta. Toată lumea din Shelbyville știe că tu și agentul imobiliar ați descoperit victima cu totul întâmplător.

Raine se trase un pic în spate și se uită la el cu o expresie înnegurată.

— Nu știu ce părere ai tu, însă eu cunosc din experiență că adevărații monștri nu cred în coincidențe. Totul pentru ei este un semn.

— Ai dreptate, recunosc eu, respirând sacadat.

— Fata aceea a fost găsită în casa mea, casa unei *vrăjitoare*. Tipul știe că sunt nepoata unei *vrăjitoare*. De aceea, mă consideră și pe mine tot o *vrăjitoare*. În al doilea rând, tipul știe că eram acolo când victima lui a fost descoperită. Concluzia este că monstrul consideră că eu port răspunderea eșecului ultimei lui vânători de *vrăjitoare*.

— Ai mai găsit vreo urmă aici, în apartament?

— Nu. Am făcut o inspecție rapidă, peste tot, până să vii tu, spuse ea, strâmbând din nas, scârbită. Asta nu înseamnă că nu s-a plimbat prin toată casa.

— Nu cred că a stat mai mult de câteva minute. Era prea riscant, spuse el, scoțându-și telefonul.

— Pe cine vrei să suni? întrebă ea.

— Primul pe lista mea este Langdon, șeful Poliției din Shelbyville. Îmi dai numărul lui?

— Da, dar ce vrei să vorbești cu el? Nu avem niciun fel de dovadă, spuse ea. Langdon mi-a spus foarte clar că el nu crede că există parapsihici. Mai mult chiar, am avut impresia că mă consideră un fel de scorpie afurisită. Nu cred că-i place genul.

— Mda, un tip lipsit de imaginație. Dă-mi numărul lui.

Raine îl răsplăti cu o privire severă, așa cum merita de altfel, dar dădu curs rugăminții lui și, luând geanta din dulap, extrase din ea o

carte de vizită.

— Lăsând la o parte sentimentele personale, spuse ea, dându-i cartea de vizită, nu avem altă dovadă concretă decât ciobul acela de cană, care nu demonstrează nimic. Nu m-ar surprinde dacă Langdon va trage concluzia că eu am spart mizeria aia de cană și că am luat cioburile cu mine, ca să pot regiza o scenă senzațională în ochii presei. Mi-am dat seama, atunci când vorbeam cu el, că abia aștepta să susțin că sunt parapsihică.

— Dar nu i-ai dat această satisfacție?

— Cred că glumești. Dacă aș fi insistat pe această temă, nici nu ar mai fi ascultat ce aveam eu de spus despre ucigaș. Precis că a crezut că am născocit tot ce i-am spus.

— O să-l sun, oricum. Poate nu va da atenție informației, dar măcar nu va putea spune că nu l-am ținut la curent, spuse el, formând numărul care era scris pe cartea de vizită.

La al patrulea apel, se auzi o voce ursuză și somnoroasă:

— Langdon la aparat.

— Trezește-te, domnule polițist. Se pare că ucigașul dumitale a fost în Oriana, astă-seară.

— Cine naiba e la telefon? se răsti Langdon, care se dezmeticise de-a binelea.

— Zack Jones. Sunt detectiv particular.

Aceasta era identitatea lui standard, atunci când lucra la un caz. Și nu mințea, din moment ce avea o legitimație perfect autentică, la fel ca orice agent J&J.

Agencia J&J era o firmă legală, înregistrată regulamentar în toate statele americane în care deținea o filială.

Zack îi prezentă lui Langdon o variantă concisă a evenimentelor. Langdon nu păru impresionat.

— Vasăzică, din cauza unui ciob de cană spartă, pe care l-a găsit în buzunarul hainei, domnișoara Tallentyre a ajuns la concluzia că ucigașul ar fi urmărit-o până în Oriana, asta vrei dumneata să-mi spui? întrebă el.

— Doar nu crezi că ea a spart cana, spuse Zack, cu răbdare.

— Și de unde știi că n-a fost așa?

— Sunt foarte sigur de asta.

— E clienta dumitale? se interesă Langdon, suspicios.

— Da.

— Atunci, dumneata ai un motiv să o crezi. Eu, nu. Trebuie să dau curs unui număr mare de indicii solide. N-am timp de pierdut.

— Monstrul a fost în apartamentul ei astă-seară.

— De ce să-i fi cășunat pe ea? se miră Langdon.

— Excelentă întrebarea.

— Știi, din punctul de vedere al presei, Doug Spicer, agentul imobiliar, a fost cel care a avut meritul de a o descoperi pe fată. Eu n-am divulgat ziaristilor numele domnișoarei Tallentyre.

— Shelbyville este o localitate foarte mică, domnule Langdon. Toată lumea de-acolo știe că Raine Tallentyre era cu Spicer, în momentul în care fata a fost găsită. În plus, să nu uităm că fata a fost descoperită în casa mătușii lui Raine. Este logic ca ucigașul să-și îndrepte furia spre ea. Deși, apropo, poate n-ar strica să verifici dacă Spicer n-a pățit ceva. Există posibilitatea să fie și el în pericol.

— Mă lasă rece toate astea, spuse Langdon, plictisit, totuși uite ce-o să fac. O să-l sun pe detectivul acela de la poliția din Oriana și o să-l rog să treacă mâine pe la domnișoara Tallentyre, ca să vadă ce e cu ciobul acela de cană.

Iată un aranjament mai mult decât convenabil, din moment ce Bradley Mitchell nu va pregeta, probabil, să o creadă pe Raine.

— Mulțam, făcu el efortul să spună, pe un ton cât mai politicos cu putință.

— Nu trebuie să te superi, Jones, însă să știi că clienta dumitale este o femeie ciudată. Dacă am folosi un epitet delicat, am spune că este *dezechilibrată*.

— Noapte bună, Langdon.

Încheie convorbirea, fără să mai aștepte vreo reacție, după care se uită la Raine.

— O să-l trimită pe Mitchell să vadă ce e cu cana asta.

— Foarte bine. Măcar Mitchell s-ar putea să mă creadă.

— Da, asta mă gândesc și eu.

Zack formă un alt număr.

— Pe cine suni de data asta? întrebă ea.

— Pe Fallon Jones.

— De ce?

— Fiindcă acum aproximativ douăzeci de minute, un nenorocit

de paravănător a încercat să bage cuțitul în mine. Nu mi-au plăcut niciodată cuțitele.

Raine se holba la el, îngrozită.

— Tipul care te-a atacat era unul dintre vânătorii aceia, despre care mi-ai povestit că au capacitatea de a vedea pe întuneric?

— Exact. S-ar părea că Fallon a intuit corect.

Într-o fracțiune de secundă, Raine trecu de la spaimă la furie.

— La ce te referi când spui că Fallon Jones a avut dreptate? se interesă ea.

— A sperat că, trimițându-mă pe mine aici, îi va face pe peștii de la fund să iasă la suprafață. Din câte se pare, planul lui funcționează, îi explică el, în timp ce aștepta ca Fallon să ridice receptorul.

Fallon răspunse imediat după primul apel. După voce, părea morocănos și țăfnos ca de obicei.

— Dă-mi și mie o veste bună, Zack.

— Da, uite cireșa de pe tort: un paravănător țicnit a încercat să-mi facă de petrecanie în parcare a unui motel, în seara asta.

La capătul firului se așternu tăcerea.

— Presupun că n-ai pățit nimic, fiindcă altminteri nu puteai să mă suni, spuse Fallon, într-un târziu.

— Ești foarte drăguț, Fallon. Da, sunt teafăr și nevătămat.

— Dar tipul?

— A fugit.

— La naiba.

— De-acord cu tine. Dar am aflat câteva lucruri pe care n-ar strica să le prelucrezi în creierul tău ca un computer.

— Ia să vedem, spune.

Știa că îi captase interesul lui Fallon.

— Tipul e paravănător, dar are un talent de-a dreptul extraordinar, care îi permite să se metamorfozeze într-o bătrânică simpatică, exact sub ochii tăi, în timp ce se năpustește cu cuțitul la tine. Ți s-a întâmplat vreodată să trebuiască să lichidezi pe cineva care seamănă leit cu străbunica ta?

— Descrie *metamorfoza*, ordonă Fallon, pe un ton la fel de tăios ca lama cuțitului din mâna agresorului.

— La început, tipul a avut înfățișarea unui vagabond, care

dormea pe aleea din fața motelului. Cred că asta era doar o deghizare obișnuită. L-au dat de gol pantofii de sport eleganți. Pe urmă, cât ai clipi din ochi, s-a preschimbat într-o bătrână, care s-a repezit spre mine cu o umbrelă. Mi-a fost greu să îmi focalizez privirea spre ea. După aceea, în plin avânt al atacului, bătrâna s-a transformat într-un bărbat îmbrăcat în pantaloni negri mulați și cu o mască de schi pe față. Ai auzit vreodată de un parapsihic care să aibă capacitatea de a induce asemenea iluzii optice?

Fallon păstră tăcerea câteva momente. Creierul lui lucra cu febrilitate.

— Poate, spuse Fallon, în cele din urmă. Cred că există câteva legende de acest fel în arhivele noastre. O să fac niște săpături și îți voi comunica rezultatul. Altceva?

— La naiba, nu. Nici n-am apucat măcar să ajung la partea palpitantă a afacerii. Am avut o seară încărcată aici, în Oriana. Se pare că Ucigașul-Incendiator a urmărit-o pe Raine până aici, când a plecat din Shelbyville.

— Uite ce e, Zack, nu vreau să îți risipești energia cu o investigație colaterală. S-a înțeles?

— Îmi pare rău, dar cum să ignor faptul că Raine a devenit ținta unui ucigaș sadic?! Nu are toată lumea capacitatea ta de a compartimenta lucrurile, Fallon.

— Bun, stai pe lângă ea. Oricum, pentru asta ești plătit. Ținând seama de facultățile tale parapsihice, Raine e mai în siguranță cu tine decât ar fi cu un polițai înarmat lângă ea. Poți să o păzești, în timp ce vă veți concentra amândoi cum să aflați ce s-a întâmplat cu Lawrence Quinn.

— Ești un tip foarte calculat, Fallon.

Fallon pretinse că nu auzise remarca lui Zack.

— Dacă ai isprăvit, am și eu ceva pentru tine. Nu e mare lucru, dar intuiția îmi spune că poate ieși ceva din chestia asta.

— Te-ascult, spuse Zack foarte atent, fiindcă intuițiile lui Fallon deveneau lege pentru agenții lui.

— Analistul meu a descoperit un lucru foarte interesant apropo de Lawrence Quinn. Se pare că e mare amator de bluesuri. Am făcut niște verificări. Există un club de noapte în Oriana, unde se ascultă jazz și bluesuri. Se numește „Alley Door“.

25

Houdini. Detesta numele de cod pe care i-l dăduseră. În realitate, pe el îl chema Sean Tanner, iar până nu demult numele său se bucurase de lumina reflectoarelor. Era adevărat că, atunci când fusese abordat de către agentul grupării „Umbra Noptii”, el nu era decât un magician de rând din Vegas, dar ascensiunea lui putea fi rapidă. Destinul lui era să ajungă cap de afiș la unul dintre marile cazinouri de pe Strip. Nimeni nu putea face ce făcea el. Magia lui era autentică.

„Umbra Noptii”, îi promisese însă mai mult, mult mai mult. Și se ținuse de cuvânt.

Lăsase în urmă numerele de magie executate pe scena unor localuri ieftine. Drogul îi conferise abilități suplimentare de paravănător, intensificându-i totodată facultățile de iluzionist pe care le avea deja. Îi spuneau că întruchipa ceva nou și inedit în lumea talentelor paranormale: un vânător-iluzionist de gradul zece. Merita să fie tratat cu mai mult respect, nu așa cum se purta Ianuarie cu el.

— În „Umbra Noptii”, eșecul nu este tolerat, spuse Ianuarie.

O furie teribilă, alimentată de frustrarea cauzată de ratarea omorului, făcea ravagii în el. Abia se putea stăpâni să nu-i rupă gâtul lui Ianuarie. Ar fi fost teribil de simplu. Din păcate, Ianuarie era pentru el sursa drogului. Până nu dibuia o modalitate de a obține produsul de la altcineva din cadrul grupării „Umbra Noptii” – persoana misterioasă careia îi dădea raportul Ianuarie, bunăoară –, nu avea încotro. Trebuia să se supună ordinelor.

— Nu a fost un eșec, spuse el, cu ochii ațintiți prin parbrizul mașinii în bezna străzii de afară. Doar ai văzut și tu ce s-a întâmplat. O mașină a oprit în parcare, măturându-mă cu farurile. Singura soluție era să părăsesc locul incidentului. Chiar tu ai spus că nu ne putem permite să intrăm în vizorul poliției.

— Eram cu ochii pe tine. Jones te băgase în defensivă. E limpede că iluzia cu bătrâna nu a funcționat.

— Ba a funcționat.

De fapt, îl încetinise și îi scăpase de sub control. Iată ceea ce îl îngrijora pe el. Îi era teamă să-i mărturisească lui Ianuarie că, în vâltoarea luptei corp la corp, nu mai fusese în stare să controleze iluzia care oscilase în intensitate, ca o lanternă defectă.

— Te-ai împiedicat și ai căzut, spuse Ianuarie. Nu degeaba primise Ianuarie acel nume de cod, se gândea el. E rece ca un sloi de gheață.

— Așa ceva se întâmplă frecvent într-o luptă, spuse el. Oricum, nu ar fi schimbat deznodământul. Jones nu are nicidecum rapiditatea mea.

— E un talent-oglină. A anticipat fiecare mișcare a ta.

— Nu-i adevărat. Începusem să îl încolțesc. Mașina aia păcătoasă a stricat totul.

— Înțelegi, sper, că lipsa ta de performanță la nivelul așteptărilor se răsfrânge negativ asupra mea. Jones a scăpat cu viață în seara asta, ceea ce înseamnă că va trebui să am o conversație neplăcută cu un anumit personaj. Mai este nevoie să-ți reamintesc că tu și cu mine depindem amândoi de acel personaj pentru a ne furniza doza de drog?

Își impuse să tacă. Știa că avea un avantaj esențial. Ianuarie nu era de neînlocuit, pe când el, da. Pentru experimentul lor de laborator, el era unic. Chiar ei îi explicaseră că facultățile de iluzionist, la orice nivel de intensitate, erau extrem de rare. Iar un talent de iluzionist, înzestrat cu facultăți parapsihice care, grație unor stimulente chimice adecvate, puteau fi extinse astfel încât să includă și un talent de paravănător de nivelul zece, ținea deja de domeniul legendei.

Era pe cale să devină o legendă vie în cadrul organizației. „Umbra Noptii” avea nevoie de el.

— Mă voi ocupa de Jones data viitoare, spuse el.

— Rămâne să decid dacă vei mai avea o a doua șansă de a te ocupa de Jones.

Nu obiectă, preferând să își urzească propriile planuri.

26

Când Zack încheie convorbirea telefonică, Raine clocotea deja de furie.

— Înțeleg că domnul Jones nu e nicidecum un patron agreabil, spuse ea. Abia se abținuse să nu-i smulgă telefonul din mână și să-i zică lui Fallon Jones ce părere avea despre el.

— Eu îl consider un client, nu un patron, spuse Zack, ridicând din umeri. Lucrez cu el în baza unui contract. Din câte știu eu, toți agenții și analiștii lui procedează la fel. Fallon Jones nu are angajați permanenți. Nici nu cred că ar putea convinge pe cineva să semneze cu el un contract pe durată nedeterminată. Apelează la un colaborator sau altul, în funcție de tipul abilităților parapsihice de care are nevoie.

— Nu mă interesează acest aspect, gesticulă ea, exasperată. Ai fost la un pas de moarte, în seara asta. Dacă judec după finalul convorbirii de adineaori, nu s-ar zice că lui Fallon Jones îi prea pasă de viața ta.

— Fallon Jones este omul care judecă totul în funcție de rezultatul final. Odată ce mă știe teafăr și nevătămat, nu-l interesează decât următoarea mutare, asta e tot.

— Nu pare deloc o persoană cumsecade.

— Fallon este... Fallon. Cine îl cunoaște îl apreciază.

— Dar nici nu are prea mulți prieteni, mormăi ea.

— Sigur, însă nu s-ar zice că îl deranjează acest lucru.

— Ce se va întâmpla în continuare? oftă ea.

Zack privi în jos la sacul lui de voiaj, după care ridică privirea și se uită în ochii ei.

— Date fiind evenimentele recente, se pare că voi sta cu tine o vreme. Unde pot să-mi pun și eu lucrurile?

Raine știa că avea să urmeze și asta. În fond, prezența lui acolo era consecința pericolului care plana asupra ei. Așadar, era doar o chestiune practică, nimic mai mult. Totuși, realitatea prezenței lui sub acoperișul ei o umplea de emoție.

— OK, spuse ea, optând pentru o atitudine rece și stăpânită.

— Nu ai nimic de obiectat?

Raine își arcui sprâncenele:

— Un ucigaș în serie mi-a violat domiciliul în seara asta și, mai mult sau mai puțin explicit, mi-a dat de știre că sunt în vizorul lui. Nu sunt tâmpită. Mă bucur nespus să am în casă un oaspete apt să țină piept unor agresori care sar la tine cu cuțitul.

— Cât de mult îmi place când simțul practic prevalează! Intenționezi să-i suni pe Gordon și Andrew, ca să le spui ce se întâmplă?

— Nu are niciun sens, scutură ea din cap. Ar fi în stare să-și anuleze călătoria și să stea pe-aici, făcându-și griji pentru mine. Oricum, nu ar putea face nimic. De fapt, dacă ar rămâne în oraș, n-ar fi exclus să fie și ei în primejdie. Dacă monstrul descoperă cât de importanți sunt ei pentru mine, s-ar putea...

Raine tăcu brusc.

— Tu decizi. Unde o să dorm?

— Am transformat în bibliotecă al doilea dormitor. Există acolo o canapea extensibilă, care se poate face pat.

— Mi-a fost teamă că vei spune ceva de genul ăsta. Ia-o înainte.

Raine se întoarse și ieși pe hol. Zack mergea în urma ei, cu geanta de voiaj și cu scurta în mână. Batman și Robin încheiau procesiunea, foarte interesați de ciudățenia situației.

— Poate n-ar strica să te gândești să-ți iei un câine, spuse el. Pisicile sunt minunate, însă au limitele lor în ceea ce privește paza eficientă a unei case.

Raine îi aruncă o privire peste umăr.

— Te las pe tine să aduci vorba despre asta de față cu Batman și Robin. Ceva îmi spune că vor fi de neînduplecat.

Raine intră prima în bibliotecă. Rafturi cu cărți acopereau pereții de jur împrejur. Lângă fereastră, se afla un birou din lemn lăcuit și sticlă. Canapeaua din piele neagră, la fel ca restul mobilierului, era plasată în mijlocul încăperii. Raine scoase niște cearșafuri și perne dintr-o debara. Până să revină în cameră, Zack întinsese deja patul. Împreună, se apucară să pună așternutul. Senzația era extraordinar de intimă, se gândi Raine. Dar, de fapt, *intim* era tot ceea ce făcea împreună cu Zack.

— Există două băi, spuse ea, arătând spre o ușă de pe hol. Acea îți aparține în exclusivitate.

— Mulțumesc.

Nemaigăsind niciun pretext de a zăbovi acolo, Raine porni spre ușă.

— Noapte bună, zise ea.

Zack nu schiță niciun gest pentru a o opri, însă Raine știa, după dorința din ochii lui, ce și-ar fi dorit el să facă.

Același lucru își dorea și ea? Să vină năvalnic spre ea, să o ia pe sus și să o arunce pe pat? Să decidă în locul ei?

Absolut. Care femeie normală nu și-ar fi dorit să fie eroina unui asemenea scenariu? Viața începea să se complice.

Reuși să iasă pe hol, fără să fi cedat impulsului de a se arunca în brațele lui. Până acolo, toate bune.

Doi pași pe hol, și Zack spuse:

— Am uitat să-ți spun. Fallon mi-a vândut un pont apropo de Lawrence Quinn. Tipul e mare amator de bluesuri. Se pare că există un club aici, în oraș.

Raine se întoarse până la ușa încăperii.

— Da, se numește „Alley Door“. N-am fost niciodată acolo, dar am auzit că e întotdeauna plin.

— Fallon consideră că merită să verific la fața locului, și ținând seama că intuițiile sunt specialitatea lui, așa voi face. Mâine-seară...

Zack se opri, uitându-se la ceas, după care reluă:

— Adică astă-seară, cum ar veni, noi doi vom merge împreună la „Alley Door“.

— Sună interesant, spuse ea, incitată.

— Îți place să vânezi, așa-i? zise el, privind-o cu subînțeles. Chiar dacă există multe dezavantaje.

— *A plăcea* nu cred că e termenul potrivit, spuse ea, rostind rar fiecare cuvânt. Dar, într-adevăr, îmi creează o senzația plăcută. Am o satisfacție când îmi pot folosi abilitățile paranormale. Nu pot explica, dar într-un fel chiar simt nevoia să fac asta, din când în când.

— Și eu la fel. Am ajuns la concluzia că orice acțiune merită să le facă dreptate victimelor este modalitatea prin care noi putem exorciza viziunile și vocile.

Raine era fascinată de intuiția lui.

— Da, zise ea. Așa e. Nu mi-am pus niciodată problema așa, dar, într-adevăr, e perfect valabil în ceea ce mă privește.

Zack se apropie de ea, îi cuprinse fața în palme și o sărută lung. Când se depărtă, văzu în ochii ei scânteierea pasiunii.

— Noapte bună, zise el.

Raine izbuti să ajungă în dormitorul ei, fără să fi întors capul. Știa că el o privea din pragul ușii. Simțea privirea lui fierbinte. O căldură senzuală i se prelinge prin corp.

Peste câteva minute, se urcă în pat, scoase din sertarul noptierei un pachet de cărți de joc și se rezemă cu spatele de perne.

Robin și Batman se cuibăriră lângă ea.

Raine întinse o pasiență și se căzni să își alunge din cap glasul sumbru care îi șoptea:

...Arzi, vrăjitoareo, arzi...

27

Silueta de la picioarele patului se profila pe geamul ferestrei din spate. Raine știa că era vorba despre un bărbat, dar nu putea să îi vadă fața. Încerca să se miște, să țipe, dar membrele și glasul ei nu o ascultau. Raine înghețase de spaimă.

„Mama a încercat să scoată demonul din mine, dar de fiecare dată când mă pedepsea forțele mele sporeau și mai mult. Acum, îl slujesc pe demon. El m-a întărit mai mult decât oricare vrăjitoare. Vei fi pedepsită, iar apoi vei arde...”

Când se trezi din somn, simți pe obraz ceva cald și moale. Deschise ochii și îl văzu pe Robin, în picioare deasupra ei. Batman, care era în cealaltă parte, o atinse cu boticul pe umăr și mieună încetșor.

Cămașa de noapte îi era jilavă. O senzație de gheață și foc o făcu să se înfioare, așa cum pățea întotdeauna când vocile îi cotropeau noaptea cugetul.

Se ridică în capul oaselor, luă pisicile în poală și își îngropă fața în

blana lor.

— Mulțam, băieți, șopti ea.

— Am presimțit eu că, probabil, va fi rău în seara asta, rosti Zack, din pragul ușii. Mă așteptam ca pasiența să nu-și facă efectul. Oricum, e destul de neplăcut chiar și atunci când vocile vorbesc despre altcineva, de obicei vreun necunoscut care e mort deja. Măcar poți să te distanțezi un pic. Situația se complică, însă, teribil, atunci când vocile te vizează direct pe tine.

Ridicând capul, Raine privi spre el. În lumina palidă din cameră, observă că Zack purta chiloți, dar în rest nimic.

— Ai pățit și tu vreodată așa ceva? întrebă ea.

— Într-un fel.

— Foarte criptic.

— Scuze, zise el. E o poveste lungă.

— Pe care nu-ți place să o depeni, probabil.

— Efectul nu se ameliorează prin repetiție, crede-mă.

În fond, avea dreptul și el să aibă secretele lui, se gândi Raine, calculând că de-abia trecuseră douăzeci și patru de ore de când îl cunoștea. Cum era posibil ca un bărbat, pe care nu îl știa decât de ieri, să stea acum acolo, în ușa dormitorului ei?

Viața ei o luase razna complet.

— N-am vrut să te trezesc, spuse ea.

— Nu dormeam, răspunse el, fără să se urnească din cadrul ușii.

— Inițial, am reușit să ațipesc, dar pe urmă am început să visez. Cred că am făcut un mic atac de panică.

— Nici nu-i de mirare.

— Nu, spuse ea, mângâindu-l pe Robin. Privind retrospectiv, era de așteptat să mi se întâmple așa ceva.

— Nu uita că latura ta parapsihică este conectată direct la intuiția ta. Când simțurile tale percep o amenințare, sunt puse în mișcare toate acele excelente reflexe primitive de supraviețuire, care te împing ori să fugi, ori să sari la bătaie.

— Văd că știți o mulțime de lucruri despre acest subiect.

— Asta fiindcă am avut avantajul de a crește...

— În interiorul comunității Societății Arcane, încheie ea, pe un ton înțepat. Da, ai mai pomenit de acest lucru, de vreo două ori până acum.

— Încercam doar să dau o explicație.

— Știu, dar se pare că sunt un pic cam susceptibilă, atunci când vine vorba despre acel subiect.

— Atunci, hai să schimbăm subiectul, zise el, și, după o scurtă pauză, o întrebă: Vrei să jucăm blackjack?

În fond, de ce nu?! Oricum, era greu de presupus că va mai reuși să adoarmă prea curând în noaptea aceea.

— OK, spuse ea, împingând plapuma la o parte, cu intenția de a se ridica în picioare și de a-și pune halatul de casă.

— Nu-i nevoie să te dai jos din pat.

Intrând pe ușă, pluti parcă spre pat, oprindu-se însă să aprindă veioza de pe noptieră, pe care o reglă la intensitatea minimă. Pe urmă, se așează pe marginea patului, spunând: „Putem juca și aici”.

Ținând seama de experiența anterioară, nu era o idee prea bună să joace cărți într-o cameră care conținea un pat, se gândi ea. Dar Zack împărțea deja cărțile.

— Vrei să jucăm tot pe bani? întrebă ea.

— Eu nu știu decât două motivații care pot face interesantă o partidă de cărți, remarcă el, cu un surâs molcom și senzual. Una dintre aceste motivații ar fi banii.

*

Când se trezi din somn, în lumina cenușie a unei dimineți ploioase, Raine simți un trup fierbinte și greu lipit de spinarea ei. Exclus să fi fost Batman sau Robin, din moment ce amândouă pisicile erau la picioarele ei. Și, oricum, brațul acela lung, mulat peste talia ei, nu avea nimic de-a face cu niște feline. Raine privi în jos. Categori, sub sânul ei drept se afla o mână masculină foarte mare și puternică.

Timp de câteva secunde, își sondă memoria. Da, jucaseră câteva partide de blackjack. La început, Raine câștigase fără probleme. Ținuseră scorul pe un carnețel.

La un moment dat, Zack se dusesse la bucătărie, de unde venise cu sticla de whisky, pe care ea o păstra într-un bufet, pentru Andrew și Gordon. Ținea minte că băuse vreo două pahare, poate chiar trei. La scurt timp după aceea, lucrurile se tulburaseră în mod plăcut.

Săltându-se în coate, se uită la Zack, care își trăsesese cuvertura până la mijloc, fiindcă îi fusese probabil rece, dar era lungit peste plapumă și dezbrăcat până la brâu, doar cu chiloții pe el.

— *Zack!* exclamă ea, șocată.

Zack deschise ochii și o privi admirativ, cu un aer viril și languros.

— N-am jucat pocher pe dezbrăcatelea, azi-noapte, dacă asta te neliniștește, spuse el.

Raine se ridică în genunchi, ca să îi studieze pieptul mai de aproape.

— Dumnezeule, arăți de parcă te-ar fi călcat autobuzul.

Zack privi în jos și se strâmbă, când își văzu vânătăile.

— Purpuriul nu este culoarea mea, dar, oricum, nu e chiar atât de rău pe cât pare.

— Nu prea-mi vine să cred. Habar n-am avut că ești lovit atât de grav. Trebuia să fi mers la camera de gardă încă de aseară, spuse ea, grăbindu-se să se dea jos din pat. Mă îmbrac imediat și te duc cu mașina.

Apucând-o de încheietura mâinii, o imobiliză fără nicio dificultate.

— Liniștește-te. Nu mi-am rupt nimic.

— Ești sigur?

— Mă doare un pic pe ici, pe colo, atâta tot, spuse el, amuzat de îngrijorarea ei.

— *Un pic*, repetă ea, uitându-se neîncrezătoare la el.

— OK, mă doare, de-acord, recunosc, el, pipăindu-și coastele, cu precauție. Câteva pastile antiinflamatoare vor rezolva în mare parte problema. Dar la față cum arăt?

Raine îl analiză cu atenție.

— În mod de-a dreptul surprinzător, nu ai niciun ochi învinețit.

— Bun. Asta mă va scuti de o sumedenie de întrebări astăzi. Ochii vineți atrag atenția întotdeauna, spuse Zack, trăgând-o spre el. Știi, dacă dorești sincer să îmi grăbești însănătoșirea, am o sugestie.

Un sărut nu era o idee prea bună, însă Raine nu se putu abține să nu se aplece spre el și să-l sărute ușor din vârful buzelor.

— Oh, daaa, spuse el, cu un aer senzual. Acesta e leacul magic, ai

dreptate.

Brațul lui Zack se strânse în jurul ei.

— Nici în ruptul capului nu aş concepe să profit de un bărbat rănit, se împotrivi ea.

— E OK. Ştiu eu că vei fi blândă cu mine.

— Nu de sex ai tu nevoie acum, decretă ea cu severitate, savurând mica lor tachinare mai mult decât voia să recunoască. Un mic dejun copios şi nişte antiinflamatoare pot să te pună pe picioare.

— Vezi, uite aici greşeşti tu, spuse el, ridicând sentenţios degetul şi adoptând un ton moralizator. Actul sexual eliberează tot felul de endorfine în organism, adică te face să te simţi bine. E ca un tonic.

Râzând, Raine se ridică în picioare, îşi luă ochelarii şi îşi puse halatul.

— Micul dejun pare ceva mai sigur.

— Tu vorbeşti, domniţa mea?! Tu care joci pe bani grei la Vegas şi ai hobby-ul de a-i vâna pe infractori! Ha! De când preferi tu prudenţa, mă rog?

Raine se opri brusc. Întotdeauna se considerase o persoană refractară la riscurile de orice fel, căznindu-se toată viaţa să îşi disimuleze talentele excepţionale şi să nu şi le recunoască, decât într-un cerc foarte restrâns. Optase pentru o conduită normală şi sigură, aşa cum o învăţase mătuşa Vella, astfel încât lumea să nu o considere nebună. Până la Zack, nu avusese niciodată o relaţie cu adevărat intimă cu un bărbat, fiindcă se temuse să dezvăluie adevărul despre ea însăşi. Ideea că ar putea fi genul de femeie care să nu se teamă să îşi asume o serie de riscuri i se părea uluitoare. Tocmai când era pe punctul de a se răţoi la Zack, aşa cum ar fi făcut o femeie îndrăzneată, fermă şi temerară cu bărbatul pe care îl primise în patul ei, Raine observă carneţelul de pe noptieră. Indignată, se holba acum la cifrele scrise pe foaia de deasupra.

— Ce-i chestia asta? spuse ea, vârându-i carneţelul sub ochi.

Zack se ridică în coate şi, încruntându-şi sprâncenele, studie cifrele de pe foaia de hârtie. Pe urmă, zâmbi.

— Este rezultatul micii noastre partide amicale de blackjack, de aseară, spuse el.

— Potrivit celor scrise aici, eu ți-aş datora zece mii patru sute cincizeci de dolari, spuse ea.

— Am început să am noroc la cărți și eu, după ce ai băut trei pahare de whisky.

— Aiurea! Eu nu pierd niciodată la blackjack. M-ai îmbătat și ai profitat de mine.

— Adică trei păhăruțe insignifiante de whisky pot să te bage pe tine sub masă? E bine de știut asta.

— Alcoolul în combinație cu starea de stres a avut un efect mai puternic, se răsti ea la el, indignată. Am avut parte de mult stres în ultima vreme.

— Nu știu ce să zic, clătină el din cap, deloc convins. Mie îmi sună mai degrabă a scuză.

— Ha, poftim la el! exclamă Raine, azvârlind carnețelul pe pat și punându-și mâinile în șold. Nu există decât o singură explicație posibilă.

— Care?

— Ai trișat.

— Asta înseamnă că vei încerca să te eschivezi de la achitarea datoriei tale la cărți?

— Te înșeli amarnic dacă îți închipui că vei căpăta de la mine zece mii patru sute cincizeci de dolari.

— Poate reușim să cădem la învoială cu niște plăți alternative, sugeră el, cu seninătate.

— Ca de pildă? întrebă ea, înnodându-și sprâncenele de indignare.

— Parcă ți-am spus aseară, nu-i așa, că nu există decât două motivații care pot face interesantă o partidă de cărți.

Raine luă o pernă și o azvârli spre Zack, care căzu pe spate, râzând, în timp ce ea se răsuci pe călcâie și fugi glonț în baie.

Era prima oară în viață când Raine se jucase așa. Ce senzație înviorătoare.

28

Bradley examina ciobul de porțelan pe care îl ținea în mână.

— Ești sigură că provine de la hotelul din Shelbyville?

Venise puțin după ora opt, purtând scurta lui lăbărțată și ochelarii de soare cu lentile-oglină, care îi accentuau și mai mult mutra de polițist. Își scosese ochelarii. El și Zack se comportau civilizată, deși pe Raine o deranja atmosfera tensionată din cameră. Vrând cu orice preț să evite o scenă, își făcuse de lucru pregătind un ceainic plin cu cafea. Pe urmă, îi instruiseră pe cei doi bărbați să *șadă*, folosind exact tonul pe care și-l lua atunci când Robin și Batman făceau imprudența de a-și ascuți gheruțele pe jaluzelele ei fine, în loc să se cațere în cuierul lor pentru pisici. Zack se tolăni pe unul dintre fotoliile care încadrau măsuța pentru cafea, iar Bradley se instalează în celălalt. În felul acesta, canapeaua îi rămase ei la dispoziție.

— Sunt sigură că acest ciob provine de la o cană din hotel, spuse ea, răspunzând la întrebarea lui Bradley. Tipul a fost aici, în apartamentul meu.

Bradley părea cam neîncrezător.

— Ce motiv ar fi putut avea pentru a lăsa un ciob de porțelan în buzunarul hainei tale? Nu mi se pare nicidecum un mesaj semnificativ. Intuiesc că ar putea simboliza ceva, dar mi se pare prea vag. Era foarte posibil ca tu nici măcar să nu recunoști cana de la care provine, darămite să-ți mai dai seama că el a fost cel care a adus ciobul aici.

Raine turna cafeaua, cu un aer foarte concentrat.

— Tipul a început să mă hărțuiască, însă nu vrea să lase în urmă nicio probă edificatoare, pe care eu aș putea, eventual, să o predau poliției.

— Altfel spus, așa se simte el în siguranță, zise Zack, uitându-se fix la Bradley. Are certitudinea că, chiar dacă Raine s-ar duce la poliție cu ciobul acela de porțelan, nimeni nu ar lua-o în serios.

Bradley îl ignoră, adresându-i-se lui Raine:

— De unde a aflat numele tău? Din punctul de vedere al presei ești doar un client nenumit al unei agenții imobiliare din localitate. Doug Spicer și șeful poliției, Langdon, au primit laude pentru acțiunea de salvare a victimei.

— Nu am apărut la televizor, la știrile de seară, slavă Domnului, spuse ea. Însă, în Shelbyville, toată lumea știe că eu eram persoana care se afla cu Spicer, când am descoperit-o pe fată. La fel cum toată

lumea știe că eu am moștenit casa de la mătușa mea.

— Vrei să spui că, în opinia ta, ucigașul este un locuitor din Shelbyville? întrebă Bradley, cu un aer grav.

— Un localnic, da, sau poate o persoană care stă acolo la sfârșit de săptămână și în vacanță. Ba chiar înclin să cred că persoana aceasta cunoaște foarte bine comunitatea locală, căci a reușit să afle foarte repede numele meu, după ce fata a fost găsită, și drumul până la casa mătușii mele.

— Încep să-mi dau seama de ce i-a cășunat pe tine, spuse Bradley. E o logică perversă în toată chestia asta.

— Tipul vânează vrăjitoare. Eu sunt nepoata unei vrăjitoare din Shelbyville, deci sunt și eu o vrăjitoare. Cred că îi este frică de mine.

Raine își dădu seama că nu mai avea față de Bradley atitudinea unei foste iubite respinse și jignite și că, în ceea ce îl privea, nici el nu vădea ideea fixă de a o culpabiliza în tentativa de a obține ajutorul ei pentru cartea lui Cassidy Cutler. Formau din nou o echipă.

— Dacă îi este frică de tine, de ce nu pune mâna pe o armă, ca să te împuște?! zise Bradley, frecându-și bărbia, cu un aer concentrat.

Cu coada ochiului, Raine observă că Zack încremenise brusc. Valuri de energie intensă pulsau în spațiul îngust dintre ei. Bradley percepușe, probabil, și el ceva din atmosfera devenită incendiară, din moment ce se foi subit, ca și cum nu și-ar mai fi găsit locul.

— Știi bine că monștrii criminali de o asemenea factură nu sunt capabili de raționamente normale, spuse ea repede, după care se încruntă spre Zack, încercând să-l pună în gardă.

Zack nu-și lua privirea de la Bradley, însă Raine sesiză o diminuare a energiei din jur.

— N-am cum să te contrazic în această privință, spuse Bradley. Totuși, a riscat mult, lăsând în urmă această dovadă concretă, remarcă el, sucind ciobul între degete.

— Câte persoane crezi că ar putea interpreta acea cană spartă drept o amenințare sau un simbol? întrebă Zack. Te asigur că pe Langdon nu l-a interesat nici cât negru sub unghie.

— Absolut, îi dădu dreptate Bradley. Mi-a spus și mie că el e prea ocupat să urmărească piste descoperite la locul faptei și indiciile culese de la ultima victimă. M-a rugat pe mine să vin aici, fiindcă nu

voia ca Raine să ia legătura cu presa și să se apuce să le spună că ea are facultăți parapsihice.

— Åsta mă crede ori o mare mincinoasă, ori nebună de legat, observă Raine, pe un ton neutru.

— Oh, da, așa e, chicoti Bradley.

Raine îi adresă zâmbetul ei special.

— Opinia nu e singulară printre reprezentanții legii, zise ea.

Bradley avu delicatețea de a se înroși la față.

— Ești sigur că zâmbetul Åsta nu te scoate din sărite? se interesă Zack, pe un ton politicos.

Bradley părea derutat și agasat. Strângând în pumn ciobul de porțelan, își aținti privirea spre Raine și zise pe un ton foarte serios:

— Eu am colaborat prea mult cu tine ca să nu fi aflat până acum că e mai bine să nu îți ironizez, ååå, observațiile și intuițiile.

— Mulțumesc, Bradley, spuse ea, relaxându-se un pic.

— Și ce urmează acum? întrebă Zack.

— Pot să trimit mai multe patrule prin cartier, pe timpul nopții, ca să țină situația sub control, însă nu am posibilitatea de a-i asigura lui Raine o pază permanentă. Bugetul local nu are bani pentru gărzi de corp.

— Nicio problemă, spuse Zack. Raine are deja un bodyguard.

Bradley se uită întrebător la Raine, după care se întoarse spre Zack. Expresia lui denota un respect prudent și o recunoștință mută.

— Da, așa mă gândeam și eu, spuse el.

— Ce intenționezi să faci? întrebă Zack.

— Voi proceda conform rutinei de rigoare. Stau de vorbă cu vecinii. Mă lămuresc dacă nu a văzut careva vreun străin prin zonă, aseară. Poate cineva a observat o mașină necunoscută în parcare, spuse el, scoțând din buzunarul scurtei un carnețel și un pix. Măine, am liber. O să dau o fugă până la Shelbyville, să văd ce găsesc și pe-acolo. Poate cineva l-a văzut pe tip intrând sau ieșind din camera lui Raine.

— Nu cred că Langdon va fi prea fericit dacă te apuci să pui întrebări în parohia lui, spuse Zack.

— Rezolvăm noi și asta, zise Bradley, după care deschise carnețelul și se uită la Raine. Povestește-mi totul de la început. Vreau să aflu tot ce ai văzut și ai simțit în pivnița mătușii tale, acum

două zile. Cunoști procedura.

— Sigur, spuse Raine.

Într-adevăr, cunoștea procedura, însă Zack avea dreptate. Situația era diferită atunci când te aflai în capul listei „persoanelor de ucis” vizate de monstru.

Când Bradley plecă în cele din urmă, cu carnețelul doldora de toate detaliile pe care ea făcuse efortul să și le amintească, Raine se simți vlăguită mental și emoțional. Se rezemă epuizată de spătarul canapelei, iar Batman și Robin săriră pe perne lângă ea, unde, instalându-se confortabil, începură să toarcă zgomotos.

— Uf! exclamă ea, mângâind pisicile. Cred că mi-ar prinde bine încă un ceai.

— Îl pregătesc eu, spuse Zack, care era la fereastră.

— Mulțumesc.

— Ai avut dreptate, remarcă el, răsucindu-se în loc, cu o expresie gânditoare pe față. Mitchell a luat totul în serios.

— Ai văzut?! Ți-am spus eu. Chiar dacă mă consideră ciudată cu darul meu paranormal, știe că nu e bine să mă ignore.

— În plus, are și un motiv al naibii de puternic de a se ocupa intens de acest caz. A-l prinde pe Ucigașul-Incendiator poate însemna pentru faima lui de mare polițist mult mai mult decât rezolvarea unui teanc de dosare prăfuite.

— La asta nu m-am gândit, zâmbi ea amar.

— Judecând după licărirea pe care am zărit-o în ochii lui la plecare, intuiesc că în momentul de față a ajuns să nu se mai gândească decât la asta.

29

PORTLAND, OREGON...

John Stilwell Nash stătea în picioare în dreptul șirului de ferestre aliniat pe unul dintre pereții biroului din colțul imobilului și privea cum ploua monoton peste Portland. Din punctul lui de vedere,

n-avea decât să toarne cu găleata până când blestemăția aceea de oraș se îneca definitiv în fluviul Willamette. Nimic nu-i plăcea aici. Numai când se gândea la tot ce era caracteristic orașului – de la localnicii prea relaxați, prea drăguți, prea politicoși, prea obsedați de mediul înconjurător, și până la festivalul anual al rozelor –, lui Nash îi venea să ia de pe birou călimara masivă, din epoca victoriană, și s-o azvârle în geam.

Însă nimic din ceea ce vedea afară nu îl înfuria atât de rău ca această convorbire telefonică.

— De ce n-a ieșit bine? întrebă el.

Îl scotea din sărite acest ultim eșec. Izbuti însă, făcând un efort, să își păstreze tonul rece și plat, pe care îl folosea întotdeauna cu angajații lui. Era vital să disimuleze orice emoție în fața subalternilor. Cel mai mărunț indiciu al furiei care amenința să îl mistuie risca să fie luat drept dovadă că își pierduse stăpânirea de sine. În cadrul organizației, pierderea stăpânirii de sine era considerată o slăbiciune.

— Houdini susține că a fost întrerupt înainte de a-și putea îndeplini misiunea, spuse Ianuarie.

Vocea de la capătul firului era la fel de glacială ca a lui. Nash socotise că acest lucru era un atu, atunci când începuse operațiunea din Oriana. Acesta fusese și motivul pentru care îi dăduse agentului numele de cod Ianuarie. După o analiză exhaustivă, ajunsese la concluzia că dezastrul din Stone Canyon fusese cauzat de folosirea unor agenți operativi, care se lăsau dominați de latura emoțională a firii lor. Poftele trupești, invidia și lăcomia acceleraseră deznodământul nesatisfăcător al aceluia proiect.

— Cu alte cuvinte, Houdini a dat greș, spuse el. Ceea ce înseamnă că tu ai dat greș.

— Vor mai fi și alte ocazii, zise Ianuarie, păstrându-și calmul în fața amenințării implicite din cuvintele interlocutorului său. Între timp, am elaborat o nouă abordare a problemei, care este mult mai... subtilă.

Nash scrâșni din dinți. Insinuarea era limpede: Ianuarie ținea să-i aducă aminte că ideea de a-l folosi pe Houdini pentru a-l scoate din peisaj pe agentul J&J fusese a lui, adică a lui Nash. El imaginase o lovitură rapidă, ca de bisturiu. Omorul ar fi trebuit să treacă drept o

cafteală uzuală într-o parcare, care se terminase urât. Fără indicii. Fără martori. Un Jones mort.

Avea în sânge o ură atroce față de familia Jones; moștenise această aversiune de la John Stilwell, strămoșul lui din epoca victoriană. Pe Stilwell îl distruseseră Gabriel Jones și femeia care, ulterior, devenise soția lui Jones.

Probabil că familia lui Jones uitase toată această poveste legată de primul John Stilwell. Nemernicii nu bănuiseră, însă, că, în anul dinaintea morții sale, Stilwell pusese în practică propriul său program de procreație. În jurnalul său secret, rămăsese consemnat cum, în mod deliberat, Stilwell sedusese și lăsase însărcinate cel puțin două femei parapsihice din Londra, niște persoane despre care el credea că ar fi avut însușiri paranormale autentice. John Stilwell fusese fascinat de descoperirile lui Darwin și curios să vadă dacă propriile lui capacități parasenzoriale puteau fi transmise și intensificate prin împreunarea cu niște femei dotate cu asemenea puteri.

Teoriile lui Darwin se dovediseră valabile, deși John Stilwell murise înainte de a vedea rezultatele.

Cu telefonul lipit strâns de ureche, Nash începu să se foiască prin birou. Într-adevăr, lui îi aparținuse ideea de a-l folosi pe Houdini pentru a-l elimina pe Zackary Jones. Proiectul Stone Canyon eșuase din cauza unui Jones. Nu tolera ideea ca un alt membru al acelei familii afurisite să îi strice iarăși planurile. Dar, acum, când lucrurile ieșiseră prost, trebuia să aibă grijă ca vina să nu cadă asupra lui. Dacă trebuia să cadă cineva, persoana aceea avea să fie Ianuarie. Din fericire, el avusese grijă să-și ia măsuri de precauție în eventualitatea unui dezastru, exact cum procedase și în cazul afacerii Stone Canyon. Avea certitudinea că membrii Cercului Interior nu aflaseră nimic despre conexiunea lui cu acea operațiune. Totuși, o a doua mușamalizare de acest fel ar fi fost extrem de riscantă.

Membrii Cercului Interior nu tolerau eșecurile. Nash nu le făcea o vină din asta. Când preluase funcția legitimă de șef al organizației, și el își propusese să impună o politică implicând un grad de toleranță zero. Concepția darwiniană despre management garanta că supraviețuiau doar cei mai puternici și cei mai influenți. Între

timp, însă, fusese nevoit să se protejeze.

— Tu răspunzi de această operațiune, zise el. Este imperios necesar să recuperezi ceea ce Quinn nu a fost în stare să ne furnizeze.

— Din păcate, Houdini a primit ordinul de a-l lichida pe Lawrence Quinn înainte ca datele din computerul lui Quinn să fie analizate și să se constate că erau false. Dacă Lawrence Quinn ar fi fost lăsat în viață, l-am fi putut supune unui drastic interogatoriu.

Nash își înfrână un alt val de furie turbată. Când se va termina această operațiune, Ianuarie trebuia să dispară. Poate în vreun accident.

— Aștept ca data viitoare când mă suni să aflu că operațiunea a fost o reușită, spuse el pe un ton neutru. Altminteri, voi fi obligat să te înlocuiesc.

— Încă un lucru, spuse Ianuarie, ignorând amenințarea. Houdini cere o doză mai mare. Pretinde că a ratat ținta din cauză că a primit o cantitate prea mică de drog.

Nash încremeni cuprins de o frică teribilă.

— Și tu ce părere ai? se încumetă el să întrebe.

— Judecând după ceea ce am văzut aseară, aș spune că își pierde controlul. Nu a putut menține iluzia, care apărea și dispărea alternativ. Din cauza asta, reacțiile lui au fost mai lente. Experimentul este un fiasco și Houdini ar trebui lichidat.

Fiorii unei spaime glaciale îl străpunseră ca niște pumnale. Houdini nu era singurul experiment produs de organizație. La naiba, mai mult sau mai puțin toți erau niște experimente.

— Tu răspunzi de proiectul Oriana, spuse el. Ție îți aparține decizia. Dar aș vrea să-ți reamintesc că Houdini este un instrument, o unealtă foarte costisitoare. Varianta formulei care a fost preparată special pentru el a necesitat o investiție financiară importantă. Ar fi păcat ca această investiție să se irosească. Totuși, dacă proiectul va reuși, pierderea lui Houdini nu ar mai reprezenta un dezastru.

Încheie convorbirea telefonică, înainte ca Ianuarie să îi poată da o replică; simțea că pulsul îi bătea accelerat și că respirația lui avea un șuierat sacadat. Frica și adrenalina îi provocau fiori în tot corpul. Îi luă mai mult timp decât era normal pentru a-și recăpăta controlul de sine.

Pe urmă, traversă încăperea, deschise ușa și ieși în celălalt birou. Asistenta lui, o femeie foarte atrăgătoare, ridică privirea spre el:

— Da, domnule Nash?

— Cobor la laborator, spuse el.

— Da, domnule. Vreți să anulez întâlnirea cu persoanele de la compania de suplimente alimentare online?

— Nu.

Fir-ar să fie. Un necaz nu vine niciodată singur, se gândi el. Oprindu-se la ușă, încercă să-și ascundă enervarea:

— La ce oră ar trebui să sosească?

— Peste patruzeci și cinci de minute, spuse ea, după ce se uită la ceas.

— Vin înapoi până atunci.

Ieși pe hol și se îndreptă spre casa scării. Biroul lui era la al treilea nivel al unei clădiri vechi din cărămidă, cu trei etaje, însă el nu folosea ascensorul decât arareori. Îi plăcea să le dea un exemplu angajaților, demonstrând că avea o bună condiție fizică.

Trecu prin dreptul unui banner optimist, care anunța că firma de suplimente alimentare naturale „Cascadia Dawn” realizase profituri record pentru al șaselea trimestru la rând.

Directorul de marketing ieși dintr-un birou și înclină respectuos din cap. Două salariate de la departamentul de publicitate îl văzură și îl salutară protocolar. Dând din cap spre fiecare, Nash împinse ușa de la casa scării.

Etajul de sus al clădirii era rezervat birourilor. Activitatea de vânzări online și prin catalog se derula la etajul din mijloc. Primul etaj servea drept depozit pentru marea varietate de produse de nutriție vândute sub marca „Cascadia Dawn Natural Food Supplements”.

Compania avea câștiguri excepționale, și nu necesita prea mulți angajați. Imaginea de firmă mică era rezultatul unei strategii bine gândite. Nash intenționa să mențină un profil discret al companiei concepute ca un jucător regional de nișă în industria suplimentelor alimentare. Era o acoperire perfectă pentru un laborator ilicit de produse medicamentoase.

„Cascadia Dawn” nu producea și nu își ambala propriile produse, ci avea contract cu o firmă din afară, care se ocupa de

aceste aspecte. În schimb, compania deținea un laborator de cercetare și dezvoltare ultramodern, unde erau elaborate noi formule nutriționale și unde alte formule mai vechi erau modernizate. Laboratorul ocupa o mare suprafață din subsolul clădirii și era împărțit în două secții.

Coborî și ultimul șir de trepte, deschise o ușă masivă din oțel și intră într-un mic birou. Un operator într-un combinezon de protecție alb era așezat la birou. Când îl văzu pe Nash, se ridică repede.

— Bună dimineața, domnule Nash. Vreți să intrați în laborator?

— Da, te rog, Miller.

— Vă aduc imediat un costum, domnule.

Miller deschise un dulap și scoase dinăuntru un pachet învelit în plastic, perfect sigilat, conținând un halat de laborator, de unică folosință, o cască etanșă cu elastic pe margine, mănuși, o mască și niște papuci speciali. Nash intră într-o mică debara și își puse repede îmbrăcămintea pentru laborator. După ce termină, Miller apăsă pe un buton și deschise o altă ușă.

Nash păși în spațiul imaculat de dincolo de ușă. Mesele de lucru și echipamentul din oțel inoxidabil străluceau sub lămpile puternice suspendate de tavan.

Diverșii tehnicieni și asistenți înveșmântați în alb, din cap până la vârful degetelor de la picioare, înclinară din cap și murmurară saluturi, când Nash trecu pe lângă ei.

Toate persoanele din sală lucrau la diverse suplimente alimentare, de tipul celor care puteau fi găsite în magazinele cu produse naturale și ecologice din toată țara. Nash știa că unele companii din aceeași branșă dăduseră faliment de-a lungul anilor, însă el nu pricepea în ruptul capului cum cineva ar putea să piardă bani în industria suplimentelor nutriționale. Crasa incompetență era singura cauză a unui asemenea faliment, opina el. Părea uimitor cât de mulți bani erau dispuși cumpărătorii să arunce pe orice produs care le promitea să-i ajute să slăbească, să aibă erecție, să scape de stres sau să-și amelioreze sistemul imunitar. Și toate aceste mărfuri puteau fi comercializate în mod legal, fără niciun fel de evidență a eficienței lor, care să fie susținută prin teste clinice.

Uimitor. Și profitabil.

Îi salută din cap pe câțiva tehnicieni, după care se îndreaptă spre celălalt capăt al sălii. Ajuns acolo, se opri în fața altei uși masive din oțel, unde tastă niște cifre pe încuietoarea computerizată. Doar el și încă o persoană din întreaga clădire aveau cunoștința de acel cod.

Pentru marea majoritate a angajaților, motivul pentru care ușa de la cel de-al doilea laborator, de dimensiuni mai mici decât primul, era ținută închisă ținea de necesitatea păstrării unor măsuri de protecție contra unor posibile tentative de spionaj sau furt industrial. Formulele suplimentelor alimentare „Cascadia Dawn” constituiau secrete de firmă extrem de prețioase.

Doar o mână de oameni cunoșteau adevărata valoare a formulelor unice concepute în laboratorul interior. Acest dispozitiv secret nu era singurul laborator finanțat de organizație. Mai existau și altele, la fel de bine deghizate, răspândite în toată țara. Intenția lui, însă, era ca laboratorul de aici să devină cel mai important și cel mai performant dintre toate. În felul acesta, putea folosi succesele repurtate drept o trambulină spre puterea supremă conferită de funcția de director al organizației. În calitate de urmaș al lui John Stilwell, el era cel care ar fi trebuit să ocupe deja această poziție, la care avea dreptul în mod legitim, spre deosebire de actualul director. Nash știa, însă, că va veni și timpul lui. Din naștere, era un vânător de gradul șapte. Mulțumită drogului, acum atinsese nivelul zece. În plus, cea mai recentă variantă a formulei, care fusese prelucrată special pentru el, avea capacitatea de a-i crește puterile. Flerul lui în afaceri, pe care îl avea din naștere, se amplificase până la intensitatea unui talent parastrategic mijlociu. Începea, de asemenea, să capete unele abilități hipnotice.

Ușa de oțel se deschise. Pași în sală și așteptă ca ușa să se încuie în urma lui.

Trei indivizi lucrau la mesele de laborator. Toți ridicară privirea când îl auziră intrând. Unul dintre ei, doctorul Humphrey Hulsey, îl sfredelea cu ochii lui decolorați și reci. Hulsey era un bărbat înalt, scheletic, cu membre subțiri ca niște fuse. Din cauza ochelarilor de protecție pe care îi purta, semăna cu o insectă gigantică.

— Ei bine? îl abordă tăios Hulsey. Mi-ai făcut rost de informația aceea? Nu pot merge mai departe cu noile experimente, dacă nu văd datele Tallentyre. Conform însemnărilor lui Quinn, este esențial

să putem stabiliza formula.

Lui Nash îi venea să înșface un microscop de pe masă și să-i crape țeasta lui Hulsey. Hulsey era singura persoană din clădire care avea tupeul să îi vorbească lui Nash de parcă acesta ar fi fost un simplu slujbaș, și nu directorul executiv al firmei. Hulsey scăpa nepedepsit numai pentru că era un cercetător chimist strălucit. De asemenea, Hulsey era înzestrat cu facultăți parapsihice intuitive de gradul opt, grație cărora putea analiza modele și tipare – inclusiv cele ascunse la nivelul moleculelor. Totodată, Hulsey era singurul dintre angajați care beneficia de statutul de membru marcant al organizației. Datorită acelei combinații excepționale de abilități paranormale și intelectuale, Hulsey era neprețuit. Din păcate, cunoștea perfect cât de valoroasă era persoana lui pentru membrii Cercului Interior.

— Nu, spuse Nash. Am venit să discutăm despre ultima variantă a formulei X9, pe care ai preparat-o pentru mine.

Până în acel moment, cea mai însemnată contribuție a lui Hulsey la dezvoltarea în continuare a formulei fondatorului era o descoperire care permitea ajustarea genetică a drogului la specificul profilului parapsihic al fiecărui individ.

— Dar au trecut doar câteva săptămâni de când am modificat ultima oară drogul pentru tine, se strâmbă Hulsey, dezgustat. Ce s-a mai întâmplat acum?

Nash se apropie și coborî vocea. Deși asistenții lui aveau acces la cele mai înalte niveluri de securitate, Nash aplica sistematic politica de a nu se încrede în nimeni, decât atât cât era absolut necesar.

— Reacțiile vulcanice nu s-au oprit, spuse el încetșor. Apar tot mai frecvent.

— Nu da vina pe drog pentru incapacitatea ta de a-ți controla nervii, se burzului Hulsey. Dacă nu reușești să îți stăpânește furia, și-aș sugera să îți analizezi mai atent propriul profil parapsihic. Știi că sângele apă nu se face.

Hulsey reveni la microscopul lui. Nash se forță să își înăbușe furia care amenința să-l mistuie.

— Vei prepara o nouă șarjă, spuse el, dar fără celelalte facultăți sporite suplimentare. Vreau să revin la varianta originală, care îmi accentuează doar talentele de vânător. S-a înțeles, domnule Hulsey?

Hulsey nu ridică privirea de la microscopul lui.

— Sigur că am înțeles, spuse el. Nu poți gestiona celelalte talente.

Nash își impuse să părăsească laboratorul, fără să cedeze impulsului de a sări la beregata lui Hulsey. Deocamdată, avea nevoie de el, dar până la urmă va trece și asta. Nimeni nu era de neînlocuit, nici măcar doctorul Humphrey Hulsey.

30

Zack se opri pe trotuar în fața buticului „Incognito” și studie exponatele din vitrină. De cealaltă parte a geamului se aflau două manechine în veșminte din epoca victoriană, un astronaut, un pirat și un supererou foarte îndrăgit. Diverse măști elegante și fanteziste atârnav de niște panglici lungi prinse de plafon.

— Să nu te superi, îi spuse el lui Raine, dar niciodată nu mi-aș fi închipuit că ar putea exista o piață de desfacere pentru costume de carnaval, în afară de perioada Halloweenului.

— Halloween a devenit un pretext pentru petreceri organizate de adulți, zise ea. Oamenii sunt dispuși să cheltuiască o avere, cum s-ar spune, pentru costumația lor.

— Dar asta se întâmplă doar o dată pe an, zise el, deschizând ușa și poftind-o să intre.

— Aducă la asta balul caritabil, care se desfășoară anual în Oriana, pentru strângerea de fonduri, un eveniment ce presupune, în mod tradițional, un bal mascat de modă veche; apoi, diverse petreceri pentru copii, pe tot parcursul anului, câteva sindrofii și evenimente mondene de lux, cu circuit închis, contracte cu diverse teatre regionale și un site online. Toate laolaltă asigură o afacere viabilă.

— OK, te cred pe cuvânt, zâmbi el, intrând după ea în magazin. Îmi vine greu să concep, totuși, că există persoane, în vârstă de peste zece ani, care să-și dorească să se costumeze ca de bal mascat.

— Mătușa Vella obișnuia să spună că fiecare om poartă o mască.

Suprafața propriu-zisă a magazinului, unde aveau acces cumpărătorii, nu era prea mare. Interiorul era decorat în culori foarte vii și luminat cu reflectoare de scenă. Erau etalate câteva

costume, inclusiv un manechin îmbrăcat într-un tutu și un altul gătit cu o toaletă sofisticată, care lui Zack îi amintea vag de rochiile înfoiate și foarte împopoțonate pe care le purtau cucoanele din secolul al XVIII-lea.

O serie de tablouri în rame moderne și lucioase erau atârinate pe pereți. Fiecare pictură reda imaginea obsedantă a unei măști.

— Mătușa Vella le-a pictat, spuse Raine. Pictura era unul dintre puținele lucruri care aveau darul de a o calma. Era în stare să se lase absorbită de un tablou ceasuri și zile la rând. N-am avut loc să expun în magazin decât o parte dintre creațiile ei. Au mai rămas destule în casa din Shelbyville.

— N-am văzut niciun tablou de acest fel în apartamentul tău.

Raine îi aruncă o privire enigmatică.

— Tu ți-ai dori să ai pe perete, acasă, vreo astfel de mască?

Zack se uită atent la unul dintre tablouri. Deși era la pe puțin un metru distanță, simțea pregnant energia tulburătoare și difuză care emana din pictură.

— Nu, recunosc el.

— Noroc că majoritatea clienților mei nu au capacitatea de a sesiza undele negative, rosti ea încetișor. Lumea consideră că tablourile acestea sunt fascinante. Am primit mai multe oferte pentru ele.

— Și ai vândut vreunul?

— Nu, spuse Raine. Tablourile acestea sunt tot ce mi-a mai rămas de la mătușa Vella.

În dreapta, se afla o tejghea, iar în peretele din spate se vedea o deschizătură drapată în catifea roșie.

— Raine, tu ești? strigă cineva de dincolo de draperia purpurie. Tocmai mă gândeam să te sun.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Raine. Au apărut niște complicații în dimineața asta.

Perdeaua roșie se desfăcu la mijloc, iar dinăuntru se ivi o femeie scundă și durdulie, de vreo douăzeci și ceva de ani. Arăta de parcă ar fi descins dintr-un film cu vampiri.

— Ți-o prezint pe Pandora, asistenta mea, spuse Raine. Pandora, el e Zack Jones.

— Îmi pare bine de cunoștință, spuse Zack. N-am reținut numele

de familie.

— Nu folosesc așa ceva, spuse Pandora, mijind ochii de-a dreptul amenințător.

— Foarte bine, zise el. Asta explică multe.

Zack se abținea cu greu să nu zâmbească.

Pandora era îmbrăcată într-o rochie neagră, lungă și vaporosă, cu mâneci largi. Pantofii cu talpă groasă și tocuri de doisprezece centimetri, pe care îi purta, îi avantajau picioarele. La gât purta un colier masiv dintr-un metal argintiu, cu o lucrătură ciudată.

Părul vopsit negru, pieptănat cu cărare pe mijloc, i se revărsa pe spate. Un machiaj pal conferea tenului ei o lividitate spectrală, care contrasta șocant cu rujul închis la culoare și ochii foarte fardați. Mici inele și bumbi licăreau pe nasul, urechile, sprâncenele și buzele ei.

Pandora se uita la Raine, cu o mutră inexpresivă.

— E noul tău iubit?

Spre uimirea lui Zack, Raine se înroși la față.

— Nu, negă Raine repede. E noul meu, ăăă, amic.

Zack se uita la ea. Îmbujorându-se și mai intens, Raine își drese glasul și se grăbi să se explice:

— Cum îți spuneam, viața mea s-a cam complicat în ultima vreme. Zack a vrut să vadă magazinul și să te cunoască. Va sta astăzi pe-aici, cu noi.

— De ce? întrebă Pandora, suspicioasă.

Raine se strâmbă.

— Fiindcă Ucigașul-Incendiator a decis că eu sunt oaia lui neagră. Zack va face pe bodyguardul o vreme.

— Adică monstrul te-a luat în colimator?! exclamă îngrozită Pandora.

— Așa s-ar părea, spuse Raine.

— Fir-ar să fie, mi-a fost teamă că așa se va întâmpla într-o bună zi. N-ai vrut să te înveți minte, când ți-am spus să nu îți mai vâri nasul în toate vechiturile alea de cazuri nerezolvate, fiindcă până la urmă se vor întoarce împotriva ta!

— Ai dreptate, m-ai avertizat.

— Și pe el unde l-ai mai găsit? zise Pandora, arătând din cap spre Zack. Parcă nu cunoșteai niciun bodyguard profesionist.

— Zack e un fel de detectiv, spuse Raine.

— De fapt, chiar sunt detectiv, zâmbi Zack.

Pandora își încrucișă mâinile la piept cu un aer scârbit.

— Iar un tip din forțele de ordine?! Credeam că ți-a ajuns experiența cu Mitchell.

— Dar ți-am spus deja că Zack nu e iubitul meu, se încruntă Raine.

— Nu-mi bat capul cu cei care nu respectă legea. Eu doar pun întrebări și încerc să obțin răspunsuri, spuse Zack.

— Zău?!

Pandora nu părea deloc convinsă, dar, până la urmă, ridică indiferentă din umerii ei dolofani.

— Te deranjează dacă arunc o privire prin camera din spate? i se adresă Zack lui Raine.

— Nu, zise ea, pornind spre draperia de catifea. Vino după mine.

Pandora se mai uită o dată urât la Zack, după care trecu în spatele teșghelei și se așează în fața computerului.

— Apropo, a sunat Maria Antoaneta, strigă ea peste umăr, spre Raine. Și-a reprogramat proba pentru joi.

— Nicio problemă, spuse Raine, trecând prin deschizătura din draperie.

— Maria Antoaneta?! repetă Zack, urmând-o.

— Alias Joanne Escott, primărița minunatului nostru orașel. A cumpărat un costum de la noi, pentru balul de caritate anual, despre care ți-am povestit. Nu prea știe cum să comunice cu Pandora, așa că am grijă să fiu și eu aici, când vine la probă.

— Dar de unde porecla de Maria Antoaneta?

— Anul acesta, Joanne și-a dorit să poarte o toaletă sofisticată din secolul al XVIII-lea, cu toate accesoriile respective, inclusiv peruca aceea mare și pudrată. I-am zis că va arăta ca Maria Antoaneta și că, probabil, nu aceasta era imaginea pe care și-ar dori să o aibă ca primar. Dar a fost foarte fermă. Într-un final, i-am atras atenția că, dacă ar purta o asemenea costumație, criticii ei de la *Oriana Journal* nu ar rezista tentației de a publica o fotografie de-a ei, la balul de caritate, cu celebra legendă dedesubt: „Atunci să mănânce toți cozonac“.

— Presupun că această remarcă a făcut-o să se răzgândească.

— Da, dar din păcate nu cred că a doua ei alegere este mai

inspirată. N-am reușit să o fac să renunțe la idee. Vrea să fie Cleopatra.

— Cu sau fără viperă?

— Oh, o să aibă o viperă. Noi, aici, la „Incognito“ ne mândrim cu grija pe care o manifestăm față de detalii. Nici în ruptul capului n-am concepe s-o lăsăm pe primărița noastră fără viperă la costumația de bal.

Zack pufni în răs.

— Poftim, aceasta este camera noastră din spate, continuă ea, desfăcând larg brațul.

Zack făcu turul încăperii, înaintând cu pași măsurați și lăsându-și simțurile să perceapă vibrațiile din jur. În stânga lui se aflau o cabină de probă și o oglindă gen triptic. Camera mai conținea, de asemenea, câteva ștendere pe rotile, pe fiecare fiind atârinate cel puțin douăzeci de umerase cu diverse costumații. Pe niște rafturi, se vedeau câteva șiruri de calapoade din plastic în formă de cap omenesc, pe care erau expuse prototipuri variate de măști executate cu minuțiozitate.

— Văd că ai un sortiment de mărfuri bogat, spuse el.

— Perioada aceasta a anului este foarte propice pentru afacerea noastră.

— Tu singură confecționezi toate aceste produse?

— De la mine vin doar câteva dintre ideile și schițele care stau la baza costumelor. Pandora este geniul în materie de creație vestimentară. A fost o perioadă când și mătușa Vella a realizat nenumărate măști pentru magazinul nostru.

Zack trecu printre două dintre ștenderile lungi, pe care erau expuse diverse costume, dar nu sesiză decât obișnuita energie statică.

— Nu percep puncte fierbinți, spuse el.

— Iată, într-adevăr, o veste bună.

Zack aruncă o privire spre ușa din fundul camerei.

— Presupun că pe-acolo se iese pe strada din spate.

— Exact. Dar noi ținem încuiată ușa în permanență. Dacă te uiți bine, ai să vezi un zăvor solid și un sistem de alarmă. Având în vedere că eu și Pandora suntem mai tot timpul singure aici, am decis să eliminăm orice risc.

Dând aprobator din cap, Zack se duse la ușă și o verifică, pentru a fi sigur că totul era în regulă.

Mulțumit că nu percepușe niciun pericol, reveniră amândoi în partea din față a magazinului, unde Pandora scria de zor la computer.

— Încă douăzeci de comenzi pentru noile corsete, îi spuse ea lui Raine, fără să-și ia ochii de la ecranul computerului. Ai văzut, ți-am spus eu că o să dăm lovitura cu ele.

Zack se uită pe ecran, unde văzu imaginea unui corset negru din polivinil, foarte strâmt și cambrat. Produsul era expus împreună cu niște cizme cu toc cui și un colier în stil egiptean, de care era prins un pandantiv în formă de *crux ansata*.

— Țsta e comerțul electronic despre care pomeneai? întrebă el, uitându-se la Raine.

Cu licăriri jucăușe în ochi, aceasta răspunse:

— Știi, până să o cunosc pe Pandora, n-aveam nici cea mai mică idee că piața de produse neo-gotice poate fi atât de vastă.

31

Interiorul localului „Alley Door“ sugera o peșteră întunecoasă, luminată de flăcările plâpânde ale unor lumânările așezate pe mese. Chitaristul de pe scenă glorifica deliciile sexului ilicit. Din câte își dădea seama Raine, întregul cântec era axat în jurul unei serii de metafore, amintind ceea ce se poate cumpăra dintr-o bombonerie.

Răsucind bețișorul în paharul cu apă minerală și lămâie, Raine încerca să-și ocupe timpul, până când muzicantul avea să-și ia o pauză, de care abia aștepta să profite și ea pentru a sta de vorbă cu Zack. Din respect față de interpret, nimeni din sală nu făcea conversație, decât ocazional și în șoaptă, cu chelnerii care serveau la mese.

Zack părea absorbit de muzică. Stătea tolănit pe bancheta din separeu, lângă Raine, ținând în mână paharul cu apă minerală. Ședea atât de aproape de ea, încât o atingea cu umărul și cu coapsa, iar parfumul lui îi răscolea simțurile. La nivelul parapsihic, Raine era conștientă acut de micii fiori de excitație care îi străfulgerau

trupul.

Încerca, însă, să-și spună că prezența lor acolo se justifica prin motive profesionale, de unde și paharele cu apă minerală pe care le aveau în față. Ceea ce nu o împiedicase, totuși, pe Raine să își aleagă cu grijă vestimentația din acea seară. Deși nu mai fusese niciodată la un club de jazz, era absolut sigură că va avea o ținută perfectă, dacă se îmbrăca în negru. Oricâtă imaginație ai fi avut, rochia pe care optase să o poarte nu avea nimic din ceea ce se putea numi o îmbrăcăminte pentru serviciu. Era foarte mulată pe trup și avea un decolteu mai adânc decât oricare alt articol de îmbrăcăminte din garderoba ei. Impresia generală era de eleganță și senzualitate. Raine nu și-ar fi cumpărat niciodată o asemenea toaletă, dacă Gordon nu ar fi fost cu ea la momentul respectiv. El fusese cel care insistase ca rochia să aibă marcat numele ei. Raine intenționase să o poarte la primul ei rendez-vous amoros cu Bradley.

Reacția lui Zack, când văzuse rochia, fusese extraordinară.

„Îți vine ca turnată“, spusese el, când Raine apăruse în living, purtând niște pantofi cu tocuri foarte înalte și ținând o poșetuță în mână.

Dar nu cuvintele acestea îi picuraseră ei o emoție fierbinte în suflet, ci înfocarea din ochii lui. Niciodată vreun bărbat nu o privise cu o asemenea ardoare, care i se părea de-a dreptul molipsitoare.

În sfârșit, chitaristul termină cântecul despre cumpărăturile la o bombonerie și anunță că urma să facă o pauză. Imediat, stația electronică începu să difuzeze înregistrări cu muzică de jazz, iar zumzetul conversației umplu sala.

— Și acum ce se întâmplă? întrebă ea.

— Acum, voi face un pic de cercetășie, spuse Zack, îndreptându-și spatele.

— Cum adică?

— O să mă duc agale până la bar, unde voi purta o discuție cu barmanul.

— Dar de ce?

— Am făcut deja niște investigații. În seara în care Quinn a fost aici, localul era arhiplin, ceea ce mă face să presupun că toate mesele și separeurile erau deja ocupate sau rezervate. Dacă Quinn a venit aici de unul singur, e foarte posibil să se fi așezat la bar.

— Gata, m-am prins, spuse ea. Speri ca barmanul să-și amintească de el.

— Merită să încerc. Mă întorc în câteva minute, spuse el, ieșind din separeu, după care se opri în loc. Chiar ai o rochie fenomenală, să știi, o complimentă el.

Raine sesiză că Zack privea spre decolteul ei.

— Mai bine du-te să vorbești cu barmanul, zise ea.

— Corect. Barmanul. Dacă aș reuși măcar să-mi amintesc ce voiam să discut cu el.

Raine zâmbi.

— Concentrează-te, Jones.

— Da, doamnă, am înțeleles.

Îl urmări cu privirea cum își croia drum prin labirintul de mese, conștientă de starea de efervescentă care o cuprinsese. Pentru majoritatea femeilor de vârsta ei, a flirta cu un bărbat însemna ceva obișnuit, însă pentru Raine această experiență era complet nouă și palpitană. Nu se încumetase niciodată să cocheteze cu un bărbat, de teama inevitabilelor consecințe. Se temuse că, dacă s-ar fi lăsat atrasă în jocul dragostei, ceea ce ar fi presupus întreaga gamă de semnale subtile pe care o femeie le folosește pentru a atrage un bărbat, până la urmă s-ar fi văzut nevoită să bată în retragere, din moment ce știa că nu își putea permite să se implice într-o relație sentimentală profundă. Și asta fiindcă ar fi trebuit să-i explice celuilalt cum i se întâmpla ei să audă voci. Or, a mărturisi unui tip că tu auzi voci, pe care alții nu le percep, echivala cu înghețarea acelei relații.

Dar lucrul acesta nu era valabil în cazul lui Zack.

Când nu-l mai zări prin mulțimea din sală, Raine se rezemă de banchetă, sorbind din pahar. Gălăgia din jur crescuse în intensitate. Oamenii sporovăiau și râdeau, acoperind cu glasurile lor acordurile muzicii din fundal. Între sală și toalete era un du-te-vino continuu.

Nu trecu mult timp și Zack veni înapoi. Când intră din nou în separeu, Raine sesiză numaidecât că partenerului ei din acea seară îi pierise cheful de a-i mai face curte.

— Barmanul și-a amintit perfect de el, spuse Zack. Quinn venise cu un laptop, pe care îl ținea de parcă ar fi fost un lingou de aur. A comandat o bere, pe care a achitat-o cash. Pe urmă, a mai comandat

una. Gândindu-se că avea de-a face cu un client serios, barmanul a decis să-i facă nota de plată la sfârșitul consumației. După a treia bere, Quinn s-a dus la toaletă, de unde nu s-a mai întors.

— Vrei să spui că Lawrence Quinn a fugit din local, fără să achite nota de plată?

— Așa interpretează barmanul cele întâmplate. Quinn nu a achitat berile pe care le-a băut. Nu a lăsat bacșiș. S-a dus la toaletă, și dus a fost.

Raine observă că Zack studia ieșirea spre toalete.

— La ce te gândești? întrebă ea.

— Mă gândesc că, potrivit spuselor lui Fallon, urma lăsată de Quinn se oprește foarte abrupt în Oriana. Poate că ruptura a intervenit chiar aici, în „Alley Door“.

— Crezi că Lawrence Quinn a fost răpit de-aici, din clubul de jazz?

— Tot ceea ce știm noi cu certitudine este că a fost aici în seara de douăzeci ale lunii. După aceea, s-a făcut nevăzut.

Raine percepea scânteierile energiei din jurul lui Zack. Era același gen de aură periculoasă pe care o simțise emanând din el în seara precedentă, când apăruse la ușa ei, după ce se bătuse în parcare.

În mod straniu, însă, energia lui parapsihică extrem de accentuată îi răscolea și ei simțurile, umplând-o de emoție și febrilitate.

— Ce-ai de gând să faci acum? întrebă ea, trăgându-se mai aproape.

— Exact ceea ce a făcut și Quinn după ce a băut trei beri. Mă duc la toaletă.

Puse mâna pe brațul lui, fiindcă simțea nevoia să-l atingă.

— Te rog, ai grijă. Am văzut nenumărate filme cu scene care se petrec în toaleta pentru bărbați, și întotdeauna lucrurile se sfârșeau prost.

— Stai liniștită, o bătu el ușor pe mână. Am văzut și eu aceleași filme.

Se îndreptă spre toaletă, alegând un traseu pe care ar fi fost logic să se deplaseze orice persoană care venea dinspre bar. Începea să se înfierbânte deja, toate simțurile lui, normale și paranormale, vibrând de încordare și nervozitate. Înfrigurarea specifică urmăririi prăzii pusese stăpânire pe el.

Știa că Raine sesizase energia care ardea în el, știa că acest lucru declanșase o reacție a facultăților ei parasenzoriale. Legătura dintre ei devenea tot mai puternică, indiferent dacă ea își dădea seama sau nu.

Intră pe coridorul cu lumină pală și deschise ușa pe care scria BĂRBAȚI. Înăuntru, erau trei inși – doi la pisoare și unul într-o cabină. Pășii pe mozaicul micii încăperi, în căutarea unor urme de violențe mai vechi, și se căzni să nu arate ca un pervers venit să bântuie printr-un closet public.

Problema nu era lipsa energiei parapsihice reziduale. Ca în orice toaletă de restaurant, și acolo se desfășuraseră nenumărate drame omenești. De aceea, se simțea dezorientat de multitudinea vedeniilor confuze, care îl asaltară în toaleta clubului de jazz. Detectă miasma stagnantă lăsată de numeroasele acte sexuale consumate la repezeală de-a lungul anilor, urme de droguri, maladii și furie turbată.

Mânia violentă era surprinzător de nouă acolo, datând poate chiar din acea seară. Emană de la una dintre chiuvete. Se spală pe mâini, în timp ce se concentrează câteva secunde asupra furiei recente consumate în incinta toaletei. Viziunile plăsmuiau chipul unui om care tocmai aflase că nevasta îl înșela cu un alt bărbat. Zack spera ca amărâtul acela să-și fi recăpătat cumpătul, înainte de a se întoarce la masă.

Așa cum se așteptase, clanța de la ușă emana atâtea straturi de energie statică, încât îi era imposibil să le distingă. Întotdeauna, clanțele de la uși colectează undele de energie parapsihică, așa cum se îmbibă un burete cu apă.

Când își încheie sumara investigație a locurilor, cei doi bărbați de la pisoar îi aruncau deja niște priviri neliniștite. Zack ieși afară, pe

coridor.

În fine, fusese un demers destul de riscant. Înaintă mai departe pe coridor, spre ieșirea de incendiu, pe care era logic să o aleagă orice mușteriu dornic să fugă fără să achite consumația.

Ușa nu era conectată la un sistem de alarmă. O verifică precaut, împingând-o cu o mână, dar nu sesiză decât bruiatul de dâre confuze, tipic pentru orice clanță.

Ieși afară, pe strada din spatele localului. Ușa masivă se închise singură în urma lui. Rămase nemișcat câteva clipe, absorbind impresiile spectrului de energii din jur. În aerul rece al nopții se simțea mirosul de gunoi de la un container metalic de uz comercial. Mai exista un al doilea tomberon, marcat DOAR PENTRU STICLĂ, care puțea a vin și a bere. Doi guzgani îl studiară câteva momente, din spatele containerului de deșeuri, după care dispărură în bezna nopții.

Întrucât nu sesizase niciun fel de urmă în toaletă și pe coridor, investigarea străduței dosnice era, probabil, o pierdere de timp. Totuși, Zack începu să pășească lent spre capătul aleii.

33

Raine se uită la ceas pentru a patra sau a cincea oară. La lumina slabă a lumânării de pe masă, observă că nu trecuse, de fapt, decât un minut. Adică foarte puțin, raportat la imensitatea veacurilor. Oare cât dura ca să verifici interiorul unei toalete de restaurant?

Aproape imediat după ce Zack dispăruse pe coridorul care ducea la toaleta pentru bărbați, în sufletul lui Raine febrilitatea cedase locul unui presentiment de rău augur. Ceea ce simțea acum semăna tulburător de mult cu ceea ce trăise în seara precedentă, în momentul când Zack fusese atacat de ucigaș, în fața motelului. Contrariată, Raine se gândi că nu-i rămânea decât să se ridice de la masă și să se ducă să bată la ușa toaletei pentru bărbați. În fond, ideea nu era chiar atât de rea. Dacă dispăreau amândoi de la masă, chelnerul va presupune, probabil, că părăsiseră localul. Zack achitase consumația, încă de la sosire, însă nu lăsase niciun bacșiș

deoarece intenționa să mai comande un rând. Raine desfăcu poșeta, ca să caute niște mărunțiș pentru bacșiș. Simți, însă, că i se zbârlește părul pe ceafa, ca și cum în spatele ei ar fi pătruns un curent de aer foarte rece. Pe brațe, pielea i se făcu ca de găină.

Sesiză două lucruri simultan. În primul rând, o persoană foarte periculoasă tocmai trecuse prin dreptul separeului unde ședea ea. Raine simțea atât prezența bărbatului, exact în spatele ei, cât și intențiile lui malefice.

În al doilea rând, știa cu certitudine că ferocitatea malefică a bărbatului era îndreptată împotriva lui Zack.

Zack era în primejdie. Raine știa acest lucru, la fel de bine cum știa că ea aude voci, pe care alții nu le percep.

Își impuse să scoată niște bani din portofel, fără să lase impresia că s-ar grăbi. Deși instinctele ei o avertizau imperios, făcea efortul să pară calmă.

Puse banii pe masă, după care se răsuci un pic pe banchetă, ca și cum l-ar fi căutat din priviri pe chelner. Exact în acea clipă, văzu silueta unui bărbat care intra pe coridorul întunecos care ducea la toalete. Încrâncenarea sesizabilă în mișcările lui o făcu pe Raine să înțeleagă că el era cel care declanșase sistemul ei de alarmă interior. Omul dispăru pe coridor.

Raine închise repede poșeta, ieși din separeu și porni grăbită spre toaletă. Ajunse pe coridor exact la timp pentru a vedea cum bărbatul în haine închise la culoare se oprește brusc sub semnul ieșirii de incendiu, care se vedea deasupra ușii din spate.

În licărirea ireală a afișajului luminos, Raine văzu cum bărbatul scoate din buzunar o mască de schi și și-o trage peste față. În timp ce se pregătea să deschidă ușa, bărbatul scoase un cuțit dintr-o teacă ascunsă în haină.

34

Viziunile cumplite îl loviră pe neașteptate, când atinse cu mâna colțul containerului pentru deșeuri. Imaginile erau sfâșietoare și relativ recente, în niciun caz mai vechi de o lună.

Dintr-odată, Zack înțelese ce se întâmplase pe acea străduță dosnică. Vedea totul din perspectiva lui Lawrence Quinn.

...O siluetă întunecată ieșind rapid din întunericul nopții. Confuzie și, apoi, o teroare incredibilă. Hidoasa idee că fusese un prost dându-le crezare. Un cap de mort răsărind din beznă. Ochii ca niște găvane negre, fără de fund...

...Apoi, o răceală nefirească i se strecurase în mădule. Era întins pe jos. Capul de mort se aplecă deasupra lui și îi smulse ceva dintre degetele amorțite...

Ușa clubului de noapte se deschise brusc. Zack își trase mâna de pe metalul containerului, răsucindu-se în loc. Vedeniile se risipiră în clipa în care pierdu contactul cu metalul, însă Zack simțea încă șocul emoțional al unui om care percepea iminența morții violente ce avea să-l răpună. Raine se năpusti afară, mișcându-se incredibil de repede, în ciuda pantofilor cu tocuri cui și a rochiei strâmte cu care era îmbrăcată. Venea direct spre el, ținând strâns în mâna dreaptă poșeta neagră de seară. Se apropia amenințător de el, cu pași mari, fără să scoată niciun cuvânt.

Nu este Raine, îl avertizară parainstinctele lui. Totul era o înscenare. Însă discrepanța dintre înfățișarea fizică a agresorului și informațiile pe care i le furnizau simțurile generă momentan un haos tulbure în mintea lui, încetinindu-i viteza de reacție.

O a doua siluetă apăru în pragul ușii.

— Ferește-te, strigă Raine. Tipul are un cuțit.

Adevărata Raine.

Raine azvârli cu geanta în atacator. Lovind-o în spinare pe falsa Raine, poșeta ricoșă și ateriză pe asfalt. Desigur, lovitura nu îl afectase pe agresor, însă avusese totuși efectul de a o face pe falsa Raine să se uite peste umăr, timp de o fracțiune de secundă. Acest

moment de distragere a atenției se răsfrânse negativ asupra capacității de autocontrol, așa că timp de câteva clipe falsa Raine oscilă și dispăru. În locul ei reapăru bine cunoscuta figură a bărbatului cu mască de schi.

Masca-de-Schi se dumiri aproape instantaneu că Raine nu putea fi o sursă de primejdie, însă incidentul îi dăduse lui Zack posibilitatea de a-și scoate revolverul din tocul de sub haină.

Era imposibil, totuși, să poată ținti cu precizie. Iluzionistul-vânător se mișca prea repede. În plus, Raine era în spatele lui. Dacă glonțul rata ținta, ceea ce părea foarte posibil în acele împrejurări, Zack risca să o împuște pe Raine.

Masca-de-Schi se metamorfoză din nou în Raine. Ajunsesese acum la niciun metru de Zack. Acesta, însă, *înțelese* intuitiv care avea să fie următoarea mișcare a agresorului și izbuti să evite atacul în ultima clipă.

Clătinându-se pe picioare, Zack se trase înapoi, în spatele containerului de metal pe care scria STICLĂ, băgă mâna înăuntru și, pipăind, înșfacă prima sticlă goală pe care o dibui. Pe urmă, se ghemui.

Falsa Raine ocoli colțul containerului, ținând poșeta în mână, ca pe o armă. Iluzionistul își dădu seama prea târziu că ținta lui nu mai era în picioare. Încercă să se adapteze situației, lovind cu poșeta în jos, la întâmplare. În plină mișcare a brațului, poșeta se transformă în cuțit. Masca-de-Schi se reîntrupase, însă metamorfoza îi tulbură echilibrul timp de câteva secunde.

Zack profită de ocazie și, atacând de jos, izbi cu sticla în piciorul îmbrăcat în negru al agresorului. Impactul puternic prefăcu sticla în cioburi. Zack se rostogoli rapid, ieșind din raza de acțiune a atacatorului. Nu reuși, însă, să vadă dacă din piciorul lovit al acestuia curgea sânge sau nu, din cauză că Masca-de-Schi făcuse brusc un salt înapoi. Trecerea alternativă de la înfățișarea lui Raine la figura bărbatului cu mască de schi se făcea acum atât de iute, încât Zack nu reușea să își focalizeze privirea suficient de mult, încât să poate ținti fără greș.

Era limpede că agresorul pierduse complet controlul.

— *Nu!* se tângui Masca-de-Schi/Raine, cu un urlet ascuțit, denotând panică și furie.

Răsucindu-se vijelios, cu mâna încleștată pe cuțitul/poșetă, agresorul fugi spre capătul străduței.

Zack se năpusti după el, trecând prin dreptul lui Raine, care asistase îngrozită la scena dinainte. Știa, însă, că efortul lui era zadarnic. Îi era imposibil să îl ajungă din urmă pe bărbatul cu mască de schi. Acesta, chiar dacă pierduse abilitatea de a induce iluzii în formă materială, își păstra automat viteza de paravântor.

Silueta bărbatului din fața lui gonia amețitor spre trotuarul străzii principale. Apoi, atacatorul coti la stânga și se făcu nevăzut. Doar ecoul pașilor lui se mai auzea în noapte.

Un huruit de motor puternic. Pneuri scârțâind.

Mașina salvatoare îl aștepta pe agresor.

Apoi, se auzi o bufnitură sinistră, urmată de zgomotul motorului turat la maximum.

Zack șovăi câteva clipe în capătul aleii. Nu avea niciun rost să cadă într-o ambuscadă. Când se încumetă, totuși, să arunce rapid o privire după colțul clădirii, constată că automobilul cu care agresorul ar fi trebuit să fugă se făcuse nevăzut. Nu același lucru se putea spune despre bărbatul cu masca de schi, care zăcea acum pe asfalt, în mijlocul intersecției.

35

— Polițaii numesc asta „fugă de la locul accidentului“, rosti Zack în telefon. Tipul era mort când am ajuns lângă el. Nu avea niciun fel de act de identitate. Nimeni nu a văzut mașina.

— Nici tu? întrebă Fallon.

— Nu, nici eu.

Cu pași mari, Zack măăsura în lung și-n lat livingul din apartamentul lui Raine, încercând să elimine o parte din excesul de energie care îi pulsa încă prin corp. Batman și Robin se țineau scai după el, contrariați de ceea ce ei considerau, probabil, o nouă joacă.

— După zgomotul motorului, însă, continuă el, mi s-a părut că era același automobil SUV care l-a așteptat aseară în parcare motelului.

— Poliția s-a ocupat de tine și de Raine?

— Nu în faza asta. Au socotit că a fost vorba de o tentativă de tâlhărie, care a eşuat. Le-am povestit polițailor că m-am dus la toaletă și pe urmă am ieșit un pic afară, ca să iau o gură de aer. Tipul m-a luat prin surprindere. Avea un cuțit. A rupt-o la fugă, când Raine a venit afară, ca să vadă ce se întâmplă cu mine.

— Acesta e adevărul, spuse Fallon.

Părea mulțumit. Toată lumea cunoștea Regula Numărul Unu. *Caută să spui adevărul, cât mai mult cu putință, dar nu încerca să le explici autorităților ce înseamnă Societatea Arcane și problemele ei cu „Umbra Noptii”.*

Pe ansamblu, regula era bună, se gândea Zack. Era exclus, pur și simplu, ca o conversație cu un polițai, pe tema Societății și a grupării „Umbra Noptii”, să ducă la ceva bun. *Știți, domnule ofițer, eu lucrez pentru o agenție de detectivi particulari parapsihici, care servește o organizație dedicată cercetării fenomenelor paranormale, și mai există cealaltă asociație, care a furat o formulă alchimică secretă, folosită pentru a amplifica puterile parasenzoriale ale unei persoane...*

Mda, sigur.

Din când în când, Societatea Arcane se trezea menționată în paginile unor tabloide, lângă diverse știri de senzație, ca de pildă noile apariții ale lui Elvis sau femei inocente, rămase gravide cu creaturi stranii de pe alte planete. Din perspectiva lui Fallon, lucrurile de acest fel erau foarte neplăcute. Zack știa, așadar, că Fallon nu intenționa să complice problema, permițând ca J&J să devină calul de bătaie al agenților guvernamentali de păstrare a ordinii.

— Polițaii sunt foarte interesați, desigur, de mașina care l-a lovit mortal pe hoț, spuse Zack.

— Chiar dacă o vor găsi, mă îndoiesc că le va folosi la ceva, fiindcă individul care l-a scos din joc pe omul cu masca de schi va avea grijă să bruieze orice urmă. Din câte îmi dau eu seama, mânuitorul lui din cadrul grupării „Umbra Noptii” i-a mai acordat o șansă de a te elimina. Când tipul a dat greș, i-au aplicat Planul B, pe care îl aveau pregătit pentru el.

— Ai vreo teorie despre ceea ce au însemnat toate acele metamorfozări?

— Se pare că individul era înzestrat cu două talente de nivel

înalt, spuse Fallon. Dar nu le putea controla pe amândouă.

Raine veni de la bucătărie, aducând o tavă de bambus, pe care se aflau un ceainic delicat și două cești fine. Renunțase la rochia neagră sexy și își pusese un halat alb. În locul pantofilor cu tocuri înalte, era încălțată acum cu papuci. Pieptănătura era însă aceeași: părul strâns sus și câțiva cârlionți rebeli care i se desprinseseră din coc, în timpul incidentelor de pe alee. Șuvițele de păr, care îi atârnavă în jurul urechilor și pe ceafa, o făceau incredibil de atrăgătoare. Trupul lui Zack, care vibra încă din cauza excesului de adrenalină, reacționă imediat.

— Parcă se spunea că este imposibil ca un individ să fie înzestrat simultan cu multiple talente para-senzoriale excepționale, remarcă Zack, incapabil să-și ia ochii de la Raine. Experții susțin că întotdeauna unul dintre talente devine dominant.

— Ca în toate lucrurile, există și aici o excepție de la regulă, mârâi Fallon. Arhivele consemnează că au existat câteva cazuri în care anumiți indivizi au manifestat simultan talente excepționale, de intensitate egală. Dar, da, fenomenul este extrem de rar. Potrivit experților, există o explicație logică a faptului că întotdeauna doar unul dintre talente este dominant.

— Ceva legat de suprastimularea creierului, așa-i?

— Creierul are rolul de a prelucra o mare cantitate de date furnizate de toate simțurile. Totodată, creierul are funcția de a elimina informațiile neimportante sau nenecesare sosite de la acele simțuri. Noi numim asta capacitatea de concentrare a creierului. Dar dacă această capacitate este suprasolicitată, creierul face scurtcircuit, cum s-ar spune.

— Suprasarcină de informații.

— Știi și tu cât de greu este să manevrezi stimulii furnizați de o sensibilitate parapsihică de gradul zece, spuse Fallon. E nevoie de multă putere de voință și de autocontrol. Încearcă să-ți imaginezi cum ar fi să te confrunți cu două talente paranormale la fel de puternice.

— Tipul cu mască de schi pierdea controlul în mod vizibil. A fost mai rău astă-seară decât ieri-noapte. Pâlpâia ca o firmă cu neon defectă.

— Am verificat toate referințele pe care le-am putut găsi, zise

Fallon. În toate cazurile confirmate, și recunosc că au fost doar câteva, persoanele cu talente parasenzoriale duble au murit prematur. Probabil că acesta este modul în care natura are grijă ca acele persoane să nu devină niște superanimale de pradă care, la rândul lor, ar putea procrea alte animale de același fel.

— Dacă ai dreptate, în ce măsură crezi că ar fi fost posibil ca „Umbra Noptii” să descopere un asemenea individ multivalent, care să nu fi murit de tânăr?

— Mi se pare aproape imposibil, spuse Fallon. Instinctul îmi spune că „Umbra Noptii” nu a găsit un individ dublu-talent, ci că a creat un asemenea personaj, folosind o nouă variantă a formulei.

— Foarte logic. Dar, dacă s-au căznit atât să producă un asemenea individ, de ce să distrugă un astfel de instrument costisitor?

— În mod evident, fiindcă tipul nu s-a dovedit de încredere, spuse Fallon. Te-a atacat de două ori și a dat greș în ambele ocazii. „Umbra Noptii” pare să fie o organizație foarte darwinistă. Doar cei puternici și răzbatători pot să supraviețuiască și să promoveze în eșaloanele superioare.

— Sper ca „Umbra Noptii” să nu-și fi pregătit un întreg detașament de indivizi multivalenți, pe care să-i trimită pe teren în locul omului cu masca de schi.

— Puțin probabil, spuse Fallon, pe un ton ferm. Lăsând la o parte aspectul financiar, analiștii m-au asigurat că, statistic vorbind, există extrem de puțini oameni dotați cu acel tip de profil parapsihic, care să poată fi stimulat cu mijloace chimice pentru a crea un dublu-talent funcțional.

— Statisticile n-au fost niciodată pasiunea mea. Există prea multe modalități de a le măslui.

— Alege și tu partea plină a paharului, spuse Fallon, cu o veselie cam amară. Mi-e limpede că faci progrese în îndeplinirea misiunii primite. Măcar acum știm că Lawrence Quinn e mort și că individul cu talent dublu pe care l-ai întâlnit în seara asta este probabil ucigașul.

— Mai știm, de asemenea, că „Umbra Noptii” a furat ceva de la Quinn, înainte de a-l lichida. Computerul, probabil. Barmanul de la club zicea că l-a văzut cu un laptop.

— Probabil că în el avea stocate toate observațiile cercetărilor lui sau, în fine, informațiile pe care intenționa să le vândă grupării „Umbra Noptii”, opină Fallon. Dar pesemne că a intervenit ceva. Tipii care au pus la cale uciderea lui Quinn și furtul laptopului nu au obținut ceea ce se așteptau să găsească, așa că au revenit în Oriana. Iar Raine Tallentyre este singurul nostru fir. Indiferent ce faci, să nu o scapi din ochi.

Zack auzi un clic și își dădu seama că discuția telefonică luase sfârșit. Își prinse telefonul de cureaua de la pantaloni, se opri și se uită la Raine, care ședea pe canapea și turna ceaiul cu o grație senzuală, care îi tăie respirația. O pasiune arzătoare pusese stăpânire pe el.

Vino-ți în fire, Jones. E încă prea devreme. Ai mai trecut prin asta și ai supraviețuit.

Raine puse ceainicul pe tavă și se uită la Zack cu un aer misterios.

— Ce-a avut Fallon de spus?

Zack se forță să se concentreze și izbuti să îi prezinte lui Raine un rezumat concis al comentariilor lui Fallon.

Motanii, ajungând la concluzia că joaca de-a plimbatul prin cameră se sfârșise, se îndreptară spre canapea și săriră pe perne, de o parte și de cealaltă a lui Raine. Zack și trecu degetele prin păr, încercând să se concentreze.

— Există și un lucru bun, totuși. Fallon nu consideră că trebuie să ne facem griji în legătură cu apariția prin Oriana a unui alt ins cu duble talente paranormale.

Raine duse cana la gură, ținând-o cu amândouă mâinile.

— Cum rămâne cu persoana care l-a ucis pe cel care te-a atacat?

— Da, probabil că ar trebui să ne facem griji în privința acesteia.

Zack își dădu seama că se holba la buzele ei. *Concentrează-te, Jones.* Începu să se foiască din nou prin cameră.

— Oricum, cel puțin deocamdată putem sta liniștiți.

Raine, care se pregătea să soarbă din ceai, avu o mică ezitare.

— De ce spui asta? întrebă ea.

— S-ar putea ca Fallon să aibă dreptate. E plauzibil ca „Umbra Noptii” să-l fi lichidat pe omul lor dublu-talent, din cauză că nu a fost în stare să mă lichideze el pe mine. Dar mai există o posibilitate. Poate că omul cu masca de schi a fost suprimat tocmai fiindcă

scăpase de sub control și risca să devină o problemă.

Raine reflectă câteva clipe la această ipoteză.

— Adică tu nu crezi că tipul primise ordinul să încerce din nou să te omoare în seara asta? Te gândești că acționa pe cont propriu?

— Tipul acumulase o energie extrem de violentă. Nu știu exact cum să-ți explic, dar am simțit că dorea să măucidă din motive pur personale. Nu avea detașarea specifică unui profesionist. Fallon crede că i se administrase o variantă a formulei, care e posibil să-i fi afectat sănătatea mintală.

Raine se înfioră.

— Rezultă din ceea ce mi-ai spus că, de-a lungul timpului, mulți dintre cei care au utilizat formula fondatorului până la urmă au înnebunit.

— Da.

— Îmi vine greu să cred că tatăl meu lucra în secret la ceva atât de periculos.

— Raine...

— Nu mă mai mir că, până la urmă, Consiliul i-a expulzat pe membrii familiei mele din Societatea Arcane și i-a trimis pe agenții J&J să dea foc laboratorului tatei, îl întrerupse ea, punând cana jos, cu un gest excesiv de meticulos.

Zack traversă încăperea și se opri în fața ei, de cealaltă parte a măsuței de cafea.

— Credeam că am fost foarte explicit când ți-am spus că membrii Consiliului l-au dat afară din Societatea Arcane *doar* pe tatăl tău, spuse el încetșor. Consiliul nu v-a expulzat pe tine și pe mătușa ta. Reține asta.

— De parcă noi două am mai fi avut de ales, după noaptea aceea când J&J a distrus totul, zise Raine, ridicând din umeri.

— Tu nu ai avut de ales, fiindcă erai prea mică. Nu același lucru se poate spune, însă, despre mătușa ta. Ea este cea care a luat decizia de a te crește în afara Societății și de a te priva de moștenirea ta.

— În locul ei și eu aș fi procedat la fel. Societatea și agenția J&J nu aveau cum să-i inspire prea multă încredere.

Ocolind colțul mesei, Zack se aplecă și o prinse pe Raine de încheieturile mâinilor, ridicând-o de pe canapea.

— Dar tu, tu ce părere ai?

— Nici mie Societatea sau agenția J&J nu ar trebui să-mi inspire prea multă încredere. Sunt două organizații care urmăresc niște scopuri foarte precise.

— Același lucru e valabil și pentru tine.

— Da.

— Bun, nu ai încredere în Societatea Arcane și nici în agenția J&J, spuse el. Dar în mine?

— Chiar contează? întrebă ea, privindu-l cu atenție.

— Da, contează, zise el, cu un timbru gutural și aspru, pe care l-ar fi dorit mult mai dulce.

— Am încredere în tine, spuse ea, oarecum surprinsă de propria ei afirmație. Ai fost onest cu mine, de când ne-am cunoscut.

Zack simțea că i se luase o piatră de pe inimă.

— OK, spuse el, impunându-și să îi elibereze mâinile. OK, mulțumesc.

— Dar tu ai încredere în mine?

— Da, răspunse el, fără să ezite.

— Chiar dacă știi că te ajut să afli ce urmărește „Umbra Noptii”, doar fiindcă am și eu motivele mele?

— Știu perfect ce te interesează. N-ai făcut din asta niciun secret. Ai fost onestă de la bun început.

— Și tu la fel, spuse ea, reșezându-se pe canapea. Hai să îți torn și ție din ceaiul meu special. Și, pe urmă, jucăm cărți.

Zack nu voia să stea jos. Simțea nevoia să se miște în continuare. Ceaiul și paștile nu-i puteau fi de vreun ajutor în seara aceea. Imaginile cu ultimele secunde din viața lui Lawrence Quinn erau încă prea vii, prea intense. Atacul omului cu masca de schi agravase problemele obișnuite, care apăreau după asemenea viziuni.

Știa că va avea o noapte grea și nu putea risca să-și amortească simțurile cu câteva pahare de whisky. Probabil că era mai bine nici să nu încerce să doarmă.

Raine turnă ceaiul și îi dădu ceșcuța.

— Poftim, bea un pic din asta.

Ca să-i facă pe plac, Zack goli jumătate din cană, dintr-o sorbitură. Aromele de plante, ușor astringente, nu erau dezagreabile, dar el nu credea că puteau avea vreun efect asupra

vedeniilor lui. Nu exista decât un singur lucru care i-ar fi putut distrage atenția de la scena morții, dar exact lucrul acela nu era disponibil pentru el în acea seară.

Raine luă cărțile de joc și începu să le împartă. Zack făcu efortul eroic de a se concentra, dar știa că era zadarnic. Minteia lui se ambiționa să sară nebunește de la imaginile unei morți iminente la nevoia furibundă de a trăi viața în cel mai primitiv mod cu putință.

— Apreciez efortul, dar nu va da roade.

— Simți că vei avea o noapte teribilă, așa cum ți se întâmplă după asemenea experiențe, nu?!

— M-am învățat deja. Nu-ți face griji pentru mine.

— Nici mie nu-mi este prea somn. După ce am văzut cum tipul acela a încercat să te omoare, nervii mei au rămas cam zdruncinați, ca să folosesc o metaforă nu prea dură. Și pe urmă, când i-am mai văzut și cadavrul în stradă...

Zack, care se pregătea să bea din ceai, rămase brusc cu cana în aer și întrebă:

— Dar de unde ai știut că tipul venea să mă omoare?

— Nu știu exact. A trecut foarte aproape prin spatele separeului unde stăteam. Am sesizat subit prezența lui. Cu o aură negativă. A fost ca și când aș fi privit, în spate, peste umărul tău, și aș fi văzut un tigru care se pregătea să sară la tine.

— Așa li se întâmplă vânătorilor când acumulează o energie violentă. Instinctul de animal de pradă devine predominant. Cei mai mulți oameni au capacitatea de a simți așa ceva, chiar dacă nu conștientizează acest lucru. Și, cu atât mai mult, o persoană cu facultăți paranormale ca tine percepe orice undă de energie, fără niciun fel de dificultate.

— Ești sigur că viziunile pe care le-ai avut în seara aceasta erau legate de moartea lui Lawrence Quinn? întrebă Raine, încetișor.

— Da.

— Și ești sigur, de asemenea, că ucigașul a fost omul cu masca de schi?

— Nu pot avea certitudinea, în această privință, dar pare ceva logic. Ultimul lucru pe care Quinn l-a văzut a fost un chip de om, pe care mintea lui panicată l-a interpretat drept un cap de mort. Două găuri în loc de ochi. Pot pune pariu că era, de fapt, o mască de schi.

— Fallon Jones crede, în continuare, că eu sunt cheia acestei probleme, spuse ea.

— Din păcate, sunt de acord cu el, spuse Zack, sorbind din ceai.

— Dar a trecut o lună de la moartea mătușii Vella. Nimeni n-a încercat să mă contacteze.

— Fallon consideră că au stat în expectativă, pândindu-te.

— De ce să mă pândească? întrebă ea, contrariată.

— Ia hai să ne gândim un pic, spuse el. Care a fost principala ta preocupare luna trecută?

— Adică, în afară de treburile firmei?

— Da.

— M-am ocupat de succesiunea averii mătușii mele. Este incredibil câte hârțoage poate presupune un deces.

— Corect.

— Și?

— Și înseamnă că Vella Tallentyre rămâne punctul central, zise el.

36

Avea un coșmar oribil.

Ieșind din întuneric, un cap de mort venea spre el. Niște găuri negre acolo unde ar fi trebuit să fie ochii. Rămăsese înmărmurit, cu degetele încleștate pe colțul metalic al lăzii de gunoi. Disperat, ar fi vrut să se răsucească și să o rupă la fugă, dar nu era în stare să se miște. Zadarnic ar fi încercat să scape, înspăimântătoarea arătare l-ar fi prins din urmă și l-ar fi doborât...

...Capul de mort se preschimbă în chipul frumos al Jennei, care îi zâmbea, cu brațele întinse spre el.

„Am fost perfectă pentru tine. Ce altceva ți-ai mai putea dori la o femeie? ”

Se trezi brusc din somn. Inima îi bubuia în piept. Tricoul de pe el era jilav din cauza nădușelii. Cu o smucitură, se ridică în capul oaselor, cu picioarele pe podea. Respira greu.

A fost doar un vis urât, cretinule. Potolește-te. Îți va trece. Nu e prima oară când ți se întâmplă. De ce te tot vaiți? Oricum, doar nu te așteptai să mai și dormi în noaptea asta.

Se uită la ceas. Trei fără douăzeci. Reușise să fure o oră și jumătate de somn. Din păcate, acum îi era mai rău decât înainte de a se culca. De fapt, era mai tensionat decât dacă ar fi rămas treaz toată noaptea.

Efectul ceaiului de plante fusese de scurtă durată. Ah, cât de sinistre erau coșmarurile astea blestemate.

O figură fantomatică și pală se materializă în pragul ușii.

— Zack?

Nu-l deranja să vadă acolo imaginea ei eterică, intangibilă, care se putea confunda cu una dintre viziunile lui, dar care părea un antidot la plâsmuirile morții. În schimb, timbrul vocii ei avusese un efect puternic asupra simțurilor lui deja încordate.

— Mă simt bine, spuse el, conștient de tonul lui aspru. Du-te înapoi la culcare.

— Te-am auzit prin perete. Ai țipat.

— Visele alea mizerabile, ca de obicei.

— Zack...

— Nu vreau să joc cărți, ce naiba! Du-te înapoi la culcare. Acum!

Splendid. Se repezise la ea, ca un cățeluș călcat pe coadă. Raine intră în cameră, se postă în fața lui Zack și își încolăci brațele în jurul gâtului lui.

— Nici eu nu mai am chef să mă joc, spuse ea. M-am dumirit în seara asta, când, sub ochii mei, ai fost la un pas de moarte.

— Raine, rosti el, cuprins de o dorință violentă. Te rog, nu face asta. Nu mă amăgi. Nu am nevoie de compasiunea ta.

Îl sărută, dar nu un sărut duios, tandru și liniștitor. Îl sărută cu patimă, cu buzele întredeschise, dându-i de înțeles că îl dorea, așa cum îl dorise și în seara aceea, la Shelbyville.

Valuri de energie senzuală – normală și paranormală – se revărsau fierbinți peste ei. Zack se simțea copleșit de intensitatea atracției sexuale care pusese stăpânire pe ființa lui. În aura puternică a voluptății, chiar și plâsmuirile spectrale ale coșmarului dinainte păreau să se stingă. Dar nu definitiv.

O trase pe Raine în jos, pe pat, acoperind-o cu trupul lui, fiindcă

avea nevoie să o simtă aproape de el. Talpa lui Raine alunecă lasciv în lungul piciorului lui. Mâna lui înșfacă partea din față a cămășii ei de noapte, intenționând să sfâșie țesătura fină din bumbac alb, dar năstureii plesniră și materialul se rupse. Raine rămase goală până la brâu. Zack își înfundă fața între sânii ei, savurând fierbințeala și parfumul pielii ei netede. Întinzând mâna în jos, Zack descoperi că, spre interior, coapsele lui Raine erau mai calde și chiar mai moi decât sânii ei. Mâna lui se mișcă în sus, de-a lungul coapsei; cămașa de noapte se boți, ridicându-se complet. Când degetele lui o atinseră în cel mai intim punct, Raine gemu de plăcere. Zack simți unghiile degetelor ei zgâriindu-l pe pielea spinării, pe sub tricou. Precis, a doua zi va avea urme, dar gândul acesta îl umplu de și mai multă voluptate.

Raine i se oferi toată. Când pătrunse în adâncul intimității ei, Zack constată că Raine nu era încă pregătită și vru să se retragă, dar ea își încolăci picioarele în jurul mijlocului lui, îndemnându-l să continue, să insiste, mai tare, mai repede, până când Zack nu se mai putu abține.

— *Raine!*

— Da, șopti ea, strângându-l puternic. Da, e în regulă. Îmi place să stai așa, să te simt în mine.

Sexualitatea descătușată în trupul lui spulberă instantaneu imaginile coșmarului și risipi energia negativă care se hrănise din ele. Orgasmul purificator păru să dureze o veșnicie. Când se termină, Zack se prăbuși pe pernă, lângă Raine, complet vlăguit. Știa că ea nu ajunsese la punctul culminant și și-ar fi dorit să îndrepte lucrurile, dar se simțea îngrozitor de obosit.

— Haide, somn ușor, îi șopti ea cu duioșie.

Ca prin vis, Zack simți cum Raine trăgea plapuma peste amândoi. Ultimul lucru de care își mai amintea, înainte de a fi adormit, era atingerea brațului ei, petrecut peste mijlocul lui.

Zack dormea.

37

Zack deschise ochii în lumina cenușie a unei dimineți umede. Se simțea relaxat și revigorat. Raine se mișcă lângă el.

— Cine a fost Jenna? întrebă ea, pe un ton blajin.

Senzația de relaxare și revigorare se evaporă într-o clipită. Timp de câteva secunde, Zack se gândi dacă nu era mai bine să o mintă. Dar până atunci nu o mințise niciodată. Nu, mai bine să afle adevărul. Raine avea dreptul să știe ce se întâmplase.

— Logodnica mea, răspunse el, acoperindu-și ochii cu brațul. A murit acum un an.

— N-am știut, zise Raine, mângâindu-l pe mână. Am crezut... dar nu contează. Îmi pare nespuse de rău.

Luându-și brațul de pe ochi, el își răsuci capul pe pernă, ca să se uite la Raine.

— Dar de unde știi de Jenna?

— Ai strigat în vis numele ei. Din cauza asta am și venit în camera ta, ca să mă conving că te simți bine.

Zack tresări nervos.

— Exact de-asta mi-a fost teamă. Jenna mi-a apărut într-un coșmar legat de Lawrence Quinn.

— Acum, înțeleg.

— Ce înțelegi?

— Inițial, când ai strigat numele ei, am crezut că Jenna, habar n-am cine putea fi, era probabil unul dintre răufăcătorii care te-au hărțuit în trecut. Nu mi-am dat seama că era o persoană atât de apropiată pentru tine.

Cu privirea pironită în tavan, Zack se pregătea să îi povestească totul.

— Acum un an și jumătate am făcut cunoștință cu Jenna prin intermediul agenției matrimoniale www-dot-arcanematch-dot-com. Este o agenție matrimonială pe care Societatea Arcane a înființat-o pentru a-și ajuta membrii să își găsească parteneri de viață potriviți. Relațiile personale pot fi problematice pentru persoanele cu abilități

parapsihice puternice.

— Am remarcat și eu asta, spuse Raine, pe un ton sec.

— Potrivit agenției *arcanematch*, Jenna părea femeia perfectă pentru mine. Și să fiu al naibii dacă nu părea adevărat.

Raine nu spunea nimic. Zack simți reacția ei involuntară de a se feri de el, retrăgându-se în propria-i zonă de securitate interioară.

— Jenna era foarte frumoasă, spuse el, decis să depene firul poveștii până la capăt. Dar era mult mai mult decât foarte frumoasă. Era deșteaptă. Foarte cultă. Părea să știe ce vreau, înainte ca eu însumi să-mi dau seama. Și asta tot timpul, în pat și în viața de zi cu zi.

— Am înțeles, îngăimă Raine, trăgându-și cearșaful până la bărbie.

— Familia mea și prietenii o considerau fermecătoare. Știa să fie sexy sau carnală sau splendidă sau jucăușă, după cum avea ea chef. Îi plăceau aceleași lucruri care îmi plăceau și mie, de la muzică până la mâncăruri și locuri de vacanță. Nu ne certam niciodată. Râdeam de aceleași lucruri. Nu se plângea niciodată când se întâmpla să mă obsedeze vreun caz, zile sau săptămâni în șir. Jenna era întotdeauna...

— Perfectă, interveni Raine, pe un ton neutru.

— Da. Ea și maică-mea plănuiau nunta perfectă. Și o lună de miere la fel, adică perfectă. Îmi spuneam în sinea mea că ar fi trebuit să fiu cel mai fericit bărbat de pe fața pământului. Dar nu era așa.

— Perfecțiunea nu era suficientă pentru tine? remarcă Raine, pe un ton deja agasat.

— La naiba, totul era prea perfect, spuse Zack, uitându-se în ochii ei. Am conchis până la urmă că Jenna era prea desăvârșită pentru a fi autentică.

— Ai încercat să-i găsești cusururi femeii perfecte?

— Da.

Raine se ridică în capul oaselor, fără să-și descleșteze degetele de pe cearșaf.

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Fiindcă la un moment dat am conștientizat că nu o iubeam pe femeia pe care toată lumea o socotea perfectă pentru mine și trebuia să aflu ce nu era în regulă.

— Cu ea?

— Nu, zise el. Cu mine.

— Și?

— Am început să cercetez trecutul ei impecabil. Când am trecut dincolo de datele din computere, am ajuns, în sfârșit, să identific niște găuri în acea tramă a perfecțiunii. Inițial, m-am gândit că Jenna tănuise, pur și simplu, niște lucruri.

— Și ai luat asta drept un semn bun?

— Poți să mă crezi sau nu, dar am simțit că mi se luase o piatră de pe inimă, la gândul că poate era și ea tot om.

— Dar ce s-a întâmplat după aceea? insistă să afle Raine, care fără să vrea era din ce în ce mai fascinată de povestirea lui.

— Am fost precaut, însă Jenna era înzestrată cu un talent intuitiv superior. A început să suspecteze că aveam dubii în privința ei și a devenit foarte îngrijorată.

— Te-a înfruntat?

— Se poate spune și așa. A încercat să mă otrăvească.

Raine îl privi stupefiată.

— Vorbești serios?

— Ceea ce m-a salvat a fost talentul meu para-psihic. Jenna a pus otrava într-o sticlă conținând whisky-ul meu preferat, din care beau când vedeniile devin efectiv oribile.

— Și cum ai descoperit otrava înainte de a bea din sticlă?

— În seara aceea, Jenna a fost cea care a scos sticla din bufet. Gesturile ei mi s-au părut cumva ciudate. În timp ce mă uitam la ea cum turna whisky-ul în pahar, mi-am dat seama brusc că vrea să mă omoare.

— Ce îngrozitor. Nici nu știu ce să spun, pe cuvânt, murmură Raine, încruntată. Și ce s-a întâmplat când ai refuzat să bei din paharul cu whisky?

— Parcă a înnebunit subit. Nu știu altfel cum aș putea descrie reacțiile ei. S-a repezit la mine, gata să-mi scoată ochii cu unghiile. Zbiera neconținut că ea e femeia perfectă pentru mine. Într-un final, am reușit să o imobilizez. Am apelat la unul dintre doctorii Societății Arcane, care a tras concluzia că Jenna suferise un fel de criză psihotică. Am internat-o într-o clinică privată, administrată de Societatea Arcane.

— Bun, și pe urmă?

— După două zile a fost diagnosticată oficial drept nebună. Deși era supravegheată permanent, pentru eventualitatea în care ar fi încercat să-și pună capăt zilelor, Jenna a reușit să se sinucidă.

Raine căscase ochii mari, îngrozită.

— Spuneai că această alunecare fulgerătoare în starea de alienare este tipică pentru persoanele dependente de formulă, când sunt private brusc de drogul respectiv.

— Exact.

— Zack, vrei să spui că puțin a lipsit să fii otrăvit de un membru al grupării „Umbra Noptii”?

— „Umbra Noptii” nu urmărea să mă otrăvească, spuse el, calm. Intenția lor era ca Jenna să se mărite cu mine.

Raine se luminează la față, când înțelese adevăratul substrat al întâmplărilor povestite de Zack.

— Sigur că da. Dacă ar fi reușit să căsătorească un agent de-al lor cu un membru al familiei Jones, ar fi avut spionul ideal.

— Gruparea „Umbra Noptii” pusese la punct o acoperire aproape perfectă pentru Jenna și izbutise să spargă fișierele din computerul agenției matrimoniale, pentru a introduce acolo datele măsluite de ei. În plus, au reușit să intre și în baza de date genealogice ale Societății Arcane, pentru a ticlui o istorie solidă a familiei ei.

— Cum au știut cei de la „Umbra Noptii” să conceapă femeia perfectă pentru tine? întrebă Raine.

— Au intrat în dosarele agenției matrimoniale și au furat profilul meu din baza de date. După aceea, au construit un profil pentru Jenna, care părea aproape sută la sută compatibil. Jenna a fost aleasă nu doar fiindcă era foarte frumoasă, ci și pentru că putea fi o actriță excelentă. Totodată, era înzestrată cu un talent intuitiv superior, exact ca mama mea. I-au exacerbat facultățile naturale cu ajutorul formulei.

— Și au făcut din ea femeia perfectă, șopti Raine.

Zack își puse brațul sub cap.

— Până când a încercat să mă otrăvească. E uimitor cum un fleac ca acesta poate distrage o relație altminteri ideală.

— Probabil că unii bărbați sunt veșnic nemulțumiți, remarcă ea

pe un ton glumeț, care îl făcu pe Zack să se mai detensioneze.

— Bine, așa sunt eu, cusurgiu, îi dădu el dreptate.

— Ziceai că a încercat să te omoare, fiindcă i-a fost teamă că începuseși să intri la bănuieli?

— Da.

— Dar ce rost mai avea? Dacă planul eșuase, de ce să mai riște ucigând un Jones? Știa, probabil, că agenția J&J și Consiliul nu ar fi avut liniște, până nu o prindeau.

— Jenna era disperată. Ți-am mai spus, eșecul este o noțiune inacceptabilă pentru membrii grupării „Umbra Noptii”. Otrava folosită de ea ar fi imitat efectele unui atac de cord. Spera că, dacă așa fi murit din cauze naturale, superiorii ei nu ar fi considerat-o vinovată.

— Ce duri sunt tipii!

— Foarte duri.

Raine își trase genunchii până sub bărbie și își înfășură brațele în jurul lor.

— Dar toată lumea din Societatea Arcane știe ce s-a întâmplat între tine și Jenna?

— Nu. Întreaga afacere a fost mușamalizată de către Maestru, Consiliu și J&J. Versiunea oficială este că logodnica mea s-a sinucis.

— Ceea ce corespunde adevărului, spuse Raine.

— Oarecum. Din punctul meu de vedere, „Umbra Noptii” și-a ucis propriul agent.

— Ai scăpat ca prin urechile acului, Zack, spuse Raine, privindu-l cu tandrețe.

— Nici perfecțiunea nu este infailibilă, zâmbi el, sumbru.

— Și chiar nu ai iubit-o deloc?

— Am fost fascinat de ea, pentru o vreme, recunosc eu. Dar, în cele din urmă, a trebuit să accept că lipsea, totuși, ceva.

— Toată experiența aceasta ți-a zdruncinat cumva încrederea în propriile forțe, așa-i? Te-a pus pe gânduri în privința capacităților intuiției tale.

— Da.

Raine dădu din cap, înțeleghătoare.

— La un nivel mult mai puțin dramatic am pățit-o și eu după scandalul cu Bradley. Și acum mă mai întreb cum de am putut să-mi

bag în cap că el era bărbatul perfect.

— Și ești sigură că nu e așa? spuse el, prinzând-o de încheieturile mâinilor.

— N-am nici cel mai mic dubiu, surâse ea.

Zack o împinse ușor la loc, pe pat, și se propti într-un cot.

— La fel zic și eu, se auzi glasul lui.

Zack se lungi lângă trupul ei fierbinte. Făcu dragoste cu ea, în lumina proaspătă a zorilor, cu mișcări lente, savurând plăcerea de a vedea pasiunea care explodase în ochii ei. Când Raine deveni ca un foc viu în brațele lui, Zack pătrunse adânc în intimitatea ei. Raine își încolăci picioarele în jurul lui, iar dormitorul se umplu dintr-odată de energia efervescentă a vieții.

38

Au mâncat zmeură proaspătă, cu pâine integrală prăjită și unt de arahide. Zack și-a făcut cafea. Raine și-a pregătit ceaiul și a tras concluzia, în sine, că fusese una dintre cele mai minunate gustări din viața ei, dacă nu chiar cea mai bună. Știa că va păstra ca pe o comoară în inima ei amintirea tandreței și a intimității care umpluseră bucătăria.

— Știi, spuse Zack, mestecând o bucățică de pâine. Cred că aș putea să mă obișnuiesc cu untul de arahide la micul dejun.

Și, în mod cert, Raine ar putea să se obișnuiască să-l vadă așezat la masă, în fața ei. Un val de nostalgie trecu susurând peste ea. *Lasă visele.*

După un ceas, exact când Raine băgase în mașina de spălat farfuriile de la micul dejun, se auzi soneria de la ușă.

— Răspund eu, spuse Zack, punând pe masă cana de cafea. Cred că e Mitchell. O fi auzit de incidentul de-aseară, de la club.

Raine se îndreptă de spate, un pic contrariată.

— Dar parcă zicea că intenționa să se ducă azi la Shelbyville, cu mașina.

— Poate s-o fi răzgândit.

Robin și Batman pășeau veseli în urma lui Zack, nerăbdători să

participe la un nou joc.

Raine auzi deschizându-se ușa de la intrare și pe Zack, care saluta pe cineva. Apoi, auzi o voce de femeie, cu un timbru fermecător și vivace.

— Oh, ce drăguț, spunea femeia, cu multă căldură în glas. Ador pisicile.

Femeia intră în living. O tipă minionă, îmbrăcată în niște jeansi negri, foarte strâmți, cizme cu tocuri înalte și un pulover negru cu guler rulat stătea de vorbă cu Zack. Fardată cu gust, avea trăsături delicate și ochi vioi. Chipul ei era încadrat de o coamă rebelă de bucle șatene. Piatra mare, turcoaz, atârnată la gâtul ei pe un lăntișor de argint, reflecta culoarea ochilor ei.

— Cassidy Cutler, îi spuse ea lui Raine, înainte ca Zack să apuce să o prezinte.

Și, fluturând din mână spre o femeie care rămăsese în spatele ei, adăugă:

— Și ea este asistenta mea, Niki Plumer.

— Îmi pare bine de cunoștință, domnișoară Tallentyre, zise Niki Plumer, uitându-se cam neliniștită la Robin și la Batman.

Niki era mai înaltă decât Cassidy și cu câțiva ani mai mare. Probabil că avea vreo treizeci și șase sau treizeci și șapte de ani. Taiorul cu pantaloni, pe care îl purta, părea cam șifonat. Ochii ei negri erau încadrați de ramele din baga ale ochelarilor. Ținea strâns în mână o servietă de piele, care părea foarte grea. Chipul ei afișa un aer de veșnică tracasare.

Raine îi luă în brațe pe Batman și pe Robin.

— Îi duc în bibliotecă, spuse ea.

— Oh, te rog, nu te deranja din cauza pisicilor, se grăbi Cassidy să spună.

— Vin imediat înapoi, o liniști Raine.

Niki îi aruncă o privire înduioșător de recunoscătoare.

Ieșind din cameră, Raine porni pe hol, ținând în brațe pisicile, care nu păreau deloc încântate de ostracizarea lor.

Când reveni în living, le găsi pe Cassidy și Niki instalate pe canapea.

— Mă duc să aduc cafea, spuse Zack.

Cassidy se întoarse spre Raine.

— Bradley mi-a povestit atâtea despre tine, spuse ea. Sunt extrem de emoționată să te întâlnesc. N-am mai stat de vorbă niciodată cu o persoană parapsihică autentică. Bradley spune că faci niște lucruri uluitoare când te afli la locul unei crime.

Cu coada ochiului, Raine îl văzu pe Zack apărând din bucătărie. Știa că Zack făcea eforturi considerabile pentru a-și ascunde amuzamentul. Preferă să-l ignore și adoptă o atitudine similară și față de remarcile lui Cassidy.

— Ce pot face pentru tine? întrebă ea, păstrând un ton egal și rece.

— Te rog să mă scuzi că am venit așa, neanunțată, spuse Cassidy. Cum i-am spus deja domnului Jones, sper că nu v-am întrerupt de la micul dejun. M-am încumetat să vin aici devreme, fiindcă am vrut să te prind înainte de a apleca la serviciu. Bradley mi-a spus că deții un magazin de închiriat costume de bal mascat, aici, în oraș.

— Vrei să te ajut la cartea pe care o scrii despre Bradley, spuse Raine.

Cassidy nu părea nicidecum descumpănită de afirmația ei tranșantă.

— Da, așa e, spuse ea, adoptând un ton mai oficial. Mai mult chiar, sunt pregătită să te recompensez pentru această colaborare, spuse ea, arcuindu-și sprâncenele cu un aer oarecum dezaprobator. Înțeleg că Bradley nu te-a răsplătit niciodată pentru ajutorul pe care i l-ai dat la rezolvarea acelor cazuri mai vechi.

— Nu am făcut-o pentru bani, preciză repede Raine.

— Evident. Dar eu cred că, atunci când cineva îți face un serviciu, acea persoană merită o răsplată bănească. Și, te rog să mă crezi, ținând seama de avansul pe care agentul meu l-a obținut pentru această carte, îmi pot permite să te plătesc pentru colaborarea la acest proiect.

— Sunt cam ocupată în clipa de față, domnișoară Cutler.

— Înțeleg. Bradley mi-a povestit că ai avut, de curând, un deces în familie. Primește, te rog, condoleanțele mele.

— Mulțumesc.

Cassidy își împreună mâinile în poală și se uită la Raine cu un aer foarte grav.

— Am înțeles, de asemenea, că îți folosești talentele parapsihice

nu pentru bani, ci fiindcă simți că ai răspunderea de a ajuta familiile victimelor să poată trece mai ușor peste durerea pierderii suferite. Tot ce îți cer este să îl ajuți pe Bradley, care vrea să redea liniștea sufletească familiei Dellingham. Tu ești singura persoană care are puterea de a face acest lucru.

Încearcă să joace cartea vinovăției, fir-ar să fie, se gândea Raine.

— Din păcate, nu am timp în această perioadă, spuse ea, simțind că nu avea un ton prea convingător.

O indignare legitimă păru să pună stăpânire pe Cassidy, care, cu licăriri metalice în ochi, ridică bărbia și își îndreptă umerii.

— Iată, în mod regretabil, exact ce le-a fost dat să audă celor din familia Dellingham de la organele legii, în ultimii cinci ani, Raine. Ai de gând să le spulberi speranțele din nou?

Raine izbuti să iasă din transa vinovăției.

— Rămăsesem, parcă, la partea în care îmi spuneai că vrei să scoți o grămadă de bani de pe urma acestei cărți, nu-i așa? De fapt, acesta este adevăratul motiv al prezenței tale aici.

— Nu voi nega faptul că scot bani frumoși din cărțile mele, spuse Cassidy, subțindu-și buzele. Dar nu acesta este motivul pentru care le scriu. Aș fi scris romane polițiste bazate pe ficțiune, și nu pe relatări ale unor crime adevărate, dacă m-ar fi interesat doar banii. Scriu aceste cărți exact din același motiv pentru care tu colaborezi cu Bradley. Simt și eu nevoia de a readuce în memorie victimele uitate.

Un alt val de vinovăție o cuprinse pe Raine.

— Îmi pare rău, spuse ea. N-am vrut să insinuez că nu te-ar interesa și latura umană a acestor cazuri.

Trăsăturile lui Cassidy se mai îndulcira.

— Mai există un motiv pentru care fac ceea ce fac. Noi, ca membrii ai societății, avem datoria să analizăm comportamentul criminalilor și să găsim căile necesare pentru a-i putea identifica și izola pe psihopați, înainte ca aceștia să-și măcelărească victimele. Știi ce efect a avut asupra acelei familii uciderea Lyndei Dellingham? Bieții oameni au rămas absolut zdruncinați.

— N-am spus că nu ai vocația de a scrie despre crimele adevărate, se grăbi Raine să precizeze.

La naiba, simțea presiunea, la fel cam ca atunci când Bradley încercase să o convingă să îl ajute.

— Voi fi sinceră, zise Cassidy. Nu voi pretinde că nu am fost sceptică, atunci când Bradley mi-a povestit cum susții tu că ești paranormală. Și nu mă poți blama pentru asta. În branșa mea, întâlnesc o sumedenie de impostori. De fapt, am și scris o carte despre un parapsihic farsor.

— *Viziuni crude*, spuse Raine.

Cassidy clipi de câteva ori, vizibil încântată.

— Ai citit-o?

— Da.

Într-adevăr, Raine citise cartea, în speranța de a găsi un personaj asemănător ei, un om cu care să se poată identifica. Dar eroul din carte, înzestrat cu niște facultăți, chipurile, paranormale, nu era decât un impostor.

— Ei bine, atunci înseamnă că înțelegi ce reacție am avut eu, când Bradley mi-a povestit despre capacitatea ta de a auzi voci, pe care simțurile celorlalți nu le pot percepe, spuse Cassidy. Bradley încearcă să se convingă singur că, de fapt, tu ai doar un simț de observație cu totul excepțional, grație căruia, când te afli în locul unde s-a comis o crimă, reușești să sesizezi niște detalii infime, care altora le scapă. Eu cred, însă, că talentul tău este autentic, Raine, și de aceea vreau să scriu despre tine și despre aptitudinile tale extraordinare. Vreau să vă urmăresc în acțiune pe tine și pe Bradley, pentru a putea relata despre felul cum i se face dreptate familiei Dellingham.

— N-ai înțeles, spuse Raine. Pentru nimic în lume nu mi-aș dori ca numele meu să apară în vreo carte.

Cassidy se îmbună vizibil.

— Respect acest lucru. Ți promit că voi folosi un pseudonim.

— Nu cred în eficiența acestei soluții. Autorilor de jurnale pe Internet sau tabloidelor le-ar fi foarte ușor să ghicească identitatea mea.

Cassidy se aplecă în față, adoptând un ton persuasiv:

— Te asigur că îți voi păstra anonimatul. Ai încredere în mine. Întotdeauna am protejat identitatea surselor mele.

— Nu, spuse Raine. Îmi pare rău, dar nu doresc să mă implic în acest proiect.

Pentru prima oară, Cassidy schiță un gest de enervare. Raine

sesiză îngrijorarea pe care i-o provocase lui Niki această imperceptibilă schimbare de dispoziție a scriitoarei. Niki o urmărea jenată pe șefa ei.

Bătând darabana cu degetele pe perna de pe canapeaua tapițată în piele neagră, Cassidy o fixa pe Raine cu o privire fermă.

— Bradley este problema, nu-i așa?

— Nu, spuse Raine.

— Înțeleg, mormăi Cassidy, aruncând repede o privire spre Zack. Bradley mi-a povestit cum ai interpretat greșit prietenia lui, luând-o drept mai mult decât era în realitate. Nu te frământa pentru asta. Se mai întâmplă.

Aruncând o privire spre ceasul de la mână, Raine sări în picioare.

— Am să te rog să mă scuzi, dar acum trebuie să plec la magazin. Succes la cartea pe care vrei să o scrii.

Cassidy nu vădea nici cea mai mică intenție de a se ridica de pe canapea. Niki începea să se impacienteze de-a binelea. Clipind de câteva ori, își dresе glasul și spuse:

— Ăăă, domnișoară Cutler, poate n-ar strica să plecăm și noi. Nu uitați că trebuie să sunați la agenția literară, la ora nouă.

Cassidy mai șovăi câteva secunde, vizibil agasată. Raine se gândea dacă să nu o dea afară de-a dreptul. Nu i-ar fi fost deloc greu, ținând seama că, în comparație cu Cassidy, avea avantajul taliei și al greutateii corporale. Cassidy înțelese, în cele din urmă, cât de jenantă devenise situația. Fără tragere de inimă, se ridică în picioare și, întinzând o mână spre Niki, ordonă cu bruschețe:

— O carte de vizită.

Deschizând grăbită servieta de piele, Niki scoase dinăuntru o cutiuță aurită, din care extrase o carte de vizită, pe care o puse în palma lui Cassidy. Aceasta îi înmână lui Raine cartea de vizită.

— Aș vrea să te mai gândești la asta, Raine. Indiferent de statutul relațiilor voastre personale, tu și Bradley aveți o excelentă colaborare profesională, care vă permite amândurora să vă aduceți o contribuție unică la înfăptuirea justiției. Păstrează, te rog, cartea mea de vizită. Când te vei simți pregătită să iei în considerare oferta mea, sună-mă la acest număr. Este telefonul meu celular.

Raine luă cartea de vizită. I se părea cea mai rapidă modalitate de a o face pe Cassidy să plece de-acolo. Zack era deja în vestibul și

deschidea ușa. Cassidy trecu repede pe lângă el, ieșind din apartament. Cu un aer încurcat, Niki schiță un rictus spre Raine și porni pe urmele lui Cassidy.

Zack închise ușa și se uită la Raine.

— Iată o femeie foarte hotărâtă.

— Crede că motivul pentru care nu vreau să o ajut la realizarea proiectului este ceea ce s-a întâmplat între mine și Bradley, spuse ea.

— Știu.

— Dar nu e deloc așa. Pur și simplu, nu vreau să risc ca numele meu să apară cumva în cartea ei.

— Nu ai încredere în ea că ți-ar păstra anonimatul, așa cum ți-a promis?

— Exact. Identitatea mea ar ieși la iveală, imediat ce va apărea un curios care să-și pună întrebări pe Internet sau în presă.

— Instinctul îmi spune că ai dreptate.

Uitându-se la el, Raine zise:

— Care este următorul pas în investigația ta?

— Păi, în primul rând, astăzi nu te duci la serviciu. Presupun că Pandora se poate descurca și singură la magazin.

— Da. Și ce vom face?

— Cred că e timpul să stăm de vorbă cu ultimele persoane care au văzut-o pe Vella Tallentyre în viață.

39

Doctorul Baxter Ogilvey, directorul Spitalului de Psihiatrie St. Damian, o privea pe Raine peste suprafața mare a biroului pe care se aflau teancuri înalte de dosare, documente și reviste. Pe parcursul anului în care Vella fusese pacienta acestei clinici, Raine ajunsese să îl simpatizeze și să îl respecte pe doctorul Ogilvey.

Deși Baxter Ogilvey era un om plin de compasiune, asupra căruia își puseseră amprenta toți anii în care practicase medicina tradițională și psihiatria, Raine știa că el nu bănuise niciodată adevărata natură a bolii mentale de care suferise Vella. Nu ar fi putut înțelege pe deplin patologia ei, decât dacă ar fi avut

convingerea că Vella era înzestrată cu simțuri paranormale. Dar Raine știa că doctorul nu ar fi fost niciodată capabil să facă acel salt. Ogilvey considerase că afirmația Vellei că ar auzi voci în mintea ei nu era decât un simptom al maladiei care o afecta.

Cu toate acestea, felul în care o tratase pe Vella, care reprezentase probabil unul dintre cele mai neobișnuite și mai provocatoare cazuri din cariera lui de medic, denotase în mod surprinzător un spirit deschis și receptiv. Tratamentul prescris avusese în vedere aspecte multiple, atât de natură nutrițională, ca de pildă vitaminele, cât și o medicație psihotropă de ultimă oră, la care se adăugau terapia conversațională tradițională și, mai ales, o ambianță liniștită. Raine știa că doctorul Ogilvey merita toată recunoștința ei. Medicul făcuse ceea ce ea, Gordon și Andrew nu reușiseră să realizeze niciodată până atunci, oferindu-i Vellei pacea afectivă și mentală, care îi lipsise ani de-a rândul.

Deși fusese surprins vizibil în momentul în care Raine și Zack intraseră în cabinetul lui, doctorul avusese amabilitatea de a-și exprima încă o dată condoleanțele lui.

— Înțeleg că pierderea suferită este încă vie în sufletul dumneavoastră, îi spuse Ogilvey lui Raine, cu palmele împreunate pe birou, studiind-o prin ochelarii lui cu rame aurii. Uneori, ajungem să căutăm răspunsuri acolo unde nedumeririle de acest fel nu și-au găsit niciodată rezolvarea, cel puțin la nivelul medicinei. Poate că ar fi recomandabil să beneficiați de o consiliere religioasă sau spirituală.

— Prezența noastră aici nu urmărește aflarea unor asemenea răspunsuri, preciză repede Raine. Ne interesează mai mult ceea ce s-a întâmplat în seara când mătușa mea a murit.

Ogilvey părea deja neliniștit.

— Din câte mi-amintesc eu, ați solicitat și vi s-a pus la dispoziție o copie a fișei medicale a mătușii dumneavoastră.

Uitându-se atent la el, Zack interveni în discuție:

— Știm că Vella Tallentyre a suferit un stop cardiac, cu puțin timp înainte de miezul nopții. Mai știm, de asemenea, că s-au făcut încercări asidue de resuscitare, care au eșuat. Nu punem la îndoială cauza morții sau eforturile personalului dumneavoastră medical de a o readuce la viață.

— Atunci, ce doriți de la mine? se încruntă Ogilvey, contrariat.

— Am vrea să discutăm cu membrii personalului medical care au intrat în contact cu Vella, pe parcursul celor douăzeci și patru de ore dinaintea morții ei, spuse Zack.

Raine sesizase tonul tăios al vocii lui, care nu se explica doar prin faptul că Zack își luase în serios rolul de detectiv particular. Ca și ea, Zack percepea acut haosul învolburat al energiei psihice impregnate în zidurile încăperii. Asemenea tuturor spitalelor, și St. Damian absorbise acea aură paranormală degajată de spaima, anxietatea, furia, durerea și alienația pacienților și ale rudelor acestora, care se perindaseră pe-acolo de-a lungul anilor. Energia parapsihică își pusese amprenta asupra locului.

Tonul lui Zack îl făcu pe Ogilvey să se crispeze.

— Doar nu vă așteptați să fiu de acord ca membrii personalului meu medical să fie supuși la un interogatoriu de către un detectiv particular?! Dacă suspectați o crimă produsă prin neglijență, atunci trebuie să vă conformați unei anumite proceduri legale.

— Nu, interveni Raine, de teamă că un răspuns din partea lui Zack l-ar fi putut alarma și mai mult pe Ogilvey. Nu despre asta este vorba. Înțelegem că aveți obligația de a vă proteja angajații. Dar, așa cum vă dați seama, probabil, în ultima lună m-am ocupat de succesiunea averii mătușii mele și, treptat-treptat, au apărut o serie de întrebări.

Ogilvey o urmărea acum cu un aer precaut și grav. Raine intuia impulsul lui de a apela la un avocat. În ritmul acesta, exista riscul ca în scurt timp ea și Zack să fie rugați să plece.

— Presupun că veți fi în măsură să dați un răspuns la singura întrebare importantă care ne frământă, spuse Zack. A primit Vella Tallentyre vizite în ziua morții ei?

Ogilvey ezita, cuprins de dubii.

Raine se aplecă în față, adresându-i-se pe un ton insistent:

— Vă rog frumos, domnule doctor Ogilvey. Este ceva foarte important. Știu că păstrați evidențe stricte. Din câte cunosc eu, în anul în care mătușa mea a fost internată aici, la Spitalul St. Damian, singurele persoane care au venit la ea, în afară de mine, au fost Gordon Salazar și Andrew Kitredge. Mai știu, de asemenea, că de fiecare dată a trebuit să semnăm într-un registru și să ne legitimăm.

— Familia are dreptul să știe dacă pacienta a mai primit și alți vizitatori, completă Zack, pe un ton calm, dar autoritar.

Ogilvey încleștă maxilarele, dar încuviință din cap, cu o mișcare scurtă.

— Da, vă pot furniza aceste informații, spuse el, apăsând pe butoanele interfonului de pe birou. Doamnă Thomas, vreți, vă rog, să îmi aduceți lista tuturor vizitatorilor care au venit să o vadă pe Vella Tallentyre în data de douăzeci a lunii trecute?

— *Imediat, domnule doctor Ogilvey.*

La scurt timp după aceea, secretara intră în cabinet, ținând în mână o foaie de hârtie tipărită la imprimantă.

— Asta doreți, domnule? spuse ea, înmânându-i hârtia.

Încruntându-și sprâncenele cărunte, doctorul aruncă o privire pe foaia de hârtie, după care îi mulțumi secretarei, care ieși, închizând ușa în urma ei. Raine observă că Ogilvey studia concentrat foaia de hârtie.

— Am fost plecată din oraș în data de douăzeci, spuse Raine. Știu, însă, că Gordon a trecut pe-aici, câteva minute, pe la ora prânzului. Mai figurează și altcineva pe lista aceea?

— Da, spuse Ogilvey, fără să se obosească să-și ascundă uimirea.

Zack nu avusese nicio tresărire, însă Raine simți zvâcnirea subită a aurei lui parasenzoriale. Probabil că și el sesizase ceva similar venind dinspre ea, se gândi Raine, conștientă că degetele ei se încleștaseră cu putere pe brațele de lemn ale fotoliului.

— Cine a fost vizitatorul? se forță ea să întrebe cu calm.

— Nicholas J. Parker. S-a prezentat drept un *prieten* de-al pacientei.

Raine simți o pulsație neplăcută în stomac.

— Din câte știu eu, mătușa mea nu cunoștea nicio persoană cu numele de Parker.

— Sunteți sigură că erați la curent cu toate persoanele pe care le cunoștea mătușa dumneavoastră? întrebă Ogilvey, arcuindu-și sprâncenele.

Primul ei impuls fusese să răspundă „da”. Apoi, își aminti că, până de curând, nici nu știuse măcar că Vella trăise o aventură pasională cu Wilder Jones, cândva demult.

— Nu, admise ea. Dar pot să-i întreb pe Gordon și pe Andrew.

Poate că ei își amintesc dacă a existat în trecutul ei cineva cu numele de Parker.

— La ce oră a venit și când a plecat acest Nicholas J. Parker? întrebă Zack.

Ogilvey consultă lista.

— A semnat în registru, când a venit, la ora trei și jumătate după-amiaza, și a plecat după patruzeci de minute.

— Unde a avut loc vizita – în rezerva mătușii mele sau în unul dintre saloane? întrebă Raine, pe un ton încordat.

— Asta nu reiese din lista aceasta, spuse Ogilvey, punând jos foaia de hârtie, cu un aer hotărât. Dar sunt convins că unul dintre cadrele medicale își amintește acest lucru, având în vedere că orice vizitator, în afară de dumneavoastră, domnul Salazar și domnul Kitredge, ar fi constituit o întâmplare neobișnuită.

— V-aș fi recunoscător dacă ați cere subalternilor dumneavoastră o descriere a acestui domn Parker, spuse Zack.

Ogilvey încuviință dând din cap, formă un număr de telefon și discută cu cineva, pe un ton oficial. Raine aștepta, conștientizând acut bătăile rapide ale pulsului ei. După o scurtă conversație susținută mai mult de către interlocutorul de la capătul firului, Ogilvey puse receptorul la loc. Nu părea deloc încântat.

— Nicholas J. Parker s-a întâlnit cu Vella Tallentyre în camera ei, spuse el.

— Numărul 315, rosti Raine, încordându-și brațele rezemate pe colierele fotoliului. Era o rezervă specială. Vellei nu-i plăcea să plece de-acolo. Trebuia s-o ademenești cu ceva, ca să o convingi să iasă din camera ei. Spunea că se simțea în siguranță acolo.

— Da, zise Ogilvey. Oricum, cei doi au rămas singuri în cameră, aproape pe toată durata celor patruzeci de minute ale vizitei. Totuși, întrucât Parker era un personaj necunoscut pentru personalul nostru medical, unul dintre infirmieri a găsit un pretext de a intra de vreo două ori în cameră, pentru a se asigura că Vella nu era agitată sau tulburată.

— Probabil că îl cunoștea pe Parker, spuse Raine, contrariată de angajarea misterului. Altminteri, mă îndoiesc că i-ar fi permis să stea atât de mult. Vella nu se simțea bine în prezența străinilor.

— Nu, spuse Ogilvey. Nu îl cunoștea. Când infirmierul l-a

condus pe Parker în cameră și i-a spus Vellei că avea un vizitator, aceasta a început să obiecteze. Atunci, Parker a informat-o că fusese coleg cu fratele ei la un laborator de cercetare. Așa se face că Vella i-a permis să rămână.

Raine simți o gheară în piept.

— Vasăzică Parker îl cunoștea pe tata?

— Asta a pretins el față de mătușa ta, spuse Zack. E posibil să fi mințit pentru a avea posibilitatea de a sta singur cu ea, timp de câteva minute.

Raine scutură din cap, uluită.

— Oricum ar fi fost, întrebarea rămâne. Ce motiv a avut să apară ca din senin după atâția ani?

— Regret că nu pot răspunde la asta, zise Ogilvey, profund preocupat. Din păcate, nu am decât o descriere foarte sumară, spuse el întorcându-se spre Zack. Infirmierul spune că Parker era un bărbat de talie mijlocie, la vreo patruzeci și ceva de ani, pleșuv și surescitat.

— Surescitat? repetă Zack, pe un ton rece, dar curios.

— Da, acesta este cuvântul folosit de infirmier. Deduc că Parker era un tip nervos.

— Dar infirmierul își amintește cum era îmbrăcat Parker? întrebă Zack.

— Vestimentația lui nu avea nimic demn de reținut, se pare. Infirmierul ține minte că Parker purta ochelari, dar asta e tot, spuse Ogilvey, răsufând lung. Privind acum retrospectiv, continuă el, uitându-se la Raine, vizita aceasta pare cumva ieșită din comun. Pot să vă asigur, însă, că Parker a fost permanent supravegheat, iar faptul că a rămas atât de mult timp aici s-a datorat deciziei mătușii dumneavoastră.

— Vă mulțumesc, rosti Raine, încetisor.

— Pot să vă mai spun ceva, zise Ogilvey, cu un aer grav. O informație care e posibil să vă mai liniștească un pic. Infirmierul m-a asigurat că, după plecarea lui Parker, Vella părea obosită, dar foarte calmă. Mai toată după-amiaza și seara a moțăit. Și-a luat medicamentele uzuale la ora zece și a adormit aproape imediat.

— Și peste o oră și patruzeci și cinci de minute, a murit din cauza

unui atac de inimă, spuse Raine.

Zack își încrucișă brațele peste volan, studiind clădirea și terenul din jur, prin burnița cenușie de afară. Simțea cum enigma cazului începea să se risipească, ca atunci când piesele dispartate ale unui puzzle încep să își găsească locul potrivit. Lipseau încă niște bucățele pentru ca ansamblul să poată fi reconstituit în totalitate, dar aveau să apară și acestea cât de curând. Zack era sigur că așa va fi.

— Descrierea lui Parker nu a fost foarte precisă, însă, chiar și așa, abia schițat, portretul se potrivește perfect cu personalitatea lui Lawrence Quinn, în special în ceea ce privește aerul surescitat, spuse el.

Raine întoarse brusc capul spre el.

— Ești sigur?

— Dosarul lui făcea referire clar la starea de surescitare permanentă.

Raine privea lung spre spital.

— Și de ce să se fi dus Lawrence Quinn la ea?

— Nu exista decât o singură legătură între ei. Și știm amândoi despre ce este vorba.

— Varianta descoperită de tatăl meu pentru formula fondatorului, oftă ea, întristată.

— Da, admise Zack, știind că nu avea niciun rost să îndulcească crudul adevăr, din moment ce Raine era suficient de tare, încât să facă față situației. Ai mai intrat vreodată în camera 315, după moartea mătușii tale?

— Nu. Cadavrul ei a fost dus imediat la morgă. Gordon și Andrew i-au strâns lucrurile în seara aceea. După ce m-am întors eu de la Vegas și m-am ocupat de pregătirile pentru înmormântare, nu am mai avut niciun motiv să mai intru acolo. Sinceră să fiu, nici n-am vrut să fac asta.

— Înțeleg.

— La ce te gândești? îl întreabă ea, aruncându-i o privire.

— Mă gândeam că ai avut dreptate să privești cu suspiciune moartea Vellei Tallentyre.

— Ai auzit ce a spus Ogilvey. Vella s-a simțit bine după plecarea lui Parker sau cine o fi fost vizitatorul acela. Era foarte calmă.

Somnoroasă, chiar.

— Poate că în mod nefiresc.

Raine încremeni.

— Crezi că a fost drogată?

— Quinn era un chimist strălucit. Drogurile erau specialitatea lui. Și mai era expert în ceva.

— În ce anume?

— Știa perfect ce efect pot avea drogurile psihotrope de orice fel asupra unor persoane cu simțuri paranormale puternice. Acesta era domeniul lui de predilecție.

— Dar ce motiv ar fi avut s-o drogheze pe mătușa Vella, și să o șiucidă, după atâția ani? întrebă Raine. Vella nu mai reprezenta o amenințare pentru nimeni.

— Nu-ți pot răspunde, deocamdată, la această întrebare. Tot ce știu este că Fallon a avut dreptate. Există o legătură aici.

Continuă amândoi să se uite la spital timp de câteva minute.

— Cum a suportat Vella situația? întrebă el, după o vreme.

— Te referi la ideea de a fi internată într-o clinică de psihiatrie?

— Cred că a fost infernal pentru ea, zise Zack. Noi am stat acolo înăuntru doar vreo treizeci de minute și deja îmi venea să mă urc pe pereți.

— Vella a putut suporta șederea aici fiindcă spre sfârșit simțurile ei paranormale au devenit foarte slabe. Spunea că era ca atunci când surzești sau orbești, probabil. Practic vorbind, în ultimul ei an de viață Vella nu a mai avut percepții de tip claudient. Dar, în loc să-și fi găsit liniștea, pierderea talentului ei parasenzorial a propulsat-o într-o stare depresivă profundă și rebelă. Ogilvey a izbutit să îi trateze depresia, dar Vella nu și-a mai recăpătat niciodată facultățile extrasenzoriale.

— Încă un lucru, spuse Zack, pornind motorul.

— Ce?

— St. Damian este o clinică privată foarte selectă. Cred că te-a costat o avere să o ții pe mătușa ta acolo timp de un an.

— Mmm.

— Vegas?

— Se pare că mă pricep la cărți.

40

Telefonul lui Raine începu să sune exact când aceasta deschise ușa apartamentului. Scoase aparatul din poșetă și văzu afișat pe ecran numărul lui Bradley.

Zack intră în hol, în urma ei, și închise ușa, cu ochii la Raine care vorbea la telefon.

— Alo? rosti ea, cu precauție în glas.

Nu avea niciun chef de o nouă discuție în contradictoriu pe tema cărții lui Cassidy Cutler.

— Bradley la telefon. Sunt tot în Shelbyville. Am o veste bună pentru tine. M-am gândit că meriți să o afli prima.

— Ce s-a întâmplat?

— Langdon tocmai l-a arestat pe Ucigașul-Incendiator. Conferința de presă se transmite în direct la știrile de la ora șase.

Răsuflând ușurată, Raine depărtă microfonul telefonului din dreptul buzelor și îi spuse lui Zack:

— E Bradley. Zice că l-au prins pe vânătorul de vrăjitoare.

— S-au mișcat repede, remarcă Zack, fluierând încetșor.

— De data asta, nu a mai apucat să distrugă dovezile, dându-le foc, spuse Raine, după care i se adresă lui Bradley: Ucigașul e un localnic din Shelbyville?

— Da. E nou-venit în oraș. Burton Rosser. Poate îți amintești de el. Lucra la recepția hotelului unde ai stat tu.

— Oh, Dumnezeule. Când mă gândesc de câte ori am trecut pe lângă el, prin hol... spuse Raine, după care amuți brusc. Cum a reușit Langdon să-l înhațe?

— A găsit fotografiile victimelor stocate ca suveniruri în laptopul lui Rosser. În plus, în dormitorul lui Rosser s-a descoperit o curea identică cu cea găsită la fata din pivnița mătușii tale. În momentul de față se efectuează o analiză ADN a unor fire de păr prelevate din casa mătușii tale. Urmează rezultatele cât de curând.

— Dar ce l-a determinat pe Langdon să vadă în Burton Rosser un posibil suspect?

— Rosser a apărut imediat pe ecranul radarului. Langdon era cu ochii pe el, fiindcă știa că Rosser făcuse deja pușcărie pentru viol și tâlhărie. Când Langdon l-a luat la întrebări, Rosser a încercat să fugă.

41

Pandora mișca din buze, dar Raine nu auzea ce spunea. Aplecându-se peste măsuță, își scoase casca antifonică din urechea dreaptă.

— Ce-ai zis? zbiră ea pentru a acoperi muzica bubuitoare care venea de la formația de pe scenă.

— Am zis, de ce te-a lăsat Zack cu mine aici în seara asta? strigă Pandora.

— Ți-am spus, Zack este detectiv particular. A plecat să facă o investigație. N-a putut să mă ia și pe mine de data asta. Dar nici n-a vrut să mă lase singură acasă.

Ședeau într-un separeu tapetat în vinilin negru, la „Café Noir“. Pandora bea un espresso. Raine comandase un ceai de plante. Numele clubului nu era deloc întâmplător. Aproape toate obiectele din local erau negre, inclusiv pereții și tavanul. Diverse figurine strălucitoare din neon, în nuanțe stranii de verde, violet și roșu, creau o luminozitate ireală. Era ora unu și jumătate noaptea, iar clubul era înțesat de lume. Raine conștientiza acut faptul că ea era persoana cea mai în vârstă din sală. Până și bodyguardul de la ușă și barmanul erau mai tineri. De asemenea, Raine era aproape sigură că tot ea era singura persoană din sală care purta căști antifonice. Cum vor regreta mai târziu toți acești tineri că nu au avut grijă de sănătatea lor, își zise ea în gând, simțindu-se matură și înțeleaptă. Pe de altă parte, toată lumea de-acolo se distra excelent sau, în fine, atât de bine cât se poate distra o gloată de barbari.

Asemenea clientelei de la „Alley Door“, toți cei veniți la „Café Noir“ erau îmbrăcați mai ales în negru. Spre deosebire, însă, de stilul vestimentar specific cafenelelor și cluburilor de jazz, preferat de către cei care frecventau „Alley Door“, familiarii localului „Café Noir“ optau pentru haine din piele neagră, punctate cu bijuterii din

oțel. Mulți aveau tatuaje complicate. În general, se purta părul de culoare neagră sau platinat, deși din loc în loc zăreai și pete de culoare de un albastru electric.

Din difuzoare, bubuiau acordurile muzicii heavy metal. Membrii formației erau îmbrăcați asemenea majorității clienților. Vocalistul purta o vestă de piele, deschisă complet în față, care lăsa să se vadă tatuajele în formă de demoni și șerpi încolăciți, de pe brațele și pieptul lui.

Ca de obicei, Raine se simțea îmbrăcată inadecvat, în pantaloni negri și un pulover negru, însă Pandora era ca o operă de artă brută, în rochia ei lungă și vaporosă, cu care s-ar fi mândrit orice regină a vampirilor. De sub această excentrică toaletă, despicată până la jumătatea coapsei, se vedeau ciorapii ca o plasă neagră și pantofii negri cu niște tocuri extraordinar de înalte. Un guler montant, în formă de evantai, îi încadra fața de o paloare artificială, machiată ostentativ.

Arcuindu-și sprâncenele negre și subțiri, trasate parcă din vârful creionului, Pandora își apropie buzele de urechea lui Raine.

— Mă bucur enorm că l-au prins pe degeneratul ăla din Shelbyville.

— Nici nu-ți dai seama cât de mult mă bucur eu.

— De nenumărate ori, se întâmplă ca ucigașii în serie să scape nepedepsiți ani de-a rândul. Nici pe ăsta nu l-ar fi prins, dacă nu le-ai fi furnizat tu informația aceea prețioasă. Consider în continuare că nu ești apreciată la justa ta valoare.

— Mulțumesc, dar mi-e bine așa.

— Să vezi ce criză vor face Gordon și Andrew la întoarcere, când vor afla ce s-a întâmplat.

— Mie-mi spui?! Mă gândesc de pe-acum ce poveste să ticluiesc pentru ei.

— Știi, remarcă Pandora. A fost o vreme când mi se părea senzațional să pot lucra cu o persoană paranormală, care colaborează cu polițaii la prinderea criminalilor. Nu m-am gândit niciodată că, de fapt, micul tău hobby prezintă și unele dezavantaje.

— Nici eu, spuse Raine.

Clinica St. Damian beneficia de un sistem de securitate eficient, care viza, însă, în principal eliminarea riscului ca pacienții să evadeze din incinta complexului. Zack descoperi în scurt timp că mult mai puțină atenție fusese acordată prevenirii eventualelor pătrunderi neautorizate în spital. Cu ajutorul unui mic instrument de anulare a sistemelor de alarmă, pus la dispoziție de agenția J&J, Zack reuși fără nicio dificultate să se strecoare în clădire, printr-o fereastră de la subsol.

În ciuda veștilor liniștitoare primite de la Shelbyville, Zack nu se încumetase să o lase singură pe Raine în acea seară, așa că o cantonase cu Pandora într-o bombă, pe care aceasta părea să o cunoască bine. Poate că fusese excesiv de protector. Și ce dacă?

Se bizuia pe ipoteza că spălătoria spitalului se afla la subsolul clădirii. Și chiar așa era. La acea oră din noapte, nu lucra nimeni acolo. Găsi o uniformă proaspăt spălată și îmbracă tunica peste tricoul lui negru. Pantalonii largi ai uniformei, pe care și-i trăsese peste hainele pe care le purta, păreau incomozi și prea mari, dar cum în spital, noaptea, lumina era foarte difuză, Zack spera să nu observe nimeni vestimentația lui ciudată. Pantofii sport cu talpa moale și un ecuson de plastic completau ținuta lui de infirmier de ocazie. Ecusonul era prins invers, ascunzând codul de identificare fals. O simplă neglijență. I se putea întâmpla oricui, dacă se îmbrăca în grabă.

Clinica St. Damian avea un personal numeros, în plus, o mică investigație întreprinsă ceva mai devreme în acea seară scosese în evidență faptul că, asemenea majorității unităților spitalicești, și aceasta apela ocazional la serviciile temporare ale unor agenții de resurse umane, atunci când personalul angajat devenea insuficient. Părea logic, așadar, ca prezența unui infirmier necunoscut pe coridoarele spitalului să nu genereze îngrijorare. Totuși, plănuse să evite pe cât posibil eventualele întâlniri nedorite.

Cel mai grav, însă, era că începea să-i fie foarte cald, din cauză că

toate simțurile lui erau încordate la maximum. Asta însemna că nu avea cum să anihileze energia statică din fundal, impregnată peste tot în clădire. Zack avea o sensibilitate primară la orice pasiune nefastă – violența, frica și excesul de adrenalină, dinaintea gestului de a ucide –, însă uneori putea sesiza și alte sentimente, cum ar fi disperarea și durerea sufletească. Spitalul era plin de asemenea suferințe.

Știa că, odată ajuns sus, în secții, simplul fapt de a păși pe coridor îi va crea un disconfort. Tălpile groase ale pantofilor lui de sport nu aveau cum să blocheze pătrunderea energiei negative, care stagna deasupra oricărei suprafețe din spital.

Încordat la gândul valurilor de șoc fizic care îl așteptau, Zack urcă în pas alergător până la etajul al treilea. La ușă, se opri, ciulind urechile. Pe coridor, nu se auzea niciun zgomot. Era pustiu.

O lumină strălucitoare marca mica încăpere a asistentelor medicale, situată într-un capăt al coridorului. Așa cum se așteptase, majoritatea lămpilor cu neon de pe tavan erau stinse. Ușile de la camerele pacienților erau închise, cu excepția câtorva care rămăseseră întredeschise.

Raine îi explicase cu precizie unde era situată rezerva numărul 315. Din fericire, aceasta se afla exact în celălalt capăt al coridorului, față de încăperea personalului medical. Zack porni într-acolo și se lămuri imediat că nu greșise etajul.

Unele persoane înzestrate cu o sensibilitate ieșită din comun susțineau că a umbla printr-un spital sau printr-o secție de poliție, ori în vreun alt loc încărcat cu energii negative, era ca și cum s-ar fi plimbat printr-un cimitir și ar fi constatat că ocupanții locurilor de veci erau parțial vii. Zack nu era de acord cu această opinie. Lui, cimitirele i se păruseră întotdeauna niște locuri relativ liniștite. Spitalele, însă, nu erau nicidecum așa.

Ușa de la numărul 315 era închisă. O deschise cât mai silențios cu putință și păși în cameră, mișcându-se cu dezinvoltură, ca un infirmier care ar fi intrat acolo pentru o verificare de rutină, și închise ușa în urma lui.

Razele lunii care se revărsau pe fereastra neacoperită lăsa să se întrevadă o siluetă în pat. Zack observă că pacientul, un adolescent, îl urmărea cu o privire înspăimântată. Nu trebuia să ai capacități

paranormale pentru a sesiza teroarea din ochii tânărului, care îl privea de parcă ar fi văzut în el întruchiparea căpcăunului feroce.

— Scuze, rosti Zack, în șoaptă. N-am vrut să te sperii. Fac doar un control de rutină, ca să mă conving că ești OK.

Tânărul încremenit nu scoase o vorbă.

Situația devenea neplăcută. Zack știa că trebuia să pună în aplicare un alt plan.

— Gata, am plecat, spuse el, ridicând ambele mâini, cu un gest ce se dorea liniștitor, și bătând în retragere.

— O să mă omori? se auzi glasul tremurat al băiatului.

Zack se opri locului.

— Nu. Nu am venit aici ca să-ți fac ție vreun rău. Voiam doar să arunc o privire prin cameră. Să mă asigur că e totul în regulă.

— Nu te cred, murmură băiatul. Emană prea multă lumină incandescentă. Niciun alt infirmier nu face ca tine.

Fulgător, Zack se dumiri ce era cu băiatul.

— Ei, fir-ar să fie. Mi-ai sesizat aura, nu-i așa?!

Băiatul nu reacționează. Continua doar să se holbeze la el, speriat.

Zack își anihilă simțurile paranormale.

— E mai bine așa? Nu mai sunt încordat la maximum.

— Cum adică?

— Simplu, mi-am scos din funcțiune simțurile parapsihice. Nu le pot anula complet, însă am posibilitatea să le diminuez substanțial raza de acțiune. Acum nu mai emană la fel de multă energie. Cei mai mulți oameni nu au capacitatea de a sesiza o aură, atunci când o persoană este așa detensionată ca mine. Apropo, pe mine mă cheamă Zack.

— Ce ești tu, un vampir sau ceva de genul ăsta?

— Nu există vampiri. Am doar niște abilități extrasenzoriale, atâtă tot. Și cred că și tu ai. Știi cum se spune, cine se aseamănă se adună. Pe tine cum te cheamă?

— Josh.

— Încântat de cunoștință, Josh. Cum se face că ai ajuns aici?

— Sunt ținut.

— Zău? Și ce faci de fapt? Dai foc la case? Torturezi animale?

— Nu. Nici vorbă. Mie îmi plac animalele, spuse Josh, ridicându-se într-un cot, cu un aer mai mult indignat decât speriat.

Eu văd unde luminoase în jurul oamenilor.

— Da, eram sigur, spuse Zack, apropiindu-se de pat. Cine te-a internat aici?

— Mama mea vitregă. L-a convins și pe tata să accepte ideea. I-a spus că, dacă rămâneam acasă, riscam să-i traumatizez pe copilașii ei și pe bebeluș.

— Fiindcă vezi aure?

— Așa sunt aurele? Ca niște unde de lumină?

— Îhî, exact.

— Undele tale de lumină sunt foarte puternice, spuse Josh, după câteva momente de ezitare. Parcă ziceai că ți le-ai micșorat.

— Le-am micșorat, însă facultățile paranormale de gradul zece degajă multă energie, chiar și atunci când activitatea lor este minimă. Nu oricine, însă, poate percepe acest gen de energie. Doar persoanele dotate cu simțuri paranormale extrem de specializate.

— Pari la fel de ținut ca și mine.

— De obicei, oamenii care nu sunt înzestrați cu abilități parasenzoriale puternice văd în noi, parapsihicii, un fel de ciudățenii smintite. Ai acces la un computer aici?

— Sigur. Doctorul Ogilvey mi-a dat voie să-mi aduc unul, când m-am internat. Mama mea vitregă zicea că pierd prea multă vreme cu nasul în ecran, dar doctorul Ogilvey le-a explicat alor mei că este foarte important pentru mine să am posibilitatea să fac lucruri normale, ca orice băiat de vârsta mea, cum ar fi să intru pe Internet, bunăoară.

— Doctorul Ogilvey pare un tip drăguț și cumsecade. Doar că nu poate crede că există oameni cu simțuri paranormale.

— Știu. I-am spus și eu că are o aură bună, cumva caldă și strălucitoare. A crezut că am halucinații sau că fabulez.

— Nu ar fi prima persoană care își înăbușe valențele parasenzoriale. O mulțime de oameni au tendința să facă așa, în loc să accepte ideea că sunt dotați cu simțuri excepționale.

— Sigur nu ești și tu nebun de legat?

— Și dacă sunt, măcar nu stau aici, în clinica St. Damian. Duc o viață normală. Am chiar și o prietenă, care este tot parapsihică.

— Hm. Ce ciudat!

Zack scoase portofelul și extrase din el o carte de vizită.

- Mie mi se pare perfect firesc. Dar, ce-i drept, eu știu niște lucruri pe care tu nu le cunoști.
- Ca de pildă?
- Știu o organizație care se ocupă de persoane ca noi. Îți dau adresa unei pagini de Internet și parola necesară pentru a o accesa.
- Super!
- Îmi trebuie un pix.
- E unul acolo, pe masă, spuse Josh, încântat.
- Zack privi în jur. În semiobscuritatea din cameră, reuși să distingă pixul și carnețelul care se aflau pe o măsuță lângă fereastră.
- Gata, l-am văzut.
- Frate, dar câtă energie emani, murmură Josh. Tot felul de culori, care nici măcar nu au nume.
- Sigur, din moment ce energia paranormală provine dintr-o altă parte a spectrului decât lumina vizibilă. Se difuzează în lungimi de undă pe care ochiul omenesc nu le poate percepe.
- Înseamnă că sunt și eu ca păsările acelea, care disting lumina ultravioletă, pe care ființele umane nu o pot percepe?
- Exact. Nici persoanele dotate cu simțuri paranormale de intensitate medie nu pot detecta acest tip de energie, cel puțin nu ca pe o lumină vizibilă. Doar anumiți indivizi – ca tine, bunăoară –, care întâmplarea face să prezinte o sensibilitate cu totul excepțională, au capacitatea de a detecta forma aurei semenilor lor. Acesta este un talent special.
- Halal talent! Din cauza lui am nimerit aici, la balamuc.
- Nu-ți face griji. Voi discuta cu niște persoane competente și, împreună, vom găsi o modalitate de a te scoate de-aici.
- Crezi tu?! murmură Josh, pe un ton zeflemitor.
- Știu sigur, răspunse Zack.
- N-o cunoști pe maică-mea vitregă.
- Ai încredere în mine. Există oameni care s-au dedicat acestei activități.
- Și cu ce se ocupă, de fapt?
- Îi ajută pe indivizii cu abilități parapsihice să se acomodeze cu fenomenele parasenzoriale și să învețe cum să se comporte normal, pentru a putea trăi în lumea reală.
- Zău?!

Exclamația băiatului trăda atâta speranță, încât lui Zack îi venea să-l ia imediat de-acolo și să-l ducă la cel mai apropiat sediu al Societății Arcane. Existau, însă, reguli care interziceau așa ceva, ba chiar și niște legi drastice. Fallon se supăra când vreun agent J&J era acuzat de răpire de persoane. Din fericire, existau și alte opțiuni. Societatea Arcane avea o întreagă echipă de experți pregătiți pentru a rezolva situații de genul celei în care se afla Josh.

— Nicio problemă, spuse Zack. Doar că durează un pic, deoarece trebuie să îndeplinim o serie de formalități legale, și asta spre binele tuturor. Între timp, totuși, am să te rog să vizitezi această adresă de Internet, pe care ți-o dau. Vei descoperi că nu ești singurul om care se confruntă cu aceste probleme și, mai ales, te vei lămuri că nu ești nebun.

Zack luă pixul de pe masă.

Un torent de energie paraspihică sfâșietoare, disperată, înnebunită se revărsă prin organismul lui. Imagini spectrale îi străfulgerară difuz în minte. Când își încordă simțurile, viziunile deveniră mai clare și mai vii.

...Văzu cum mâna lui ia pixul – ba nu, o mână de femeie. Percepea o esență feminină...

...O simțea cum se chinuia să scrie un mesaj, încrâncenarea cruntă de a scrie un bilet înainte...

...înainte de a muri...

— Domnule? îl strigă Josh, de-a dreptul speriat. Te simți bine? Aura dumitale arată foarte straniu.

— N-am nimic, spuse Zack, revenind iute la realitatea imediată.

Imaginile din mintea lui se estompară și dispărură până la urmă. Reuși să apuce pixul, deși simțea încă furnicăturile electrice ale altei energii.

Notă adresa de Internet și parola pentru accesarea paginii Societății Arcane, care fusese creată pentru vizitatori de încredere, pasionați de cercetarea fenomenelor paranormale. Mai existau și alte site-uri, doar pentru membrii Societății, însă Josh nu avea deocamdată pregătirea necesară pentru așa ceva. Pentru început, putea afla informațiile esențiale și, mai ales, avea șansa de a-și găsi liniștea sufletească, de care avea atâta nevoie.

Zack îi dădu lui Josh cartea de vizită.

— Data viitoare, când mai intri pe Internet, aruncă un ochi la adresa aceasta. Între timp, voi sta de vorbă cu niște persoane, care vor fi în măsură să îi convingă pe părinții tăi și pe doctorul Ogilvey că o terapie diferită ți-ar fi mult mai benefică.

Josh luă cartea de vizită, strângând-o tare în palmă.

— Ce se va întâmpla dacă nu vor putea să îi convingă pe ai mei și pe doctorul Ogilvey?

— Atunci vom lua măsuri mai drastice. Dar, crede-mă, persoanele acelea sunt extrem de competente, iar doctorul Ogilvey îți vrea cu adevărat binele. Discuția dintre ei se va purta în termeni absolut profesionali.

— OK, spuse Josh, nevenindu-i încă să creadă că un asemenea miracol se putea realiza.

Zack îl prinse de umăr, spunându-i:

— Promiți că vei avea răbdare și vei sta cuminte aici, până se rezolvă toate lucrurile? S-ar putea să dureze câteva săptămâni, să știi.

— Da, sigur. Nu-i chiar atât de rău. Primul lucru pe care doctorul Ogilvey l-a făcut când am ajuns aici a fost să-mi reducă din medicamente. De luni, am renunțat complet la ele. Mă simt mult mai bine, acum. Pot suporta locul acesta.

— Bun. Până una, alta, însă, ți-aș recomanda să nu mai vezi aure.

— Adică să pretind că nu le mai văd? Întrebă Josh, nedumerit.

— Exact. Cu un pic de noroc, Ogilvey și personalul său medical vor conchide că, de fapt, tu vedeai aure în jurul oamenilor tocmai fiindcă erai dopat cu medicamente. Medicația excesivă este considerată, îndeobște, drept principala cauză a simptomelor de acest fel.

— Trebuia să-mi fi dat seama singur.

— În fine, îmi pare rău că trebuie să plec și să te las aici. Știu că ai multe întrebări. Dar e mai bine să dispar, până nu apare careva ca să verifice cum te simți.

— Nu-ți face griji. Nu-și fac rondul decât de două ori pe noapte. Ultima verificare prin saloane a fost cam cu o oră înainte să vii tu.

— Sigur?

— Absolut, de când sunt aici am avut tot timpul să mă prind care este rutina lor, spuse Josh.

- În cazul ăsta, te deranjează dacă arunc repede o privire prin cameră, înainte de a pleca?
- Nu, spuse Josh, dar apoi adăugă pe un ton ezitant: Dar de ce?
- Fiindcă eu sunt detectiv particular și cazul pe care îl investighez se referă la doamna care a stat în camera aceasta, înaintea ta.
- Oh, ce grozav, chiar ești de-adevăratelea detectiv particular?
- Categorical. În cea mai mare parte a timpului.
- Josh se instalează turcește pe pat, cu picioarele sub pătură.
- Și ce abilitate paranormală ai tu? Seamănă cu a mea?
- Nu.
- Zack luă paharul de pe masă. Niciun fel de reacție.
- Pot să simt și eu, uneori, aura altcuiva, dar într-un mod foarte vag și difuz, dacă acea persoană generează multă energie și dacă este plasată suficient de aproape de mine. Dar nu pot vedea aura cuiva așa de clar ca tine. Nu am capacitatea de a o interpreta.
- Dar atunci când ești în preajma unei persoane nebune?
- Nebunii emană uneori o energie haotică și violentă, pe care pot să o percep și eu.
- Eman și eu, ăăă, genul acesta de energie? întrebă Josh, oarecum jenat.
- Nu.
- Zack puse mâna pe soclul veiozei. Niciun fel de vibrație.
- Ce cauți, de fapt?
- Se îndreptă spre dulap, își luă inima în dinți, așteptându-se la un adevărat șoc electric, și deschise ușa.
- Talentul cu care sunt eu înzestrat îmi dă posibilitatea să percep urmele reziduale parapsihice lăsate de o persoană care a trecut printr-o emoție puternică sau violentă.
- Pe mânerul de la ușa dulapului nu era decât stratul uzual de energie statică.
- Așa-i că ai simțit ceva, adineaori, atunci când ai atins pixul acela?
- Da. O femeie l-a folosit pentru a scrie un bilet cu el.
- Și ce era violent în chestia asta?
- Nu trebuia să-l sperie pe băiat.
- Ceva o neliniște teribil în acel moment și, de aceea, dorea cu

disperare să lase un mesaj pentru cineva.

— Ce bizar.

— Nu mai bizar decât fenomenul de a vedea aure.

— Probabil, admise Josh, zâmbind pentru prima oară. Bun, și de fapt cam ce te aștepți să găsești aici?

Nu putea să îi spună că încerca să depisteze urmele unui ucigaș, care omorâse o femeie exact în acea cameră. Josh n-ar mai putea să închidă ochii toată noaptea dacă ar ști asta.

— Vreau doar să văd dacă nu a mai rămas și altceva pe aici, spuse el.

Degetele lui se încolăciră pe bara de la capătul patului.

...și a sărit drept într-un coșmar.

Când își luă mâna de pe bara patului, pe chipul lui se așternuse o expresie gânditoare.

— Ai descoperit ceva? întrebă Josh, fascinat.

— Da, spuse Zack. Dar acum trebuie să plec, Josh.

— OK, zise Josh. Zack? îl strigă el, înainte ca acesta să iasă pe ușă.

— Da? răspunse Zack.

— Îmi dau seama că un tip înzestrat cu un talent ca al tău poate face lucruri minunate ca detectiv particular sau ca polițai. Dar ce se întâmplă cu oamenii care văd aure?

— Poți să mă crezi sau nu, dar mulți dintre ei se fac psihiatri.

43

Bubuiturile continue ale muzicii rock heavy metal pătrundeau prin pereții toaletei pentru femei. Raine simțea cum vibra podeaua sub tălpi.

Ieși din cabina closetului decorată cu diverse graffiti și se duse la chiuvetă, ca să se spele pe mâini. Se făcuse aproape două noaptea, dar de la Zack nu primise nicio veste. Partea pozitivă a lucrurilor era că nu mai avusese acele senzații tulburătoare, cum fusese atacul de panică acută care o alarmase atât de cumplit atunci când Zack fusese atacat cu cuțitul de către iluzionistul parapsihic. Dar exista și o parte negativă a lucrurilor: Raine nu avea cum să-și dea seama în

ce măsură se putea bizui pe o asemenea senzație, care s-o avertizeze că Zack ar putea fi în primejdie din nou.

Își potrivi mai bine căștile antifonice pe urechi și, trăgând adânc aer în piept, își luă inima în dinți ca să înfrunte iarăși vacarmul muzicii. Apoi, deschise ușa.

Toaleta era slab luminată, iar culoarul părea și mai întunecat. Ca să ajungă înapoi în sala principală a localului „Café Noir“, trebuia să străbată un coridor îngust, drapat complet în negru. Singura iluminare consta într-un șir de lămpi de un albastru ireal, montate în pardoseală sub un strat gros de sticlă. Raine privea în jos, urmărind atentă pe unde pășea.

O siluetă asemenea unei umbre întunecoase se strecură pe lângă ea și dispăru în toaleta pentru bărbați. Concentrată cum era asupra locului unde punea piciorul pe pardoseală, Raine nu observă decât cracul unui pantalon de piele și o cizmă neagră, masivă.

Un miros de fum, combinat cu un iz dulce-acrișor de ierburi o învăluie dintr-odată. Pesemne că în toaleta pentru bărbați cineva ardea tămâie sau fuma ceva ciudat. Intuiția îi șoptea că a doua variantă părea mai plauzibilă. Strâmbând din nas, Raine încercă să-și țină respirația, ca să nu inhaleze aerul din jur. Fumul devenea, însă, tot mai puternic. Privind cu coada ochiului, lui Raine i se păru că draperia neagră și grea din stânga ei se mișcă un pic, ondulându-se ca și cum ar fi clătinat-o un curent puternic de aer, care venea cumva de dedesubt, nu din față. Mișcarea era provocată de ceva sau de cineva care se afla între draperie și zid. Probabil că vreunul dintre clienții clubului de rock se fofilase în spatele perdelei groase, ca să tragă din vreo țigară preparată din droguri interzise.

Ca din senin, un val de glasuri se dezlănțuie în capul ei. Raine recunoscuse diverse țipete de furie, durere, ba chiar și o exaltare euforică, bolnăvicioasă.

...Simt nevoia să înot în sânge. Simt nevoia să mă scald în sânge...

...Mori-mori-mori. Vreau să simt când ea va înceta să mai respire într-un sfârșit. Trebuie să simt asta. Trebuie să știu că am puterea să-i iau viața...

Glasuri de odinioară aferente unui caz mai vechi, la care lucrase cu Bradley. Glasuri combinate acum cu o energie statică difuză, lipită parcă de pereții coridorului.

...Am nevoie de încă o doză. Neapărat, acum, acum, acum. Nu-mi pasă ce trebuie să fac pentru asta. Vreau iarba acum. Nimic altceva nu mai contează. Nimic...

...Târfa proastă. Și-a căutat-o cu lumânarea. Merită să sufere. O fac eu să plătească...

...O să-l omor de data asta...

O cuprinse panica, un sentiment la fel de descumpănitor ca și marea aceea de glasuri spectrale. Zack se înșelase atunci când o asigurase că nu va înnebuni și ea ca mătușa Vella. Simțea că înnebunea deja. Își pierdea mințile. Tot sistemul ei defensiv paranormal începea să cedeze. Din teroarea mlaștinii secrete, coșmarurile căpătau viață.

Brusc, apărură o altă voce, dominând talazurile furtunoase ale urletelor. Zack, spunându-i ceva ce oricare membru al Societății Arcane știa deja.

...Când o persoană dotată cu o sensibilitate paranormală decide să experimenteze droguri interzise, viața ei va deveni un coșmar...

Perfect, poate că totuși nu își pierdea mințile. Poate că era efectul fumului cu miros de ierburi. Amestecul acela bolnăvicios avea un efect nociv asupra simțurilor ei paranormale. Trebuia să scape de-acolo.

Încercă să fugă, ca să iasă mai repede din coridorul nefast, dar era incapabilă să-și țină echilibrul. Când privi în jos, constată că picioarele ei, cu tot cu pantofii cu toc înalt, dispăruseră parcă în lumina albăstruie de sub sticla groasă a pardoselii. Nu mai vedea unde pășea. Fumul impregnat de droguri îi răvășea haotic simțurile normale și paranormale.

Tocul pantofului pe care nu-l mai putea vedea alunecă pe sticlă, răsucindu-se sub ea. Raine se împiedică și simți că avea să cadă. Instinctiv, se prinse cu degetele de draperia neagră, pentru a-și recăpăta echilibrul. Dar draperia groasă, de care Raine se atârnamea cu toată greutatea, se smulse din cârligele de care era prinsă în perete.

Strângând între degete țesătura neagră, Raine se prăbuși pe pardoseala luminată de dedesubt. Metri întregi de material greu se revărsară peste ea, riscând să o sufocă.

Un val de adrenalină țâșni năvalnic prin mădularele ei. Situația

era ridicolă. Doar nu era să moară acolo, pe jos, în fața toaletei dintr-un club de rockeri. Căznindu-se cu încrâncenare să înăbușe vacarmul oribil al glasurilor, Raine își propti ambele mâini pe podeaua luminoasă și izbuti cumva să se salte în patru labe. Schimbându-și poziția corpului, avu surpriza neașteptată de a simți un curent de aer proaspăt pe sub mormanul de țesătură al draperiei de peste ea. Mirosul nociv persista încă, dar nu mai era la fel de puternic ca înainte. *Fumul se ridică*, se gândi ea. Aerul nu mai era atât de poluat, acolo jos, la nivelul pardoselii. Totuși, praful îmbibat în draperie era o altă problemă. Raine începu să strănute.

Alte voci. Din fericire, nu proveneau din capul ei. Vorbeau doi tineri, care tocmai ieșiseră din toaleta pentru bărbați.

— Măi, ție nu ți se pare că pardoseala arată cam ciudat?

— Ți-am spus eu că marfa asta nouă e pe bune.

— Nu, bă, eu ziceam de draperia aia, care înainte atârna pe perete. Ce caută acolo pe jos? Nu se mai văd luminile.

Raine inspiră cu precauție și strigă:

— Ajutor!

— Bă, am impresia că e cineva dedesubt.

— Ești sigur că nu ai vedenii de la drog, mă?

— Nu cred.

Brusc, cineva trase draperia de pe ea. Raine se ridică în genunchi și văzu doi tineri care se zgâiau, în jos, la ea. Nu reușea să le distingă clar fizionomia, din cauza obscurității din jur, dar luminile din pardoseală scoteau în evidență cizmele de piele din picioarele celor doi.

— Mulțumesc, îngăimă ea, între două strănuturi.

Îngrijorat, unul dintre tineri se aplecă spre ea.

La lumina albăstruie încastrată în pardoseală, inelele din nasul, pleoapa și buza lui de jos luceau metalic.

— Ai pățit ceva? întrebă el.

— Nu. N-am nimic, mulțumesc, spuse ea.

Mirosul de droguri dispăruse aproape complet.

Aerul părea relativ curat.

— Vrei să mă ajuți ca să mă ridic de-aici? Cred că mi-am rupt tocul de la pantof.

— Sigur că da, spuse Inelatul, apucând-o zdravăn de cot și

trăgând-o în sus. Hei, ești șefa Pandorei, nu-i așa? Te-am mai văzut aici, la club, și altă dată.

— Exact.

Acum, când se ridicase în picioare, observă că ambii bărbați purtau veste de piele, direct pe corp. În felul acesta, tatuajele complicate pe care le aveau pe piept și pe brațe erau puse în evidență. Inelatul era ras în cap, cu excepția unui smoc de păr geluit, ca o creastă, pe creștet. Camaradul lui avea părul strâns la spate, într-o coadă lungă.

— Nici nu știu cum să vă mulțumesc pentru că mi-ați sărit în ajutor, spuse ea, zâmbindu-le recunoscător. Draperia aceea cântărea o tonă. Am crezut că o să mor sufocată sub ea.

— Nicio problemă, spuse Inelatul, încântat să facă pe eroul.

— Da, e-n regulă, spuse și Coadă-de-Cal, entuziast. Ne-a făcut plăcere. Te simți bine acum?

— Așa cred, da, spuse ea, privind în jur și întrebându-se de ce zgomotul se auzea dintr-odată atât de tare. Apropo, voi erați adineaori în spatele draperiei?

— Ceee?! exclamă Inelatul, cumva nedumerit. Nu. Noi am venit de la toaletă.

— Așa mă gândeam și eu, spuse Raine. A fost totuși cineva aici, mai înainte. Se ascundea în spatele draperiei. N-ați observat pe nimeni, când ați ieșit pe coridor?

— Nu, spuse Inelatul. Dar, ce-i drept, nici nu se prea vede mare lucru pe bezna asta.

— Știu. Bine, încă o dată mulțumesc.

Încercă să facă un pas, dar își dădu seama că îi era greu să meargă. Glezna o durea groaznic. Se sprijini cu o mână de perete și porni șchiopătând spre sala principală. Auzea din spate glasurile salvatorilor ei.

— Nu ți se pare că pășește cam ciudat? îi spuse Inelatul camaradului său.

— E de la droguri, probabil. Ți-am zis eu că marfa e tare.

Raine izbuti să ajungă înapoi, la separeul unde o aștepta Pandora.

— În sfârșit, strigă Pandora, peste hărmălaia generală. Dar ce-ai pățit? Te-ai lovit la picior?

— Am căzut, când am ieșit din toaletă, spuse ea, intrând în separeu și răsuflând ușurată că putea, în fine, să stea jos. Mi-am rupt un toc. Cred că mi-am scrântit și glezna.

— Te doare rău?

Raine răsuci cu precauție piciorul, din gleznă, de câteva ori.

— Nu, răspunse ea. O să-mi pun niște gheață, când ajung acasă.

Pentru Raine, nivelul decibelilor crescuse alarmant, fiindcă își pierduse căștile antifonice. Când băgă mâna în poșetă, ca să își ia alt set, simți un val de energie paranormală, care o răscoli profund. Zack. Știa că avea capacitatea de a recunoaște oriunde și oricând aura lui parapsihică invizibilă. Știa, de asemenea, că energia lui parasenzorială era acum aproape incandescentă. Se întâmpla ceva rău.

Se întoarse, căutându-l din priviri. Nici nu era greu să-l localizeze. O fracțiune de secundă, silueta lui rămase clar conturată în razele intermitente ale unui reflector. Raine zări fugitiv trăsăturile aspre ale chipului lui și geaca de piele neagră, pe care o purta peste tricoul negru. Părea de o mie de ori mai periculos decât oricare persoană din jur.

Cu un aer crunt, Zack își croia drum prin mulțime, nestingherit, ca un lup care dă iama printre oi. Nimic nu-l putea opri să ajungă imediat la separeul unde Raine ședea cu Pandora. Instinctiv, clienții localului se trăgeau la o parte din calea lui, reacționând în mod inconștient la undele puternice, care formau o aură invizibilă de putere în jurul lui. Într-adevăr, experții din Societatea Arcane aveau dreptate, conchise Raine. Cei mai mulți oameni sunt înzestrați cu un anumit grad de talent parapsihic, doar că preferă să îl numească intuiție sau, poate, pur și simplu, simț practic.

Zack ajunse la masă și se opri, uitându-se în jos spre Raine. În razele intermitente ale unui reflector, Raine observă că fața lui era ca o mască sumbră și cruntă.

— Te simți bine? se interesă el.

— Da, răspunse ea automat, șocată de tonul lui dur.

— Și-a scrântit glezna, explică Pandora.

— E grav? întrebă el.

— Nu, nu cred, se grăbi Raine să răspundă.

Nervozitatea lui îi crea o stare de disconfort.

Instinctul ei de femeie îi dicta să încerce să îl liniștească, așa cum procedezi cu un dulău de pază, când vrea să atace pe cineva.

Zack se mai relaxă un pic și, dând din cap spre Pandora, spuse:

— Mulțumesc că ai avut grijă de ea.

— Cu plăcere, oricând și altă dată. Cum a mers investigația?

— A fost interesant, spuse Zack. Eu și Raine o să plecăm, acum.

Vrei să te conducem până acasă?

— Nu, mulțumesc, îl refuză Pandora. Muzica e grozavă în seara asta. Am o sumedenie de prieteni aici. O să plec acasă cu unul dintre ei. Nu vă faceți griji pentru mine.

Raine își luă poșeta și se ridică. Fără un cuvânt, Zack o prinse de braț și începu să o ghideze prin mulțimea din sală.

Pe Raine o durea atât de înfiorător glezna, încât la un moment dat gemu și se agăță de Zack, ca să-și păstreze echilibrul.

— Te-ai lovit *rău*, observ eu. Fir-ar să fie, am știut eu că s-a întâmplat ceva.

— Mi-am rupt tocul, atâta tot.

— Lua-i-ar naiba de pantofi cu tocuri înalte.

— Dar știi cât de mult îți plac și ție.

— Te-aș iubi la fel de mult și dacă ai purta pantofi cu tocuri joase, să știi.

Raine se întreba dacă Zack era conștient de ceea ce spusese.

— Nu te cred, izbuti ea să îngaime, pe un ton voit detașat. Bărbații sunt înnebuniți după femeile care poartă tocuri înalte.

— E adevărat și asta, îi dădu el dreptate.

OK, așadar nici el, nici ea nu aveau de gând să se refere din nou la remarcă lui dinainte: „te-aș iubi la fel de mult...”. Niște vorbe aruncate la întâmplare, negreșit.

Înainte ca Raine să își dea seama de intenția lui, Zack o ridică în brațe. Marea de clienți ai clubului, toți tatuați și plini de cercei, se desfăcu în fața lor, ca prin farmec, lăsându-le cale liberă până la ieșire.

— Ia spune, vii des aici? o întrebă Zack, amuzat.

— Doar în serile cu adevărat cumplite, după vreun caz obsedant. Adică, serile când ceaiurile mele de plante și pasiențele nu-și mai fac efectul.

— Îmi pot da seama de ce îți place aici. Deși e cam dur pentru

urechi.

— Ai început să îmbătrânești.

Se opriră în vestibul, unde Raine își luă impermeabilul de la garderobă, după care Zack ieși cu ea în brațe, în aerul rece al nopții.

— Sper să nu uit să te iau cu mine la soldările din ianuarie, de la mall, spuse ea. E o bucurie să te aibă omul lângă el, în aglomerație.

— Știi cum se spune: fiecare cu talentul lui.

O duse în brațe până la mașină, unde, cu multă grijă, o puse cu picioarele pe asfalt, după care deschise portiera. Raine se așeză pe scaunul din dreapta; Zack ocoli automobilul și se instală la volan.

Raine sesiză că, deși toate simțurile ei percepeau acut prezența lui, totuși incandescența periculoasă a energiei emanate de el, din cauza căreia i se zbârlise părul de groază în urmă cu câteva minute, dispăruse aproape complet.

— La ce te-ai referit adineaori, la club, când ai spus că ai știut că mi s-a întâmplat ceva? îl întrebă ea, profund curioasă.

— Am avut așa, o senzație, spuse el și, băgând în marșarier, puse un braț pe speteaza scaunului de alături și întoarse capul spre lunetă.

— La fel ca senzația pe care am avut-o și eu, în seara când ai fost atacat?

— Posibil, spuse el, scoțând mașina din locul de parcare și conducând-o cu dexteritate spre ieșire. Totuși, ar trebui să-ți spun că, în opinia experților, telepatia reprezintă o noțiune eronată.

— Of, și experții ăștia ai voștri. Chiar se cred atotștiutori?

— La naiba, nu, spuse el, ieșind cu mașina pe carosabil. De fapt, tot ei sunt primii care recunosc că investigațiile științifice privind fenomenele paranormale sunt încă într-o fază incipientă. Deși Societatea Arcane a înregistrat progrese considerabile în ultimele decenii, persistă încă o serie de bariere majore.

— Ca de pildă?

— Tehnologia, în primul rând, spuse el, încetinind la un semafor. Este destul de dificil să elaborezi niște teorii logice menite să explice fenomenele para-senzoriale. Iar a găsi niște metode de detectare și măsurare în acest domeniu este și mai complicat, având în vedere faptul că tehnologia modernă nu este concepută pentru explorarea paranormalului.

— Hmm. Nu m-am gândit la acest aspect.

— Ce-ți mai face glezna?

— Doare un pic, recunosc eu.

Zack nu mai spuse nimic, concentrându-se asupra drumului.

— Ai descoperit ceva la clinica St. Damian, nu-i așa? îl întrebă ea.

— Vella Tallentyre a fost ucisă.

Lui Raine i se pusese un nod în gât. Deși de nenumărate ori imaginația ei jonglase cu această sinistrală posibilitate, a accepta acum ideea că ipotezele ei se adeveriseră i se părea cumplit de greu.

— Cum? șopti ea.

— Cred că Lawrence Quinn i-a tăcut o injecție letală.

Grozăvia acestei informații îi provocă lui Raine un rău fizic, amestecat cu un sentiment de vinovăție.

— Dar la autopsie nu s-a descoperit nimic, îi reaminti ea, încercând să își înăbușe un nou val de culpabilitate.

— Există o sumedenie de droguri care pot declanșa un atac de inimă, fără să lase niciun fel de urmă în organism. Nu uita că Lawrence Quinn era specialist în medicamentele de acest fel. În plus, știa și ce efect pot avea drogurile psihotrope asupra persoanelor cu facultăți parapsihice puternice.

— Și ești sigur că i-a administrat așa ceva?

— Am văzut mâna lui, spuse Zack, încetișor. Am simțit seringă între degetele lui. Am perceput nerăbdarea lui de a o ucide. Tipul era... excitat.

Lui Raine i se umpluseră ochii de lacrimi.

— Doamne Sfinte! I-a făcut *plăcere* să o omoare?

— Nu. Când am spus că era *excitat*, m-am referit la faptul că toate simțurile lui erau încordate la maximum. Quinn era extrem de agitat și de nervos, în acel moment. Se temea, probabil, să nu fie surprins asupra faptului. Dar pot să-ți spun, totodată, că era și foarte exaltat, deoarece credea că obținuse ceea ce dorise de la Vella. Combinația de emoții era atât de intensă, încât a lăsat urme reziduale pe bara de la capătul patului.

— Dar ce crezi că a vrut să obțină de la Vella?

— Nu știu, însă am impresia că a omorât-o pentru a proteja un secret, indiferent despre ce o fi fost vorba. Quinn a vrut să elimine riscul ca Vella să spună și altcuiva ceea ce îi dezvăluise lui.

Raine clipi de câteva ori, pentru a-și limpezi ochii împăienjeniți de lacrimi.

— Te simți bine? întrebă Zack.

— Nu prea, admise ea, inspirând adânc și încercând să se concentreze. Bine, dar drogul pe care i l-a dat nu și-a făcut efectul imediat. Infirmierul spunea că mătușa Vella a fost calmă după plecarea lui Quinn.

— Cred că este adevărat. N-am sesizat niciun fel de rezistență. Vella nu s-a împotrivit. De fapt, am impresia că a acceptat cu bucurie injecția. Pesemne că Lawrence Quinn a amăgit-o, convingând-o că medicamentul lui îi va face bine.

— Oricum, Vella nu ar fi fost capabilă să perceapă vreun semnal de alarmă pe planul parasenzorial, deoarece facultățile ei de tip claudient dispăruseră complet, spuse Raine, sfâșiată sufletește de amărăciune și vinovăție. În plus, chiar și simțurile ei normale erau, probabil, amorțite, din cauza medicației uzuale. Organismul Vellei nu mai avea niciun sistem natural de apărare.

Întunericul nopții devenise parcă mai dens și mai apăsător, învăluind cu totul automobilul care înainta pe șosea.

— Și mai e ceva, spuse Zack. Un lucru care s-ar putea să fie foarte important.

— Ce anume?

— Am luat în mână un pix, în camera de spital. A fost ca și cum aș fi atins un cablu electric de înaltă tensiune. Energie feminină.

— A mătușii Vella?

— Așa cred. Vella a simțit că era pe moarte și a încercat cu disperare să lase un mesaj pentru o persoană dragă ei.

Consternată, Raine se răsuci pe scaun.

— Ești sigur? întrebă ea.

— Cum nu se poate mai sigur, confirmă el, încleștându-și degetele pe volan, cu un aer de iritare. Știi bine cum funcționează lucrurile astea.

— Nu așa de bine ca tine, îi reaminti ea. Nu uita că eu nu am avut privilegiul de a cunoaște toate rezultatele sofisticate ale cercetărilor întreprinse de Societatea Arcane.

— Ți-am explicat că tipul nostru de talent parapsihic este conectat nemijlocit la intuiția noastră. La nivelul subconștientului,

noi interpretăm energia pe care o percepem și o traducem în imagini, în cazul meu, și în voci, în cazul tău. Dar, așa cum se întâmplă în cazul oricăror interpretări sau traduceri, nu sunt excluse diversele nuanțe sau chiar erori.

— *Nuanțe*, repetă ea, pe un ton plat.

Deși nervozitatea lui Zack deveni evidentă, și palmele lui se încheștară pe volan, automobilul trecu prin intersecție, în perfectă siguranță.

— Da, există întotdeauna o sumedenie de nuanțe și interpretări greșite.

Zack își amintise probabil cum se lăsase el amăgit de logodnica lui, se gândi Raine.

— Crezi că ar fi posibil ca, în cazul de față, tu să nu fi interpretat corect nuanțele sesizate? întrebă ea.

— Nu. Cred că mătușa ta s-a dezmeticit pentru scurt timp din torpoarea indusă de drogul pe care i l-a administrat Quinn. Doctorul Ogilvey ne-a spus că Vella și-a luat medicamentele în jurul orei zece și că, peste nici două ceasuri, a încetat din viață. E posibil ca medicația ei uzuală să fi contracarat temporar efectele injecției. Sau poate că sentimentul morții iminente i-a produs creșterea adrenalinei. Se mai întâmplă și așa, câteodată. Indiferent care a fost cauza, cert este că Vella a reușit să se ridice și să găsească un pix.

— Oare chiar mi-o fi scris mie un bilet, tu ce crezi?

— Nu pot fi foarte sigur, deoarece ceea ce am sesizat eu a fost ferma ei hotărâre de a scrie un fel de mesaj, explică el. După o scurtă ezitare adăugă: însă am simțit și urmele unui sentiment de ușurare. Vella credea că a reușit. De asta poți fi convinsă.

— Dar nu s-a găsit niciun fel de mesaj. Gordon și Andrew l-ar fi observat, când s-au dus să strângă lucrurile ei, în noaptea aceea.

— E foarte ușor să fi trecut cu vederea o bucățică de hârtie lăsată undeva pe masă, remarcă el.

— Sau poate că mesajul o fi avut sens doar pentru mintea ei tulburată, fiind însă absurd și neinteligibil pentru altcineva.

— Și, în acest caz, ar fi ajuns la coșul de gunoi.

— Exact.

Amuțiră amândoi câteva momente.

— Ce s-a întâmplat cu lucrurile pe care Gordon și Andrew le-au

luat din camera ei de la spital? întrebă Zack, într-un târziu.

— Au păstrat obiectele care ar fi putut avea o valoare sentimentală pentru mine. Restul a fost aruncat.

— Și unde au pus lucrurile care au rămas?

Raine se încordă un pic, gândindu-se cum amânase ea mereu, în ultimele săptămâni, să se uite printre lucrurile rămase de la mătușa Vella.

— Sunt într-o cutie, acasă la Gordon și Andrew. Sinceră să fiu, nu mi-am putut face curaj să văd ce conține acea cutie. Mi-a fost și-așa extrem de greu să mă ocup de acte și de formalitățile legale implicate de decesul ei.

— Am înțeles, spuse el, schimbând viteza. Presupun că ai o cheie de la locuința lor, nu-i așa?!

— Sigur că da.

— Și știi unde au pus cutia?

— Vrei să o luăm în seara asta, probabil, spuse ea, adunându-și puterile pentru ceea ce știa că avea să urmeze.

— Suntem într-o cursă contra cronometru, Raine.

— Știu, spuse ea, rezemându-se cu ceafa de spătarul scaunului și închizând ochii. Am cheia la mine, în poșetă.

Zack continuă să o țină în brațe, în timp ce Raine deschidea ușa de la intrare. Apoi, intră cu ea în hol, unde Raine dezactivează sistemul de alarmă.

— Nu-i nevoie să mă cari în brațe peste tot, spuse ea, aprinzând lumina.

— Îmi place să te car în brațe, spuse el, instalând-o pe un fotoliu. Stai cuminte aici, până aduc niște gheață pentru glezna ta.

Zack dispăru în bucătărie, de unde reveni, peste puțin timp, cu un pachet mare de spanac congelat, pe care i-l fixă în jurul gleznei scrântite. Satisfăcut, în cele din urmă, de compresa lui improvizată, Zack scoase telefonul din buzunar.

— Îl suni pe Fallon acum? întrebă ea.

— Am să-i spun niște chestii, zise el, formând numărul.

— E ora trei fără zece noaptea, dacă nu știi.

— Și?! Dacă noi nu dormim, probabil că nici el nu doarme. În plus, Fallon nu prea doarme atunci când lucrează la un caz, în special când cazul respectiv are legătură cu organizația „Umbra

Noaptea”.

— Nu e singurul care nu prea doarme în ultima vreme.

Zack ignoră remarcă ei și începu să vorbească la telefon.

— O dimineață veselă și ție, Fallon. Am câteva noutăți pe-aici, dar întâi trebuie să-ți spun despre un tânăr de șaptesprezece ani, înzestrat cu un talent excepțional în deslușirea auzelor umane. În momentul de față este internat într-o clinică de psihiatrie.

Zack vorbea repede și concis, ca de obicei, fără pic de emoție în glas, dar Raine simțea tensiunea sentimentelor lui ținute în frâu. Și mai sesiza ceva. Tonul autoritar și rece al unui om învățat să comande.

— Va fi destul de complicat, deoarece mama lui vitregă se teme că băiatul e țicnit și că s-ar putea să aibă o influență proastă asupra celorlalți copii, conchise el. Dar directorul spitalului este un om cumsecade. Înzestrat, probabil, cu o intuiție destul de puternică. Doar că nu știe acest lucru sau nu vrea să admită că are asemenea facultăți. O echipă de specialiști în extracția persoanelor paranormale va putea, probabil, să lucreze cu el.

O nouă pauză, în care Fallon răspundea în telefon.

— Știu că sună ca și cum ți-aș da ordine din nou, spuse Zack, răbdător. Și exact asta fac, să știi. Bun, acum te voi pune la curent cu ultimele evenimente în cazul Oriana.

După ce termină convorbirea, se uită la Raine, cu un aer întrebător, dar politicos.

— Ce e? întrebă el.

— De ce de fiecare dată când vorbești la telefon cu Fallon am senzația că îi dai ordine?

— Funcționează mai bine așa, zâmbi Zack, cu seninătate.

— De ce?

— Probabil fiindcă mă pricep să dau ordine. Oricum, n-am suportat niciodată să îmi comande cineva ce să fac.

Cutia cu lucrurile care o înconjuraseră pe Vella Tallentyre pe parcursul ultimului an din viață, la clinica St. Damian, era jalnic de mică. Zack o găsi într-o debara de la etaj, lângă un șevalet. O luă în brațe, coborî cu ea la parter și ieși din casă, pentru a o pune pe bancheta din spate a automobilului. Apoi, se întoarse înauntru, ca să o recupereze pe Raine, plus încă un pachet de legume congelate. Mazăre, de data asta.

Odată instalată pe scaunul din dreapta, Raine își prinse centura de siguranță și întoarse capul spre cutia cu lucruri.

— Nu erau prea multe spații de depozitare în rezerva ei de la spital, remarcă ea, cu un aer trist. I-am dus acolo doar lucrurile care știam că însemnau mult pentru ea. Restul se află și acum acasă, în Shelbyville, preciză ea, oftând și rezemându-se de spătar.

Zack luă mâna de pe volan și o mângâie ușor pe genunchi.

— Cum mai e glezna?

— Mai bine, mulțumesc. Pachetele de la gheață fac bine.

— Nu mi-ai povestit cum ți-ai sucit-o.

— Un ghinion stupid. Coridorul care ducea la toaletă era foarte întunecos. Cineva fuma ceva în spatele unei draperii. Mirosul țigării a avut un efect negativ asupra simțurilor mele paranormale. Mi-am pierdut echilibrul și am căzut, trăgând după mine și perdeaua groasă de pe perete. A fost foarte jenant.

Pe Zack îl trecu un fior, ca un ecou stins al tremurului rece care îi înghețase oasele, când parcase mașina în fața clubului „Café Noir”. Știa că nu va uita niciodată senzația aceea. Nu mai simțise niciodată așa ceva. La naiba cu toți experții și teoriile lor. În adâncul ființei lui, Zack știuse că Raine era în primejdie.

Dar Raine nu pățise mare lucru; doar alunecase pe pardoseală și își sucise un pic glezna, ceea ce nu însemna că fusese într-un mare pericol. Și, atunci, de ce reacționase el atât de intens?

— Povestește-mi despre fum, spuse el.

Expresia uimită cu care Raine se uită la Zack denota mai clar

decât orice cuvânt că tonul vocii lui fusese un pic cam dur.

— De ce? întrebă ea. Care-i problema?

— Nu știu, spuse el. Probabil că nu e nimic. Sunt doar curios cum era fumul acela.

— Habar n-am de la ce era.

— Marijuana?

— Nu, altceva. Semăna mai degrabă cu tămâia. Și avea un iz de plante, pe care nu l-am recunoscut. În fine, nici nu pot spune că mă pricep foarte bine la chestiile astea.

— Ai recunoscut persoana care fuma droguri după draperie?

— Nici măcar nu l-am văzut. Sau poate a fost o femeie, nu știu.

— Vasăzică nu ai văzut figura fumătorului?

— Era foarte întuneric pe coridorul din fața toaletei. Persoana aceea era ascunsă după draperie. A dispărut în momentul în care eu am căzut grațios, trăgând după mine toată draperia.

Zack simți pe ceafă atingerea unor degete fantomatice.

— Individul stătea pitit în dosul draperiei? repetă el, făcând efortul de a păstra un ton neutru.

— Se temea, probabil, să nu fie prins fumând droguri ilegale. „Café Noir“ este un club faimos în oraș pentru așa ceva. Pandora zice că polițaii de la Narcotice fac uneori razii sub acoperire în local.

— Lasă-mă să mă dumiresc. Spui că nu l-ai văzut la față pe fumător, fiindcă era ascuns după draperie, și că ai inhalat involuntar de câteva ori fumul acela, dar cu toate astea a fost suficient ca să îți afecteze negativ simțurile paranormale. Corect?

— Da, ai rezumat destul de bine situația.

— Ce porcărie!

— Apropo, spuse ea, pe un ton foarte serios. Vreau să îți mulțumesc pentru informațiile despre modul în care drogurile psihotrope pot avea efecte imprevizibile asupra unei persoane cu un profil paranormal puternic. Grație acestei nestemate de înțelepciune, am reușit să nu mă pierd complet cu firea, în momentul când mi-am dat seama că fumul îmi distrugea abilitatea de a-mi controla talentele de tip claraudient.

— Ce porcărie!

— Ai mai spus asta deja.

Zack apăsă pe pedala de accelerație, măbind viteza vehiculului.

— Zack?

— Da.

— Consideri că ne confruntăm cu o nouă problemă, așa-i?

— Ai ghicit. Așa-i.

Zack patrula prin living, vorbind la telefon cu Fallon, omul veșnic iritat.

— Am nevoie de cineva aici, în Oriana, cât mai repede cu putință, spuse Zack. De preferință, un paravântor.

Simțea privirile lui Raine, care îl urmărea cu atenție. Raine era cuibărită pe canapea, ținând pe niște perne piciorul rănit, cu o pungă de legume congelate în jurul gleznei. Batman și Robin torceau încolăciți în poala ei. Cutia, pe care Zack o luase din casa lui Gordon și a lui Andrew, stătea nedeschisă pe măsuța de cafea.

— De ce naiba ai nevoie de un bodyguard pentru Raine? se interesă Fallon. Doar l-au arestat pe paranoicul ăla de Ucigaș-Incendiator. L-am pus pe un agent să verifice, să știi. Există o probabilitate de 96,3% ca poliția să fi arestat pe cine trebuia. Știi și tu că mai sigur de atât nu se poate ști niciodată. Nu se poate vorbi niciodată de o certitudine de sută la sută în asemenea cazuri.

— Dacă am dreptate, chestiunea aceasta nu are legătură cu criminalul acela. Și, oricum, mă îndoiesc că un individ ca el ar fi știut cum să folosească un drog pentru a-i anihila lui Raine facultățile paranormale. De data asta a fost cineva trimis de „Umbra Noptii”.

— Hm.

Știa că îi captase atenția lui Fallon.

— Nu avem cum să fim absolut siguri, adăugă el. Mă bizui pe intuiție, în cazul de față.

— Nu există niciun motiv logic pentru ca „Umbra Noptii” să riște să o răpească pe Raine Tallentyre, zise Fallon. Mi-ai spus că Raine nu știe nimic despre activitatea tatălui ei.

— Până în seara asta nu exista niciun motiv logic de a crede că mătușa ei a fost ucisă.

— Fir-ar să fie de treabă. Te culci cu Raine, nu-i așa?

O reacție tipică pentru un tip ca Fallon. Omul care vedea conexiuni între tot felul de puncte.

— Observația este nerelevantă, spuse Zack, uitându-se la Raine.

— Nu și în cazul în care relația ta personală cu ea îți denaturează puterea de judecată.

— Trimite pe cineva mâine aici, Fallon. Eu am de rezolvat niște treburi și nu o pot lăsa singură pe Raine.

— Crezi, într-adevăr, că este în primejdie?

— Da.

— Hm.

— Fallon, încetează odată. Te previn încă de pe-acum că varianta asta este categoric exclusă.

— Care variantă? întrebă Fallon, încercând zadarnic să facă pe nevinovatul.

— Te gândești că, dacă un agent al organizației „Umbra Noptii” vrea să o scoată din joc pe Raine, ai putea să o folosești drept momeală. Așa ceva nu se va întâmpla. Clar?

— Dacă plantez pe teren încă un agent J&J, există riscul ca trimisul grupării „Umbra Noptii” să decidă că nu merită să se aventureze mai departe și să anuleze întreaga operațiune. S-ar putea să nu mai obțin niciodată răspunsurile de care am nevoie.

— Fallon, vreau un paravântor mâine-dimineață, la opt, în fața ușii lui Raine.

Zack închise telefonul, înainte ca Fallon să apuce să îl contrazică. Mâna lui Raine se opri pe blănița de pe capul lui Robin.

— Chiar crezi că a încercat cineva să mă răpească în seara asta?

— Da.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, *de ce?*

— Nu știu, recunosc el. Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știu. Dar prea am stat mult în expectativă. Imediat ce bodyguardul tău vine aici, voi porni în căutarea răspunsurilor.

— Unde? întrebă ea, uimită.

Traversând încăperea, Zack se opri în fața măsuței de cafea.

— Știu, din experiență, că răspunsurile sunt de obicei foarte aproape de casă.

— Nu înțeleg.

— Știu că nu înțelegi, spuse el, ocolind masa și așezându-se pe canapea lângă ea, fără ca piciorul lui să atingă coapsa ei. Și nici nu-ți va plăcea, dacă voi încerca să-ți explic.

— Zack, fără secrete, te rog.

— Corect. Fără secrete, repetă el, rezemându-se de pernele canapelei, cu palmele sub ceafa și cu picioarele lungite sub măsuță. Vreau să îi analizez mai îndeaproape pe oamenii din jurul tău.

Exact cum se așteptase Zack, Raine se crispă.

— Nu Gordon și Andrew. Doar nu poți crede că vreunul dintre ei mi-ar vrea răul?

Zack se uita la ea, fără să spună nimic.

— La naiba, Zack, nu se poate să îi suspectezi. E imposibil, pe cuvânt.

— Mă îndoiesc că Gordon sau Andrew ar putea avea un amestec în povestea asta, admise el, pe un ton neutru.

— Dar nici nu excluzi complet posibilitatea ca ei să fie agenți ai organizației „Umbra Noptii”, nu-i așa?!

— Faptul că amândoi sunt, teoretic, la o conferință în San Diego constituie un argument în favoarea nevinovăției lor.

— Teoretic?

— Va fi foarte ușor să verificăm, pentru a ne convinge că sunt amândoi în hotelul lor în seara asta.

— Dar e ridicol, spuse ea, mângâindu-l cam apăsător pe Batman, care mișcă din coadă. Nu-mi vine să cred că te gândești într-adevăr că Gordon și Andrew ar putea fi agenți ai grupării „Umbra Noptii”.

Zack tăcu, așteptând ca Raine să se liniștească. Se așteptase ca reacția ei să fie foarte vehementă.

— Și pe cine intenționezi să mai verifici? întrebă ea, pe un ton sumbru.

— Bradley Mitchell și Pandora.

— Vei fi foarte ocupat, oftă ea.

— Acesta este și motivul pentru care am dat ordin să fie trimis un bodyguard, spuse el.

— Și crezi că Fallon se va conforma?

— Știe că, atunci când spun că am nevoie de un bodyguard, nu mă joc.

Zack se uită spre cutia de pe masă. Raine îi urmărește privirea.

— Presupun că e timpul să o deschid.

Zack își înăbuși cu fermitate sentimentul de vinovăție care începuse să-l cuprindă, la gândul grelei încercări care o aștepta pe

Raine.

— Așa cred, spuse el.

45

Raine desigilă cutia și se uită la conținutul ei sărăcăcios – trei volume de poezie, vopsele pentru pictură, pensule, o fotografie înrămată, niște obiecte de toaletă și alte câteva lucruri personale.

— Nici urmă de vreun mesaj, spuse Raine. Niciun plic, nicio bucată de hârtie. Nici măcar carnetelul din camera de spital.

Scoase fotografia din cutie și o privi câteva momente, printre lacrimile care îi umpluseră ochii. Imaginea îi înfățișa pe ei patru – Gordon, Andrew, Vella și ea, adunați în camera Vellei de la clinica St. Damian. În fundal se vedea un tort aniversar, cu lumânările aprinse.

— Și cât am încercat toți trei să o convingem să iasă din spital, de ziua ei, își aminti Raine. Dar a refuzat. Se simțea în siguranță acolo.

Luându-și mâinile de la ceafa, Zack se aplecă în față, ca să studieze fotografia.

— Pare liniștită în poza asta.

— Da, mulțumită doctorului Ogilvey și faptului că vocile amuțiseră definitiv.

Cu multă precauție, Zack trase afară fotografia din ramă, după care o răsuci pe cealaltă parte. Spatele fotografiei era complet alb.

— Dacă mătușa Vella ar fi vrut să găsească un mesaj, remarcă Raine, mă îndoiesc că l-ar fi ascuns într-un loc unde exista riscul să nu mă uit niciodată.

— A fost doar o idee, spuse el, vârând fotografia la loc în ramă.

Raine luă în mână unul dintre volumele de poezii și îl răsfoi, dar dintre pagini nu căzu nimic.

— Degeaba, nu rezolvăm nimic așa, spuse ea. Chiar dacă o fi existat vreun mesaj, probabil că a fost aruncat la gunoi.

Puse cartea pe masă și băgă mâna din nou în cutie, ca să mai scoată un volum de poezii. În clipa în care atinse cu degetele cea de-a doua carte, o undă de energie parapsihică îi trecu prin tot

corpul. Instinctiv, Raine își ținu respirația și dădu drumul la carte, care căzu înapoi în cutie. Dar reacția ei nu fusese suficient de rapidă. Vocea din capul ei era un ecou spectral al glasului Vellei, gutural, gros și disperat.

...*Ai grijă de tine. Tu ești nevinovată...*

Blocă mental straniile ecouri de dincolo de mormânt și rămase nemișcată, frângându-și mâinile în poală. Se holba la carte, de parcă ar fi fost o cobră. Niște gheruțe mici i se înfipseră în coapse, străpungând țesătura pantalonilor. Robin și Batman erau agitați, reacționând la încordarea care pusese stăpânire pe ea.

— Ce-i cu tine? întrebă Zack.

— Nimic, răspunse ea, fără să poată să-și ia privirea de la volumul de poezii pe care îl avusese în mână. Cartea aceea. Vella era înnebunită de spaimă când a avut-o în mână. Îngrozită, efectiv.

— Se temea pentru ea?

— Nu. Pentru mine.

Batman împungea cu capul în brațul ei, încercând să-i capteze atenția. Raine ezită, dar pe urmă, relaxându-se un pic, începu din nou să îl mângâie. Mulțumit, motanul se instalează la loc în poala ei.

Zack luă cartea din cutie și citi titlul: *Călătorie de iarnă*.

— Asta era cartea de poezii care îi plăcea ei cel mai mult, deși, personal, versurile mi se par extrem de deprimante. Ea, însă, se pare că își găsea o alinare în ele.

O expresie de încordare înăsprise trăsăturile feței lui Zack. Raine înțelese că înregistra și el aceeași energie pe care o percepușe și ea.

— Într-adevăr, era înspăimântată, spuse el. Pentru soarta ta.

Zack deschise cartea. Vella nu făcuse nici cea mai mică tentativă de a-și ascunde mesajul. Cuvintele fuseseră scrise chiar pe forța. O carte de vizită, tipărită pe un carton galben, era vârâtă, de asemenea, între filele volumului.

— Era panicată, dar a știut ce făcea, remarcă el. Ți-a scris un mesaj pe o pagină a acestei cărți, știind că până la urmă volumul va ajunge în mâinile tale. Un mesaj notat pe un carnețel de spital ar fi putut nimeri la lada de gunoi, nu însă și lucrurile personale ale pacientului.

Zack așeză cartea pe masă, lăsând-o deschisă la forța. Luând între degete cartea de vizită, o răsuci pe cealaltă parte. Deși cerneala

neagră de tipar se decolorase odată cu trecerea anilor, numele firmei era încă lizibil. În partea de jos a cartonașului, fusese notat de mână un număr de telefon.

— Este o carte de vizită a agenției Jones & Jones, spuse Raine. Probabil că i-a dat-o Wilder Jones. Este incredibil că a putut să o păstreze atâția ani.

Aplecându-se în față, dar fără să atingă cartea, Raine citi cu glas tare mesajul pe care i-l lăsase mătușa Vella.

Draga mea Raine,

Sunt pe moarte și mi-e teamă că te pândește un mare pericol. Un tip, pe nume Parker, a trecut azi pe la mine. Mi-a spus că a avut posibilitatea să citească însemnările lui Judson și să îi studieze activitatea de cercetare. Spunea că mă poate vindeca. Dar acum știu că a mințit. Nu va trece mult timp până își va da seama, însă, că și eu l-am mințit. Doar nu era să încredințez secretele mele unui străin oarecare.

În mod ciudat, totuși, drogul pe care mi l-a administrat mi-a oferit primele momente de gândire limpede de care am fost privată atâția ani de zile. Dar simt că am palpitații. Se întâmplă ceva rău cu mine. Trebuie să scriu repede ceea ce vreau să-ți comunic.

Mi-e teamă că, atunci când va afla că l-am păcălit, Parker te va ataca pe tine. Iar tu nu îi poți furniza răspunsurile pe care le dorește el, fiindcă nu ți-am spus niciodată întregul adevăr. Însă e posibil ca el să nu creadă acest lucru.

Acum, nu mai există nicio altă cale de salvare. Trebuie să iei legătura cu Jones & Jones. Agenția te va proteja. Dar va exista și un preț pentru asta. Întotdeauna există un preț când ai de-a face cu J&J. Vor pretinde și ei același lucru pe care îl dorea Parker. Dă curs solicitării lor, Raine. Viața ta e mai presus de orice. Ceea ce vor ei se ascunde sub masca lui Wilder Jones. Și să nu uiți ziua ta de naștere.

Vina pentru tot ce s-a întâmplat în urmă cu atâția ani ne revine întru totul tatălui tău și mie. Tu ești nevinovată, Raine. J & J va înțelege asta.

Te iubesc. Te rog, transmite-le lui Gordon și lui Andrew toată dragostea mea. Niciodată nu aș putea să vă răsplătesc pentru tot ceea ce ați făcut pentru mine.

Semnătura Vellei era aproape ilizibilă.

Raine nu putea să-și mai stăpânească lacrimile. Îi lăsa jos pe Batman și Robin, sări de pe canapea și se repezi în dormitorul ei, unde închise ușa și, trântindu-se pe marginea patului, lăsa să se rupă în ca zăgazul ce stăvilea noianul de amărăciune și vinovăție din sufletul ei.

Nu auzi când se deschise ușa, dar într-o clipă Zack apăru lângă ea, strângând-o în brațe. Tandrețea cu care Zack o înconjură o făcu pe Raine să lase frâu liber durerii și, înfundându-și fața în pieptul lui, începu să plângă în hohote. Zack nu încercă să o liniștească, știind că era mai bine ca Raine să se descarce nervos într-un potop de lacrimi.

Când criza de plâns luă sfârșit, Raine se simțea complet vlăguită. Cu capul rezemat de umărul lui Zack, șopti:

— Eram în Vegas. Lawrence Quinn o omora pe Vella aici, în Oriana, iar eu jucam blackjack în Vegas.

— Asta te macină pe tine acum? murmură Zack, cu buzele lipite de părul ei. Te simți vinovată fiindcă erai la cazinou când ea a fost ucisă?

— Poate că dacă aș fi fost aici...

— Nu, o contrazise Zack, pe un ton ferm, desprinzând-o cu blândețe de lângă umărul lui. Nu te-ai dus la Vegas ca să te distrezi. Erai acolo pentru a face tot ce trebuia ca să ai cu ce să îi plătești spitalizarea la clinica St. Damian.

— Da, dar...

— Chiar dacă ai fi fost aici, lucrurile tot nu s-ar fi schimbat. N-ai fi putut face nimic. Quinn a avut consimțământul Vellei pentru a-i administra drogul. A fost conștientă de riscul pe care și-l asuma. Ce naiba, doar a știut că nu putea avea încredere în el. Acesta este și motivul pentru care l-a mințit.

— Mă trezesc noaptea, uneori, întrebându-mă dacă nu aș fi putut să o ajut cumva.

Mâinile lui alunecară pe brațele ei, apoi pe gât, cuprinzându-i delicat capul între palme.

— Ideea că tu erai cea care aveai grijă de ea te împiedică să sesizezi realitatea. Iar realitatea în cazul de față este foarte clară. Nu aveai cum să o salvezi.

— Așa cum nici tu nu ai putut să o salvezi pe Jenna?

Zack încleștă maxilarele. O fracțiune de secundă, Raine avu impresia că voia să o contrazică. Apoi o strânse iarăși la pieptul lui.

— Da, zise el. Așa cum nici eu nu am putut să o salvez pe Jenna.

Rămaseră așa, lipiți unul de celălalt, fără să scoată o vorbă.

— Crezi că este lecția pe care ne-o dă natura, învățându-ne că niciun om nu poate salva întreaga omenire? spuse ea, într-un târziu.

— Cam așa se pare.

— Este o pildă dură, remarcă ea.

— Da. Într-adevăr, admise el.

46

Raine împinse deoparte restul de pâine prăjită unsă cu unt de arahide, din care ciugulise la micul dejun, și studie mesajul scris pe forțașul volumului de poezii *Călătorie de iarnă*.

— Oricât de mult îmi displace, mă văd nevoită să-ți mărturisesc că s-ar putea să nu fiu, totuși, prea talentată ca detectiv paranormal. Și spun asta fiindcă în continuare n-am nici cea mai mică idee la ce s-a putut referi mătușa Vella când a pomenit de masca lui Wilder Jones și de ziua mea de naștere.

Zack era în fața bufetului și turna cafea într-o cană.

— Crezi că Wilder și-a lăsat niște lucruri la Vella?

— N-am de unde să știu, spuse ea, cu un aer gânditor, bătând în masă cu capătul creionului. Dar ce să mai zic, când de fapt eu nici nu mi-am dat seama, până nu mi-a spus Andrew, că Vella a trăit o poveste de iubire cu el. Dacă Vella a păstrat niște suveniruri din perioada când a fost cu Wilder Jones, atunci în mod sigur obiectele respective există pe undeva în casa din Shelbyville.

— Parcă ziceai că subsolul clădirii e plin de cutii și lăzi de tot felul.

— Exact. Cele mai multe conțin tablouri de-ale ei. Presupun că va trebui să le desfacem pe toate, ca să vedem ce este înăuntru. Cred că sunt pe puțin două-trei sute de picturi în subsolul acela. Din câte știu, toate înfățișează diverse măști.

Raine tresări speriată și scăpă creionul din mână, în momentul când soneria de la ușă începu să sune.

— Cine poate să fie, la ora șase și jumătate dimineața?

— Am impresia că ți-a venit babysitterul.

Zack puse jos cana de cafea și intră în living.

Robin și Batman porniră pe urmele lui, cu urechile ciulite și coada ridicată. L-au adoptat, remarcă Raine în sinea ei. Pentru ei, Zack făcea parte acum din gașcă. Oare cum se spune despre mai multe pisici la un loc? O ceată de pisici, parcă. În fine, formula nu pare prea fericită, acesta fiind și motivul, probabil, pentru care lumea nu prea o folosește.

Ușa de la intrare se deschise. Un glas profund de bas, venind parcă dintr-o grotă, produse un fel de huruit gros. Raine se ridică în picioare, cu destulă precauție, căci glezna continua să o doară, și se postă în cadrul ușii.

Un bărbat voinic și oacheș, cu câțiva ani mai tânăr decât Zack, ocupa un spațiu considerabil ca mărime în micul ei living. Scăfârlia tipului, rasă complet, lucea de parcă ar fi fost lustruită cu ceară. Niște ochelari întunecați îi voalau ochii în totalitate. Un inel de aur îi sclipea în una dintre urechi. Era îmbrăcat cu niște pantaloni de doc, un pulover bleumarin cu croială de cămașă și, pe deasupra, cu o geacă scurtă de piele, sub care se ghicea conturul unui toc de revolver.

Zâmbetul pe care îl afișă când o văzu pe Raine ar fi putut lumina scena unui teatru mare.

— Pesemne că dumneata ești clienta, spuse el.

— Iar dumneata probabil că ești bodyguardul, răspunse Raine, cucerită de surâsul lui.

— Ea este Raine Tallentyre, spuse Zack. Raine, fă cunoștință cu Calvin Harp.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Harp, îl salută Raine, dând mâna cu el.

— Spune-mi Calvin, zise el, după care privi în jos spre pisici, care se așezaseră direct în fața lui, fixându-l cu privirea. Și flăcăii aceștia cine sunt?

— Batman și Robin, răspunse Zack.

— Iată partenerii mei ideali, vă asigur! exclamă Calvin, radios.

Și, lăsându-se pe vine, întinse mâna spre motani. Batman și Robin îi mirosiră degetele și, când părură satisfăcuți de rezultatele

evaluării, Calvin îi scărpină afectuos între urechi, cu mâna lui de uriaș, după care se ridică în picioare.

— Se pare că ai fost adoptat, zise Zack. Bei o cafea?

— Ba bine că nu! exclamă Calvin, cu entuziasm. N-aveți cumva și ceva de mâncare? De când m-a sunat Fallon, acum câteva ceasuri, am fost cam ocupat, iar la bordul avionului companiei, cu care am zburat înapoi, n-am găsit decât două cutii cu gogoși, pe care a trebuit să le împart cu piloții.

— Ce zici de niște unt de arahide? întrebă Zack.

— Excelent! spuse Calvin, privind cu interes spre bucătărie. Mi-e atât de foame, încât aș fi în stare să înghit și mâncare pentru pisici.

Zack se uită spre Raine și spuse zâmbind:

— Singurul dezavantaj de a lucra cu Calvin este că trebuie să-l hrănești, nu glumă.

47

Zack folosi un instrument din trusa lui de scule, primită de la agenția J&J, pentru a pătrunde în garsoniera dublă. Nu se aștepta să găsească vreun indiciu care să demonstreze că Pandora ar fi o membră a grupării „Umbra Noapții”, dar, din păcate, știa din proprie experiență că nu trebuie să permiți laturii afective să subjuge logica și rațiunea.

Micul spațiu al garsonierei era decorat în stilul neconvențional agreat de rockeri. Tavanul înfățișa un cer nocturn întunecat, cu lună nouă și stele. Pereții erau zugrăviți într-un bleumarin-închis, iar ramele ferestrelor și ale ușilor ieșeau un pic în evidență, grație unei nuanțe ceva mai deschise. Decorațiunile erau eclecticice și în cea mai mare parte de culoare neagră, punctate ici și colo de câte o pernă de un roșu sângeriu.

Zack verifică întâi frigiderul. Învățase cu prilejul întâmplărilor din Stone Canyon că varianta de formulă concepută de „Umbra Noapții” trebuie păstrată la rece. Cu un pic de noroc, spera ca acest lucru să fie încă valabil.

Deschise ușa frigiderului, cu mâinile acoperite de mănuși. Pe

rafturi, se aflau diverse resturi de mâncăruri gata pregătite, câteva sticle de apă și două ambalaje cu apă minerală. Zack scoase din caseta de piele bețișorul metalic pe care i-l dăduse Fallon și îl introduse într-o cutie de lapte. Asta fiindcă nu voia să riște nimic. Culoarea tijeii nu se modifică. Clăti bețișorul la chiuvetă și îl introduse în sticla de oțet. Nicio modificare.

Parcurse cu precauție și restul garsonierei duble, dar nu găsi nimic ce ar fi putut să indice că Pandora ar fi altceva decât ceea ce părea a fi – o tânără creativă, cu înclinații spre nonconformism și teatralitate.

Ieși din garsonieră, coborî pe scări cele trei etaje și apoi se duse pe jos până la mașina închiriată, pe care o parcase două străzi mai încolo.

Pandora apăru din camera din spatele magazinului, cu puțin timp înainte de amiază.

— Ce-ați zice de o pizza?

Tolănit pe un fotoliu, cu o cană de cafea în mână, Calvin se prefăcu extrem de interesat de sugestia ei.

— Lasă glumele cu mine, femeie. Și să nu-mi pui mie o asemenea întrebare, dacă nu ai intenții serioase, clar?

Pandora reacționează printr-un râs cristalin, aproape ca un chicotit, care o surprinse pe Raine într-atât de mult, încât rămase cu gura căscată. N-o auzise niciodată pe Pandora râzând așa.

— Restaurantul din capătul străzii prepară o pizza excelentă, îl asigură Pandora pe Calvin. Mă duc să iau una.

— Oh, măicuțiță, spuse Calvin, acoperindu-și inima cu o mână. Iată femeia ideală. Ai pe cineva, drăguță?

Spre uimirea lui Raine, Pandora se înroși toată.

— Pentru moment, nu, n-am pe nimeni, recunosc ca, pe un ton dezinvolt.

— Oh, ce noroc a dat peste mine, declară Calvin.

În mod cu totul ciudat, Pandora părea cam fâstăcită când se întoarse repede spre Raine, spunând:

— Ca de obicei, cu măsline și legume, da?!

— Da, mie îmi convine așa, zise Raine, nămairecunoscând-o parcă pe Pandora, care avea licăriri jucăușe în ochi. Îți place și ție la

fel, Calvin?

— Sigur, răspuse Calvin, scoțând portofelul din buzunar. Ia două. Și vezi ca una dintre ele să fie *extra large*.

— Nu-i nevoie, facem noi cinste, spuse Raine.

— Nu, lasă să plătească J&J, spuse Calvin, îndesând un pumn de bani în mâna Pandorei. Decontez prânzul, doar sunt în delegație!

Chicotind încă o dată foarte amuzată, Pandora ieși pe ușă, cu banii în mână.

Cu un aer nostalgic, Calvin o petrecu galeș cu privirea.

— Cred că am găsit-o pe fata visurilor mele.

— Credeam că voi, cei din Societatea Arcane, vă bizuiți pe propriii voștri intermediari pentru a vă găsi partenerul de viață.

— Îmi place să caut singur vânatul, spuse el, privind din nou spre trotuarul din fața buticului. În afară de asta, arcanematch-dot-com nu este o rețea sută la sută de încredere. Gândește-te, bunăoară, ce-a pățit Zack cu logodnica lui.

— Mi-a povestit despre Jenna, spuse ea.

— Nici nu vreau să-mi imaginez ce ar fi putut face cei din gruparea „Umbra Noptii”, dacă le-ar fi reușit planul de a o mărita pe o agentă de-a lor cu Zack, spuse Calvin.

— Sunt convinsă că ar fi fost o mare realizare pentru ei, dacă ar fi izbutit să se infiltreze așa în familia Jones.

— Hm, pufni încet Calvin. Și încă nu orice membru al familiei, ci chiar Jones Numărul Unu!

— Poftim?! exclamă Raine, nedumerită.

Calvin îi aruncă o privire. O expresie de mirare, iar apoi de amuzament se întipări pe chipul lui.

— Scuze, uitasem.

— La ce te referi?

— Când m-a sunat, Fallon mi-a spus că nu ai crescut în sânul Societății. Presupun că nu știi mare lucru despre politica organizației noastre.

— Sunt la curent cu faptul că Societatea Arcane a fost întemeiată de un Jones și că familia Jones a fost dintotdeauna extrem de influentă.

— Da, se poate spune și așa, deși forța familiei Jones este absolut considerabilă. În secolul trecut, Societatea a avut parte de câteva

schimbări majore. De exemplu, în prezent membrii Consiliului Guvernator sunt aleși prin vot. Un lucru, însă, nu s-a schimbat. Conducătorul organizației a fost întotdeauna un Jones, de obicei un Jones din ramura arborelui genealogic din care face parte și Zack. Societatea Arcane ține foarte mult la tradiție.

Raine era gata să cadă din picioare, auzind aceste informații.

— Adică, Zack urmează să devină viitorul Maestru al Societății Arcane?

— Da, ramura SUA, preciză Calvin. Ramura din Marea Britanie își are propriul Maestru.

— Tot un Jones?

— Evident.

— Doamne Sfinte, habar n-am avut.

— Consiliul urmează să confirme numirea lui Zack, cât de curând. Anunțul oficial va fi făcut la Balul Primăverii organizat de Societate în fiecare an. Problema este că, de când logodnica lui a murit, Zack a declarat în mod public că o să refuze funcția, însă nimeni nu l-a luat în serios.

— Zack nu pare genul de om care să se răzgândească, odată ce a hotărât ceva, spuse Raine, încrunțată.

— Adevărat, dar în cazul acesta lumea își imaginează că Zack are doar nevoie de ceva timp pentru a trece peste ceea ce s-a întâmplat anul trecut.

— Nu știi tu ce părere ai, dar eu înțeleg perfect cum ideea că ai fost la un pas să te însori cu o agentă a grupării „Umbra Noptii“, care pe deasupra a mai vrut să te și otrăvească, te poate face să-ți reconsideri țelurile și obiectivele în viață.

— Nu, nu-i adevărat. Zack este născut pentru această funcție. Mai devreme sau mai târziu, se va dumiri și el în această privință.

— Dar chiar ar fi un capăt de țară, dacă Zack ar declina această onoare?

— Știi cum se spune, nimeni nu este de neînlocuit, observă Calvin, ridicând din umeri. Și, oricum, mai există o sumedenie de Jones care ar putea prelua această funcție. Important este, însă, că bunicul lui Zack, Maestrul actual, și majoritatea Consiliului, care, apropo, include foarte mulți intuitivi, consideră că Zack este cel mai potrivit candidat pentru rolul de conducător suprem. Oricum, se

exercită multă presiune asupra lui.

— Dar ce îl face pe Zack atât de unic? Doar ai spus și tu că există o sumedenie de alți Jones.

— După un lung interval de timp, Zack este primul Jones înzestrat cu un talent-oglină de gradul zece.

— Și ce-i cu asta? De ce aceste abilități îl califică drept persoana cea mai potrivită pentru a prelua responsabilitățile Maestrului?

— Talentele-oglină sunt atât de rare, încât țin de domeniul legendei în sânul Societății Arcane, o lămuri Calvin. Consiliul și bătrânul domn de la cârma organizației sunt fascinați de personalitatea lui Zack. Vezi tu, facultatea de a sesiza intuitiv adversitatea reprezintă exact genul de talent pe care trebuie să îl ai ca Maestru al Societății, atunci când te confrunți cu niște răufăcători periculoși. Iar membrii grupării „Umbra Noptii” formează cea mai periculoasă categorie de răufăcători din lume.

48

Lasă mașina în aglomerarea de vehicule înghesuite în parcare a unui părculeț municipal și merse pe jos până la următoarea stradă, unde se înălța un vast complex de apartamente. Clădirea avea șase etaje.

Sistemul de securitate din locuința lui Bradley Mitchell era uimitor de rudimentar. Pesemne că ofițerii de poliție foarte versați în meseria lor nu pot concepe că unor infractori le-ar trece vreodată prin minte să jefuiască apartamentul vreunui polițai. Halal măsuri de precauție.

Zack dezactivă sistemul de alarmă, folosind același instrument J&J, cu care descuiase și ușa de la intrare. Interiorul apartamentului cu un singur dormitor, în care pătrunsese, era decorat cu surprinzător de mult bun-gust. Se așteptase să dea peste genul de bârlog ticsit de lucruri și plin de praf, care îi caracterizează pe burlacii înrăiți, unde găsești îndeobște un mobilier ieftin, luat cu chirie, o aparatură electronică sofisticată și genul de obiecte de artă specifice revistelor pentru femei.

Televizorul de ultimă generație și sistemul de sunet existau, într-adevăr, însă canapeaua, fotoliile și măsuța de cafea erau confortabile și moderne, cu câteva trepte mai sus decât mobila luată cu chirie. Imaginile expuse pe pereți erau reproduceri după lucrările lui Ansel Adams. Dar poate cel mai mare șoc i l-a produs biblioteca bine dotată.

OK, vasăzică sperase că Mitchell era un bădăran necioplit, fără niciun fel de trăsături frumoase de caracter. Greșit. Trebuia să se fi gândit că Raine nu s-ar fi putut îndrăgosti niciodată de un bărbat care să nu aibă un comportament cât de cât civilizată și o anumită doză de inteligență.

Se confruntă cu primele imagini spectrale, atunci când își scoase o mănușă și atinse patul cu mâna. Scenele erau foarte vagi, aproape ca niște străfulgerări care îi explodară în mine, timp de o fracțiune de secundă. Intuiția lui puternică plăsmuia o viziune cu două persoane care făceau sex cu pasiune. Una dintre ele – persoana care lăsase cea mai puternică impresie – nu savura actul sexual, oricum nu într-un mod normal și sănătos. Pentru unul dintre cei doi amanți, sexul era o armă – nu un instrument –, care fusese folosită pentru a atinge un obiectiv, mult mai vital decât o descătușare momentană. Scopul era puterea.

Se concentrează pentru a suporta mai bine viziunile, astfel încât să poată absorbi indiciile pe care i le ofereau, pentru ca apoi să le suprimă, măcar temporar. Mișcându-se mai repede, își puse mănușa la loc pe mână și intră în bucătărie. Îl cuprinse o mare dezamăgire, când nu descoperi în frigider niciun flacon nemarcat, dar se folosi, totuși, de mica tijă metalică, pentru a testa o cutie cu suc de portocale și alta cu lapte, pentru a se convinge că totul era în regulă.

Închise ușa și rămase nemișcat în mijlocul bucătăriei lui Mitchell, o încăpere curată și ordonată. Încerca să mediteze. Toate simțurile lui paranormale îl avertizau violent că drogul era undeva acolo, în apartament.

Se duse înapoi în living, ciuli urechile, foarte concentrat. Nimic. Pe urmă, ieși pe culoar și deschise ușa unei debarale. Înăuntru se aflau stivuite diverse aparate de uz casnic, printre care o mașină de spălat și uscat rufe. În cele din urmă, prinse sunetul: scâncetul ascuțit al unui frigider minuscul, de genul celor folosite într-un

birou personal. Micul aparat se afla într-un colț și era legat la o priză de pe perete. Când atinse mânerul, o nouă viziune îl făcu să se cutremure, fiind suficient de puternică, încât să treacă prin mânășă. Deschise ușa frigiderului și văzu un mic flacon, fără niciun fel de etichetă. Pe fundul flaconului, se vedea un lichid limpede.

Bradley vârî cheia în broasca ușii de la intrare. Pătrunse în vestibul și se uită la panoul de control de pe perete. Sistemul de securitate era întrerupt. Ceva nu era în regulă. Știa precis că îl pornise, înainte de a pleca de-acasă. Porcăria naibii se defectase din nou. Știa că va trebui să îl înlocuiască, până la urmă.

Bătu cu pumnul, de câteva ori, în cutia panoului de afișaj. Ecranul nu se aprinse. Se pregătea să mai lovească o dată în cutie, când sesiză prezența cuiva în spatele lui.

Se răsuci rapid în loc, băgând mâna în haină. Dar Zack Jones îl aștepta cu un revolver ațintit spre el.

— Un tip cu o meserie ca a ta ar trebui să-și procure un sistem de securitate mai eficient, spuse Zack.

— Ce dracu' cauți aici?

Zack îi arătă flaconașul de sticlă.

— Va trebui să stăm de vorbă.

49

Cu puțin timp înainte de ora douăsprezece, Joanne Escott, primarul orașului, își parcă mașina sport, marca Mercedes, în fața magazinului „Incognito“, unde staționarea vehiculelor era interzisă, și intră valvârtej înăuntru. Calvin nu păru să-i dea prea multă atenție, deși Raine era sigură că sesizase o undă de putere. Calvin își încordase toate simțurile, în momentul în care Joanne dăduse buzna în butic, evaluând-o cu talentul lui de paravântor.

Joanne se opri brusc, își scoase ochelarii de soare și, fără să se sfiască, se uită curioasă la el.

— Ai un nou angajat? întrebă ea, arcuind sprâncenele cu un interes nedisimulat.

— El este domnul Harper, creator de costume independent, spuse Raine, preîntâmpinând orice reacție din partea lui Calvin. Mi-a adus niște schițe.

Lui Joanne îi pieri interesul imediat.

— Oh, poponar, probabil, nu-i așa?

Calvin îi adresă un surâs radios.

Raine își drese glasul.

— Calvin, ea este Joanne Escott, primarul nostru.

Calvin înclină din cap, cu o politețe solemnă.

— Doamnă.

— Locuiești aici, în Oriana? întrebă Joanne, pe un ton vioi.

— Nu, doamnă. Sunt din alt oraș.

— Am înțeles, spuse Joanne și, lămurindu-se că domnul Calvin nu era un potențial alegător, se întoarse spre Raine. Am la dispoziție doar cincisprezece minute pentru probă, anunță ea, uitându-se la cadranul ceasului ei bătut în diamante. Am oră la stilist, la unu fără un sfert. Nici nu mă gândesc să întârzii. Roger este foarte scrupulos în privința programului, așa că nu vreau să-l supăr, mai ales că trebuie neapărat să mă coafez pentru ceremonia de strângere de fonduri, din seara asta.

— Costumul tău este gata, spuse Raine, trăgând la o parte draperia roșie. Nu durează mult ca să-l probezi.

Joanne mai aruncă o ultimă privire plină de regret spre Calvin, după care, cu un oftat ușor, dădu drumul ochelarilor de soare în geanta imensă pe care o purta și porni după Raine.

Calvin se ridică de pe fotoliu, cu un aer aparent dezinvolt și păși în urma lor, oprindu-se în cadrul ușii, cu brațele încrucișate la piept. Raine aduse toaleta model Cleopatra din spatele unui lung șir de costume și începu să scoată husa din plastic.

— Am mai scurtat-o la tiv cu încă cinci centimetri și am strâmtat corsajul, spuse ea.

Joanne privea încântată rochia.

— Arată senzațional, spuse ea și băgă mâna în poșetă.

Raine presupuse că Joanne intenționa să scoată altă pereche de ochelari. Dar nu, în mâna lui Joanne se vedea acum un fel de borcănaș alb-lăptos.

Calvin țâșni exploziv, atât de rapid, încât Raine nici nu își dădu

seama că plecase de lângă ușă, decât în clipa în care văzu că o înșfacă pe Joanne de încheietura mâinii drepte.

Joanne, însă, senină și netulburată, scăpase deja pe jos borcănașul, care căzu zdrăngănind pe podea. Un fum alb erupse dinăuntru, într-un nor cețos de vapori.

O grenadă de mână, se gândi Raine. O să murim toți.

Instinctiv, se trânti pe podea, în spatele unui ștender cu costume de carnaval, așteptându-se cu inima cât un purice la inevitabilul val de șoc și la schije metalice, știind că nu avea cum să se ferească de efectul lor nimicitor.

Dar nu se produse niciun val de șoc. Nicio schijă nu îi ciurui trupul. Nu era decât fumul acela alb și rece, care se infiltrasse peste tot, umplând camera cu un bine cunoscut miros de plante aromate.

Joanne se holba la vaporii care dansau prin aer, încruntată și perplexă.

— Ce naiba mai e și asta? spuse ea, după care se prăbuși în stare de inconștiență.

Un torent de voci se ridică, din mocirla coșmarurilor, în capul lui Raine. Urlete de furie, agonie și panică infernală îi biciuiau simțurile.

— Stai culcat la pământ, strigă ea spre Calvin, care, deși părea să fi înțeles îndemnul ei, se repezi să dea un șut recipientului din care ieșea fumul nociv, proiectându-l sub un alt ștender cu costume. Apoi, bătu în retragere spre ușă, bâjbâind prin buzunar după telefon.

Prea târziu, însă. Calvin stătuse practic deasupra recipientului, când acesta căzuse pe jos. Raine știa că bietul de el inhalase din plin fumul, când acesta explodase din borcănaș. Era uimitor că rămăsese în picioare până acum. Nu avea de unde să știe ce efect avea drogul asupra unui paravănător puternic, ale cărui simțuri paranormale se dezlănțuiseră sălbatic, în momentul în care intraseră în contact cu vaporii nocivi.

Tușind convulsiv, Calvin izbuti totuși să formeze un număr la telefonul lui mobil.

— Ieși de-aici, zbieră el la Raine. Pe ușa din spate. Acum.

După care căzu ca o cârpă. Podeaua se cutremură sub greutatea lui. Calvin rămăsese nemișcat. Telefonul ateriză pe jos, lângă el.

Raine nu avea cum să știe dacă, înainte să-și piardă cunoștința, Calvin reușise să sune la 911. Din păcate, telefonul ei era în poșetă, iar poșeta rămăsese în cealaltă cameră.

Respirând sacadat, Raine își smulse poalele bluzei din betelia pantalonilor. Fumul avea concentrația cea mai mare în mijlocul camerei. Raine nu îndrăznea să se târască prin el, ca să ajungă în partea din față a magazinului, unde pericolul nu mai era atât de mare. Ușa spre străduța din spate era mai aproape.

Ținând poalele bluzei în dreptul nasului și al gurii, Raine se împinse pe burtă spre ușa din spatele magazinului. Fumul făcea ceea ce era normal să facă potrivit legilor fizicii: se ridica. Aerul de la nivelul podelei mirosea puternic a plante aromate, dar vaporii nu erau atât de denși ca la câțiva centimetri mai sus de sol. Știa, însă, că inhala încă o mare cantitate de drog. Cacofonia demonică din capul ei se înrăutățea constant.

Costumele din jurul ei începură să prindă viață. Brusc, Raine se trezi în mijlocul unui bal mascat de coșmar, care se desfășura într-o sală cu oglinzi strâmbe, ca la bâlci. Pelerine și fuste înfoiate se roteau vertiginos, făcând-o să amețească. Diversi ochi răuvoitori se zgâiau în jos spre ea, prin orbitele goale ale măștilor. Panica îi anihila simțurile. Nevoia imperioasă de a sări în picioare și de a fugi spre ușă devenea copleșitoare.

Este din cauza drogului. Ignoră totul. Stai culcată pe jos.

Vocile sunau altfel. Unele dintre ele ieșeau parcă din gura măștilor.

...Ucide-o. Torturează-o. Arzi, vrăjitoare, arzi...

Raine își făcea singură curaj, spunându-și că reușea să înainteze printre șirurile de costume care dănțuiau în jurul ei. Putea vedea ieșirea din spate, însă din cauza fumului avea senzația că ușa își modifica mereu poziția. Măștile se strângeau amenințător în jurul ei.

...Lovește-o... lovește-o... fă-o să sufere...

O sonerie zornăi undeva departe. Vag, Raine o recunoscuse. Pandora venise înapoi cu pizza. Slavă Domnului.

Pe urmă, auzi mai multe glasuri, nu țipetele fantomatice din capul ei.

— Pesemne că sunt toți în stare de inconștiență acum, spuse Cassidy Cutler.

— Trebuie să fim prudenți, zise Niki Plumer, îngrijorată ca de obicei. Fumul este foarte tare. Dacă ne atinge și pe noi, ne-a luat naiba.

— O să așteptăm două minute să se mai risipească. Încuie ușa din față și răsucește tăbliță cu „ÎNCHIS”. Pe ea, s-o scoatem pe ușa din spate.

50

— Tipa ți-a întins o cursă, spuse Zack.

— Dar mi se pare absurd, zise Bradley, care se foia prin cameră, dintr-un capăt în celălalt. Doar e vorba despre Cassidy Cutler. Femeia asta a scris patru cărți, adăugă el și, oprindu-se în fața unei biblioteci, trase de pe raft un exemplar din *Viziuni crude*, ca să îi arate lui Zack coperta a patra. Uite, ce naiba, poza ei e pe toate volumele.

— Nu am spus că i-a furat identitatea lui Cutler, deși ar fi și asta o posibilitate. Cred, mai degrabă, că tipa este într-adevăr Cassidy Cutler.

Bradley împinse cartea la loc pe raft.

— Și ce dracu' are cu Raine, atunci?

Zack își alese cuvintele cu grijă, încercând să rămână cât mai aproape de adevăr.

— Agenția mea crede că această persoană lucrează cu un grup de indivizi specializați în producerea și distribuirea unor droguri originale extrem de ciudate, spuse el.

Bradley se așeză brusc pe unul dintre fotolii, mijind ochii. Cunoștea perfect domeniul traficului de droguri și al infracțiunilor asociate cu această operațiune.

— Bun, hai să admitem că, teoretic, ai dreptate. Dar atunci de ce să-i vrea răul lui Raine?

— Tatăl lui Raine a fost un chimist eminent.

— Da, știu, mi-a povestit și mie.

— Când Raine era mică, Judson Tallentyre lucra pentru clientul firmei mele, o companie care a inventat și a brevetat un drog

psihotrop unic.

Și Zack depănă cu dezinvoltură clasica poveste destinată profanilor, îmbinând adevărul și ficțiunea într-un tot omogen.

— Compania a sistat activitatea de cercetare și a pus drogul la conservare, după ce câteva teste inițiale au demonstrat cât era de periculos. Tallentyre, însă, a intuit că formula ar fi putut valora o avere pe piața neagră. Erau necesare câteva ajustări, totuși, pentru a elimina efectele secundare extrem de grave. A părăsit compania și a luat formula cu el, continuând experimentele pe cont propriu, explică Zack în continuare.

— Raine mi-a povestit că tatăl ei a murit când ea era mică. Într-un accident de mașină.

— Exact. Compania pentru care lucrase Tallentyre a făcut investigații și a conchis că secretul formulei dispăruse odată cu moartea lui. Și lucrurile au rămas în acest stadiu, până acum câteva săptămâni, când un alt cercetător, pe nume Lawrence Quinn, a dispărut pe neașteptate. Clientul a apelat din nou la serviciile agenției mele. În felul acesta, am putut descoperi că Lawrence Quinn efectuase cercetări neautorizate ce vizau aceeași formulă brevetată, pe care o furase și Judson Tallentyre. În cele din urmă, am depistat prezența lui Quinn aici, în Oriana.

— Zău? Și unde naiba e acum individul ăsta?

— A dispărut. Bazându-mă pe informațiile pe care am reușit să le pun cap la cap, ipoteza mea este că Lawrence Quinn a murit. Cred că a venit aici pentru a o trage de limbă pe Vella Tallentyre, mătușa lui Raine. După ce a obținut datele pe care le voia de la ea, tipul s-a evaporat.

Bradley începea să pară interesat.

— Vasăzică tu crezi că Lawrence Quinn a fost ucis de către cineva care urmărea să obțină ceea ce aflase el de la Vella Tallentyre?

— Exact.

— Bun, hai să revenim la Vella Tallentyre. Ai vreo dovadă că ar fi fost omorâtă?

— I-a lăsat un mesaj lui Raine, pe care l-am găsit aseară, printre lucrurile rămase de la ea. A fost scris în seara morții ei. Vella Tallentyre spunea acolo că în ziua aceea a primit un vizitator, care i-a făcut o injecție. Era conștientă că va muri și a vrut să o avertizeze

pe Raine. Semnalmentele acestui vizitator, conform descrierii făcute de personalul clinicii, se potrivesc cu imaginea lui Lawrence Quinn.

— Dar ce voia Quinn de la ea?

— Nu se știe, însă bănuim că era ceva legat de formula drogului, pe care Judson Tallentyre a furat-o atunci, cu mulți ani în urmă.

Bradley căzuse pe gânduri.

— Prin urmare, crezi că Lawrence Quinn intenționa să recreeze formula și să se lanseze pe cont propriu în traficul de droguri ilegale?

— Da. Dar se pare că nu a obținut ce urmărea de la Vella Tallentyre. În biletul lăsat lui Raine, Vella mărturisea că nu a avut încredere în el și, de aceea, l-a mințit. Probabil că i-a oferit niște date false despre drog.

— Quinn, însă, convins că obținuse răspunsul dorit, s-a descotorosit de ea, după care a încercat să cadă la învoială cu niște infractori. Treaba nu a mers bine, însă, așa-i?

— Exact. În plus, sunt sigur că această Cassidy Cutler face parte din rândul infractorilor respectivi. Și Niki Plumer la fel.

— Altcineva?

— Cred că a avut o gorilă cu ea, la început, când a venit în oraș, spuse Zack. Individul a încercat să mă lichideze, atacându-mă pe o alee dosnică de lângă un club de jazz, dar până la urmă l-a lovit o mașină într-o intersecție. A murit înainte să ajungă la spital.

— Da, când m-am întors de la Shelbyville, am auzit și eu de accidentul acesta, cu un autor necunoscut, care a fugit de la locul faptei. Chiar aveam de gând să discut cu tine despre asta. Poliția încearcă și acum să stabilească identitatea victimei. Conform spuselor tale, se pare că tot Cassidy l-ar fi omorât?

— Da.

— Dar de ce?

— Probabil fiindcă nu a fost în stare să mă elimine pe mine.

Aruncând o privire spre flaconașul cu lichid clar, pus în frapiera cu gheață de pe masă, Bradley spuse:

— Și tu chiar crezi că tipa a lăsat chestia asta aici ca să mă compromită?

— Cassidy Cutler este la curent cu prezența mea în oraș. Ea știe că trebuie să-mi distragă atenția în altă direcție. Tu ai fost ținta

alternativă ideală. Oricum, se folosea deja de tine pentru a ajunge în preajma lui Raine. Așa că s-a gândit că ai fi foarte potrivit ca un instrument cu dublă finalitate.

— Dar de ce să mă folosească pe mine?! exclamă Bradley, cu o grimasă acră. De ce să nu o fi abordat direct pe Raine?

— Ia gândește-te un pic, spuse Zack. Raine este o persoană foarte retrasă. Cercul ei de prieteni apropiați este foarte mic și bine sudat. Nu e deloc simplu să te infiltrezi printre ei.

După o scurtă ezitare, Bradley îi dădu dreptate, dând scurt din cap.

— Am înțeles ce vrei să spui. Dar Raine nu se ocupă de cercetări în domeniul chimiei. Ceea ce, evident, nu făcea nici mătușa ei. În afară de asta, conform spuselor tale, Cassidy și gașca ei dețin deja acest drog, despre care vorbești tu. Ce naiba au mai vrut, atunci, de la Vella Tallentyre? Și ce naiba mai vor, acum, de la Raine?!

— Nu m-am lămurit încă pe deplin în această privință. Tot ce știu este că varianta actuală a drogului comportă niște probleme grave. Cineva a presupus, probabil, că Vella Tallentyre ar fi deținut niște informații importante despre varianta elaborată de fratele ei. Niște informații care ar putea fi foarte utile. Acum, când ea nu mai este în viață, aceleași persoane își imaginează, cred, că ar putea obține de la Raine datele respective.

Bradley se ridică brusc în picioare și reîncepu să se plimbe prin cameră.

— Mă faci să mă simt un prost, Jones.

— Nu, zise Zack. Dacă ai fi un prost, ar însemna să refuzi să accepți realitatea, atunci când te confrunți cu ea.

Bradley se uită la el.

— Dacă vrei să le arestez pe Cassidy Cutler și pe Niki Plumer, va trebui să-mi aduci niște probe temeinice.

— Nu dețin prea multe deocamdată, recunosc Zack. Dar ai putea începe cu automobilul ei SUV.

— Ce-i cu el? E o mașină închiriată.

— Aceași pe care o avea și acum două zile? întrebă Zack, arcuind sprâncenele.

— Nu. A zis că primul automobil avea o defecțiune la sistemul de încălzire și că a trebuit să-l schimbe.

— Am senzația că mașina respectivă nu a mai ajuns înapoi la firma de la care a fost închiriată. Bănuiesc că zace abandonată în parcarea vreunui mall. Cassidy Cutler nu a avut timpul necesar de a fi prea creativă.

— Crezi că este vorba despre automobilul cu care l-a omorât pe tipul acela?

— Da. Probabil că a încercat să șteargă orice urmă, dar e posibil să nu fi reușit total. Nu se știe niciodată.

Bradley luă telefonul.

— Pun pe cineva să contacteze firma de închirieri auto.

Pe buzele lui Zack înflorise un zâmbet.

— Ce e? întrebă Bradley, încruntat.

— Mi-a spus mie Raine că ești un polițai destoinic, zise Zack.

În clipa aceea, simțurile lui paranormale se înfiorară, ca și cum ar fi fost curențate. Un val de adrenalină îl năpădi prin tot corpul. Zack sări în picioare, năpustindu-se spre ușă, înainte ca mintea lui să conștientizeze decizia de a face acest lucru.

— Ce naiba te-a apucat? zberă Bradley, în urma lui. Unde te duci?

— Raine e în pericol. Trimite pe cineva la magazinul ei. Acum!

Telefonul lui Zack sună o dată, apoi se opri. Zack îl trase din buzunar, în timp ce deschidea ușa și se repezea spre mașină. Codul lui Calvin apăruse pe ecranul aparatului. Apoi, tăcere.

51

Fumul otrăvitor se risipea, dar măștile continuau să o hărțuiască și costumele se legănau mai departe în acordurile unei muzici, pe care doar dansatorii fantomatici puteau să o audă. Raine simțea că se învârtea camera cu ea. I se făcuse rău de la stomac. Dar nu, nu trebuia să vomite. Nu acum. Important era să iasă de-acolo, înainte ca intrusele – Cassidy și Niki – să decidă că nu mai riscau nimic intrând în camera din spate. Ieșirea din spatele magazinului era singura ei scăpare.

Începu să se târască pe podeaua acoperită cu mochetă, încercând

să nu facă niciun zgomot. Clanța lucioasă care simboliza salvarea ei era atât de aproape acum. Un curent de aer proaspăt se strecura înăuntru pe sub ușa. Tot ce trebuia să facă era să sară în picioare, să deschidă ușa și să fugă mâncând pământul.

Un alt sunet ciudat interveni peste urletele glasurilor mute. Cineva bătea la ușa din față a magazinului, cerând să i se dea drumul înăuntru.

— Este vânzătoarea, se răsti Cassidy de dincolo de draperia roșie.

— Ne-a văzut, țipă pițigăiat Niki. Crede, probabil, că ușa s-a blocat întâmplător. Dacă nu-i deschidem, își va da seama că ceva nu e în regulă aici.

— Deschide-i. Va trebui să ne descotorosim de ea. Ceilalți doi de dincolo nu ne-au văzut, dar ea ar putea să furnizeze poliției și lui Jones semnalmente noastre.

— Ai zis fără arme.

— Da, am zis fără arme de foc. Ceea ce nu exclude însă alte mijloace. Am la mine un produs al companiei. O doză dublă va fi mai mult decât suficientă pentru a-i provoca un stop cardiac.

Vasăzică aceste femei aveau de gând să o ucidă pe Pandora, o martoră nevinovată, care avusese ghinionul de a le vedea la față. Pe Raine o cuprinse o furie turbată.

Auzi, apoi, zgomotul ușii din față.

— Hei, mulțam, spuse Pandora. Cine a încuiat ușa? Unde-i șefa mea? Dar voinicul care ședea în fotoliul de-acolo?

— Sunt în camera din spate, zise Cassidy, cu răceală în glas. Se întorc imediat.

Raine inhală adânc o gură din aerul relativ nepoluat, care se infiltra pe sub ușa, țâșni în picioare și, ținându-și respirația, se năpusti șchiopătând prin atmosfera încărcată de vapori toxici, încercând să ajungă mai repede la draperia roșie. Excesul de adrenalină atenua aproape complet durerea care o săgeta în glezna scrântită.

Raine smuci draperia de catifea, trăgând-o la o parte. Pandora tocmai pășea peste pragul ușii de la intrare, ținând cutiile de pizza cu amândouă mâinile. Cassidy și Niki erau postate de o parte și de cealaltă a intrării, așteptând să sară pe Pandora, imediat ce reușeau să închidă ușa în urma ei.

— Fugi, Pandora! urlă Raine, apărând din cealaltă cameră și repezindu-se spre ușa din față, cât de repede îi permitea glezna vătămată. Vor să te omoare. Cheamă poliția. *Fugi*, ce naiba!

Rămasă cu gura căscată de uimire și confuzie, Pandora nu știa ce să facă. Cassidy încercă să o prindă.

— *Fugi*, strigă Raine din nou, punând toată autoritatea de care era capabilă în acel singur cuvânt.

Pandora scăpă din mâini cutiile cu pizza și, răsucindu-se vijelios pe călcâie, o zbughi drept în mijlocul străzii, stârnind un vacarm de claxoane, scârțâit de pneuri și vociferări din partea șoferilor indignați. Undeva, în depărtare, țiuia o sireună.

— Dă-o-ncolo, nu mai contează, îi spuse Cassidy lui Niki. Hai mai bine să o ștergem de-aici. Pe ușa din spate. Ajută-mă s-o potolesc pe scârba asta.

— Presupun că despre mine era vorba, spuse Raine, adresându-i lui Cassidy o variantă mult îmbunătățită a zâmbetului ei special, acel faimos surogat de „du-te naibii”.

Dar nu se opri. Disperată și furioasă, Raine își continuă cursa impetuoasă spre ușa de la intrare. Cassidy și Niki se aflau în calea ei. Planul lui Raine, în aceste condiții, era să se năpustească în ele cu toată forța, astfel încât să treacă mai departe și să poată ajunge teafără afară, pe trotuar. Dar glezna rănită cedă exact în momentul când Raine ajunse în fața celor două agresoare. Își pierdu echilibrul și, alunecând necontrolabil într-o parte, se ciocni de Niki. Din cauza impactului violent, se treziră amândouă pe jos, într-o învâlmășeală de brațe și picioare. Raine lovea la întâmplare, încercând cu înverșunare să se elibereze.

— Ține-o bine, ce naiba, porunci Cassidy.

Raine zări obiectul argintiu, în formă de stilou, îndreptat spre gâtul ei. Dar Niki, fricoasă din fire, intrase în panică de-a binelea.

— E o nebunie ce vrei să faci! zberă ea. Poliția e pe drum. Treaba ta, n-ai decât. Eu, una, am plecat.

Și, extrăgându-se din lupta corp la corp cu Raine, sări în picioare și ieși valvârtej pe ușa din față.

Raine se rostogoli de câteva ori pe jos, îndepărtându-se de Cassidy, și înșfacă zdravăn de picioare cel mai apropiat manechin, pe care era etalat costumul de balerină. Trăgând cu putere, izbuti să

răstoarne figura din plastic greu, care căzu între ea și Cassidy. Aceasta se feri, sărind înapoi.

— Lua-te-ar naiba, se răsti Cassidy, cu fața schimonosită de furie și frustrare.

Raine se rostogoli din nou. De data asta, înhăță picioarele încălțate elegant ale Mariei Antoaneta și împinse cu toată puterea.

— Poftim, satură-te și crăpi! urlă ea la Cassidy.

Cassidy reuși cu greu să nu se împiedice în toaleta somptuoasă de pe manechin. Brusc, păru să sesizeze agitația din fața magazinului. Mai ezită o fracțiune de secundă, după care, în mod evident, ajunse la concluzia înțeleaptă că situația devenise extrem de periculoasă.

Răsucindu-se pe călcâie, fugi spre draperia de catifea roșie, o împinse vijelios la o parte și dispăru în camera din spate.

Raine zăcea pe jos, încercând să-și recapete suflul. Auzi deschizându-se ușa din dos, după care urmară tropăituri și zgomote de încăierare.

— Nu, țipă ascutit Cassidy. Dă-mi drumul, *ticălos* afurisit ce ești!

— Dacă i-ai făcut vreun rău, poți să-ți iei adio de la viață, pricepi?! spuse Zack, pe un ton ucigător de rece.

— Ferește-te! Are un fel de stilou, țipă Raine.

Urmă o bufnitură surdă.

Zack apăru în deschizătura dintre camere, ținând în mână un splendid stilou auriu cu negru.

— Am și eu unul, spuse el, vârand obiectul înapoi, în buzunarul gecii de piele.

Bradley dădu buzna prin ușa din față a magazinului, cu un revolver în mână. Doi polițiști în uniformă veneau în urma lui. Unul dintre ei o aducea pe Niki, cu cătușe la mâini.

— Ești bine? o întrebă Bradley pe Raine.

— Da, spuse ea, ridicându-se cu precauție în capul oaselor. Da, n-am nimic, repetă ea, impunându-și să nu ia în seamă deocamdată glezna care o durea rău.

— Cutler este în camera din spate, spuse Zack, mișcând degetul mare spre draperia roșie.

Bradley porni în fugă spre cealaltă încăpere, urmat de unul dintre ofițerii de poliție. Zack o prinse de umeri pe Raine și o întrebă, cu o

expresie crâncenă pe față:

— Ți-a injectat vreo substanță?

— Nu, răspuse Raine, clătinând din cap. A folosit fumul din nou, într-o cantitate mare, dar nu a apucat să mă înțepe cu nimic.

Zack o trase spre el, strângând-o la piept cu atâta putere, încât Raine abia mai putea respira.

— Are o substanță foarte periculoasă în stiloul ăla argintiu, mormăi ea cu nasul în cămașa lui. Zicea că din două doze putea s-o omoare pe Pandora.

— Stiloul ei e la mine. Bradley n-are decât să o percheziționeze pentru alte arme.

— Mai este fum în cealaltă cameră?

— Se mai simte încă mirosul, dar în mare parte fumul s-a risipit și nu m-a afectat deloc când am intrat acolo.

— Calvin și primărița?

— Nu și-au recăpătat cunoștința, dar sunt în viață, anunță Bradley, din cadrul ușii. La fel și Cassidy. Ce naiba i-ai făcut, Jones?

— Efectul nu e permanent, spuse Zack, îndepărtând-o un pic pe Raine de lângă pieptul lui. Se va duce în câteva ceasuri.

— Presupun că nu are rost să mai pun alte întrebări pe această temă, spuse Bradley, intrând în prima încăpere a magazinului. Care dintre ele a aruncat mizeria aia de bombă?

— Cassidy, probabil, spuse Zack.

Raine clipi, uimită, și deschise gura, vrând să-l corecteze. Brațul lui Zack se strânse mai mult în jurul ei. Raine închise gura.

— De unde ați știut că avem necazuri aici, la magazin? se interesă ea.

— Nu mă întreba pe mine, zâmbi strâmb Bradley. Jones a fost cel care și-a dat seama că se întâmplă ceva rău. O fi ceva paranormal, spuse el, iar după o scurtă pauză adăugă încetișor: Ca și la tine.

Mult mai târziu, în aceeași zi, Raine stătea pe canapea, ținând un picior îndoit sub ea, și sorbea din tizana preparată de Zack. Făcuse un duș și își spălase părul, imediat ce veniseră acasă, iar acum era îmbrăcată cu halatul ei alb de baie. În poală îl avea pe Robin, care îi ținea de cald, iar Batman se cuibărise lângă coapsa ei. Un medic îi bandajase glezna, peste care avea acum o nouă compresă rece, improvizată dintr-un pachet de legume congelate.

Zack și Calvin ședeau în cele două fotolii gemene, bând cafea.

Raine se uită spre Zack, spunând:

— Ce bine-mi pare că Bradley a ținut seama de sugestia ta și a fost de acord să dau mâine declarația la poliție. Chiar nu mă simțeam în stare de așa ceva în după-amiaza asta.

Calvin pufni, amuzat.

— Ce ți se pare așa de amuzant, mă rog? îl întrebă Raine, ridicând din sprâncene.

— Regret că trebuie să te deziluzionez, spuse Calvin, dar mă îndoiesc că Zack se gândea la confortul tău, atunci când l-a convins pe Mitchell să mai aștepte cu declarația. Zack e un tip foarte precis și calculat, atunci când vine vorba despre detalii.

Raine se dumiri brusc.

— Ai vrut să fii sigur că mi-am învățat bine lecția.

— Hei, de ce nu vrei să apreciezi toată grija mea?! spuse Zack, făcând pe supăratul. Erai extenuată.

— Ha! Nu-mi vinde mie gogoși! Ai considerat că am nevoie de ajutor în ordonarea faptelor. Haide, recunoaște că am dreptate.

Calvin rânji satisfăcut și bău din cafea.

— Bine, fie, spuse Zack. Am învățat din experiență că, în general, nu e bine să derutezi poliția cu prea multe informații.

— Cu alte cuvinte, nu le vom spune că au fost prinși la mijloc între două organizații secrete, care poartă un război de uzură pentru supremația în domeniul cercetării fenomenelor paranormale, așa-i? întrebă ea, pe un ton amabil.

— Strategia generală a agenției J&J este de a-i lăsa pe răufăcători să își prezinte propria versiune a evenimentelor în fața polițailor,

spuse Calvin.

Arcuindu-și sprâncenele, Raine spuse:

— Fiindcă în felul acesta răufăcătorii vor părea niște smintiți, în timp ce agenția J&J își va păstra neștirbită imaginea de agenție de investigații privată, perfect legitimă?

— Văd că te-ai prins, rânji Calvin.

— De fapt, nu prea există capete de acuzare legale aici, spuse Zack. În plus, Mitchell are o motivație personală să le înfunde pe cele două. Nu înghite faptul că faimoasa Cutler i-a întins o cursă.

— Agresiune asupra unor persoane, tentativă de răpire și, posibil, tentativă de tâlhărie sunt niște învinuiri convenabile, pentru început, spuse Calvin, strângând cana de cafea. Simt eu, însă, că Mitchell va mai dibui și altele.

— Nu cred că va mai fi nevoie, spuse Zack, urmărind focul din cămin. Oricum, asta în scurt timp.

Raine se uită la el, uimită.

— Cum adică? Vrei să spui că Niki și Cassidy vor scăpa?

— Da. Direct într-o clinică pentru criminali alienați mintal, și asta presupunând că vor mai ajunge până acolo, zise Zack.

— N-am înțeles, se încruntă Raine.

— Din câte am putut vedea, „Umbra Noptii” nu tolerează eșecul, explică Zack, sorbind din cafea. Așa cum ți-am mai spus, una dintre modalitățile de a-și ține agenții în formă este aceea de a-i face dependenți de o variantă a formulei, adaptată perfect pentru ei. Dacă sunt privați de drogul respectiv, înnebunesc și, de obicei, se sinucid într-un interval de patruzeci și opt de ore.

Raine se cutremură de groază.

— Ca Jenna?

— Da, spuse el, cu ochii pironiți în foc. Ca Jenna. Într-un fel sau altul, demența a reprezentat dintotdeauna marele inconvenient al tuturor variantelor de materializare a formulei.

— Cum rămâne cu substanța pe care ai descoperit-o în apartamentul lui Bradley?

— Flaconașul era aproape gol; conținea doar niște vagi urme de drog pe fundul recipientului, nici măcar cât să scoți o doză de-acolo. Cassidy a avut grijă să lase în flacon o cantitate infimă, dar suficientă pentru ca eu să pot identifica formula și să trag concluzia

că Bradley ar fi tipul pe care trebuie să pun mâna.

Lui Raine i se pusese un nod în gât.

— Înseamnă că, în curând, Cassidy și Niki își vor pierde mințile. Crezi că ele știu asta?

Zack ridică din umeri.

— Mă îndoiesc. Nu se știe în ce măsură liderii grupării „Umbra Noptii” le dezvăluie agenților lor întregul adevăr, însă ipoteza cea mai plauzibilă este că îi minte. Nu ar avea niciun avantaj dacă le-ar da toate informațiile. În plus, există riscul de a nu mai putea recruta alți cobai.

Raine rămase cu ochii închiși câteva secunde, înfiorată de ceea ce aflate. Apoi, își aminti ceva.

— Ce se va întâmpla cu primărița? După-amiază, când Bradley a întrebat cine a aruncat bomba fumigenă, am avut impresia că nu ai vrut să-i spun care a fost rolul ei în toată această poveste.

— Și nu te-ai înșelat, zise el, cu un zâmbet aprobator.

— Dar dacă a fost și ea implicată...

— Nu a fost, o asigură Zack.

— Explică-mi, ordonă Raine.

— Când am intrat pe ușa din spate, am aruncat repede o privire în jur. Poșeta primăriței era desfăcută, iar obiectele dinăuntru se împrăștiaseră pe jos. Mi-am dat seama că ea a fost, probabil, persoana care a introdus bomba fumigenă în magazin, însă nu am perceput puncte fierbinți în jurul ei sau al poșetei. Femeia nu a știut ce face.

— Și-atunci de ce naiba a declanșat bomba fumigenă? se interesă Raine.

— Cea mai plauzibilă explicație ar fi că una dintre ele, ori Cassidy, ori Niki, are abilități de parahipnotizator, spuse Zack. Iar drogul a avut efectul de a le intensifica.

— Cu alte cuvinte, tu crezi că una dintre ele a hipnotizat-o pe primăriță, determinând-o să aducă bomba fumigenă în magazin și să o declanșeze, spuse Raine.

— Exact, confirmă Zack, ridicând din umeri. Așa se explică de ce, atunci când și-a recăpătat cunoștința, primărița nu-și mai amintea nimic din ceea ce făcuse.

— Și ei ce te gândești să-i spui? întrebă Raine, uitându-se la el. Și

ce intenționezi să-i spui lui Bradley, de fapt?

Zack întinse picioarele spre foc și își rezemă coatele de brațele fotoliului. Apoi, formă o piramidă din palmele lipite una de cealaltă la vârful degetelor.

— Cea mai simplă poveste este de obicei cea mai bună, spuse el. Mitchell își va da seama curând că nu poate face nimic cu o acuzație de trafic de droguri, din moment ce nu există nicio dovadă de droguri ilegale. Dar ce-ai zice dacă am lansa ideea că faimoasele Cassidy și Niki plănuiau să o răpească pe primărița și să ceară o sumă de bani, în schimbul eliberării ei?

Raine clipi uimită.

— Cred că primăriței Escott i-ar conveni de minune. Ar însemna pentru ea o publicitate excelentă la alegerile viitoare.

— Ce ingenios ești, Jones, zâmbi Calvin, cu gura până la urechi.

— Dar Cassidy și Niki vor nega, le atrase atenția Raine.

— Cassidy și Niki vor nega oricum totul, răsă amuzat Calvin. Ei și, ce dacă? Peste două zile vor ajunge amândouă la ospiciu, în celule izolate fonic.

— Dar de ce au vrut să mă răpească? se întrebă Raine.

— Din pură disperare, spuse Zack. Ideea lor era să te aibă tot timpul sub supraveghere, pentru a vedea dacă nu ai moștenit ceea ce-o fi sperat Lawrence Quinn să obțină de la Vella. Tu erai singura verigă rămasă. Iar prezența mea aici nu a făcut decât să confirme teoria lor, potrivit căreia tu ai deține niște informații capitale. Au decis, așadar, că orice amânare a unei intervenții directe sporea riscul ca agenția J&J să afle secretul de la tine, înaintea lor.

— Bietele femeii, murmură Raine.

Bărbații schimbară o privire, păstrând tăcerea.

Raine sorbi din ceai și puse cana jos, încruntându-se un pic spre Zack.

— Spuneai că în laboratoarele Societății Arcane există o mostră a formulei, pe care cercetătorii lor au studiat-o. Presupun că acum se cunosc o mulțime de lucruri despre această formulă. Oare specialiștii voștri nu ar putea face nimic pentru a le salva pe Cassidy și pe Niki?

Zack se uita la ea peste vârful degetelor. Părea contrariat de întrebarea ei.

— Vrei să le salvezi pe aceste două femei? Cassidy Cutler este probabil răspunzătoare, indirect, de uciderea lui Lawrence Quinn și pare foarte plauzibil ca tot ea să fi fost cea care l-a eliminat pe criminalul iluzionist, în noaptea aceea. A încercat să o omoare pe Pandora și să te răpească pe tine. Iar Niki a fost complicea ei la toate aceste fapte.

Raine își înfășură mai strâns halatul.

— Știu, dar ideea că amândouă ar putea să-și piardă mințile mi se pare înfricoșătoare. Mătușa mea a trăit ani de zile cu senzația că putea înnebuni în orice clipă, iar în ceea ce mă privește coșmarul unei asemenea eventualități mă chinuie de mult. De aceea mă cutremur gândindu-mă că altcineva, indiferent cine, ar putea să se cufunde în acest cumplit abis.

Zack aruncă o privire spre Calvin, care ridică din umeri:

— Nu te uita la mine. De unde naiba vrei să știu eu dacă au descoperit vreun antidot?

După o scurtă ezitare, dar fără tragere de inimă, Zack își luă telefonul.

— O să verific dacă Fallon știe ceva despre stadiul cercetărilor.

53

Raine era în pat, cu Batman și Robin ghemuiți la picioarele ei, când auzi zbârnâitul telefonului lui Zack. Sunetul era atenuat de ușa închisă de la baia de pe hol și de apa de la duș care curgea în cadă. Zack închise brusc robinetul. Apoi, Raine auzi murmurul gros al vocii lui.

Peste câteva minute, Zack intră în dormitor. Era complet dezbrăcat, cu excepția unui prosop prins în jurul taliei. Avea părul ud. Cu o expresie sumbră pe față, se opri lângă pat și spuse:

— Fallon era la telefon. A stat de vorbă cu șeful laboratorului care studiază mostra de drog descoperit cu prilejul evenimentelor de la Stone Canyon. Cercetările de până acum au dus doar la concluzia că substanța în sine este inertă. Specialiștii noștri au dedus că, pentru ca drogul să fie eficient, substanța activă trebuie combinată cu alte

ingrediente. Nimeni nu știe, însă, care sunt aceste ingrediente sau cum pot fi ele procurate.

— Altfel spus, cercetătorii nu au ajuns nici măcar la faza în care să se gândească la un antidot, spuse Raine.

— Exact.

Raine închise ochii și se rezemă cu capul de perne.

— Niki și Cassidy sunt sortite să își piardă mințile și, probabil, să se sinucidă.

— Da.

Urmă o lungă tăcere. Când deschise ochii, Raine observă că Zack avea expresia unui om care știe că a dat greș.

— Îmi pare rău, Raine, spuse el, amărât. Știi că pentru tine lucrul acesta conta enorm.

Raine se ridică brusc în capul oaselor, cu un aer îngrozit.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai uita la mine așa. Nu e vina ta. Știam că șansele erau minime. Îți mulțumesc pentru că te-ai interesat.

Zack nu scosese o vorbă. Raine îl prinse de mână și îl trase spre ea, forțându-l să se așeze pe pat.

— Parcă am convenit aseară că nu putem salva întreaga omenire, îi reaminti ea, cu duioșie.

— Vrei să-ți spun adevărul? Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă Plumer și Cutler scapă cu viață sau nu. Femeile astea au încercat să te răpească. Te-ar fi omorât fără nicio șovăire, după ce obțineau ce doreau de la tine. Sau chiar și dacă nu aflau nimic. Dinspre partea mea, n-au decît să se arunce pe fereastră sau să putrezească într-un ospiciu, câte zile or mai avea de trăit.

Uneori, Raine uita de latura pragmatică și necruțătoare a firii lui, care reprezenta, probabil, unul dintre motivele pentru care toți membrii Consiliului vedeau în el candidatul ideal la funcția de Maestru al Societății Arcane. Compasiunea și capacitatea de a *vedea* dincolo de realitatea imediată erau niște trăsături perfecte pentru un conducător, dar, în lipsa unei voințe de fier, nu valorau mare lucru.

— Am înțeles, rosti ea, încetisor. L-ai sunat pe Fallon, ca să-mi faci mie plăcere. Nu s-a putut rezolva nimic, și cu asta basta. Pe lângă morala că nu poți salva întreaga omenire, va trebui să mai tragi o învățătură.

— Adică?

— Spre deosebire de principiile celor din gruparea „Umbra Noptii”, care nu admit că eșecul face parte din viață, tu trebuie să înțelegi că nereușitele sunt pentru noi, oamenii, o modalitate de a învăța, de a ne schimba și de a progresa. Dacă nu concepi că și tu poți greși, Zack, vei ajunge să simți că viața se strânge în jurul tău ca o armură de fier, care într-un final te va sufoca.

— Unde vrei să ajungi, de fapt? întrebă el, bănuitor.

— Calvin mi-a povestit că membrii Consiliului te consideră cel mai potrivit pentru funcția de Maestru al Societății Arcane.

— Fir-ar să fie, mormăi Zack, vizibil furios. Ți-a spus Calvin ție asta?

— Nu te cunosc de prea multă vreme, dar cred că are dreptate.

— Există și alte persoane care ar putea prelua funcția de Maestru.

— Tot ce se poate, dar tu ești cel pe care Consiliul îl preferă, insistă ea, înfrânându-și cu fermitate regretul care îi încolțise în suflet. Ce naiba, Zack, ești perfect pentru acest rang, în primul rând fiindcă ești un Jones înzestrat cu un talent-oglină și, în al doilea rând, fiindcă te pricepi să dai ordine și să fii autoritar.

— Jenna mi-a demonstrat că nu eram chiar atât de valoros pe cât credeam, rosti el, cu încrâncenare.

— Revino cu picioarele pe pământ, Zack. Din câte mi-ai povestit, rezultă că Jenna a reușit să treacă de sistemele de securitate ale Societății, deși sunt convinsă că există nenumărate filtre și mijloace de precauție. Tu ai fost cel care ai prins-o, Zack. Talentul și inteligența ta au zădărnicit tentativa unei spioane a grupării „Umbra Noptii”, care urmărea să se mărite cu viitorul Maestru al Societății Arcane.

— Nenorocirea a fost evitată în ultima clipă, recunosc el, încetișor.

— Așa se întâmplă uneori. Uite, bunăoară, incidentele de astăzi.

Acoperindu-i mâna cu palma lui și strângându-i-o ușor, Zack spuse:

— Nu-ți face griji, niciodată nu voi uita cât de aproape am trecut astăzi pe lângă o mare nenorocire.

— Este limpede că, în următorii ani, Societatea Arcane se va lupta nu numai pentru existența ei, ci și pentru binele nostru, al tuturor,

paranormali și normali deopotrivă. Chiar tu ai spus că este singura organizație care, în prezent, ia în serios gruparea „Umbra Noptii”. Până când veți fi reușit să vă găsiți niște aliați, tu și Consiliul Societății veți fi nevoiți să vă organizați activitatea în mod eficient. Nu se poate să te eschivezi de la responsabilitățile care îți revin. Oricum, sunt convinsă că, în adâncul ființei tale, nu îți dorești așa ceva.

Zack se uita la ea, consternat de cuvintele ei.

— Nu cumva te-a trimis bunicul meu într-o misiune de recrutare?

Raine zâmbi, încercând să disimuleze sentimentul de deznădejde care amenința să o copleșească.

— Nu, răspuse ea. Am ajuns singură la această concluzie.

Zack amuși o bucată de timp. La un moment dat, tăcerea lui începu să o neliniștească.

— Știi, rosti el într-un târziu. Un antidot la varianta formulei utilizate de „Umbra Noptii” ar fi extrem de util.

— Pentru a putea salva niște persoane aflate în situația lui Cassidy și Niki?

— Nu, nu la asta mă gândeam, ci la faptul că existența unui asemenea remediu le-ar demonstra celor din Cercul Interior al grupării „Umbra Noptii” că și Societatea Arcane are resursele ei secrete. În plus, știind că există un asemenea antidot, agenții folosiți de „Umbra Noptii” nu s-ar mai simți atât de dominați de puterea acestei grupări. Am putea încuraja astfel fenomenul de dezertare. Ceea ce ne-ar oferi posibilitatea de a avea acces la informații din interiorul grupării.

— La asta nu m-am gândit, spuse ea, încolăcindu-și brațele în jurul genunchilor. Acceptă realitatea, Jones. Ești născut pentru a conduce Societatea Arcane în timpul acestei generații.

Zack nu-i răspuse, dar Raine percepu pulsația energiei lui, care o învăluia, trăgând-o în câmpul forței lui excitante. Simțurile ei reacționară imediat, venind în întâmpinarea magnetismului lui.

Ridicându-se în picioare, Zack diminuează intensitatea luminii, își scoase prosopul cu care își înfășurase mijlocul și se urcă în pat. Când se apropie de ea, buzele lui erau fierbinți și trupul îi vibra de pasiune. Când coapsa lui musculoasă îi prinse picioarele ca într-o

menghină, Raine auzi două bufnituri înfundate și își dădu seama că Batman și Robin săriseră din pat, deranjați, probabil, de agitația din jur.

Zack o săruta, din ce în ce mai lung și mai profund. Valuri de energie invizibilă se revărsau peste ei, suprapunându-se și contopindu-se. *Energia lui, energia mea și energia noastră*, se gândea Raine. I se părea că, atunci când făceau dragoste, energia lor combinată pătrundea mult mai adânc în spectrul paranormal decât dacă ar fi fost despărțiți. Raine nu înțelegea de ce; știa doar că, atunci când erau lipiți unul de celălalt, ca acum, reușea să savureze cu simțurile o gamă mult mai largă de senzații minunate. În plus, comunicarea dintre ei căpăta dimensiuni fantastice, care confereau iubirii lor o aură miraculoasă.

Când buzele lui îi prinseră sfârcul, trăgând ușor, Raine simți că i se taie răsufierea de plăcere.

— Spune-mi că simți și tu la fel, murmură el lângă sânul ei. Spune-mi că ești a mea.

Săltând șoldurile și lipindu-se de trupul lui vânjos, Raine se agăță cu brațele de umerii lui, fascinată de conturul mușchilor lui puternici.

— Ești sigur că nu-mi citești gândurile? șopti ea.

— Nu e posibil, răspunse el, sărutând-o tot mai jos, spre abdomen. Întreabă-i pe specialiști, dacă nu mă crezi.

La un moment dat, când buzele lui ajunseră pe partea interioară a coapsei ei, Raine simți un fior intens și un fel de nesiguranță, care friza panica. Afundându-și degetele în părul lui, încercă să îl tragă în sus.

— Zack, stai...

— Spune-mi că ești a mea, repetă el, insistent.

Acum, limba lui îi atinse clitorisul, iar Raine simți că se topește toată.

— Spune-mi, haide, spune-mi, o îndemnă el, iar degetele lui începură să o mângâie în locul cel mai intim al trupului ei.

Simțurile ei excitate la maximum o avertizau că nu va mai rezista mult în fața acestui delicios supliciu.

— *Da*, simt și eu la fel. *Da*, voi fi a ta, șopti ea, copleșită de pasiune și dorință. Cred că specialiștii voștri ar trebui să cerceteze

mai bine anumite fenomene.

În clipa următoare, extazul descătușării sublime o făcu să se cutremure de plăcere în brațele lui. Undeva cineva țipa dulce în noapte. Vag, Raine își dădu seama că își auzea propriul glas.

După câteva momente, înainte ca Raine să revină complet la realitate, Zack se lăsă pe spate, trăgând-o peste el. Palmele lui o mângâiau cu pasiune, strângând-o de fese. Dragostea și pasiunea îi contopise total.

Raine ar fi vrut să-i spună că era prea devreme, că orgasmul dinainte era încă viu în trupul ei, dar nu reuși să îngaime nimic. Îl simțea în adâncul ei, mai profund, din ce în ce mai profund. Era prea mult.

— Nu, gâfâi ea.

— Da, zise el.

Pe neașteptate, o nouă serie de fiori i se revărsă prin corp. De data asta, și el era în culmea extazului, iar în eternitatea unei clipe sublime zburară amândoi, contopiți, în înaltul unui univers unde lumina, întunericul și toate nuanțele de culori dintre ele se roteau în vârtejul plăcerilor senzuale.

Raine știa că nu-l va putea avea pentru totdeauna. Societatea Arcane își va revendica dreptul asupra lui, dar era hotărâtă să savureze fiecare clipă pe care putea să o petreacă alături de el.

54

PORTLAND, OREGON, 6:30 A.M...

John Stilwell Nash era în vestiarul clubului, unde se îmbrăca după o ședință de fitness, când telefonul începu să sune. Se opri, cu cămașa pe jumătate încheiată, și verifică numărul codificat de pe ecranul aparatului. Îl recunoscă imediat. Urma să afle rezultatele operațiunii din Oriana. Adrenalina și spaima puseră stăpânire pe el.

Neștiind la ce să se aștepte, desfăcu încet capacul telefonului, fără să-i fie clar dacă vestea unei reușite l-ar bucura sau nu. O reușită însemna că Ianuarie avusese succes, ceea ce presupunea consolidarea poziției ei în cadrul organizației. De asemenea, o

reușită a operațiunii însemna că Ianuarie va deveni o amenințare și mai mare la adresa lui. Și, tot la fel, o reușită însemna că Nash va fi nevoit să găsească o modalitate inteligentă de a se descotorosi de ea, fără ca el să iasă în față. Un lucru deloc ușor.

Pe de altă parte, vestea unei reușite însemna că el avea să fie primul care să pună mâna pe informațiile de la Tallentyre, ceea ce i-ar putea conferi o putere colosală.

— Operațiunea din Oriana a eșuat, rosti glasul de la capătul firului. Ambele agente au fost arestate de către autoritățile locale. Au fost acuzate de tentativă de crimă.

Mâna lui Nash se încleșta convulsiv pe telefon. Scorpia dăduse greș... *Ai grijă ce-ți dorești să se întâmple...*

— Care este starea agentelor? întrebă el, păstrând un ton glacial.

— Starea amândurora se deteriorează rapid. Este puțin probabil să supraviețuiască mai mult de câteva zile.

Un sentiment de ușurare îl cuprinse instantaneu, urmat de un tremur involuntar. Se așază încet pe banchetă, impunându-și să respire rar și adânc. Scorpia va fi moartă în curând. Aproape că nimic altceva nu mai conta.

Oricât de mult își dorea să obțină informațiile pe care Lawrence Quinn îi promisese să le capete de la Vella Tallentyre, lui Nash îi devenise limpede pe parcursul operațiunii că scorpia de Cassidy Cutler reprezenta un pericol real. Spaima imensă care îl mistuise necruțător în ultimele săptămâni începu, în fine, să dispară.

— Cum rămâne cu datele de la Tallentyre? întrebă el, făcând efortul de a disimula orice urmă de emoție. Există cu adevărat sau Quinn s-a înșelat?

Urmă o scurtă tăcere de rău augur, înainte ca vocea de la capătul conexiunii telefonice să vorbească din nou.

— Nu se știe deocamdată. Agenția J&J are încă un om pe teren, în Oriana, așa că nu ne rămâne decât să presupunem că, dacă datele există cu adevărat, în scurt timp vor ajunge în mâinile celor de la Societatea Arcane.

Nash văzu roșu în fața ochilor. Se ridică brusc, clătinându-se pe picioare, înșfacă primul obiect pe care îl găsi la îndemână – un pantof – și azvârli cu el într-un dulap din vestiar.

— Ce-a fost zgomotul ăsta? întrebă îngrijorată persoana de la

capătul firului.

...Idiotule, idiotule, idiotule. Nu trebuie să-ți pierzi cumpătul...

— Nimic, spuse el, pe tonul plat dinainte. A căzut un pantof dintr-un dulap.

— Mai este cineva acolo și ascultă conversația? întrebă alarmată vocea, până atunci atât de flegmatică.

— Nu, bineînțeles că nu. Nu-ți mai face griji. Cred că îți dai seama ce se va întâmpla în continuare. Dacă Societatea Arcane va intra în posesia informațiilor de la Tallentyre și dacă Lawrence Quinn a avut dreptate în privința valorii lor, înseamnă că avem o problemă.

— Da, admise vocea.

Brusc, Nash începu să nădușească. Nu se confrunta doar cu un inconvenient minor sau cu o simplă nereușită, ci cu un potențial dezastru de proporții.

— Ținem legătura, spuse el.

Încheie convorbirea telefonică și rămase încremenit locului, căznindu-se să-și controleze furia și panica. Va fi bine. Cassidy Cutler făcuse tot ce-i stătea în putință pentru a-și aroga meritul proiectului din Oriana. Foarte bine, în fond. Nash era decis să arunce toată vina asupra ei. Noroc că analizase din timp riscurile posibile și, ca măsură de precauție, păstrase o anumită distanță. Plănuiuse să aștepte până când succesul operațiunii se confirma cu certitudine, pentru ca apoi să revendice meritul victoriei.

Cât de puțin lipsise ca visul lui să se adevărească.

Oricum, un lucru bun tot ieșise din aiureala asta, își zise el. Scăpase măcar de scorpia aceea oribilă.

55

Raine își clătea părul, sub jetul fierbinte și aburind al dușului, visând la plăcerea de a lua micul dejun cu Zack, când un curent de aer rece o avertiză că nu mai era singură în sala de baie.

— Simt că mai este cineva aici, intonă ea ritmic și teatral. O făptură nevăzută a intrat în baie. Oh, grăiește, tu, făptură nevăzută.

— Ai dreptate, rosti Zack, de după perdeaua dușului. Voi accepta funcția de Maestru al Societății Arcane.

Raine îngheță subit sub apa fierbinte. O gheară i se pusese parcă în piept. Își vârî fața sub duș, pentru a-și ascunde lacrimile care îi umpluseră ochii. Știuse că așa se va întâmpla, încercă ea să se calmeze. Așa era scris să fie. Și așa era corect. Societatea Arcane avea nevoie de el. Da, mai bine să trăiască clipa, atât cât se putea, fără să se gândească la viitor. O poveste de iubire cu Zack putea dura foarte mult timp. Luni. Ani.

Se mințea singură. Mai devreme sau mai târziu, Zack se va însura, iar atunci relația lor se va sfârși.

— Foarte bine, izbuti ea să îngaime. Vei fi un Maestru extraordinar.

Zack trase perdeaua la o parte. Raine văzu că era îmbrăcat doar cu pantalonii. Îi fu rușine de goliciunea ei.

— Bun, acum vreau să știu ce ai de gând în privința noastră, spuse el.

Cu un gest reflex, Raine trase un prosop în dreptul sânilor, încercând să deslușească sensul cuvintelor lui.

— Nu înțeleg, spuse ea, complet nedumerită.

— Ieri după-amiază, am știut că erai în primejdie. Acum câteva seri, tu ți-ai dat seama că viața mea era în pericol, când iluzionistul criminal m-a atacat în parcare.

— Straniu, nu?!

— Între noi doi, există un fel de legătură paranormală, care devine din ce în ce mai puternică. Nu știu cum e în cazul tău, dar în ceea ce mă privește sunt foarte sigur că nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva. Cu nimeni, să fie clar.

— Nici chiar cu Jenna? întrebă ea, clipind mirată.

— Nici măcar cu Jenna. Și tu?

— Nu, nici eu n-am mai simțit așa ceva cu nimeni, șopti ea.

— Bun, și-atunci ce-ai de gând să faci? întrebă el, încetișor.

Raine simțea nevoia să se gândească, să-și adune mințile, or nu putea face asta stând goală, acolo, în fața lui.

— Ăăă, n-ai vrea să discutăm despre asta un pic mai târziu? întrebă ea, fără prea multă speranță. La micul dejun, eventual?

— Legătura aceasta dintre noi nu va dispărea, rosti el, cu calm.

Cred că știi asta la fel de bine ca mine. Este ceva foarte profund. Simt asta până în măduva oaselor.

— Oh, Zack.

— Și tu la fel? Simți și tu această conexiune totală, până în adâncul ființei tale?

Zack era de neoprit.

Raine îi smulse din mână perdeaua de la cabina de duș și o trase suficient, încât să-și ascundă goliciunea trupului. Apoi, scoase capul afară, uitându-se furioasă la Zack.

— Știi bine ce simt pentru tine, spuse ea, supărată.

— Nu, nu știu. Știu că ești atrasă de mine și că, probabil, vom rămâne legați pe viață, dar atâta tot.

Pe Raine o cuprinse exasperarea.

— Zack, ce naiba, m-am îndrăgostit de tine din prima seară, când ne-am întâlnit la Shelbyville. Nu se poate să nu-ți fi dat seama. Doar ești un talent-oglinďă, ai uitat?

Trăgând din nou perdeaua la o parte, Zack o prinse în brațe pe Raine și o trase afară din cabina de duș.

— Zack, protestă ea pițigăiat. O să te uzi tot.

Zack luă halatul de baie din cui și o împachetă în el. Apoi, o trase lângă el.

— Chiar dacă sunt un talent-oglinďă, nu înseamnă că pot avea toate răspunsurile, spuse el.

Vârându-și palmele sub gulerul lat al halatului, îl ridică în dreptul obrazilor ei și spuse:

— Și asta este cu atât mai valabil când vine vorba despre problemele personale. E o problemă de nuanță, mai ții minte?

— Da, șopti ea. Țin minte.

— În cazul de față, este o chestiune foarte personală. În prima seară, atunci, la Shelbyville, eu nu doar m-am îndrăgostit de tine, ci pur și simplu m-am amoretat *nebunește* de tine. Rău de tot. Am știut că tu ești aleasa inimii mele, încă din clipa când mi-ai deschis ușa.

— Zău?! făcu ea, holbându-se la el.

— Mărită-te cu mine, Raine.

Raine simțea că se surpă pământul sub ea.

— Nu se poate, bâigui ea.

— De ce?

— Fiindcă tu vei deveni viitorul Maestru al Societății Arcane. Este exclus să te poți căsători cu fiica unuia dintre cei mai notorii proscriși ai Societății. Știi bine asta. Familia ta și Consiliul s-ar îngrozi la aflarea unei asemenea vești, ca să nu mai pomenesc de cei din agenția J&J. Trebuie să ții seama de toate tâmpeniile acelea legate de tradiție. Singura soluție fezabilă pentru noi este să avem o aventură, care într-o bună zi se va sfârși, fiindcă tu va trebui să te însori...

Zack o făcu să tacă, împingând-o cu spatele spre ușa închisă și sărutând-o insistent. Când, în cele din urmă, Raine renunță să se mai zbată, lăsându-se moale în brațele lui, Zack ridică încet capul.

— Se pare că nu ai înțeles ce înseamnă, de fapt, să exerciți funcția de Maestru al Societății Arcane, spuse el, pe un ton mai aspru.

— În ce sens? întrebă ea, simțind că i se pusese un nod în gât.

— Maestrul este șeful absolut.

— Și ce dacă?

— În calitate de șef absolut, pot face tot ce potesc.

— După ce am citit ce scrie despre tatăl meu în dosarul de la J&J, pe care mi l-ai dat, ar trebui să rescii istoria, pentru ca, eventual, să pot părea acceptabilă în ochii celor din eșaloanele superioare ale Societății Arcane.

— Nicio problemă, zâmbi el, șmecherește.

O stare de neliniște profundă și frustrare pusese stăpânire pe ea. De ce o chinuia așa?

— Oricum, însurându-te cu mine ai avea numai probleme, spuse ea, pe un ton crispat. Și eu la fel. Nu vreau să am în jurul meu indivizi care să se uite la mine cu suspiciune. Și-așa mi-a fost cumplit de greu să-i conving pe oameni că nu sunt nebună.

— Femeie, fii un pic mai încrezătoare.

— Zack, tu trebuie să fii realist. Niciun membru al Societății, care este la curent cu trecutul meu, nu va avea încredere în mine. Voi purta pe veci stigmatul activităților ilicite ale tatălui meu. Dacă te însori cu mine, s-ar putea ca, până la urmă, Consiliul să nu te mai aleagă în funcția de Maestru conducător.

— Lasă grija asta în seama mea.

— Dar îți dorești postul acesta.

— Nu la fel de mult pe cât te doresc pe tine.

Raine rămăsese perplexă.

— Ai fi în stare să renunți la funcția de Maestru, pentru *mine*?

— Într-o clipită.

— Zack.

Zack râdea.

— Dar probabil că te-ai simți vinovată dacă aș face asta, așa că nu. Mai bine mă concentrez să capăt postul. E mai simplu așa.

— Și cum rămâne cu grupul de *codoși* de la *arcanematch-dot-com*?

— Ei sunt cei care au dat-o în bară, când m-au pus în legătură cu Jenna. Cum naiba crezi tu, după toate câte s-au întâmplat, că aș putea să le mai dau încă o dată ocazia să îmi găsească soția ideală?!

— Tu chiar vorbești serios?

— Ținând seama de ultimele mele pățanii, pot afirma că pentru mine căsătoria este un subiect foarte serios.

Trăgând adânc aer în piept, Raine încercă să rămână realistă.

— Totul s-a întâmplat atât de repede, Zack. Ne-am cunoscut doar acum câteva zile și în niște împrejurări foarte stresante.

Zack se uita la ea, cumva mirat.

— Știi, Raine, dacă ai fi crescut în sânul Societății Arcane, ai înțelege că această legătură dintre noi este extrem de specială.

Raine ridică bărbia, cu un aer mândru.

— Așa cum s-a subliniat în nenumărate ocazii, eu nu am crescut în sânul Societății, spuse ea. Nu știu ce caut, de fapt, în toată povestea asta. Pe cuvânt, n-am nici cea mai mică idee.

— Dar măcar știi că mă dorești, așa-i?

— Da, spuse ea, închizând pleoapele strâns. Da, te doresc. Te doresc mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva în viață.

— Este de ajuns deocamdată.

Zack trase în jos fermoarul pantalonilor.

Raine privea uimită spre erecția lui. Un val de căldură o năpădi din cap până în picioare.

— Zack, ce faci?

— Nu pot să rezist ispitei, când te văd udă, de sub duș. Mă excită teribil.

— Extraordinar, mai înainte spuneai că te excită talentul meu de a auzi voci pe care alții nu le percep.

— Da, și asta mă excită la tine. De fapt, tot ce are legătură cu

persoana ta mă excită la nebunie.

În loc să o ducă înapoi în pat, cum se aștepta Raine, Zack își strecură mâna între halat și trupul ei, o prinse de fese și o săltă în brațe. Instinctiv, Raine se agăță de umerii lui.

— Încolăcește-ți picioarele în jurul mijlocului meu, șopti el, cu buzele lipite de gâtul ei. Ține-mă strâns, o îndemnă el, cu un glas gutural și senzual.

Șocată și excitată, Raine savura erotismul clipei, strângându-i talia între coapsele ei. Cu o mână, Zack o susținea în jurul spatelui, iar cu cealaltă o mângâia în locurile ei cele mai intime. Apoi, o lipi cu spatele de ușă și, năvalnic, trupurile lor se contopiră, cuprinse de dorință și pasiune. Descătușarea orgasmului se produse la ea aproape imediat, lăsând-o amuțită de plăcere, cu răsuflarea întretăiată. Când, peste câteva secunde, atinse și el culmile extazului sexual, Raine înțelese că Zack se abținuse intenționat, așteptând ca ea să termine prima.

Când pasiunea se epuiză, rămaseră strâns îmbrățișați, câteva momente, încercând să revină la realitate. Apoi, Zack o puse cu picioarele pe pardoseală, îi aranjă halatul cu gesturi tandre, îi adresă un zâmbet plin de subînțeles și o bătu ușor pe creștet.

— De acord cu tine, spuse el. Ai trecut printr-o perioadă de mare stres. Ai nevoie de timp ca să te obișnuiești cu ideea că voi fi mereu în preajma ta.

Un sentiment de indignare luă locul extazului dinainte. Cum îndrăznește el să o bată părintește pe cap?!

— Ai dreptate, spuse ea, mijind ochii. Într-adevăr, am nevoie de timp să mă gândesc. Mult, mult timp.

— Splendid. Dar țin să te previn, legătura dintre noi va deveni tot mai puternică. Nu vei putea să o ignori.

— De unde știi tu asta, mă rog? se burzului Raine la el.

— Știu fiindcă sunt paranormal.

Și, sărutând-o pe vârful nasului, ieși din baie.

Peste o jumătate de oră, când își mai revenise un pic, Raine deschidea o cutie de mâncare pentru pisici. Batman și Robin reacționară la zgomotul desfăcătorului de conserve, la fel cum reacționau pe timpuri marinarii la chemarea sirenelor. Traversară

bucătăria fericiți și se postară la picioarele ei, privind cu o adorație mută spre cutia de mâncare și spre stăpâna lor.

Raine se uită în jos la capetele lor, care purtau parcă niște măști. Ca din senin, cuvintele Vellei îi trecură fulgerător prin minte.

— Toată lumea poartă o mască, rosti ea, încetișor.

Zack, aflat în fața bufetului, unde pregătea cafeaua, se uită spre ea, întrebător.

— Ce-ai spus?

— Cred că știi la ce s-a referit mătușa Vella, când a zis să mă uit în spatele măștii lui Wilder Jones.

56

Telefonul lui Zack începu să sune, exact când acesta parca automobilul pe aleea din fața casei din Shelbyville. Opri motorul și preluă convorbirea.

Raine aștepta, contemplând imaginea sumbră a imobilului, prin parbrizul stropit de ploaie.

— Mitchell era la telefon, îi spuse Zack, după ce termină de vorbit.

— Da, mi-am dat seama, zise Raine, întorcându-se spre el. Vești proaste?

— Pentru Cassidy Cutler și Niki Plumer, da. Amândouă prezintă semne de tulburare mentală gravă și confuzie. Poliția a apelat la un psihiatru, care să evalueze situația. Nu i-am spus lui Mitchell, dar, având în vedere experiențele recente pe care J&J le-a avut cu diverși agenți ai grupării „Umbra Noptii”, starea ambelor femei se va înrăutăți din ce în ce mai mult.

— Și nu se poate face nimic, se înfioră Raine.

— Nu, spuse Zack. Absolut nimic. Dar Mitchell mi-a mai spus ceva foarte interesant. Înainte să înceapă să delireze, Niki Plumer a vorbit mult. Era furioasă pe Cassidy Cutler, care, în opinia ei, urmărea să arunce toată vina pe ea.

— Pentru tentativa de a mă răpi?

— Nu, spuse Zack. Pentru regizarea tuturor crimelor

spectaculoase despre care a scris în cărțile ei.

— Doamne Sfinte. Cassidy i-a omorât pe toți oamenii aceia?

— Și pe urmă le-a întins o cursă unor așa-zisi suspecti, care au fost prinși de poliție. Oricum, asta susține Niki.

Un sentiment de groază puse stăpânire pe Raine.

— Vasăzică oamenii aceia, care au fost arestați pentru săvârșirea unor crime odioase... sunt toți nevinovați?

— Așa spune Niki, repetă Zack, cu un zâmbet vag. Din fericire, grație vitezei de melc cu care se mișcă instanțele penale, niciunul dintre ei nu a ajuns încă pe scaunul electric. Îți dai seama cât de excitat este Mitchell.

— Ba bine că nu. Dacă informațiile furnizate de Niki sunt adevărate, înseamnă că Mitchell va avea norocul de a soluționa toate acele cazuri și de a se acoperi de glorie. Precis că se va scrie o carte despre el și, probabil, se va turna și un film.

— Zicea că datele obținute de la Niki erau suficiente pentru a justifica reluarea anchetei. Dacă are baftă și un mic ajutor discret din partea agenției J&J, peste câteva luni Mitchell va deveni eroul care a rezolvat enigma câtorva crime celebre, detectivul datorită căruia câțiva oameni nevinovați au putut fi eliberați din închisoare.

— Uluitor. Sper că Niki nu a mințit.

Pe parcursul drumului cu mașina, din Oriana până în Shelbyville, Raine se gândise cu groază la faptul că va trebui să revadă vechea casă, dar acum, dintr-odată se simțea mult mai veselă și încrezătoare.

— Cred că e foarte posibil ca Niki să fi spus adevărul, remarcă Zack, desfăcându-și centura de siguranță și luându-și geaca de pe bancheta din spate. Niki nu avea niciun motiv de a se implica în crimele acelea, adăugă el, îmbrăcându-și geaca peste tocul revolverului prins de umăr.

— Da, pare logic, răspunse Raine, desfăcându-și la rândul ei centura de siguranță, luându-și impermeabilul negru și deschizând portiera. Acestea fiind zise, hai să vedem dacă am avut dreptate în privința măștii lui Wilder Jones.

Se îndreptară cu pași grăbiți, prin burnița deasă, spre intrarea casei. Era mai frig decât ultima dată când fusese acolo, remarcă Raine în sinea ei. Freamătul sec al copacilor golași vestea apropierea

ninsorii.

Un rest din banda cu care poliția izolase locul faptei flutura de unul dintre stâlpii care susțineau acoperișul deasupra ușii de la intrare. Raine se opri pe trepte, ca să caute cheile în poșetă.

— Ești sigur că putem merge înăuntru?

— Când l-am sunat azi-dimineață pe Langdon, mi-a zis că deja criminaliștii și-au terminat treaba. Nu a avut nimic de obiectat, când i-am spus că vrem să intrăm în casă.

Raine deschise ușa. Umbre reci punctau întunericul din micul antreu. Zack privi în jur, curios.

— Unde ai sesizat undele nocive data trecută?

— În bucătărie și în subsol. Ucigașul a folosit ușa din dos.

Trecură prin dreptul șemineului, pe care Vella nu-l utilizase niciodată, iar apoi urcară scările până la al doilea etaj. Din cauza gleznei vătămate, Raine se văzu nevoită să se sprijine cu mâna de balustradă. Deși făcea efortul de a reduce cât mai mult cu putință activitatea simțurilor ei paranormale, ar fi preferat să nu atingă lemnul cu palma. Vella nu lăsase urme fierbinți de energie intensă, dar suprafețele din casă, care fuseseră utilizate des, ca de pildă balustradele și clanțele, emanau vag ecourile sfâșietoare generate de-a lungul anilor de depresia, anxietatea și disperarea ei.

Zack puse mâna pe balustradă, dar și-o trase imediat înapoi.

— Acum înțeleg de ce nu-ți prea place casa asta.

— Ce bine ar fi dacă aș putea să o vând repede. Din păcate, cred că acum a devenit ceva aproape imposibil. Nenorocirea este că impozitele nu încetează odată cu decesul proprietarului.

— Spune-i agentului tău imobiliar să caute un client pe care să îl intereseze doar terenul, adică un cumpărător care se gândește să demoleze casa și să construiască altceva în loc.

— Bună idee, remarcă ea.

— Sigur, prețul ar fi mult mai mic așa decât dacă vânzarea ar ține seama și de valoarea casei propriu-zise, dar măcar vei scăpa de impozite.

— Ar fi grozav.

După ce urcă anevoios până la etajul doi, Raine porni pe hol, șchiopătând, spre camera unde avusese Vella dormitorul. Ușa era întredeschisă. Raine intră înăuntru.

Interiorul micii încăperi era și mai sumbru decât restul casei. Draperiile erau trase în dreptul ferestrelor. Raine întinse mâna spre întrerupătorul electric, pregătindu-se sufletește pentru contactul cu energia statică de pe buton.

Zack o prinse de încheietura mâinii, împiedicând-o să-și ducă gestul până la capăt. Surprinsă, Raine se întoarse spre el, vrând să-l întrebe de ce nu o lăsa să aprindă lumina.

Zack scutură din cap o dată și îi acoperi buzele cu vârful degetelor, dându-i de înțeles că nu trebuia să vorbească. În momentul acela, auzi și ea un zgomot la parter. Cineva deschisese ușa de la bucătărie. Instinctiv, simțurile ei paranormale deveniseră receptive. O stare de încordare îi cuprinsese trupul.

— Domnișoara Tallentyre? strigă Doug Spicer. Sunt eu, Doug, de la „Spicer Properties“. Unde ești?

Zack își luă degetele de pe buzele lui Raine, care abia acum, când se relaxă și răsuflă ușurată, își dădu seama prin ce tensiune nervoasă trecuse. *Prea mult stres în ultima vreme*, se gândi ea.

— E agentul meu imobiliar, explică ea.

Inspirând adânc de două ori și încercând să se calmeze, Raine ieși pe palier. Cu mâna prinsă de balustradă, privi în jos. Zack veni lângă ea. Doug Spicer era la picioarele treptelor, cu o mână pe stâlpul scării. În cealaltă mână, ținea strâns servieta de piele.

— Bună, Doug, spuse ea. Tocmai am venit adineaori, ca să luăm câteva lucruri de-ale mătușii mele.

Doug îi zâmbi prietenos.

— M-am întâlnit cu Langdon la restaurant, în dimineața asta. De la el am aflat că tu și prietenul tău l-ați sunat și i-ați spus că veniți astăzi încoace. Nu cred că ne-am cunoscut, i se adresă el lui Zack. Doug Spicer e numele meu.

— Zack Jones.

Doug înclină capul, în semn de salut, și își îndreptă atenția din nou spre Raine.

— M-am gândit, așadar, să trec pe-aici, ca să îți spun că am primit o ofertă pentru casă. Nu e ceva prea grozav, din păcate, dar având în vedere circumstanțele ți-aș recomanda insistent să nu o respingi.

— Accept oferta cu ochii închiși. Nici nu știi cât de mulțumită sunt să aflu că s-a găsit cineva care să vrea să cumpere casa asta.

— Clientul este de lângă Seattle, spuse Doug. Îl interesează o casă la munte, unde să meargă la sfârșit de săptămână. Intenționez să îți trimit oferta pe fax, azi, dar, dacă tot ești aici, hai să perfectăm afacerea acum.

— Vin imediat jos.

— Bine. Lucrăm pe masa din bucătărie. Pregătesc documentele.

Strângând mânerul servietei, Doug se răsuci pe călcâie și porni spre bucătărie.

— Se pare că am noroc, azi, la afaceri imobiliare, spuse Raine, vrând să coboare la parter.

Zack o înșfacă de încheietura mâinii, înainte ca Raine să coboare prima treaptă.

— Stai aici, îi șopti el.

Raine se uită uimită la Zack, care trecu repede pe lângă ea, coborând scările în fugă. Odată ajuns la parter, Zack își lipi palma de stâlpul pe care Doug îl atinsese în urmă cu câteva minute. Își trase mâna înapoi, de parcă s-ar fi fript în contact cu lemnul stâlpului. Răsucindu-se în loc, se repezi în sus pe scară, urcând câte două trepte deodată.

— Oh, la naiba, îngăimă Raine. Se pare că n-am noroc deloc azi.

Ținând-o de braț cu o mână, Zack trase cu cealaltă mână revolverul din toc.

— În dormitor, murmură el la urechea ei. Repede.

Scrâșnind din dinți din cauza durerii de la gleznă, Raine se căzni să pășească iute lângă el. Dar, când mai rămăsese doar jumătate de metru până la ușa dormitorului, Raine se împiedică și, clătinându-se pe picioare, căzu în genunchi. Noroc că Zack o ținuse strâns de braț, fiindcă altminteri căzătura ar fi fost mult mai dură. Aruncând o privire peste umăr printre doi stâlpi de la balustradă, îl zări pe Doug Spicer, care se ascundea după ușa de la bucătărie.

— *Vrăjitoare!* urlă el, ridicând o mână.

Până ca Raine să se dezmeticească, Zack se aruncă peste ea, strivind-o cu greutatea trupului. Raine înregistrează o rafală violentă, ca un ropot sacadat, și simți fiorul puternic care îl scutură pe Zack. Un val fierbinte de energie glacială îi cutremură simțurile. Raine își dădu seama intuitiv că împărțase reacția parasenzorială a lui Zack împotriva glonțului care îl lovise.

— Zack!

Zack se mișca, rostogolindu-se cu ea în dormitor. O a doua rafală de împușcături bubui în casă. Raine auzi o trosnitură de lemn crăpat. Senzația confuză, de fierbințeală și gheață, se risipi. Înțelese că Zack reușise să își țină în frâu simțurile paranormale. Lungit pe burtă, se întinse spre pragul ușii și trase două focuri de armă.

— Nu am vizibilitate bună, spuse el, cu un glas răgușit și aspru. Trebuie să aștept să urce aici.

Jos, se așternuse o liniște totală. Apoi, vocea lui Spicer, nefiresc de pițigăiată, răsună pe scară.

— Nu există decât o singură modalitate de a ucide o vrăjitoare, urla el din bucătărie.

Raine aruncă o privire spre Zack. Sub geaca de piele, pe cămașă, se vedea o pată roșie. Când vru să vină spre el, Zack îi făcu semn să se ducă spre fereastră.

— O să ieșim pe-acolo.

— Ești rănit. Trebuie să-ți opresc sângerarea.

— Nu acum. Există alte priorități.

— La ce te referi?

Apoi, Raine simți mirosul pregnant de benzină.

— Doamne Sfinte, șopti ea. Vrea să dea foc la casă, cu noi înăuntru. Exact cum a făcut cu toate celelalte vrăjitoare.

— Du-te la fereastră, ordonă Zack, izbutind cumva să se ridice în picioare.

Raine se prinse de marginea noptierei și, căznindu-se, reuși să se ridice și ea. Excesul de adrenalină o ajuta să ignore durerea de la gleznă. Nu se știe cum, dar poșeta ajunsese lângă ea, în dormitor, aruncată pe jos. Instinctul feminin o împinse să o ia de pe jos, dar tocmai când se apleca zări tabloul de pe perete, care înfățișa o mască zâmbind nefast. În spatele tabloului, se afla un mic seif încastrat în zidărie.

Zack deschisese deja fereastra. Aerul rece de-afară năvăli în dormitor.

— Ce naiba tot faci acolo? Vino aici.

— Doar o secundă.

Seiful era un model ieftin și simplu. Raine tastă data ei de naștere.

— Dă-l încolo, spuse Zack, aruncând scărița de sfoară peste pervazul ferestrei. Viața ta contează mai mult decât orice s-ar afla înăuntru.

Dar Raine deschisese deja seiful, din care scoase unicul obiect – un volum legat în scoarțe de piele, pe care îl vârî în poșetă.

De pe hol, se auzi un zgomot violent.

— *Arzi, vrăjitoare!* urla Spicer.

Nenumăratele alarme contra incendiilor, pe care Vella le montase în casă, începură să țiuie. Raine alergă la fereastră, unde Zack o împinse, practic, peste pervaz. Punând piciorul pe primul fuscil al scării de incendiu, Raine începu să coboare. Scărița tremura și se zgâlțâia, dar rezista. Zack începu și el să coboare repede. Raine puse piciorul pe pământ și se întoarse imediat spre Zack.

— Pe-aici, vino, spuse Zack, când ajunse și el jos.

Se ținea cu mâna de coaste, unde pata roșie devenea din ce în ce mai mare.

Sprijinindu-se unul de celălalt, se duseră șchiopătând și poticnindu-se spre o magazie, construită inițial pentru păstrarea lemnului de foc. Ulterior, Vella o folosise pentru a-și depozita uneltele de grădinărit. Raine strângea din dinți de durere, dar știa că Zack se chinuia și mai rău. Dacă el rezista, așa grav rănit cum era, atunci și ea trebuia să reziste. Când ajunseră în spatele magaziei, se opriră. Flăcări și un fum gros țâșneau din casă în atmosfera umedă din jur. Focul făcea ravagii acum, ca un uriaș balaur, care devora tot ce întâlnea în cale.

— Stai jos, îi spuse Raine, pe un ton autoritar. Ești slăbit și o să îți se facă rău.

Zack se supuse, fără tragere de inimă și, luând telefonul, se lăsă jos pe pământul rece. Cu arma în mână, se aplecă un pic în față, privind spre casa în flăcări, în timp ce vorbea cu operatoarea de la 911. Raine băgă mâna sub geaca lui și îi descheie cămașa, care se îmbibase de sânge. Toată partea dreaptă a abdomenului lui Zack era scăldată în sânge. Lui Raine îi era greu să își dea seama unde exact era rana. Pipăind cu degetele, reuși să identifice punctul din care țâșnea sângele. Când Raine atinse marginile răni, unde era carne vie, Zack se crispă de durere. Raine scoase repede eșarfa pe care o purta și îi înfășură strâns toracele. Când termină, erau amândoi

mânjiți de sânge.

Întinzându-se cu o viteză înspăimântătoare, incendiul cuprinsese întreaga clădire. Dacă Vella, care avea fobia focului, nu ar fi instalat scărițe de incendiu în odăile de la etaj...

Nu, se gândi Raine. Nu te gândi la asta. Mulțumesc, mătușă Vella.

— Cred că Spicer a plecat, șopti ea.

Zack scutură din cap o dată, fără să-și ia ochii de la casa incendiată.

— Nici vorbă. Nu pleacă el de-aici până nu e sigur că a scăpat de noi.

— E nebun.

— Ohoho, în mod sigur.

Peste câteva secunde, Raine auzi din nou vocea lui Spicer.

Mori, vrăjitoareo. Mori cum a murit și ea.

— Tocmai a descoperit scara de incendiu, spuse Zack, încetișor. Acum, o să-l apuce pandaliile.

Spicer scoase un urlet de furie, acoperind vuietul focului.

— N-ai să scapi! zberă Spicer. Trebuie să arzi. E singura modalitate.

— A văzut magazia, spuse Zack. O să vină încoace.

Raine auzea în depărtare țiuitul sirenelor. Spicer, însă, părea complet rupt de realitate.

— Demonul învinge întotdeauna! răcnea el. Demonul este mai puternic decât tine, vrăjitoareo.

Zack se ridică încet în picioare, cu spatele lipit de zidul magaziei.

— Pune arma jos, Spicer, strigă el. Poliția e pe drum. S-a terminat.

Drept răspuns, Spicer lansă o rafală de împușcături, urmată de o pauză bruscă. Raine, care nu se pricepea deloc la arme de foc, bănuia că Spicer își reîncărcă revolverul.

Zack se aplecă după colțul magaziei și trase un foc de armă.

Doug Spicer era încă în viață, când Wayne Langdon și un ofițer de poliție parcară pe alee. O mașină de pompieri, urmată de o ambulanță apărură imediat în spate.

Fluturând din mâini, ca să le atragă atenția paramedicilor, Raine porni șchiopătând spre ambulanță.

— Ocupați-vă de el întâi, spuse ea, autoritar, arătând spre Zack.

Peste două ceasuri, Raine ședea în sala de așteptare a Spitalului Municipal din Shelbyville. Wayne Langdon era cu ea.

Raine îl aștepta pe Zack. I se părea că trecuse o veșnicie de când acesta intrase în sala de urgențe a clinicii. Un medic apăruse fugitiv, la un moment dat, asigurând-o că rana nu era atât de gravă pe cât părea. Glonțul trecuse prin piele și țesuturi, dar nu vătămase niciun organ intern.

— Multe suturi, niște antibiotice și va fi bine. Domnul Jones va rămâne cu o cicatrice interesantă, dar fără alte sechele.

Sigur, ție ți-e ușor să spui asta, comentă Raine, în gând. Știa că ea nu va uita niciodată momentul când Zack se lăsase împușcat, pentru a-i salva ei viața. Spaima teribilă care o cuprinsese în clipa când își dăduse seama că Zack fusese rănit avea să o obsedeze în toate coșmarurile, la fel ca vocile pe care numai ea le auzea.

Îi pansaseră și ei glezna și îi dăduseră o pereche de cârje.

— Am obținut o depoziție completă de la Spicer, înainte de a intra în sala de operație, spuse Langdon. De fapt, mi-a fost greu să-i închid gura. Bolborosea haotic că trebuie să le ardă pe vrăjitoare.

— Aha, spuse Raine, cu subînțeleș, sucind și răsucind cârjele, neștiind cum să le folosească.

— Apreciez că n-ai zis: *Vezi, ți-am spus eu!*

— Abia m-am abținut, să știi.

— Sunt convins, spuse Langdon, fluierând ușor. Oricum, mărturisirea lui Spicer a picat cum nu se putea mai bine.

— De ce? întrebă Raine, uitându-se la ceasul de la mână.

— Acuzațiile împotriva lui Burton Rosser erau pe punctul de a fi infirmate. Tipul are un alibi beton, cel puțin pentru una dintre crimele Ucigașului-Incendiator. Când a fost ucisă prima fată, omul era la pușcărie, ispășind o pedeapsă pentru tâlhărie.

— Presupun că Spicer a fost cel care i-a înscenat vinovăția.

— Da. E limpede că, ăăă, era să facă pe el de frică, atunci când ai găsit-o în viață pe fata aceea, în subsolul casei, spuse Langdon, dregându-și glasul. Am senzația că l-ai cam speriat, să știi.

— Da, uneori am acest efect asupra oamenilor. Este un dar de la

natură.

După mutra lui, se vedea că șeful Poliției din Shelbyville nu știa cum să reacționeze. Se înroși un pic la față, după care se comportă ca și cum Raine n-ar fi spus nimic. Își dresе vocea din nou și se grăbi să își continue povestirea.

— Spicer s-a gândit că modalitatea ideală de a evita ca suspiciunile să planeze asupra lui era să ne ofere un vinovat prezumtiv. A lăsat cureaua în casa lui Burton Rosser. Apoi, a copiat fotografiile victimelor de pe computerul lui pe un dispozitiv mobil de stocare a datelor, încercându-le ulterior în computerul lui Rosser. Am găsit aceleași poze în computerul lui Spicer, acum câteva minute.

— De unde a știut că Rosser ar fi un suspect plauzibil?

— Spicer a ales intenționat un individ care era și mai nou în oraș decât el. Rosser mai avea și caracteristica de a fi un singuratic, despre care se zvonea că făcuse ceva pușcărie la viața lui.

Suna telefonul. Raine vâri mâna în poșetă și se uită la numărul apelantului. Era blocat.

— Alo, rosti ea, cu precauție.

— Vorbesc cu Raine Tallentyre? întrebă un glas de bărbat sau, mai degrabă, mormăi ursuz un urs nervos.

— Cred că ați greșit numărul, spuse ea.

— Sunt Fallon Jones, mârâi ursul, și mai nervos parcă, din cauză că trebuia să-și dezvăluie identitatea. Am încercat să-l sun pe Zack. Are telefonul închis. Ce naiba se întâmplă acolo?

Zâmbind dulce spre Langdon, Raine spuse:

— Scuzați-mă, domnule ofițer, dar trebuie să vorbesc la telefon.

— Sigur, nicio problemă.

Raine se ridică în picioare, înșfacă zdravăn cârjele și ieși, șchiopătând, pe ușile de sticlă, oprindu-se în fața intrării în spital. Era frig afară, dar ei nu-i păsa. Brusc, trupul ei genera suficientă căldură. Sprijinindu-se într-o cârjă, izbuti să ducă din nou telefonul la ureche.

— Bună ziua, domnule Jones, spuse ea, pe un ton tăios. Vasăzică dumneata ești șeful firmei care mi-a distrus familia, atunci, demult.

— Poftim?!

— Abia așteptam ocazia să-ți spun cât de supărată sunt de modul

viclean și perfid în care agentul vostru, Wilder Jones, a efectuat cea așa-zisă investigație.

— Ce naiba te-a apucat, cucoană? Eu n-am avut nimic de-a face cu investigația aceea. Asta s-a petrecut cu mult timp înainte ca eu să lucrez la J&J.

— Nu vreau să te scuzi, Jones, ci să-ți ceri umil iertare. Wilder Jones i-a frânt inima mătușii mele.

— Ești furioasă fiindcă între ei a existat o poveste de dragoste? rosti Fallon, consternat. Ai înnebunit sau ce?

— Din fericire, nu. Dar nu mulțumită agenției J&J și Societății Arcane.

— Acum, ce dracu' mai vrei să spui?

— Potrivit dosarului vostru despre mine, în anumite cercuri din cadrul agenției J&J se știa clar că, statistic vorbind, era foarte posibil ca eu să fi moștenit o parasensibilitate de un tip și de o intensitate foarte dificil de controlat în lumea reală. Știai că, atunci când le spui semenilor tăi că auzi voci, pe care ei nu le percep, tendința lor este să te considere nebună de legat? Și știi care este culmea? De cele mai multe ori, chiar înnebunești.

— Nu e vina mea dacă dosarul tău a fost îngropat. Toate dosarele legate de familia ta au fost trecute la secret.

— Ei bine, domnule Jones, află că lucrurile se mai și schimbă. Degeaba vrea J&J să acționeze ca și cum ar fi o agenție guvernamentală clandestină, fiindcă nu este. Din punctul meu de vedere este o firmă de investigații private, ca oricare alta.

— Fir-ar să fie...

— Mai mult. Chiar dacă ar fi o agenție legitimă a guvernului federal, eu tot la fel de furioasă sunt.

— Calmează-te, domnișoară Tallentyre.

Era un ordin. Raine îl ignoră.

— Sunt perfect calmă, mulțumesc. În ceea ce privește disprețul suveran pe care îl manifestați față de viața personală a celorlalți oameni, aș vrea să adaug că sunt foarte indignată de faptul că, la începutul acestui caz, i-ai pus pe analiștii dumitale să verifice *totul* despre mine, de la fișa medicală până la gusturile mele în materie de cumpărături. Asemenea lucruri sunt considerate îndeobște confidențiale, domnule Jones.

— Dă-mi-l pe Zack la telefon.

— Spre știința dumitale, mă gândesc serios dacă să dau în judecată agenția J&J. Încearcă să-ți imaginezi ce ar însemna un proces în instanță pentru firma dumitale și pentru întreaga Societate Arcane. Pun pariu că, dacă îmi găsec un avocat competent și dacă judecătorul va fi un om corect, pot să vă forțez să deschideți în fața opiniei publice toate așa-zisele voastre dosare secrete. Imaginează-ți reacția presei. Titluri cu litere de-o șchioapă pe prima pagină a ziarelor. *O agenție de detectivi particulari deține dosare secrete despre cetățeni obișnuiți.*

— Dă-mi-l pe Zack, la telefon, porunci Fallon. Acum.

— Îmi pare rău, dar nu e disponibil.

— Unde e?

— În saia de urgențe, la spital.

— E rănit? Cum? Ce se întâmplă acolo?

— Oh, da, corect. Probabil că n-ai aflat de ultima gafă a agenției J&J, nu-i așa?! Se pare că te-ai înșelat atunci când ai confirmat că poliția din Shelbyville l-ar fi arestat pe criminalul în serie, care crea probleme aici.

— Am spus că analiștii noștri au estimat că, în proporție de 96,3 %, era posibil ca poliția să fi pus mâna pe criminal.

Raine țâțâi ironic.

— Nu-i de-ajuns, domnule Jones. Analiștii dumitale s-au înșelat în proporție de sută la sută. Adevăratul ucigaș a tras niște gloanțe în noi, în această după-amiază. Unul dintre ele l-a nimerit pe Zack. Asta a fost înainte ca tipul să vrea să ne ardă de vii.

— Cât de grav e?

Auzind tonul lui sincer îngrijorat, Raine se mai îmbună un pic.

— Doctorul a zis că Zack va fi bine. În momentul de față, eu sunt în fața sălii de urgențe și aștept să aflu cum se simte.

— Și l-au prins pe nemernicul ăla?

— Vrei să spui dacă l-au prins pe nemernicul autentic, de data asta? Răspunsul este da, dar nu mulțumită agenției J&J.

— Nu știu cum de ne-a scăpat. E limpede, datele noastre au fost insuficiente sau false.

— Poate n-ar strica să vă bizuiți mai puțin pe abilitățile paranormale ale analiștilor voștri și un pic mai mult pe metodele

tradiționale.

— Dar nici n-am avut prea mult timp la dispoziție pentru a verifica rapoartele, i-o trânti Fallon, încercând să se disculpe. Am avut alte priorități, dacă ai amabilitatea să-ți amintești.

Tocmai când se pregătea să-i dea o replică usturătoare, Raine îl văzu pe Zack de cealaltă parte a ușilor din sticlă. Mergea pe picioarele lui, ceea ce era un semn bun. Îi scosese rășchierul cămașa, așa că purta geaca direct pe piele. Pe partea laterală a abdomenului, avea un bandaj mare, alb.

— Zack tocmai a ieșit de la Urgențe, spuse ea. O să închid acum.

— Stai, așteaptă, dă-mi-l și mie la telefon.

— Bine, dar înainte de asta aș vrea ca noi doi să lămurim o chestiune.

— Și anume? întrebă el, foarte precaut.

— Am înțeles că agenția J&J răspunde doar în fața Consiliului Guvernator și a Maestrului Societății Arcane.

— Da, și ce-i cu asta?

— Întâmplarea face că în curând eu voi deveni soția viitorului Maestru.

— Ceee?!

— Acest statut îmi va conferi enorm de multă putere, ca să nu mai pomenesc de influență, spuse ea, fluturând o cârjă spre Zack. E preferabil să nu mă mai calci pe nervi, domnule Jones.

— Dă-mi-l pe Zack, se zborși Fallon.

Zack ieșise din clădire și venea spre ea.

— E domnul Jones, de la J&J, spuse Raine. Vrea să discute cu tine.

— Mă gândeam eu că o să sune, spuse Zack.

— Trebuie să te previn. Tocmai i-am spus că urmează să ne căsătorim.

Pe fața lui se întipări o expresie de satisfacție masculină. Ochii deveniră și mai albaștri.

— Grozav, spuse el, încetșor. În cadrul Societății, o asemenea declarație echivalează cu un anunț oficial. Cum a reacționat?

— Într-o altă epocă, s-ar fi spus că *era să facă apoplexie*.

— Nu te speria, va supraviețui.

— Zack? răsună dinspre telefon glasul lui Fallon. Ești acolo? Zack?

Zack luă telefonul din mâna lui Raine, se aplecă în față și o sărută cu pasiune, făcând-o să se înfioare de plăcere, din cap până-n picioare.

— Zack? striga Fallon. Ești acolo? Răspunde, ce naiba!

— Mai târziu, rosti Zack, cu un aer ușor absent. Sunt un pic cam ocupat, momentan.

Încheie convorbirea, băgă telefonul într-un buzunar și începu din nou să o sărute pe Raine.

58

Se adunaseră toți în livingul din apartamentul lui Raine, unde beau o sticlă de pinot noir de Oregon, una dintre cele două sticle aduse de Gordon. El și Andrew susțineau că aveau nevoie de vin în scopuri medicale, pentru a-și reveni din șocul provocat de tot ceea ce se întâmplase în lipsa lor. Ședeau amândoi pe canapea, cu motanii tolăniți între ei. Zack ocupa unul dintre fotolii, iar Raine pe celălalt.

— Cum de ți-ai dat seama unde ținea Vella jurnalul? întrebă Andrew. Știi de seiful din perete?

— Nu, spuse Raine, uitându-se la caietul cu scoarțe de piele, de pe măsuta de cafea. Azi-dimineață, însă, mi-am amintit brusc de tabloul din dormitorul ei. Era primul din seria măștilor pictate de ea. Intuitiv, mi-am dat seama că era inspirat, probabil, după chipul lui Wilder Jones.

Gordon se uită spre caietul gros de pe masă.

— Și ce-ai găsit în jurnalul acela?

Raine luă o gură de vin, ca să-și facă un pic de curaj, după care puse paharul jos.

— Tatăl meu și-a injectat drogul preparat după varianta formulei concepută de el.

— La naiba! exclamă Gordon, și sprâncenele lui cărunte se arcuiră subit. Asta explică o sumedenie de lucruri.

— Exact, îi dădu dreptate Andrew.

— Știu la ce vă gândiți, spuse ea. Judson Tallentyre pare prototipul savantului nebun.

— Nu, spuse Zack, sorbind din paharul cu vin. În cadrul Societății Arcane, onoarea aceasta îi aparține strămoșului meu, Sylvester Jones.

Raine ridică privirea, uimită.

— Vrei să spui că fondatorul Societății Arcane a fost un savant nebun?

— Păi, tehnic vorbind, cred că ar trebui să-l numim mai degrabă un alchimist nebun, ținând cont că a trăit pe la sfârșitul veacului al XVII-lea. Pe vremea aceea, cuvântul *savant* nu era folosit. Oricum, e cam același lucru. În mod incontestabil, Sylvester era un geniu, înzestrat cu abilități paranormale foarte puternice. Dar, totodată, nu este niciun secret, cel puțin în familia Jones, că Sylvester a fost o fire obsesivă, paranoic și, probabil, maniac, cel puțin spre sfârșitul vieții.

— Interesantă istoria acestei familii, remarcă Andrew, pe un ton sec.

— Arborele genealogic al familiei poartă stigmatul unor *extravaganțe*, cum le numește, eufemistic, Societatea Arcane, spuse Zack. Dar în cazul lui Sylvester, cred că este foarte posibil ca unele dintre maniile lui să fi fost exacerbate de experimentele pe care le făcea asupra propriei persoane.

Andrew se încruntă.

— Sylvester Jones este cel care a inventat varianta originală a formulei?

— Împreună cu ceea ce ar fi trebuit să fie antidotul drogului, zise Zack. În epoca victoriană, însă, Societatea Arcane a avut neplăcuta surpriză de a constata că antidotul nu avea efect. La sfârșitul secolului al XVII-lea, Sylvester a murit, de unul singur, în laboratorul lui, care i-a devenit și mormânt. Nimeni nu știe exact din ce cauză a murit, însă în familia noastră este foarte răspândită teoria că Sylvester s-ar fi otrăvit cu drogul creat de el și ar fi murit din cauză că antidotul nu a fost eficient.

Gordon îi mângâia pe motani, cu un gest mecanic.

— Presupun că tatăl tău s-a încumetat să își injecteze drogul, convins că varianta preparată de el va funcționa.

— Da, spuse Raine, sorbind din vin. I-a injectat drogul și mătușii Vella.

Urmă o tăcere datorată stuporii celorlalți.

— Așa se explică, probabil, o serie de lucruri, spuse Andrew, strângând pleoapele, îndurerat.

— Drogul a funcționat, continuă ea, pe un ton egal. Preparatul a avut efectul de a spori spectaculos facultățile paranormale ale tatălui meu și ale mătușii mele. În scurt timp, însă, tata și-a dat seama că existau niște inconveniente. El și mătușa Vella au început să aibă dificultăți în a-și controla parasimțurile. Chiar și simțurile lor normale au fost afectate.

— Vechea problemă a instabilității efectelor drogului, spuse Zack.

— Tata a sistat imediat orice cercetare privind optimizarea formulei și s-a apucat să studieze posibilitatea preparării unui antidot. Avea convingerea că făcea progrese. În ultimul an de viață, lucra zi și noapte în laborator. Dorea cu disperare să se vindece pe el și să o vindece pe mătușa Vella.

— Și a descoperit ceva? întrebă Andrew, uitându-se la ea.

— Da, spuse Raine. El și mătușa Vella au început să ia doze din antidotul preparat de el, deși produsul era încă în faza experimentală. Tratamentul consta dintr-o serie de injecții, ce trebuiau făcute pe durata câtorva săptămâni, pentru ca rezultatele și efectele secundare să poată fi monitorizate îndeaproape. Din păcate, tata a murit într-un accident de mașină, înainte ca vreunul dintre ei să fi terminat seria de injecții. Ar mai fi trebuit să primească fiecare încă o doză.

— De-asta v-ați dus amândouă la laboratorul lui, în seara zilei când a avut loc înmormântarea, spuse Zack, încordat.

Raine confirmă, înclinând din cap.

— Mătușa Vella notează în jurnal că dorea cu disperare să își facă ultima injecție cu antidot. Știa deja că fusese trădată în dragoste și că Wilder urma să distrugă întregul laborator.

— Și a luat ultima doză? întrebă Gordon, captivat de poveste.

— Da, spuse Raine, sorbind din paharul cu vin. Țin minte că ne-am dus amândouă cu mașina la laborator, în seara aceea. Vella știa codul cu care se descuia ușa. După ce am intrat, m-a așezat pe un scaun și mi-a dat să citesc una dintre cărțile mele preferate. O carte despre cai. Îmi plăcea enorm cartea aceea, dar atunci nu reușeam deloc să mă concentrez.

— Nici nu-i de mirare, spuse Andrew. Erai deja traumatizată din cauza înmormântării tatălui tău, care avusese loc în acea zi.

— În laborator, mătușa Vella s-a dus în cămăruța unde tatăl meu instalase un frigider special, spuse Raine, privind spre flăcările care dansau în cămin. Wilder Jones și oamenii lui au dat buzna pe ușă, la scurt timp după aceea, și au început să distrugă totul. Mătușa Vella a ieșit valvârtej din cămăruța unde se afla frigiderul și m-a luat în brațe. Plângea și țipa la Wilder. Pe urmă, mi-aduc aminte că ședeam amândouă pe bancheta din spate a mașinii pe care o conducea unul dintre oamenii lui Wilder. Așa am ajuns acasă.

— Vella a luat ultima doză de antidot în seara aceea, spuse Zack, cu un aer gânditor, după care își îndreaptă atenția spre Andrew și Gordon. După cât timp ați început să sesizați primele indicii că Vella ar fi suferit de tulburări de comportament?

Andrew și Gordon schimbă o privire.

— După trei sau patru luni, poate, spuse Gordon. Primul episod a durat doar câteva zile. Pe urmă, părea să-și fi revenit la normal, cel puțin pentru o vreme.

— Am crezut că trecuse orice pericol, explică Andrew. Dar, de-a lungul anilor, crizele au continuat să apară și să dispară, cu o frecvență din ce în ce mai mare. Fiecare nouă criză era mai gravă și dura mai mult decât cea precedentă, lăsând-o tot mai vlăguită și mai fragilă.

— Dar a trăit până luna trecută, spuse Zack, rezemându-se de spătar, cu picioarele întinse în față și vârful degetelor împreunate, ca o piramidă. Ar mai fi în viață și acum, dacă nu ar fi fost ucisă.

— A trebuit să fie internată într-o clinică de psihiatrie, în cele din urmă, îi reaminti Gordon.

— Da, dar chiar voi spuneți că a fost relativ calmă și lucidă în ultimul an de viață, grație medicației și a terapiei prescrise de Ogilvey. Și știm cu certitudine că a fost capabilă să gândească suficient de limpede în seara morții ei, încât să-i lase un mesaj lui Raine.

— Unde vrei să ajungi, de fapt? întrebă Raine.

— Mă gândesc că, deși formula antidotului preparat de tatăl tău nu era nicidecum perfectă, probabil că produsul a fost, în felul lui, un succes, reușind să depășească câteva obstacole tehnice.

— Cum adică? se încruntă ea, contrariată.

— Din câte știu eu, spuse Zack, mătușa ta a trăit mai mult decât toate celelalte persoane cărora li s-au administrat câteva doze de drog, iar apoi au fost private de el. În cazurile cunoscute de mine, indivizii respectivi au murit toți în câteva zile, de obicei sinucigându-se. Vella Tallentyre, însă, cu tot comportamentul ei bizar, nu și-a pierdut mințile și nici nu s-a sinucis. Conform arhivelor, situația ei este unică.

Amuțiră toți, reflectând la spusese lui timp de câteva minute. După o vreme, Raine se foi pe fotoliu și rupse tăcerea:

— În cazul acesta, v-ar interesa probabil să aflați că, în seara când am fost cu ea la laborator, pe lângă faptul că a luat drogul din frigiderul acela special, Vella a mai făcut un lucru.

— Ce anume? întrebă Zack, urmărind-o cu atenție.

— Tatăl meu avea trei copii ale însemnărilor lui de laborator – o copie stocată în computer, o alta imprimată pe hârtie și o a treia în jurnalul lui intim. Wilder Jones știa de existența lor și le-a distrus pe toate. Dar, înainte ca el să ajungă la laborator, mătușa mea a apucat să facă fotocopieze din jurnalul tatei paginile care conțineau antidotul creat de el. Și, în seara aceea, când am plecat de la laborator, Vella a luat cu ea fotografiile.

Zack miji ochii, contrariat.

— Conform raportului lui, Wilder a percheziționat-o pe mătușa ta, înainte de a vă sui pe amândouă în mașină.

— Nu știu dacă s-o fi gândit că fusesem deja suficient de traumatizată în ziua aceea sau dacă nu cumva l-o fi derutat reacția isterică a Vellei, dar cert este că pe mine nu m-a percheziționat. Mătușa Vella ascunsese fotografiile în cartea mea despre cai. Eu sunt cea care a scos din laborator formula antidotului conceput de tata.

Toți își concentrară atenția asupra caietului legat în piele, de pe măsura de cafea.

— Imediat ce am ajuns acasă, Vella a luat fotografiile din cartea mea, spuse Raine. De atunci, nu le-am mai văzut niciodată, decât acum, când am deschis acest caiet. Erau vârate în copertă, la spate.

Zack contempla flăcările cu o expresie enigmatică.

— Mda, și așa se face că unul dintre misterele familiei Jones a fost dezlegat.

— Cum adică?

— Este limpede, acum, de ce unchiul Wilder a fost atât de deprimat în ultimele trei luni de viață. Toți spuneau că ajunsese să își dorească moartea. Dar tata a avut dreptate. La mijloc a fost o femeie.

— Vrei să spui că unchiul tău a fost îndrăgostit cu adevărat de mătușa Vella? întrebă Raine, uitându-se la el.

— Da, cred că unchiul Wilder și-a găsit atunci iubirea vieții lui, dar a greșit atât de oribil, încât s-a gândit, probabil, că nu mai exista nicio speranță. De aceea a preluat acea ultimă misiune sinucigașă.

Raine reflectă îndelung la ce auzise.

— Nu trebuia să o mintă, spuse ea, în cele din urmă.

— Și ea l-a mințit în privința formulei, zise Zack.

— S-au mințit reciproc, declară Gordon, pe un ton sumbru. Știu din experiență că niciodată nu poate ieși ceva bun din acest gen de comunicare inter-personală.

Bradley Mitchell telefonă ceva mai târziu, în acea seară. Zack preluă apelul. Raine ieși din baie, îmbrăcată în halat, exact când Zack încheia convorbirea.

— Mitchell spune că, până la urmă, Cassidy Cutler s-a aruncat pe fereastră, la spital, și și-a frânt gâtul.

Stupefiată, Raine se lăsă pe marginea patului, cu mâinile în poală.

— S-a sinucis, îngăimă ea.

— Da.

— Și Niki Plumer, ea ce face?

— Trăiește încă, dar medicii spun că se afundă din ce în ce mai adânc într-o stare psihotică. Nu mai vorbește și nu mai comunică deloc. Se presupune că nu-și va mai reveni, adăugă Zack, așezându-se lângă ea și luând-o de mână. Exact cum era de așteptat.

— Ce-a spus Bradley... se confirmă că această Cassidy Cutler era o ucigașă în serie?

— A zis că există dovezi solide în acest sens.

Raine părea mulțumită.

— Căzul acesta îi va asigura lui Bradley un succes profesional răsunător. Și partea cea mai bună este că nu va trebui să împartă meritul cu o colaboratoare înzestrată cu abilități paranormale.

Zack o împinse delicat, făcând-o să se lungească pe spate, se propti cu palmele pe plapumă, de o parte și de cealaltă a umerilor ei, și se săltă deasupra.

— Sper că nu-mi vei spune, acum, că îți pare rău că nu vei mai putea lucra cu el. Fiindcă să știi că m-ar deranja enorm.

— Cum reușești să fii așa? zise ea, încolăcindu-și brațele de gâtul lui.

— Așa, cum?

— Amenințător, periculos și incredibil de sexy în același timp.

Timp de câteva clipe, Zack păru să reflecteze serios la afirmația ei.

— Să fiu al naibii dacă știi. Presupun că e...

— Un har, râse ea și îl trase mai aproape. Nu de Bradley îmi va fi mie dor, ci de munca de detectiv.

Zack o sărută din vârful buzelor și ridică un pic capul.

— Normal. Nu uita că știi ce înseamnă să fii înzestrat cu un talent ca al nostru. Nu-ți face griji, însă. Ca soție a Maestrului Societății Arcane și în calitate de consultant cu jumătate de normă pentru agenția J&J, pasiunile tale paranormale vor fi satisfăcute.

— Voi lucra ca agent la J&J? întrebă ea, clipind de câteva ori.

— De ce nu? Ești făcută pentru așa ceva.

— Și, ăăă, ai discutat planul ăsta cu Fallon Jones?

— Nu am ce discuta cu el. Eu sunt șeful.

Râsul ei fericit se topi miraculos sub buzele lui fierbinți, într-un sărut care umplu de o energie invizibilă atmosfera din jurul patului.

59

WASHINGTON: SPITALUL DE PSIHIATRIE WINTER COVE,
ÎN ACEEAȘI SEARĂ, CEVA MAI TÂRZIU...

Infirmierul se opri în dreptul camerei 705 și se uită înăuntru, prin ferestraica montată în ușă. Pacienta dormea în continuare. Deslușea, în lumina difuză din jur, silueta ei lungită pe pat. Era exact în aceeași poziție în care fusese cu o oră în urmă, întinsă pe o parte, cu spatele la ușă și cu cearșaful tras peste cap. Nu se mișcase deloc.

Gândindu-se acum mai bine, infirmierului i se păru că imobilismul ei avea ceva nefiresc. Lucrase în schimbul de noapte, în această secție, chiar de la internarea pacientei, dar niciodată nu o văzuse dormind atât de profund.

O senzație neplăcută îl străfulgeră. Femeia era pusă sub supraveghere, din cauza tendinței morbide de a-și curma viața, dar, din experiența pe care o avea lucrând acolo, infirmierul știa că, atunci când un pacient e obsedat de ideea suicidului, de obicei reușește să o pună în aplicare.

Formă codul cu care se descuria ușa, intră în cameră și se duse spre pat.

— Domnișoară Plumer? Dormiți? spuse el și întinse mâna, ca să o zgâlțâie de umăr.

Prea târziu se dumiri, însă, că forma de pe pat fusese creată din mai multe perne și pături îngrămădite la un loc. Auzi un foșnet surd pe podea, iar în clipa următoare o durere fulgerătoare îi explodă în față. Lumea se cufundă în beznă.

Niki Plumer îl alesese pe unul dintre infirmierii mai scunzi, dar hainele lui tot îi erau prea mari. Cămașa duhnea a sudoare bărbătească și a fum de țigară. Niki se familiarizase, însă, perfect cu rutina gărzii de noapte în spital. Tot ce trebuia ea să facă era să traverseze holul până la scară, fără să fie văzută. Dacă reușea să ajungă până acolo, avea toate șansele de a ieși cu bine din clădire. Cu un pic de noroc, nimeni nu va sesiza un timp absența infirmierului.

Coborî scările până la vestiarul personalului medical, găsi dulapul infirmierului și scoase dinăuntru o șapcă și o geacă. Își îndesă părul sub șapcă și ridică gulerul gecii.

O mică sugestie hipnotică spulberă din mintea paznicului de la ieșirea angajaților orice îndoieli pe care acesta le avea, din reflex,

față de identitatea celor care treceau prin fața lui.

Peste câteva minute, Niki Plumer se afla în automobilul uzat al infirmierului și ieșea din incinta spitalului. Știa că va trebui să abandoneze undeva mașina și să facă rost de alta, până se crăpa de ziuă.

Conducea cu viteză mare, încercând să se îndepărteze cât mai mult și mai repede de spital. Și, în timp ce șofa, își urzea planurile de viitor.

Fără nicio urmă de îndoială, cei din organizație o considerau ca și moartă. Situația se va schimba, totuși, de îndată ce cineva îl va găsi pe infirmierul leșinat. Cercul Interior va ordona imediat o anchetă, când va afla de evadarea ei. Polițaii și agenția J&J vor porni, de asemenea, pe urmele ei. Niki Plumer trebuia să dispară într-un mod foarte convingător, cel puțin până în momentul când va putea să le demonstreze membrilor Cercului Interior că John Stilwell Nash era un trădător. Atunci când va dovedi că ea era singura persoană care își dăduse seama cât de periculos era, de fapt, acest Nash, directorul îi va mulțumi călduros. Și, desigur, îi va oferi ei postul pe care Nash îl ocupase în cadrul organizației. De acolo, mai rămâneau doar câțiva pași până la Cercul Interior și, în final, până la funcția de director.

Desigur, toți se vor mira cum de reușise să supraviețuiască, deși fusese privată de drog. Poate nu strica să le dea de înțeles că era înzestrată cu un fel de imunitate naturală față de efectele secundare ale preparatului. Sau, mai bine să pretindă că Nash nici nu-i administrase, de fapt, drogul autentic, deoarece se temea că ar putea deveni mai puternică decât el. Da, ideea aceasta ar fi grozavă, se gândea ea. Nash i-a administrat un surogat al drogului. Perfect. Încă un cui în coșciugul lui.

Cercul Interior credea despre ea că era dotată cu un talent strategic de anvergură medie, care fusese amplificat spectaculos până la nivelul nouă, grație drogului. În realitate, însă, ea avea, din naștere, un talent de parahipnotizator de gradul nouă, și doar pretinsese că ar fi dotată cu abilități de strateg, de anvergură medie. Cu asemenea facultăți paranormale excepționale, îi fusese ușor să substituie fiolele, atunci când i se făcuseră primele trei injecții, care aveau scopul de a o face dependentă de drog. Mai târziu, când era

singură, pur și simplu aruncase la canal dozele regulate, care îi fuseseră puse la dispoziție.

Intuise de la bun început că, dacă organizația punea la dispoziția agenților ei, în mod gratuit, un drog care avea proprietatea de a amplifica facultățile paranormale ale fiecăruia, exista pesemne și un dezavantaj grav. Cercul Interior trebuia să aibă garanția că va putea controla, totuși, talentele periculoase pe care le crease.

Și avusese dreptate.

Își dorea și ea, la fel de mult ca toți ceilalți, să folosească drogul acela puternic, dar decisese să nu facă acest lucru decât atunci când va ști cu certitudine că nu se expunea niciunui risc sau că exista un antidot eficient. Văzuse singură ce efect avusese drogul asupra lui John Stilwell Nash.

Se spune că disputele în familie sunt cele mai păcătoase. Nicio clipă Niki Plumer nu se îndoie de veridicitatea acestui proverb. Abia aștepta să vadă mutra lui Nash, când va descoperi că nu era numai el rezultatul contemporan al experimentelor de reproducere foarte personale, pe care le făcuse John Stilwell la sfârșitul secolului al XIX-lea.

Nu cei puternici supraviețuiesc, ci cei foarte, foarte deștepți, își zise ea.

Fallon Jones citi știrea, atunci când aceasta apărură pe ecranul computerului lui, în ziua următoare. Era o informație mică și insignifiantă, ce ar fi trecut neobservată pentru cineva care nu era obsedat de amănunte, cum era el.

...Niki Plumer, care era suspectată de a fi pus la cale o recentă conspirație ce viza răpirea primarului din Oriana, Washington, a evadat din Spitalul de Psihiatrie Winter Cove și se bănuiește că s-ar fi înecat.

O femeie cu semnalmentele lui Plumer a fost văzută ultima oară îmbarcându-se, aseară târziu, pe un feribot federal, în Seattle. La bordul ambarcațiunii, s-a găsit un automobil, care a fost furat ieri-seară din parcare spitalului.

Plumer se afla sub supraveghere, având tendințe sinucigașe, și urma un tratament de specialitate. Autoritățile presupun că Plumer s-ar fi aruncat de pe feribot, undeva la jumătatea distanței dintre Seattle și Bremerton.

Trupul ei nu a fost recuperat din apele lacului.

Fallon se ridică în picioare, se duse la fereastră și privi cerul înnegurat de deasupra orașului Scargill Cove. Rămase acolo multă vreme, căzut pe gânduri.

60

LOS ANGELES, PESTE O SĂPTĂMÂNĂ...

Sediul central al Societății Arcane din SUA era amplasat într-un banal bloc turn din sticlă și oțel, în Los Angeles. În mod surprinzător, spațiul propriu-zis consta doar din câteva birouri, deoarece Societatea nu îmbrățișase niciodată principiul centralizării activităților sale. Prin definiție, majoritatea membrilor ei erau niște individualiști notorii, care nu suportau ideea de înregimentare și organizare, în sensul corporativ al cuvântului. Consiliul se întrunea oficial în LA doar de câteva ori pe an. În restul timpului, membrii Consiliului păstrau legătura prin Internet sau prin telefon.

Decizia de a stabili sediul central în LA fusese luată în anii 1930, când devenise evident că statul California era locul ideal pentru a ascunde o grupare dedicată fenomenelor stranii și bizare. Straniul și bizarul treceau drept normale în LA.

Partea bună, se gândea Zack, era că, după ce va prelua funcția de Maestru, el și Raine nu vor fi nevoiți să trăiască în imensitatea acestui oraș plin de străluciri ostentative, autostrăzi și sub un soare fierbinte. Oriana va fi locul ideal unde să își facă un cămin și să își crească copiii. El și Raine se ocupau deja de cumpărarea unei case.

Dar, mai întâi, trebuia să lămurească lucrurile cu viitorul său Consiliu.

În celălalt capăt al mesei, bunicul lui își încheia anunțul formal. Înalt și distins, Bancroft Jones radia putere, nu numai o energie paranormală, ci și acea forță charismatică specifică celor născuți pentru a conduce. Totodată, era înzestrat cu un talent de paravănător, extrem de ascuțit și rapid, chiar și la vârsta de

șaptezeci și opt de ani.

— ... Așadar, sunt încântat să anunț că nepotul meu, Zackary Gabriel Jones, a acceptat numirea în funcția de Maestru, spunea Bancroft.

Se auzi un ropot de aplauze entuziaste. Cele zece persoane, bărbați și femei, din jurul mesei se întoarseră spre Zack. Membrii Consiliului erau toți înzestrați cu excepționale facultăți parasenzoriale, de o natură sau alta. Zack știa, de asemenea, că fiecare dintre membrii Consiliului avea o ambiție personală extraordinară și o abilitate non-paranormală remarcabilă pentru regizarea unor manevre tactice, care le dăduseră posibilitatea de a intra în forul de conducere al Societății Arcane. Colaborarea cu ei, în anii ce urmau, va fi o provocare pentru el.

Bărbatul de vârstă mijlocie, așezat de cealaltă parte a mesei, vizavi de Zack, se ridică în picioare și își drese glasul.

— Știu că vorbesc în numele tuturor membrilor Consiliului când declar că suntem încântați că ai acceptat numirea în funcția de Maestru, spuse Hector Guerrero. Este important să știi, considerăm noi, că nu ți s-a cerut să preiei conducerea Societății doar datorită îndelungatei și onorabilei asocieri dintre familia ta și organizația noastră.

Din celălalt capăt al mesei, Marilyn Houston chicoti amuzată:

— Dacă nu ne-ar fi interesat decât ca în funcția de Maestru să se afle cineva din familia Jones, am fi putut alege pe oricare dintre nenumăratele tale rude. Provii dintr-o familie foarte prolifică, domnule.

Membrii Consiliului izbucniră în hohote de râs. Zack își afișă simțul umorului printr-un simplu zâmbet.

Guerrero își drese glasul pentru a doua oară și reluă:

— Considerăm cu toții că, în următoarele decenii, Societatea se va confrunta cu diverse impedimente grave. Ne așteaptă vremuri grele, posibil chiar periculoase. Pe lângă încercarea de a se infiltra în rândul populației, „Umbra Noptii” pare să constituie o amenințare din ce în ce mai puternică. Această organizație trebuie anihilată. Dacă va continua să se dezvolte, va avea nu numai potențialul de a distruge Societatea Arcane, ci și de a manipula marile corporații naționale și guvernul nostru.

Fusese ideea lui Bancroft de a-l lăsa pe Guerrero, unul dintre cei mai puternici și mai influenți membri ai Consiliului, să rostească discursul de închidere.

— Nu putem tolera ideea ca diverși agenți ai grupării „Umbra Noptii”, înzestrați cu facultăți paranormale amplificate artificial, să devină figuri proeminente în cele mai înalte cercuri ale acestei țări, declară Guerrero, amenințător. Răul pe care l-ar putea provoca astfel este incalculabil. Trebuie să luptăm împotriva acestui grav pericol și, cel puțin în viitorul previzibil, vom purta această luptă în mare parte pe cont propriu.

Murmurul general din jurul mesei denota îngrijorarea și acordul membrilor Consiliului.

— Știm cu toții că nu ne putem aștepta la prea mult ajutor fățiș din partea guvernului, al trusturilor de presă sau al autorităților însărcinate cu respectarea legii, adăugă Guerrero. În mod oficial, cel puțin, majoritatea populației acestei țări continuă să creadă că paranormalul este domeniul de predilecție adoptat de literatura științifico-fantastică, șarlatani cu pretenții de tămăduitori de tot felul, diverși guru, feluriți invitați la emisiunile de talk-show ale unor posturi de televiziune și, în general, nenumărați impostori. A convinge marea majoritate a cetățenilor că în lume există o conspirație secretă și periculoasă, formată din indivizi cu talente parasenzoriale exacerbate prin droguri speciale, și că această grupare trebuie luată în serios este ceva peste puterile noastre, cel puțin deocamdată.

Fără nicio excepție, toți cei aflați în jurul mesei ovale înlemniseră, cu buzele strâns lipite și cu o expresie sumbră pe față.

— Salutăm, așadar, prezența în această sală a Consiliului nostru a unui nou Maestru, care este înzestrat cu excepționala capacitate de a ne conduce în aceste vremuri de restriște, spuse Guerrero, fixându-l pe Zack cu o privire sfredelitoare. Zackary Gabriel Jones, te poftim să depui jurământul și să preiei funcția de Maestru al Societății Arcane.

Zack se ridică în picioare, dar nu schiță niciun gest de a se duce în capul mesei. În schimb, se uită pe rând la fiecare dintre cei zece membri ai Consiliului. Apoi, foarte ferm, puse un dosar pe masa din piatră lustruită.

— Înainte de a depune jurământul, spuse el, vreau să v-o prezint pe logodnica mea, domnișoara Raine Tallentyre, fiica lui Judson și a Mirandei Tallentyre.

Numele căzu peste asistență ca un meteorit. Toți rămăseseră cu gura căscată și cu ochii holbați. Zack știa că unii dintre cei prezenți acolo făcuseră parte din Consiliu și atunci când Tallentyre fusese dat afară din Societatea Arcane. Ceilalți cunoșteau perfect conotațiile acestui nume. Înainte ca vreun membru să apuce să spună ceva, Bancroft deschise ușa și o chemă înăuntru pe Raine.

Aceasta se opri imediat după ce trecu pragul încăperii. Sobră și demnă, salută asistența cu o mișcare scurtă din cap. Înfrățirea ei era extrem de austeră și distantă, o siluetă parcă sculptată într-o jachetă neagră Armani, pantaloni eleganți și pantofi cu tocuri înalte. Părul ei negru era strâns la spate, spre ceafa, într-un coc elegant. Dincolo de lentilele ochelarilor cu rame negre, ochii ei ascundeau mistere adânci.

Cum naiba am avut atâta noroc? se gândea Zack. O voi iubi până la capătul vieții și dincolo de moarte, pe veci.

Ocoli masa și veni să o ia de braț, nefăcând nici cel mai mic efort de a-și disimula mândria.

— Bun venit, draga mea. Dă-mi voie să ți-i prezint pe membrii Consiliului Guvernator al Societății Arcane, SUA.

Și Zack rosti toate numele repede. Fiecare înclină crispat din cap. Câțiva mormăiră niște saluturi. Majoritatea membrilor, însă, nu-și recăpătaseră încă graiul.

Raine le adresa tuturor faimosul ei surâs, acel surogat de „du-te naibii”.

— Ce plăcere să vă întâlnesc, rosti ea, pe un ton perfect neutru.

Zack izbuti cu greu să-și înfrâneze un rânjet de satisfacție. Din fericire, niciunul dintre membrii Consiliului nu părea să se fi prins că tocmai fuseseră insultați subtil.

— După cum, probabil, mulți dintre voi ați dedus, spuse Zack, logodnica mea este fiica lui Judson Tallentyre care, acum mulți ani, a fost anchetat de către J&J din cauza activității lui de cercetare neautorizată. Investigația s-a soldat cu eliminarea lui Tallentyre din rândurile Societății Arcane. Orice urmă a muncii lui a fost distrusă.

Nimeni nu se mișca. Cunoșteau toți povestea.

— Ceea ce, însă, nici Consiliul și nici agenția J&J nu știa la vremea respectivă era că activitatea de cercetare a lui Tallentyre nu viza formula fondatorului, ci un antidot pentru aceasta.

Afirmația stârni un nou val de murmure de uimire.

— Singurul motiv pentru care Tallentyre și-a creat propria variantă a formulei a fost acela de a putea face experimente cu antidotul preparat de el, spuse Zack.

Chipurile celor din jurul mesei afișau diferite expresii, de la stupoare până la edificare. Cel puțin trei dintre membrii Consiliului erau indivizi înzestrați cu facultăți intuitive de grad înalt, așa că începeau deja să sesizeze ce avea să urmeze.

— Am certitudinea că vă dați seama cu toții cât de mare ar fi avantajul strategic pe care un asemenea antidot ni l-ar oferi în lupta noastră cu „Umbra Noptii“, continuă el. Printre alte lucruri, ar slăbi puterea grupării asupra propriilor agenți operativi.

— Un antidot ar constitui un atu uriaș, remarcă Paul Akashida. În prezent, pedeapsa pentru cei care dau greș sau care trădează, în interiorul grupării „Umbra Noptii“, atrage automat sentința de condamnare la moarte sau de alienare. Existența unui antidot ne-ar permite să încurajăm dezertarea din rândurile grupării adverse.

Janice Forster se luminează la față.

— Ne-ar da posibilitatea, totodată, de a introduce un spion în rândurile lor.

Conner Price vorbește și el, din celălalt capăt al mesei:

— Ce naiba, simplul zvon că există un antidot ar șubrezi structura puterii în „Umbra Noptii“.

În jurul mesei, lumea discuta cu tot mai multă înflăcărare. Bancroft stătea în picioare, liniștit, cu mâinile la spate. În ochii lui strălucea o mare satisfacție. Îi făcu cu ochiul lui Zack. Strategia funcționa exact cum plănuiseră ei.

Wilson Everleigh încheie o conversație însuflețită cu Akashida și se întoarce spre Zack, cu o expresie de nerăbdare pe fața lui oacheșă:

— Vrei să ne spui, de fapt, că Judson Tallentyre a descoperit într-adevăr un antidot?

— Nu este ceva perfect, zise Zack. Nu a fost experimentat până la capăt decât pe un singur om, iar rezultatele au fost doar parțial

reușite. Însă, o analiză preliminară efectuată de către experții noștri scoate în evidență faptul că Tallentyre a izbutit să înlătore cele mai critice probleme tehnice, care ne-au împiedicat până acum să obținem un antidot eficient.

Bancroft luă cuvântul:

— Doctorul Jameson m-a informat că, în realitate, cercetările lui Tallentyre conduc spre o direcție complet nouă. Specialistul nostru consideră că este foarte posibil ca, în câteva luni, oamenii lui să poată crea un drog eficient și stabil, menit să contracareze varianta formulei fondatorului preparată de „Umbra Noptii”.

— Este o realizare epocală, declară Guerrero. Va fi prima armă reală pe care o vom putea folosi împotriva grupării „Umbra Noptii”. Dar de ce aflăm despre asta abia acum? Tallentyre a murit acum mulți ani.

Zack așteptase momentul acestei întrebări logice.

— Secretul antidotului s-a pierdut după moartea lui Tallentyre. În cursul unei investigații recente, Fallon Jones a luat decizia de a redeschise vechiul dosar referitor la Judson Tallentyre. S-a dovedit că existau o serie de aspecte nelămurite în acest caz.

Bancroft preluă explicația pregătită cu minuțiozitate:

— Tallentyre intenționa să predea antidotul în mâinile conducerii Societății, însă a murit într-un accident de mașină, înainte de a putea să le relateze celor de la J&J despre descoperirea lui. Aproape toate notițele lui au fost distruse de către agenți. Totuși, formula pentru antidot a fost salvată de către sora lui Tallentyre. Ținând seama de modul în care fusese tratat fratele ei, aceasta nu a avut niciun motiv să ne mai predea formula antidotului. A luat secretul cu ea în mormânt.

Zack se uită la Raine. Era rândul ei.

Studiind din priviri grupul din jurul mesei, Raine începu:

— Dosarul pe care îl vedeți pe masă conține copiile raportului final al noii investigații întreprinse de J&J privind activitatea tatălui meu. Este adevărat că Judson Tallentyre era pasionat de cercetările lui și că această pasiune l-a împins să încalce regulamentul. Însă J&J a stabilit, acum, că tata nu a avut niciodată intenția de a folosi formula în scopuri criminale.

— Pe Tallentyre nu-l interesa decât aspectul științific al drogului,

spuse Zack. Grație unei profunde cunoașteri și înțelegeri a biochimiei din spatele formulei fondatorului, Tallentyre a putut ajunge la epocala realizare de a concepe un antidot.

— Stai un pic, îl întrerupse Janice Forster. Parcă spuneai că antidotul s-a pierdut.

— Asta a fost până după moartea Vellei Tallentyre, spuse Zack. Acum câteva săptămâni, însă, formula chimică a antidotului a fost descoperită printre lucrurile personale pe care Vella Tallentyre le-a lăsat moștenire logodnicei mele.

Atenția tuturor se așinti asupra lui Raine, care le adresă un zâmbet, ceva mai cordial de data asta, după cum remarcă Zack, în sinea lui.

— Am decis să încredințez Societății Arcane formula chimică pentru antidot, spuse ea. Nădăjduiesc cu încredere că veți veghea cu toții ca această formulă să fie folosită cu înțelepciune. Este ceea ce și-ar fi dorit și tatăl meu.

Zumzetul unei conversații entuziaste răsună din nou în jurul mesei. Zack se aplecă un pic spre Raine.

— Iată, iubito, cum se rescrie istoria, îi șopti el la ureche.

Raine râse.

— Te iubesc, Zackary Gabriel Jones.

— Și eu te iubesc, Raine Tallentyre, spuse el și o sărută în fața bunicului lui și a întregului Consiliu reunit. Un ropot de aplauze se dezlănțui în sală. Zack simțea energia vibrantă a dragostei scânteind în aer, și știa că Raine simțea la fel. Vor împărtăși amândoi această mare iubire până la sfârșitul vieții.

Sfârșit